

Copyright © 2014 by Harlequin

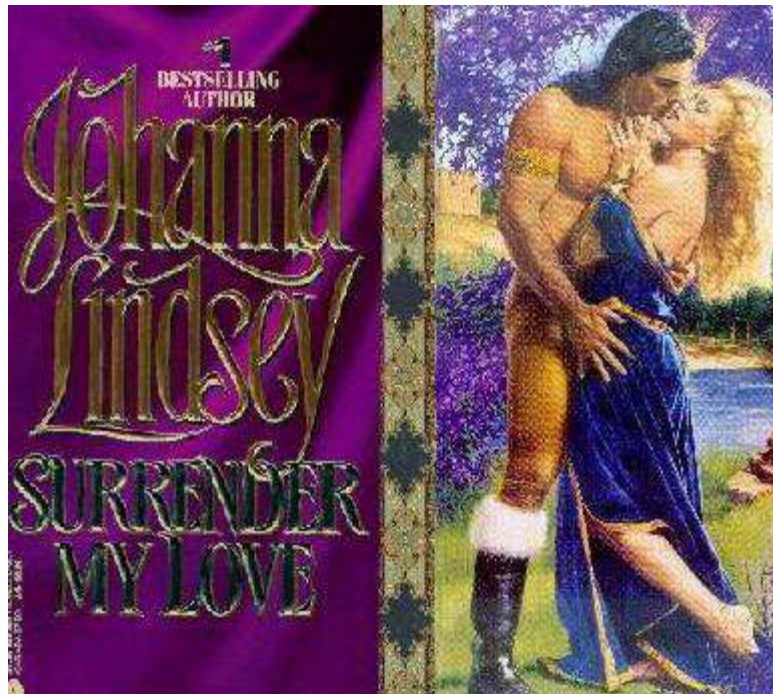
1

BESTSELLING
AUTHOR

Johanna
Lindsey

SURRENDER
MY LOVE

Copyright © 2014 by Harlequin

MỤC LỤC

[Chương 1:](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47 \(chương kết\)](#)

Lời giới thiệu của người dịch:

Độc giả của Heart Aflame hẳn còn nhớ nhân vật anh trai của Kristen, Selig - xuất hiện phần đầu của câu chuyện, lặn một hồi đến gần cuối truyện mới xuất hiện để hóa giải một phần mâu thuẫn giữa hai nhân vật chính là chàng Royce và nàng Kristen. Đến phần này, theo lời tác giả, " This book is for those who love Selig"... mọi người cùng chờ đón những cuộc phiêu lưu của anh chàng manly kinh khủng Selig này nhé. Mình cũng vừa đọc vừa dịch thôi, mong được sự ủng hộ của các bạn nhé.

Surrender my love

Chương 1:

Wessex, 879

Anh rảo bước vào đại sảnh của Wyndhurst và cuốn theo ánh nhìn của tất cả phụ nữ nơi đây – họ đều tạm dừng công việc đang làm của mình. Điều này cũng không lấy gì làm lạ. Mỗi lần anh xuất hiện trước mặt đám đông phụ nữ, dù ở đây, ở quê nhà, hay ở đâu khác nữa, phụ nữ không thể không ngược nhìn. Tại Wyndhurst, cũng không là một ngoại lệ dù cho anh là một người Viking và tất cả họ đều là người Saxon, và dù cho người Viking và Saxon hiếm khi hòa nhập mà không có xô xát. Chỉ mới năm ngoái những người đàn ông của họ còn chưa kết thúc cuộc chiến khác với những người Viking Đan Mạch ở phía Bắc.

Điều khiến những người đàn bà này đều bị mê hoặc bởi anh chàng Viking này không phải bởi anh ta là một chiến binh tinh nhuệ và được đảm bảo hay bởi chiều cao áp đảo, có phần còn vượt cả lãnh chúa Royce – người có chiều cao vượt trội trong những người Saxon. Lý do đơn giản hơn thế, chỉ bởi họ chưa bao giờ biết đến một người đàn ông với vẻ đẹp trai khác thường của Selig Haardrad.

Anh không chỉ có một cơ thể khiến những vị thần miền Nam phải ghen tị mà anh còn sở hữu một khuôn mặt thiên thần, với đôi mắt có thể sáng lên như ánh bạc hay âm u như một cơn bão mùa hè; xương gò má nhô cao tạo nên một sống mũi hoàn hảo, với bờ lông mày hình cánh cung mỏng và một

bộ tóc dài và đen ánh. Đôi môi anh thì vô cùng gợi cảm, khiến bất cứ người đàn bà nào gặp anh cũng khao khát được biết đến hương vị của chúng.

Những người phụ nữ có lẽ quen với sự xuất hiện của anh trong sáu năm qua kể từ lần đầu tiên, khi anh đột kích tới đây với những người Viking và suýt chết. Nhưng sự quen thuộc cũng không làm nên điều gì khác biệt. Và không một người đàn bà nào miễn dịch, kể cả bà Eda đang nấu nướng tại cuối sảnh, mặc dù bà là người đầu tiên thức tỉnh bản thân và nhắc những người khác quay lại với công việc. Hay cô bé Meghan ngày nào ở trước sảnh, người đang ngồi thêu thùa với đám người hầu trước khi những cánh cửa sổ được mở.

Meg mới hơn 14 tuổi, vậy mà cũng thờ dài nuôi tiếc và ước rằng người đàn ông Viking đặc biệt này không nhiều tuổi gấp đôi cô. Vấn đề không chỉ là cô bé chưa đủ tuổi kết hôn. Những đứa bé có thể được đính ước khi nhu cầu liên minh là cần thiết. Nhưng Royce, anh trai cô, không cần một sự liên minh tương tự bởi lẽ nó đã vốn có. Hơn thế, Royce rất yêu em gái mình và chưa thể cho phép cô bé rời bỏ quê hương trong nhiều năm và bản thân Meg cũng hài lòng về điều này.

Ở góc trái của đại sảnh, tại một trong những chiếc bàn đặt quanh những thùng bia lớn, nơi những người đàn ông đang tụ tập, em gái Selig, Kristen đang dõi theo anh mình. Nàng không thường để tâm đến ảnh hưởng của anh trai mình với phụ nữ, nhưng với sự im lặng chào đón sự xuất hiện của anh vào ngày hôm nay thì nàng không thể làm ngơ được nữa. Nàng nhận thấy anh cười mỉm với nhiều người, và liếc mắt với nhiều người mà anh biết rõ. Có quá nhiều điều chưa rõ ràng trong suy nghĩ của nàng

Ngồi cạnh Kristen, chồng nàng, Royce cũng đang quan sát và đưa ra một nhận xét “ Có lẽ anh ý nên lấy vợ và giải thoát những người phụ nữ đau khổ này”

“ Đau khổ?”, nàng khịt mũi.”” Anh ý du ngoạn khắp nơi và không để lại gì ngoài những tiếng thờ dài tiếc nuối. Điều đau khổ sẽ tới nếu anh ý kết hôn. Mà anh ý kết hôn làm gì khi mà tất cả đàn bà ở hai vương quốc này đều sẵn sàng sống chết, đó là còn chưa tính đến những phụ nữ ở những phiên chợ trung tâm mà anh ý vẫn thường ghé qua.?”

“VẬY là điều tương tự đã từng xảy ra ở Na-uy?”

“Luôn luôn là thế”. Nàng thở dài.

Royce cười thầm, hiểu rằng nàng không phải người duy nhất bức dọc với anh trai của mình về vô số những “cuộc chinh phục”, thậm chí ngay cả trên mảnh đất của riêng nàng. Hai anh em họ quá gần gũi, đến mức nàng không thể nổi cáu với anh mình. Anh biết Kristen đã từng đặt mục tiêu phải trả thù cho cái chết của Selig khi nàng nghĩ người em họ Alden của Royce đã giết chết anh trai mình trong vụ xâm nhập vào vùng đất của Royce (Wessex) sáu năm về trước.

Đó là khoảng thời gian mà Royce không thích nhắc tới, anh suýt nữa đã ra lệnh giết chết những tù nhân của mình và suýt nữa đã mất đi tình yêu đích thực của mình. Vợ anh là một trong số những tù nhân ấy, mặc dù những người bạn của nàng đã giúp nàng cải trang giống như một cậu bé. Và màn cải trang đó suýt đã thành công, vì nàng gần như cao bằng họ, và cao hơn hầu hết những người đàn ông ở đây. Người Viking chỉ phạm một sơ suất duy nhất, đó là vẫn cư xử như thể nàng là một người phụ nữ, bảo vệ, giúp đỡ nàng, chính điều này đã thu hút sự chú ý và cuối cùng chính Royce đã phát hiện ra sự thật vào cái ngày anh dùng roi da tra tấn nàng.

Anh đã tách nàng ra khỏi bạn bè của mình ngay sau đó, đưa nàng về đại sảnh của riêng mình. Anh đã nghĩ nàng là một cô gái làm tiền, vì không còn một lí do nào hợp lí hơn cho sự có mặt của nàng ở trên con tàu. Và nàng đã để mặc anh với suy nghĩ đó, thậm chí còn thấy thú vị, và với sự bạo gan của nàng – không giống như bất cứ người phụ nữ nào anh đã từng gặp, nàng đã thực sự lôi cuốn anh ngay từ lần đầu tiên. Nếu nàng không bạo gan, thì anh có thể cưỡng lại ham muốn với nàng, dù nàng đẹp, dù nàng mê hoặc anh, vì lẽ anh ghét tất cả những người Viking.

Mặc dầu anh đã chiến đấu chống lại họ trong vòng 15 năm, lòng căm thù của anh chỉ thực sự bùng nổ vào 11 năm về trước. Trong một trận chiến tàn khốc, anh đã buộc phải chết lặng chứng kiến những người Viking Đan Mạch đã giết chết cha và anh trai duy nhất của mình, nhìn vị hôn thê của mình bị cưỡng bức và giết chết. Royce bị bỏ mặc giữa thi thể của những người mà anh yêu thương nhất, và có thể chết nếu những người Đan Mạch

không buộc Jurro Monastery đến mảnh đất khác, và cho phép những người hầu còn sống sót đi theo ông ta.

Quả thật Royce có những lí do để ghét bỏ tất cả những người Viking. Nếu như anh không phải lòng một trong số họ và, cũng chính bởi lẽ đó, anh cũng cư xử đúng mực với những người thân của nàng. Họ ghé thăm từ Nauy trong những chuyến nghỉ dài ngày, nhưng anh trai Selig là khách thường xuyên nhất, và thực tế anh đã sống cùng họ ba trong số sáu năm qua.

Trong năm đầu tiên của cuộc hôn nhân của em gái mình, Selig đã ở lại để đảm bảo Kristen dc đối xử tốt ở trong ngôi nhà mới. Anh đã ở lại cả một mùa đông, và anh trở về Nauy cùng với bố mẹ mình khi họ rời đi sau chuyến viếng thăm vào mùa hè sau đó. Và mặc dù bố mẹ họ không tới thăm vào các mùa hè sau đó, thì Selig vẫn ghé qua, với con tàu mới của mình (Royce đã đốt con tàu đầu tiên), và thường đi cùng với một hoặc cả hai người em của mình.

Tại chiếc bàn kế bên, vờ như đang mài chiếc gương ngăn bằng gỗ như một người đàn ông đích thực, cậu nhóc năm tuổi Alfred cuối cùng cũng nhận ra sự xuất hiện của cậu mình và ùa ra chào đón. Với một tiếng cười lớn, Selig nhắc bổng cậu nhóc và tung cậu bé lên cao đến 6 feet, gần như chạm vào trần nhà cao. Kristen nhắm chặt mắt và rên lên, nhưng khi tiếng cười vui sướng của con trai vang lên báo hiệu sự an toàn thì nàng mở mắt nhìn cậu bé đang ngồi trên đôi vai của Selig và tiến lại gần vợ chồng nàng.

Trong lòng mẹ, cô nhóc ba tuổi Thora đang giang đôi tay bé để đòi được giống như anh mình và Selig sẵn lòng phục vụ cô bé. Nhưng Kristen đã gạt tay anh và nói “ Không , nếu anh còn muốn sống “

Selig chỉ cười lớn khi nghe lời cảnh báo từ em gái mình và gạt tay nàng sang một bên để đón lấy cháu gái. Nhưng anh không tung cô bé lên mà chỉ nâng cô bé và hôn lên đôi má hồng thật kêu, đủ làm vang vọng cả đại sảnh khi cô nhóc cười khúc khích. Rồi anh kéo chiếc ghế dài để ngồi và vẫn đặt Thora trên cánh tay mình một cách vững chắc, trông cô bé thật nhỏ bé trong vòng tay của cậu mình. Kristen không thể giận anh khi nàng biết tình yêu của anh dành cho những đứa cháu trông giống hệt mình.

Một đứa được đặt tên giống tên một vị vua, theo ý của Royce và một đứa đặt tên một vị thánh, của người Viking theo ý Kristen. Tuy vậy, sự thật là cả hai đứa bé đều không có màu tóc hoe đậm hay màu mắt xanh nước biển của mẹ mình. Alfred thừa hưởng mái tóc màu nâu xám của bố và đôi mắt xanh ngọc, còn Thora thì giống hệt mẹ Kristen, như cậu Selig, với mái tóc màu đen và đôi mắt xám, trông cô bé giống người Celtic hơn là người Nauy hay người Saxon.

“VẬY LÀ XONG”, Selig cất tiếng không giấu một nụ cười mãn nguyện.

Kristen và Royce không cần thêm một lời giải thích nào cho tuyên bố ngắn gọn ấy. Hai năm trước Selig đã quyết định rằng anh thích định cư ở Wessex. Anh là người thừa kế của cha mình, nhưng cha anh, Garrick vẫn còn dẻo dai nên Selig cũng chưa cần phải thừa kế ngôi nhà và mảnh đất ở Nauy. Ở Nauy, Selig vẫn sống trong ngôi nhà của cha. Giờ đây anh muốn có một ngôi nhà của riêng mình, và anh đã bắt đầu xây dựng ngôi nhà của mình trên mảnh đất gần Wyndhurst mà Royce đã bán cho anh. Đáng lẽ ngôi nhà phải hoàn thành vào năm ngoái nhưng năm ngoái người Saxon còn vướng bận chuyện chiến đấu với người Đan Mạch và Selig đã khiến mọi người ngạc nhiên – ngoại trừ Kristen, người luôn biết rõ là anh sẽ đứng về phe chính nghĩa – bằng việc tham gia cuộc chiến và đứng về phe của người em rể.

Selig đã bị thương trong cuộc chiến chính năm đó, nghiêm trọng tới mức anh đã bất tỉnh một thời gian và không thể tham gia cùng Royce khi người Saxon buộc người Đan Mạch phải chiến đấu. Điều hài hước mà anh thường thích kể lại rằng chính người Đan Mạch đã cứu anh, kéo anh đến nơi an toàn và băng bó lại vết thương vì người ta cho rằng anh là lính thuộc phe mình- anh không trông giống một người Saxon chút nào. Và Selig nói tất cả ngôn ngữ của miền Bắc, người Đan Mạch cho rằng, người đàn ông này không thể nào là kẻ thù của mình, cho nên Selig có thể trở về phía quan đội Saxon trước khi cuộc chiến kết thúc.

Ngôi nhà của anh đã phải đợi cho đến khi cuộc chiến kết thúc và Kristen biết rõ anh đã sốt ruột như thế nào với sự ngưng trệ do thời tiết xấu – anh đã phải ở cùng họ cả một mùa đông. Nhưng căn nhà được tiếp tục xây dựng

vào mùa xuân, một cách chậm chạp bởi lẽ mùa màng cần được chăm chút vào thời gian này và bây giờ Selig cũng có mảnh đất riêng để gieo trồng.

Royce đã cho anh mượn thợ xây của mình, Lyman, và tất cả những nông nô dư thừa, mặc dù Selig đã mua nửa tá nô lệ trong phiên chợ của Viking ở miền bắc trong chuyến đi năm ngoái, trước cả khi anh nói cho Kristen nghe về kế hoạch của mình. Anh chỉ mua những nô lệ nam – không phải người Saxon, chiều theo ý của người em rể - vì mục đích xây ngôi nhà và trồng trọt trên mảnh đất của mình. Cha anh cũng gửi cho anh một ít, như một khoản đầu tư vì lẽ Garrick cũng muốn cho Selig ở bên cạnh Kristen để bảo vệ nàng, ông vẫn chưa thực sự tin tưởng vào chàng rể của mình để có thể bỏ mặc sự an toàn của cô con gái yêu trong tay Royce.

Selig rõ ràng rất hài lòng khi mọi việc đã được hoàn thành, Kristen thì rất vui mừng cho anh trai “Vậy khi nào thì bữa tiệc khánh thành được tổ chức?”, nàng hỏi.

Anh cười lớn” Chưa, chờ đến khi Ivarr trở lại với một vài người đàn bà phục vụ chúng ta”.

Ivarr là người bạn thân nhất của anh, người cũng từng bị giam cùng với Kristen và những người khác. Họ đều bị bắt làm nô lệ và phải đeo xích trong suốt mùa hè ấy, cho đến khi cha và chú của Kristen đến giải cứu. Bây giờ thì họ có một thói quen là Ivarr sẽ lấy tàu của Selig để đi buôn bán ở miền bắc vào mỗi mùa hè mà Selig ở với Kristen.

“ Anh sai anh ý đi mua phụ nữ?”

Anh biện minh trước thái độ ngạc nhiên của em gái : “ Anh không thể tới nhà em mỗi khi anh cần được phục vụ một bữa ăn nóng sốt, Kristen”

Nàng không thất vọng về anh. Nô lệ là một thực tế của cuộc sống, và những người Christian và ngoại đạo thấy không có gì sai trái với việc bắt kẻ thua cuộc làm nô lệ. Gia đình nàng luôn sở hữu nô lệ, một số bị bắt trong những cuộc chiến, một số được mua về. Chồng nàng cũng sở hữu nô lệ, mặc dù hầu hết họ đều là những người tự do không có khả năng trả những khoản tiền phạt cho những lỗi mà họ mắc phải, và theo luật của người Saxon thì họ phải bị bắt làm nô lệ như một hình phạt. Và những người nông nô của anh cũng không khác với nô lệ là mấy.

Mẹ nàng cũng từng bị bắt và giao cho cha nàng như một nô lệ, và cả Kristen cũng từng bị bắt làm nô lệ bởi Royce trong một thời gian – cho đến khi cha nàng đến giải quyết mọi việc. Sự thật là Royce đã quyết định cưới nàng, nên anh không cần thuyết phục ông bố vợ đang nổi điên và một trăm người Viking đang đợi mình ở dưới cổng, chưa kể đến lưỡi dao của mẹ nàng kề gần cổ.

“ Tất nhiên là anh sẽ cần những người phụ nữ chăm lo cho anh và ngôi nhà của mình” Kristen lên tiếng. “ Nhưng đáng lẽ anh phải cho em lựa chọn giúp anh. Ivarr sẽ chỉ chọn những cô nàng xinh xắn, với tính cách của anh ý, chứ không phải chọn những người biết bếp núc và khâu vá.”

“Em thực sự nghĩ vậy ư?”

Sự hào hứng trong giọng nói của anh khiến Royce cười lớn, nhưng Kristen có thể ném một cái gì đó vào đầu anh trai mình nếu anh ý không đang bế con gái nàng. “ Anh có quá nhiều phụ nữ xung quanh mình , Selig. Em nghĩ anh cần những người có những kỹ năng nhất định để làm những công việc anh cần và xứng đáng với từng đồng xu mà anh trả cho họ”

Cả hai người đàn ông cùng bật cười, và Kristen thêm vào với một cái quắc mắt” Bên cạnh đó”

Selig vẫn cười thầm “ Vậy chúng ta hãy hi vọng rằng họ sẽ thành thực ở tất cả các lĩnh vực, hoặc anh sẽ vẫn tiếp tục viếng thăm sảnh đường của em”

“ Từ khi nào anh trở nên quá đặc biệt như vậy?”, nàng chế giễu.

Anh nhún vai, nhếch miệng một nụ cười có thể làm tan chảy cả những trái tim băng giá nhất, và nói “ Em biết anh quá rõ rồi còn gì”

Quả thật nàng hiểu anh mình quá rõ. Selig yêu tất cả phụ nữ, như họ đều ngưỡng mộ anh, và anh đối xử với họ như nhau. Anh không lợi dụng một nô lệ chỉ vì cô ấy là nô lệ và không thể từ chối anh, mà anh theo đuổi cô ấy như theo đuổi một người phụ nữ tự do. Những người phụ nữ Ivarr mua cho anh ít nhất không phải bận tâm về việc bị anh làm chủ, về điều này thì Kristen không phải nghi ngờ.

“ Vậy khi nào Ivarr sẽ quay lại?” Nàng hỏi.

“ Anh ý sẽ tới Birka và Hedeby, do đó anh ta sẽ không quay về trong vòng nửa tháng tới, khoản chừng một tháng nữa là cùng ”

Kristen có thể đề nghị những nô lệ của mình chuẩn bị cho anh trai một bữa tiệc nhưng nàng biết rằng anh muốn chờ đến khi Ivarr và những người tùy tùng của mình quay lại trước khi anh tổ chức ăn mừng việc hoàn thành ngôi nhà mới. Bảy trong số họ đã quyết định cư tại Wessex , trong số đó có cả anh bạn Thoroft. Số còn lại sẽ quay về Naury với Ivarr trước những tháng mùa đông có thể khiến họ mắc cạn và sẽ trở lại vào mùa hè tới.

Nàng thở dài, nhìn quanh đếm số phụ nữ vẫn đang nhìn theo hướng Selig, công việc của họ đang bị lãng quên. Gần như tất cả. “ Em có thể nhận thấy những con người bị sao nhãng ở đây”, nàng quay sang nhìn chồng, nói đùa “ Liệu còn cuộc chiến nào để gửi anh ý đi không nhỉ?” Royce khịt mũi “ Nếu anh làm vậy có lẽ em sẽ lấy đầu anh.”

Điều này có thể xảy ra. Nàng đã thấy ghét chiến tranh kinh khủng khi cả chồng và anh trai nàng phải gia nhập đội quân đi đánh những người Đan mạch vào năm ngoái

Và nàng không thể phủ nhận điều đó thêm khi một trong số gia nhân chạy vào đại sảnh “ Có 5 người cưỡi ngựa đang tới, thưa đức ngài. -Anh ta nói mang theo một ánh nhìn chết chóc -Họ mang theo khẩu ngữ của đức vua”

Và trong sâu thẳm Kristen muốn gào lên với nỗi sợ hãi rằng một cuộc chiến lại sắp đến Wessex.

Chương 2

Đó không phải là một cuộc chiến tranh , như Kristen từng lo sợ, mà là một kế hoạch mới của đức vua Alfred và những cố vấn nhằm mục đích củng cố nền hòa bình hiện hữu. Nhóm 5 người đại diện tới Wyndhurst từ phía tây đang trên đường đến cung điện của vua Guthrum theo lệnh của Alfred. Họ đã không bị tấn công. Người đàn ông trông ốm yếu không hề bị thương, mà dường như nỗi phiền muộn nào đó khiến anh ta tổn thương nặng nề đến mức không muốn thực hiện lệnh của đức vua.

Kristen không hiểu công chuyện của những người đàn ông cho đến khi nàng nhìn thấy người đàn ông trông ốm yếu ấy tới giường và gọi đến vài

thầy thuốc và khi nàng còn chưa kịp về phòng thì đã nghe tin anh ta đã qua đời. Nhanh đến mức hai thầy thuốc cũng không biết nói gì nữa.

Khi nàng đến báo tin dữ này cho những người còn lại, họ có vẻ buồn rầu, không phải vì tiếc thương cho người bạn đồng hành không mấy quen biết, mà bởi sự thất bại với nhiệm vụ lần này – do cái chết của anh ta gây nên. Họ đoán rằng đức vua sẽ rất tức giận. Royce thì nghi ngờ về điều này. Vốn hiểu rõ tính tình của người bạn mình, anh có thể hình dung Alfred sẽ tức giận về sự chậm trễ và rồi sẽ tìm ai đó thay thế vị trí của người đàn ông xấu số.

Việc tìm một người thay thế hẳn là không dễ dàng, bởi chính người phiên dịch đã chết là người giúp vị giám mục nói chuyện với những người Đan Mạch trong bữa tiệc của họ và cũng là một nhà ngoại giao. Ba người đàn ông còn lại đi theo với vai trò bảo vệ, bởi lẽ họ có những mảnh đất đang chờ cấp phép mà những tên trộm đang thèm muốn. Vai trò giám mục này không dễ thay thế bởi lẽ không có nhiều đàn ông ở vương quốc của Alfred có thể nói được tiếng Đan mạch để trở thành một người phiên dịch.

Selig cũng phải đợi cho đến khi Royce có thể giải thích tình hình, không phải bởi vì anh đang bận bịu như em gái mình mà chỉ bởi anh không thể hiểu một lời nào của những người Saxon.

Không như Kristen, người được học nhiều thứ tiếng khác nhau từ những người nô lệ trong suốt những năm tháng trưởng thành tại quê nhà, bao gồm cả ngôn ngữ của chồng mình, Selig chỉ học những ngôn ngữ mà anh cho là cần thiết với việc buôn bán. Do đó anh có thể nói chuyện với bất cứ người Đan mạch hay Thụy Điển hoặc có thể khiến những người Phần Lan hay Slav hay Celt nghĩ rằng Selig là một người bản xứ, vì âm vực của anh rất khá, nhờ thừa hưởng từ mẹ của mình. Nhưng anh không thể nói chuyện với một người Saxon trừ Royce, người cũng hiểu tiếng Celt .

Selig thấy không cần thiết phải học những ngôn ngữ khác mà Kristen từng học, bởi lẽ anh không có ý định xâm nhập vào bất cứ mảnh đất phương Nam như những người Viking khác vẫn làm, mà chỉ định theo bước cha và trở thành một thương gia. Chuyển đột kích của anh và những người bạn năm xưa thực chất chỉ là một trò nghịch ngợm với mục đích là

kiểm chác một chút từ mảnh đất này trước khi người Đan mạch có ý định chinh phục.

Giờ đây thì anh cần phải học tiếng Saxon, bởi lẽ anh định định cư trên mảnh đất này. Nhưng anh không còn là một đứa trẻ không có việc gì ngoài chuyện học hành, nên anh không thu lượm được nhiều thêm vào đó, anh không vội vã với chuyện học , và thường xuyên không hiểu bởi không ai chịu nói chậm cho anh cả. Thực tế là những từ vựng mà anh học được, anh học từ những người đàn bà, và những từ vựng này không hẳn sẽ có ích trong những cuộc nói chuyện thường ngày.

Khi Royce quay trở lại nơi mọi người tụ tập tại đại sảnh, Kristen cũng vừa trở về từ phòng ngủ của lũ trẻ. Họ vừa ăn tối cũng với những vị khách, nhưng cả Selig và Kristen đều cố gắng không tham gia vào cuộc nói chuyện, chủ yếu là màn than vãn của những vị khách lạ. Sảnh đường vẫn nhộn nhịp bởi những hoạt động, mặc dù trời bên ngoài đã khá tối, vì giờ đang là mùa hè.

Sau khi rót đầy những cốc bia , Kristen nói trước “ Có phải em nghe lầm không? Có thật là đức vua Alfred thực sự mong muốn một số liên minh hình thành thông qua những cuộc hôn nhân?”

Royce nhún vai, tỏ vẻ không mấy ngạc nhiên như vợ mình “ Đó là mục đích chính. Đã có ba vị quý tộc tình nguyện hi sinh con gái mình cùng với những món hồi môn hậu hĩnh”.

Kristen để cho cụm từ “ hi sinh” trôi đi, biết rằng anh vẫn chưa thể tha thứ cho những người Đan mạch, có lẽ là không bao giờ có thể vì cuộc thám sát tại Wynd vào nhiều năm trước “ Những món hồi môn đó có bao gồm cả đất đai ?”

“ Ừ”

“ Chúa nhân từ, Royce” , nàng thốt lên đầy hoài nghi “ Đức vua và những người anh trai của ngài đã đấu tranh suốt bao nhiêu năm để giữ những người Đan Mạch xa khỏi Wessex, và giờ đức ngài có thể dâng cho họ cả đất đai ở đây ư?”

“ Lí do của ngài rất giản đơn “, Royce giải thích, “ Thà 3 còn hơn tất cả cơ ngơi của Wessex rơi vào tay những người Đan Mạch tham lam. Chúng

ta biết rằng giờ đây ít nhất một nửa quân đội của Guthrum mệt mỏi vì đánh nhau như chúng ta. Họ không muốn gì hơn là sống yên ổn trên những mảnh đất đã tự mình giành lấy “ Còn nửa còn lại, những chàng trai trẻ đến sau và chưa thu được gì nhiều sẽ tiếp tục cuộc chiến cuối cùng”.

Đó là trận chiến mà gần như thành công. Thực tế là những người Đan Mạch nghĩ rằng họ đã thắng, và vua Alfred đã chết. Và họ không phải là người duy nhất nghĩ vậy, và người Đan Mạch cố thủ tại Chippenham và cướp bóc ở vùng nông thôn quanh đó.

Royce lần đầu tiên tham gia vào cuộc cãi vã khi quân đội của Alfred phải đuổi người ĐM ra khỏi Wareham vào năm 876, và một lần nữa tại Exeter vào năm 877. Nhưng sau khi quân đội Saxon giải tán vào mùa đông năm ấy, như một thói quen thường lệ, người ĐM đột nhiên xuất hiện tại cung điện của Alfred tại Chippenham, nơi mà ngài đang nghỉ lễ, và ngài cùng gia quyến vừa xoay sở để lánh nạn. Cận thần của ngài bị phân tán, người ĐM tiếp tục cướp bóc ở vùng ngoại ô và loan truyền tin rằng đức vua Alfred đã bị đánh bại. Nhưng thực tế thì không. Với một đám hầu cận, ngài đã ẩn mình sâu vùng Somerset, xây dựng một công sự tại đó để có thể lên kế hoạch phản kích người ĐM.

Royce đã được lệnh tới nơi để gặp Alfred vào mùa xuân năm ngoái, tại Ecgbyhtes-stane, và cũng tại đó, anh ấy cùng Selig và đám thuộc hạ đã giao chiến sống còn. Họ đã gặp quân đội ĐM tại Ethandune và buộc họ phải chiến đấu, nhưng theo họ tới tận pháo đài của họ, và bao vây cho đến khi hòa ước được thỏa thuận sau đó. Đó là một hòa ước mà không mấy ai có thể tin tưởng, trong quá khứ, người ĐM đã phá vỡ hòa ước nhiều lần. Tất nhiên, lần này thì có sự khác biệt. Lần này vua Guthrum xứ ĐM và ba mươi vị tướng của ông đã được rửa tội dưới sự chứng giám của Chúa.

Guthrum đã cùng với đám quân còn lại quay lại Chippenham sau khi mọi thứ đã được sắp xếp và quay trở lại Tây Anglia năm nay, khi mà giao ước đã được họ thực hiện tại vùng đất này, nơi họ từng năm giữ tù rất lâu. Những kinh nghiệm từ quá khứ khiến nhiều người hoài nghi về một nền hòa bình thịnh trị. Hiện giờ chưa phải là lúc hi vọng, khi cân nhắc đó là lần đầu tiên vua Alfred không phải trả giá gì cho sự rút quân của người ĐM.

Thay vào đó, ngài đã yêu cầu những con tin và sự rửa tội. Cuối cùng, Alfred cũng xác nhận rằng những vùng đất miền bắc Wessex đã thuộc về người ĐM.

Phía tây Mercia là của họ, những con người bắt phải làm nông nô, và phía đông Mercia đã ở trong tầm kiểm soát của họ . Họ đã định cư về phía Bắc Northumbria, và sở hữu Đông Anglia. Có lẽ đó là lúc từ bỏ hi vọng rằng họ cuối cùng có thể bị trục xuất khỏi những vùng đất này. Họ đều cố thủ ở đó, và Alfred thì thừa thông thái để nhận ra điều này để tiến tới kết luận rằng nền hòa bình hiện hữu có thể được đảm bảo. Và liên minh thông qua hôn nhân là một giải pháp tốt.

“ Nên Alfred sẽ gửi người đại diện này tới vua Guthrum”, Royce tiếp tục “Lực lượng mỏng như vậy sẽ không là mối đe dọa khi đi qua mảnh đất của người ĐM và cũng đủ để bảo vệ vị giám mục khỏi nguy cơ bị bắt cóc dọc đường. Anh ta là người duy nhất sẽ thương thuyết về những cuộc hôn nhân với vua Guthrum và chúng ta hi vọng ba người đàn ông mà Guth lựa chọn sẽ được trọng dụng”

“ Để mà họ sẽ thương thuyết ngừng chiến khi cuộc chiến có nguy cơ bùng nổ?”

“ Chính xác”, Royce tiếp lời “ Nhưng giờ đây họ sẽ phải trở về với Alfred cho đến khi tìm thấy người phiên dịch khác, việc tìm kiếm này có thể kéo dài vài tháng. Và giờ đức ngài đang trên đường đi thăm quận trưởng ở miền Tây, do đó sẽ tốn chút thời gian để tìm ra ngài”.

“ Sẽ không còn chậm trễ nào, Selig xen vào, nếu tôi có thể thế chỗ người đàn ông đó?”

Kristen khịt mũi còn Royce thì cười lớn, “ Ồ, anh có thể trò chuyện với Guthrum, nhưng ai có thể phiên dịch tiếng của những người bạn đường cho anh?”

Selig thoáng bối rối “ những khó khăn mà tôi đang gặp phải khi giao tiếp ở đây dần trở thành một điều phiền toái ngu xuẩn”, anh càu nhàu, và nói với em gái của mình, “ Sao em không bao giờ thuyết phục anh học tiếng Saxon? Em đã dạy Eric và Thorall thứ tiếng ấy.”

Eric và Thorall là những người em trai của họ và Kristen liền trả lời “Chúng luôn nghe lời em và chúng từng trông nhỏ bé hơn em- trong một thời gian. Còn anh thì chưa bao giờ” Thấy anh ấy càu nhàu, nàng bèn them vào “ tại sao anh muốn dính vào vụ này? Có liên quan j đến anh đâu”

“ Điều này ..” Anh nhún vai “ Giờ anh chẳng có gì ngoài thời gian, mà không có thứ gì tiêu khiển trong đại sảnh của em vào nửa tháng tới”.

Với nửa tá phụ nữ vẫn đang bị hút với người anh trai đẹp trai của nàng, nàng quay sang nói với chồng “ có lẽ đây cũng không phải một ý tưởng tồi”.

Royce cười lớn “ Anh có cảm giác rằng em gái mình không thích anh trai mình nằm dưới quyền không, Selig?”

“ Không có gì đáng cười, Saxon. Nàng đáp tỏ vẻ phật ý . Tất nhiên là em yêu anh trai mình, như anh ý vẫn biết, nhưng em muốn ngôi nhà của mình được điều hành trôi chảy, điều mà sẽ chả bao giờ xảy ra nếu anh ý còn ở đây. Có lẽ nếu anh có thể đưa anh ý ra ngoài và đấm vỡ mũi anh ý, có lẽ em sẽ đề xuất nhiều hơn một lần “

Royce bèn nói “ Em không bao giờ làm thế”

“ Em nên làm thế”

“ Anh nghĩ mình có thể đi cùng anh ý, Royce tiếp lời, với danh nghĩa người phiên dịch thứ hai”

“ Khi mà anh căm thù người ĐM? Anh nên tới đó với một tay đặt lên gờm còn tay còn lại nắm chặt con dao găm. Có lẽ em nên đi thì hơn, và sẽ không cần một người phiên dịch thứ hai, vì em có thể nói cả hai ngôn ngữ”.

Đôi mắt anh khê thu hẹp lại chứng tỏ Royce không hề thích lời đề xuất đó. Đưa Kristen xinh đẹp của anh tới vùng đất của những người ĐM chuyên đi cướp bóc và phá hoại ư? Có lẽ anh phải xích chân nàng lại trước, mặc dù lần gần nhất anh làm vậy, nàng đã khiến anh không khỏi điêu đứng.

“

Tất cả những gì anh nói là “ Không, không thể.” Nhưng ánh nhìn của anh khiến nàng không dám tranh luận gì thêm.

Selig ngăn cản ngay ý định của nàng “ Cha có thể lột da anh nếu anh để em đi tới Đông Anglia mà không có người bảo vệ, Kristen, và em biết rõ

điều đó. Đó là chưa kể em sẽ phải rời xa chồng và các con trong một thời gian dài. Cả hai em đều có nhiều việc hay ho hơn để làm, còn anh thì không. Thêm vào đó, Royce thì có một vài người có thể nói tiếng Celtic, bất cứ ai trong họ cũng có thể làm người phiên dịch thứ hai”

“ Elfmar có thể làm tốt điều đó, tôi nghĩ” Royce nói “ Nhưng ngài giám mục sẽ không thích những thứ rắc rối, phải để cho lời nói của mình qua nhiều người phiên dịch”

"Về điều đó, Selig trả lời, chắc Guthrum sẽ có riêng một người phiên dịch , trong khi Elfmar và anh sẽ đứng giới thiệu đảm bảo rằng những quyền lợi của người Saxon được đảm bảo. “

“ Tốt đó, vậy bây giờ chúng ta sẽ chờ quyết định của ngài giám mục” và Royce cười nhếch miệng cho thấy những gì anh nói không liên quan gì đến cảm nghĩ của mình “ Ông ta có lẽ thích trở về với vua Alfred hơn là tin tưởng một người Viking Naury đại diện cho người Saxon chống lại người Viking Đan mạch. Anh sẽ ngạc nhiên bởi rất nhiều người Saxon không phân biệt được hai nhóm người Viking này”

Selig cười lớn “ Tôi cũng nhớ rằng có thời gian chính chú cũng không phân biệt được”

“ Điều đó diễn ra trước khi tôi biết đến nhóm người Viking đặc biệt này”

Nói rồi Royce kéo Kristen vào lòng – không một sự phản kháng nào, Selig có thể nhận ra điều này, và đó quả không phải là một việc dễ dàng, bởi lẽ em gái anh là một người phụ nữ khổng lồ khi đem so sánh với những phụ nữ Saxon “ Cô ấy có cách khiến một người đàn ông nghĩ đến những thứ khác hơn là chiến tranh”.

“ Vậy giờ anh đang nghĩ gì , ông chồng của em?” Kristen hỏi , vòng tay ôm lấy cổ anh.

“ Nghĩ rằng đã muộn rồi”.

Selig cười toét miệng khi chứng kiến màn diễn của đôi vợ chồng này. Đó là sự thật mà cả anh và gia đình phải chấp nhận, là em gái anh thực sự rất yêu người đàn ông Saxon này.

“ Ừ”, anh nói “ Anh phải đi tìm chiếc giường của riêng mình nếu anh tới Đông Anglia vào sáng mai”.

“ Nếu anh đi ...” Kristen vặn lại “ Và hãy nhanh lựa chọn nếu anh muốn chia sẻ chiếc giường đó. Em không quan tâm nếu họ đánh lộn vì anh như lần trước, khi những vị khách của em bị đánh thức bởi điều đó “

Selig nheo mắt phản đối “ Đó không phải lỗi của anh, Kristen . Edith đã không hiểu rằng anh không thể tha thứ cho sự ghen tuông “

“ Vâng, anh có thể nhanh chóng biến một người đàn bà đang ghen thành một tên sát nhân”

“ Đi nào, con cáo nhỏ của anh”, Royce xen vào cuộc đấu khẩu của hai anh em, cũng để ngăn tiếng cười lớn. “ Em đã trêu chọc anh ý đủ rồi đó. Anh ý bắt đầu lúng túng rồi kìa”.

“ Anh ấy ư?”, nàng châm chọc, giả vờ không tin tưởng “ Anh ấy thôi không ngưỡng ngừng trước phụ nữ từ khi anh ý mới 15. Anh em không bao giờ xấu hổ cả”

“ Bởi vì cô ấy sẽ không để tâm đến chồng của mình “ , Royce cắt ngang, nhắc bóng Kristen trên đôi tay mình bước lên cầu thang “ Và anh sẽ thử xem mình có thể lấp đầy tâm trí cô ấy bởi những thứ khác hay không “

Selig không phản nản gì về đề nghị ấy. Kristen chỉ nói “ Ngài sẽ gây lúng vì cố thử bế em lên lầu đó “

“ Chúa nhân từ, anh ghét những lời thách thức của em”

Royce đã bế nàng dọc theo cầu thang lên tới phòng của họ, và nếu điều này là khó khăn với anh – chiều cao khác thường của nàng đảm bảo cho cân nặng không hề khiêm tốn – anh không còn nghi ngờ khi nhận ra vợ anh đã lấp đầy “ những thứ khác “ mà anh vừa nhắc tới

Tuy nhiên, Kristen đã đứng về anh trai của mình. Có quá nhiều phụ nữ ở đây để anh lựa chọn, quá nhiều người sẵn lòng trở thành sự lựa chọn ấy. Và nếu Selig không thả mình dạo quanh chiều lòng tất cả họ thì anh sẽ không gặp nhiều vấn đề như vậy. Thực sự là anh cần phải phân biệt đối xử hơn nữa... không, anh không thể trở nên ích kỷ như vậy.

Anh cười và uốn cong ngón tay về phía Edith. Anh phải chọn người khác. Cô ấy đã đánh nhau vì anh và đã thắng – nhưng anh đã trừng phạt cô ấy đủ bằng cách an ủi kẻ thua cuộc .Chính sự ghen tuông và sở hữu của Edith chính là một kinh nghiệm độc nhất vô nhị với anh. Anh chưa bao giờ

có những cảm xúc như vậy , và những người đàn bà của anh biết nhiều hơn là chịu thua. Nếu họ mong muốn một sự chung thủy, họ phải đi tìm người đàn ông khác.

“ Ngài muốn nhiều bia hơn? Edith hỏi khi lại gần anh, một chút gì hờn dỗi trong giọng nàng.

Anh đem đến cho cô một nụ cười khiến nhiều phụ nữ phải rung động “ Chỉ em thôi”

Cô ấy gần như đã hạ anh xuống chiếc ghế dài, một công việc không mấy dễ dàng khi anh ở trên cô và cao hơn đến cả foot và nặng hơn cô đến hàng trăm pound. Khi anh còn chưa kịp chuẩn bị thì cô đã giành thế chủ động, đôi môi ngấu nghiến lấy anh, đôi bàn tay đã trượt vào bên trong tấm áo chên của anh. Anh phải bật cười. Có lẽ sự ghen tuông không tệ như anh tưởng.

Chương 3

Selig lên đường tới Đông Anglia vào buổi sáng hôm sau. Vị giám mục già tỏ ra hết sức vui mừng về lời đề nghị của anh, và thực tế là ông ta cũng biết đôi chút tiếng Celtic. Elfmar cũng tham gia chuyên đi này với vai trò hỗ trợ. Tuy vậy, duy nhất vị giám mục là chờ đợi vào việc đi tới vùng đất cai trị bởi người ĐM. Những người khác đều phải đấu tranh bản thân rất nhiều lần để có thể cảm giác thoải mái giữa họ- dù hòa bình hay không – ngoại trừ Selig, người đã biết người ĐM rất lâu trước khi biết đến những người Saxon và không có hằn thù gì với họ.

Nhưng đó là vài ngày trước khi ra khỏi địa phận của Wessex, hành trình của họ trở nên chậm chạp hơn, với nhiều lần dừng lại để nghỉ ngơi tại những trang viên họ đi qua, hoặc dọc trên đường .

Sự chậm chạp này không khiến Selig buồn phiền bởi bản tính thoải mái, dễ cười và khó nổi nóng của anh. Mặt khác, anh chưa có cơ hội thưởng ngoạn vùng đất mà anh định sinh sống, khi anh mãi đi tìm kiếm Kristen và những người bạn sau khi hồi phục chấn thương do người em họ của Royce gây ra, và sau khi anh gia nhập cuộc chiến. Vì thế nên anh rất lấy hài lòng với cuộc hành trình này.

Em gái của anh đã tiễn anh với một lời hứa “ Anh sẽ thấy rằng Ivarr và đám thuộc hạ của mình không phá hỏng ngôi nhà mới của anh nếu họ có trở về trước anh. Nhưng tốt hơn anh nên hi vọng rằng sẽ không có người đàn bà nào ở cung điện của Guthrum, vì họ có thể sẽ không buông tha anh đâu”.

Anh chỉ cười. Nàng rất thích trêu chọc anh, mặc dầu phân nửa những gì nàng nói là đúng và với mục đích chỉ trích – nhưng hiếm khi đạt được mục đích. Những thuộc hạ của anh thì không thích việc trêu chọc, thường gọi anh là Selig với khuôn mặt thiên thần hơn là thánh Selig, cái tên được gọi từ lúc mới sinh, một cái tên không phải bắt nguồn từ khuôn mặt khiến phụ nữ bị mê hoặc, mà bởi vì bà mẹ đã nói rằng anh chết ngay lúc mới sinh và chính cha anh đã thổi nguồn sống cho anh.

Ngày thứ hai của chuyến đi kết thúc với một bầu trời không mây và mặt trời nóng bức khiến họ đi chậm hơn vì sức khỏe của vị giám mục. Nhưng cảnh quan xung quanh thì thật là dễ chịu, với mặt đất hiền hòa và màu mỡ.

Khi họ đi qua cánh rừng nhỏ với bóng râm che kín lối đi hẹp, Elfmar lấy làm thích thú với những câu chuyện của Selig và anh đang kể về một nữ thần ngoại giáo người đã xuống mặt đất để tìm người yêu đã chết. Nhưng tất cả những người chiến binh vĩ đại đều đã rời cuộc chiến và người duy nhất nàng có thể tìm thấy lại là một người chăn lợn. Đây không phải là một người chăn lợn bình thường, mà vốn là một vị thần cải trang, vốn say mê nữ thần ấy đến mức sẵn làm bất cứ điều gì để có được một đêm với người đẹp, thậm chí là nuốt sống những thứ rác rưởi trên trái đất. Nhưng vị nữ thần đã đoán được trò lừa bịp của vị thần đó và –

Đàn người đã bị phục kích mà không hề hay biết.

Từ lùm cây một toán người xông ra với gậy và dao găm vung lên. Đàn người không có thời gian để rút gươm hoặc cầu nguyện lần cuối vì cuộc tấn công xảy ra quá nhanh. Trong số hàng tá gương mặt, Selig chỉ nhìn thấy một người – anh không nhận ra ai cả - tên cướp, theo giả định của anh, mặc dù hẳn ta ăn vận khá chảnh chu, vung gươm chém phăng đầu vị giám mục. Và rồi anh cảm giác một cơn đau bùng nổ phía sau gáy và anh ngã xuống.

Một chàng trai trẻ dẫn con chiến mã vượt rừng trở về với lãnh chúa của mình. Vị lãnh chúa cười ngửa đi dò xét về cuộc càn quét do đám thuộc hạ của mình.

“ Hãy lấy ngựa”, hắn nói với viên chỉ huy của mình “ và từng đồng xu của họ để cho nó trông giống một vụ cướp”

“ Và nếu Alfred cử những người khác đến?”

“ Thì họ sẽ chịu chung số phận”

Chương 4

Erika đưa chiếc muỗng to lên đầu lưỡi nếm thử món đậu ninh và thở dài, vì một lần nữa viên đầu bếp cần chỉ dẫn của nàng “Thêm một chút nghệ tây đi, Herbert, và đừng có hà tiện muối nữa. Tên lái buôn sắp quay trở lại, và ta sẽ mua bổ sung những nguyên liệu còn thiếu, bao kèm cả những gia vị của người”

Nàng cũng không cần phải nói điều đó. Bảy năm là một chuỗi thời gian đủ dài cho đám người hầu hiểu rằng người chủ mới của mình, mặc dù là một người Đan Mạch, không phải là một người bủn xỉn như người chủ cũ. Nhưng họ, những người nông nô này vẫn còn chút gì e dè, cũng không mấy ngạc nhiên vì nàng đã chứng kiến những người quản gia hung ác và tàn bạo như thế nào trước đây.

Erika là người đã chấm dứt những cuộc tra tấn bừa bãi khi nàng tới đây vào bốn năm trước – khi anh trai của nàng là Ragnar trao cho nàng toàn bộ quyền hành. Không phải nàng là một người yếu mềm . Nàng có thể dùng đến roi, hoặc hình phạt treo cổ khi cần. Nàng không thể cai quản mảnh đất này trong khi anh trai mình vắng mặt mà không dùng đến những biện pháp ấy khi cần, và nàng cũng không gặp mấy khó khăn với chúng. Nàng chỉ tin vào lẽ công bằng và tội ác thì sẽ phải bị trừng phạt.

Nàng đã phó mặc công việc cho anh trai mình trong suốt ba năm trước khi nàng tới. Thực sự đó không phải là lỗi của anh ấy khi không làm được gì nhiều, bởi lẽ anh phải tham gia quân đội hầu như xuyên suốt khoảng thời gian đó, và vì thế mà không thể nắm bắt được hết tình hình.

Anh đã có một sự cai quản khá tốt mà không cần đến bất cứ một cuộc đổ máu nào. Người chủ cũ Anglian từng sống ở đây đã cai quản không mấy

thành công và ông ta có thể mất hết tài sản cho quân đội đi xâm lược, vì thế ông ta đã đề nghị Ragnar Haraldsson cưới con gái duy nhất của ông. Và Ragnar rất lấy làm hạnh phúc vì có được người con gái này cùng với tất cả những gì nàng mang theo, bao gồm cả sự trung thành của đám gia nhân.

Người cha già đã qua đời sau đó, và lẽ dĩ nhiên là chàng rể Ragnar được kế thừa tất cả. Và bởi lẽ đó mà một cuộc hôn nhân hợp pháp, nên đám gia nhân vẫn tiếp tục trung thành dù cô chủ của họ đã chết khi sinh vào 9 tháng sau đám cưới. Giờ thì họ trở thành người của Ragnar và tất nhiên cả Erika.

Khi nàng đến đây, những cuộc tra tấn, nạn đói, giết chóc đã hết. Tuy vậy, những người ở đây đã sống quá lâu dưới những trò đùa hung ác, nên sẽ phải mất vài năm để có thể quên đi những khổ đau từ quá khứ.

Đó là lí do tại sao nàng thường nói năng nhẹ nhàng với viên đầu bếp, và giờ đây nàng đang mỉm cười “ Có lẽ là hơi đậm nữa, Herbert, người biết là ta thích thế. Ta cũng thích công thức của người dành cho ta”.

Lời khen của Erika khiến viên đầu bếp rạng rỡ hẳn. Nàng luôn có khả năng ảnh hưởng tới những người hầu của mình , dù là nàng khen thưởng hay quở trách họ - ít nhất là đối với đám người hầu là nam giới. Bởi vì nàng mang một vẻ đẹp khác thường - dù chỉ là một nụ cười cũng khiến người khác phải xao động.

Tuy vậy nàng chưa bao giờ trân trọng vẻ đẹp của bản thân vì đó là nguyên nhân khiến chị em họ của nàng luôn chỉ trích nàng trong nhiều năm. Nhưng giờ đây nàng đã hoàn toàn hài lòng với diện mạo của mình. Nàng có đôi gò má cao, mũi thẳng và ngắn với đôi môi đầy đặn và đỏ hồng. Đôi mắt nàng màu xanh dương với hàng mi dày và đôi lông mày hình cánh cung mềm mại. Nhưng điểm nổi bật nhất chính là mái tóc dài, màu vàng với những ánh đỏ của nàng.

Nàng là một người phụ nữ cao, nếu đem so sánh với những người xung quanh. Nhưng nàng lại là một phụ nữ mảnh dẻ - nếu không nói là gầy gò. Tuy vậy, những đường cong trên cơ thể nàng được xếp đặt thật tài tình, với bầu ngực lớn nhất mà vẫn cân đối với dáng vóc và đôi chân dài của nàng.

Một đôi mắt dõi theo nàng khi nàng bước qua phòng bếp và “ cái bóng” ấy đi theo nàng khi bóng tối đã ủa vào tòa lâu đài của nàng. Từng bó đuốc

được thắp sáng. Nàng không hề nhận ra đã hàng giờ trôi qua và rằng mọi người đang chờ đợi bữa tối. Bữa ăn cuối của ngày bị gián đoạn bởi những tên trộm gần đây, khiến nàng và đám gia nhân phải kiểm kê những đồ đạc bị mất trong vài giờ đồng hồ. Nên giờ đây nàng đã vội vã tới đại sảnh bởi lẽ nàng biết Herbert sẽ không bắt đầu dọn bữa nếu nàng chưa ngồi vào vị trí của mình. Nhưng tâm trí của nàng thì vẫn đang nghĩ đến những tên trộm.

“ Bảy ổ bánh mì và một nửa số gia vị” , nàng tự nhủ “ Những gia vị sẽ được bán đi, không có gì ngạc nhiên, nhưng còn số bánh mì?... nàng nói chuyện với “ cái bóng” của mình.

Tiếng lẩm bẩm nàng nhận được có nghĩa là “ Không”

“ Wulnoth cũng không có chút phỏng đoán tên trộm là ai ư?” Nàng hỏi tiếp

Vẫn tiếng lẩm bẩm ấy. Erika thở dài. Họ đã phải đấu tranh với bệnh dịch trong suốt nửa tháng trời và giờ đây lại là nạn ăn cắp vặt những nông sản, vũ khí và cả gia súc. Hoặc có một kẻ lạ mặt khôn ngoan đang dò la khu trang viên, hoặc chính là một trong đám gia nhân đã bán đồ ăn cắp tại Bedford vì một chút lợi lộc. Thật lạ là Wulnoth, viên quản gia vẫn chưa tóm được hắn, với tội lỗi này thì đảm bảo hắn sẽ bị một trận đánh ra trò, vì Wulnoth là một người thích sử dụng đến roi da.

Nàng xem thường viên quản gia người Saxon to béo này, từ ngày đầu tiên nàng gặp ông ta. Người đàn ông này vừa hiếu thắng, xác láo và vẻ tàn bạo của ông ta có thể khiến bất cứ kẻ phạm lỗi nào cũng run sợ. Nàng có thể cho ông ta nghỉ việc từ lâu nhưng mỗi lần nàng ra lệnh thì ông ta lại cúi đầu lắng nghe, khiến nàng không có lí do và những người đàn ông khác thì đều tuân lệnh ông ta và sợ ông ta còn hơn cả sợ nàng – điều này thì không còn gì phải nghi ngờ. Ông ta vẫn đề xuất những hình phạt nặng hơn nàng nghĩ, nhưng ông ta luôn luôn tuân theo những quyết định của nàng, mặc dầu là miễn cưỡng.

Nàng đã tới đại sảnh, nơi đã được thắp sáng đầy đủ, đám người làm đang tụ tập thành những nhóm nhỏ, nhưng tránh những chiếc bàn đã được dọn ra. Nàng có thể hình dung rằng một nửa trong số họ đang lo lắng về những ngày sắp tới sẽ hiếm hoặc không có chút thức ăn nào. Họ không cần thiết

phải lo lắng đến như vậy, nhưng những nỗi sợ hãi ngày xưa không dễ dàng mà quên được. Với họ, những nỗi sợ hãi mới có thể dễ dàng để sang một bên hơn. Nàng thấy hài lòng khi những cuộc xì xào trò chuyện của đám người hầu không chấm dứt khi nàng bước vào phòng, điều họ thường làm trong năm đầu tiên nàng ở đây. Tất nhiên, hiện tượng này không phải do nàng tạo nên, mà chính là “ cái bóng ” của nàng – một người hết mực khéo léo.

Anh ta là Turgeis 10 feet, biệt hiệu “10 feet” thường là phần cường điệu như hầu hết những cái tên Viking khác, nhưng ở trường hợp của Turgeis thì nó không cường điệu quá nhiều. Thực tế là anh ta cao tầm 7 feet (khoảng 2m13) với khuôn ngực rần rỏi, trông hùng dũng như một con gấu với mái tóc bờm xờm và bộ râu đỏ , và một đôi mắt nâu dịu dàng – ít nhất có nàng nghĩ vậy. Không ai khác, kể cả anh trai nàng nghĩ như thế về Turgeis , người với chiếc rìu to gấp ba lần cỡ bình thường, khiến ai cũng phải khiếp đảm. Và anh ta luôn ở bên cạnh Erika, chưa bao giờ vắng mặt.

Đã luôn là như thế từ khi nàng lên 10, khi nàng tìm thấy anh ta ở gần cái hồ bí mật, nơi nàng thường tới để trốn tránh những cuộc cãi vã và phiền phức từ ngôi nhà của mình. Lúc đó anh ta đã sắp chết, nằm trên vũng máu của mình, với một chiếc rìu cắm vào lưng và nửa tá những vết chém dọc khắp cơ thể. Anh ta là một người Nauy và đã bị chính anh trai của mình , người luôn ghen tị và sợ anh, bán làm nô lệ. Một tên buôn nô lệ đã hứa với anh trai của Turgeis rằng Turgeis có thể mất mạng tại chợ nô lệ tại Viễn Đông. Đám thủy thủ thường chế nhạo rằng anh có thể được trả giá cao để làm kẻ hầu hạ ở chốn hậu cung, nhưng trước hết anh phải mất đi phần nam tính của mình. Và thế là anh cố trốn thoát khỏi con tàu đó khi nó cập bến để lấy nhiều lương thực tại bến cảng của gia đình nàng. Toàn bộ đám thủy thủ đã đuổi theo anh, và có thể thấy xác của họ trải dọc trên đường dẫn ra cái hồ bí mật của nàng.

Những điều này thì về sau Erika mới biết, nhưng cái xác của anh lúc đó là điều khiến nàng lo ngại. Nếu giúp anh thì cái hồ sẽ không còn là chốn riêng tư của nàng, nhưng để mặc anh ta chết và thối rữa ở đó thì cũng tệ như vậy. Thế là nàng mang kim chỉ tới và bắt đầu dùng những thảo mộc mà

nàng biết để cứu anh, và kì diệu thay, nàng đã làm được. Và trong khi anh hồi phục dần thì cha nàng đã tịch thu con tàu không có thủy thủ đoàn và toàn bộ hàng hóa nô lệ sau đó đem bán ở Birka. Bởi vì lẽ đó mà cuối cùng thì ông cũng đặt ra một vài câu hỏi về những cái xác được tìm thấy và một vài câu nữa vào ngày Erika mang Turgeis về ngôi nhà của mình với một lời giới thiệu vồn vện “ Anh ấy là bạn con”. Anh trở thành cái bóng của nàng từ lúc đó.

Có một cái bóng như Turgeis quả là một điều không tệ. Anh là một người kiệm lời, và nàng dần cũng hiểu ý nghĩa của những tiếng gầm gừ của anh như một thứ ngôn ngữ riêng. Thực tế, anh là người ban thân thiết nhất của nàng. Và anh cũng là người giúp nàng tránh những đòn roi của cha nàng – đòn roi là điều xảy ra thường xuyên với những người anh chị em khác của nàng.

Cha nàng có hai người vợ chính thức và ba người vợ lẽ, tất cả họ đều cho ông rất nhiều con cái. Tính đến lúc ông chết là 20, và Erika thì không mấy thân thiết với họ, trừ anh ruột cô là Ragnar. Mẹ của họ là người vợ chính thức thứ hai. Người vợ trước đã sinh hạ bốn con gái và ba con trai, những người này nhiều tuổi nhất trong đám con cái của cha nàng.

Thực tế, người con trai cả, đã thế chỗ cha nàng tại mảnh đất ở Đan Mạch, có ba người con gái nên chính anh ta phải lo lắng về việc hôn nhân cho con gái mình hơn là cho Erika và một người em gái chưa kết hôn của mình. Và với hầu hết những thanh niên còn sót lại ở vùng này – những kẻ kiếm tìm một món hồi môn béo bở thì nàng sẽ không thể tìm nổi một người chồng hay một mái nhà của riêng mình.

Nhưng chính anh ruột nàng là người đã rời bỏ ngôi nhà để tìm kiếm một chỗ cho riêng mình và đã thành công. Và đó là một trong những ngày hạnh phúc nhất đời Erika khi anh đã đón nàng về ở cùng tại mảnh đất Đông Anglian. Nàng đã không kì vọng nhiều, chỉ cần được rời khỏi ngôi nhà đông đúc và ngột ngạt ấy – nơi nàng chưa bao giờ được chào đón thực sự.

Nhưng Ragnar đã chia sẻ cơ ngơi mới của mình cho nàng, cho nàng quyền hành cao nhất trong ngôi nhà của anh, đó là làm bà chủ trang viên, và thay anh điều hành khi vắng mặt. Không còn vô vọng về chuyện hôn

nhân nữa. Đã có 5 người Viking vạm vỡ ngỗ lời, và đều bị Ragnar từ chối vì họ đều là thuộc hạ của anh. Anh có yêu cầu cao hơn dành cho cô em gái của mình, ít nhất cũng phải một điền chủ giàu có và đầy quyền lực. Đây là ngôi nhà mới của họ. Đã đến lúc phải củng cố địa vị của họ bằng những liên minh. Và giờ Ragnar cùng với thuộc hạ của mình đang đi tìm kiếm những cuộc hôn nhân có lợi cho họ.

Erika đáng lẽ nên hài lòng. Anh đã hứa sẽ đem về một người đàn ông lí tưởng cho cô em gái của mình và nàng không mấy may nghi ngờ rằng nàng sẽ không hài lòng bởi vì Ragnar luôn mong nàng được hạnh phúc. Vấn đề là, người chồng của riêng nàng không phải là điều nàng trông đợi. Anh trai nàng đã cho nàng quá nhiều thứ- đã làm hư hỏng cô em gái – và nàng hoàn toàn hạnh phúc với những gì đang có. Thậm chí mong muốn có những đứa trẻ của nàng cũng đã được đáp ứng với con trai của Ragnar, Thurson, nàng đã đảm nhiệm việc nuôi dạy cậu bé.

Sự thực là, nàng vẫn mong có một người chồng và vẫn hi vọng về một tình yêu, và nàng thường cầu nguyện rằng người đàn ông mà Ragnar tìm cho nàng sẽ chính là tình yêu đó. Nhưng nàng hết mức hài lòng với bản thân bây giờ, và nàng sợ sự thay đổi, sợ rằng nàng sẽ không được hạnh phúc như bây giờ.

Nàng cho rằng nỗi sợ đó là bình thường, như hầu hết những phụ nữ khác khi phải đối mặt với hôn nhân với một người đàn ông không quen biết. Cuộc sống của nàng sẽ thay đổi một lần nữa, khi mà nàng đã quá quen với cuộc sống bây giờ.

Và nàng cũng biết rằng cuộc sống của nàng cũng sẽ thay đổi khi Ragnar kết hôn lần nữa. Điều đó là không thể tránh khỏi. Và mặc dầu nàng vẫn được chào đón ở ngôi nhà của anh trai trong suốt phần còn lại của cuộc đời nếu nàng lựa chọn ở lại đây, thì nàng cũng không muốn lặp lại những ngày tháng trở nên vô dụng và không được đoái hoài như trước đây.

Vì thế nàng chưa từng nói về sở thích của mình khi chủ đề đó được đưa ra, và nàng cũng không đòi hỏi gia hạn một hay hai năm trước khi nàng phải kết hôn. Ragnar nghĩ rằng anh đã chiều theo sở thích của em gái. Nàng đã để cho anh nghĩ vậy. Nhưng nàng không mấy hạnh phúc về điều đó.

Nàng chỉ ước rằng mọi thứ vẫn giữ nguyên như nó vốn có. Nhưng nàng không hề lường trước được mọi thứ sẽ thay đổi nhanh chóng so với dự liệu của mình.

Chương 5

Chiếc xe bò chậm rãi lê từng bước trên con đường nhỏ xuyên rừng, một bà già với đôi tay gân guốc và mái tóc đã điểm bạc đang ngồi phía sau dây cương. Một phụ nữ trẻ tập tễnh theo sau chiếc xe, không một chút đau đớn bởi cô ta bị tập tễnh là do từ lúc sinh ra một bên chân ngắn hơn chân kia. Họ ngửi mùi xác chết bốc lên rất lâu trước khi nhìn thấy những thi thể đang rải rọc trên đường. Đó là thứ mùi mà bà già Valda luôn chào đón, còn cô cháu gái của bà, Blythe, thì ghê tởm nhưng đã quen thuộc từ lâu.

Cuối cùng thì họ cũng nhìn thấy những xác chết, Valda đánh chiếc xe sang một bên đường và háo hức nhảy xuống. Bà vốn là một bà già nhanh nhẹn so với tuổi của mình, bà bắt đầu di chuyển dọc theo các xác chết để tìm kiếm những túi tiền còn sót lại của những kẻ xấu số.

Không lâu sau Blythe nghe thấy tiếng cấn nhả của bà cô “ Khiếp, lũ dọn đường đã vét sạch”.

Đáng lẽ bà nên nói là những kẻ dọn đường khác, bởi lẽ chính hai cô cháu Valda cũng là những người “dọn đường”. Những cuộc chiến đã tàn phá mảnh đất này- trong nhiều năm đã từng là nơi kiếm cơm của bà, và buộc bà phải theo chân những kẻ thù Đan Mach. Với lí do là bà đang tìm kiếm con trai mình, không ai phê phán khi bà đi dò la quanh những thi thể ngã xuống và vợ vét từng đồng xu hay trang sức còn sót lại trong túi họ.

Nhưng những gì Valda nói là hoàn toàn đúng. Những kẻ dọn đường khác đã tìm thấy những xác chết này và vét sạch. Tất cả những đôi ủng, áo choàng, đồ da, vũ khí và cả đồ len đều bị lấy sạch. Chỉ còn hai mảnh áo chèn là còn lại bởi lẽ những vết thương đã khiến chúng te tua đến mức không ai thèm lấy. Hầu hết những người đàn ông này vẫn còn chiếc quần trong bê bết máu và sặc mùi chết chóc còn những đôi vợ của họ đã bị lột sạch. Hai trong số họ thì hoàn toàn trần truồng, có lẽ đồ lót của họ vẫn còn sạch sẽ nên đã bị cướp đi.

Blythe đứng bên đống xác chết và kiên nhẫn chờ bà cô của mình xong xuôi công việc. Valda thì quá tức giận vì không còn gì để mà lấy, và đang kéo mạnh một trong những áo chèn còn sót lại. Blythe biết rằng nàng có thể giặt sạch và khâu lại để bán nó đổi lấy một bữa ăn nóng sốt.

Blythe ghê tởm khi chạm vào một xác chết, và bà cô thì chưa bao giờ bắt nàng phải giúp mình, điều mà nàng lấy làm biết ơn. Nàng thường bán những thứ họ tìm được, và thậm chí bán mình khi vào mùa đói kém. Valda đã nuôi nấng nàng và đây là người thân duy nhất mà nàng biết. Nhưng Valda đã già và đang khẩn thiết cần một mái nhà hơn là một chiếc xe bò và cái rét rình rập quanh chiếc giường của bà.

Đó không phải là điều vô vọng, ít nhất là giờ đây, khi Valda nghe tin vợ của người anh họ đã qua đời, và bà cùng cô cháu Blythe đang trên đường tới thăm người anh tại Bedford. Chính vợ của Aldrich đã không cho họ vào nhà khi họ van nài, nhưng giờ thì bà ta đã chết, và Valda hi vọng người anh họ mình sẽ cưới Blythe và cho họ một mái nhà mà họ ao ước. Ông ta luôn đối tốt với con bé, dù nó trông hơi dị dạng. Một mái nhà và thức ăn mỗi ngày quả là một điều tốt lành.

Đôi mắt nàng nhìn quanh khi chờ đợi bà cô của mình. Nàng ghét cảnh chết chóc, vì đã chứng kiến quá nhiều, nhưng đôi mắt nàng vẫn bị hút vào chúng với một niềm đam mê không mấy lành mạnh. Và đôi mắt nàng lại trở lại tới một người đàn ông mà nàng đã nhìn ngắm nhiều lần đến mức cuối cùng nàng cũng quyết định lại gần.

Anh ta là một trong số hai người đàn ông đã bị vét sạch và Valda đã lật ngửa người anh ta- vừa lấm bầm và chửi rủa vì anh ta quá to lớn – để tìm kiếm những chiếc nhẫn trên đôi tay anh. Có lẽ anh đã không đeo cái gì, vì nếu có anh đã mất vài ngón tay- cách nhanh nhất để những kẻ dọn đường lấy đi một chiếc nhẫn dính chặt vào đôi tay.

Một cái xác còn nguyên vẻ trẻ trung mà Blythe không thể nhìn thấy một vết thương nào, trừ những vết sẹo chứng tỏ anh là một chiến binh. Anh cũng là người trẻ nhất, lớn nhất mà nàng từng biết đến. Nhưng chính khuôn mặt anh là nơi nàng không thể rời mắt, khuôn mặt thiên thần, đẹp đến mức

khiến bầu ngực nàng nhói đau. Và lần đầu tiên trong nhiều năm nàng nhìn một xác chết như thế, đôi mắt nàng nhỏ lệ.

Đó chính là bởi sức hút của anh khiến Blythe, một người không quen biết có thể khóc trước cái chết cả một người đàn ông trông như anh. Và đây là điều nàng đang làm, mà bà cô nàng không hề biết, và nàng còn ngồi phục xuống cạnh anh, đôi bàn tay đặt lên đôi má anh. Làn da anh vẫn còn ấm và mềm, khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Và nàng bất ngờ rụt tay lại khi cảm nhận được hơi thở của anh.

“ Cô Valda, người đàn ông này chưa chết”

Valda nhìn lên khi đang gập chiếc áo chèn vừa lấy được và đáp “ Thì sao? Hẳn cũng sớm chết thôi”

“ Nhưng trên người anh ta không có một vết thương nào”

Valda lại gần và nhìn xuống người đàn ông. Bà lật mạnh người anh và nhận thấy không có một vết thương nào. Bà quỳ xuống và nâng đầu anh lên bằng cả đôi tay và tìm thấy vết hằn đã đánh gục anh, nhỏ bằng năm tay bà.

Bà thả đầu anh xuống mặt đất cứng không mảy may bận tâm đến chấn thương có thể mang lại cho anh. Anh cũng không gây ra một tiếng động nào.

“Anh ta đã bị đánh vỡ sọ”, bà nói một cách tự nhiên “ Thường thì họ khó mà tỉnh dậy sau những vết thương như vậy”

“ Nhưng anh ấy có thể?”

“ Ừ, anh ta có thể, với sự chăm sóc thường xuyên, điều mà anh ta không thể có ở chốn này. Giờ thì đi theo ta, ta đã xong việc”.

“ Cháu có thể chăm sóc anh ấy”

Sắc mặt Valda chuyển sang tức giận “Không, sao cháu có thể? Chúng ta còn không có đủ thức ăn để cầm trai tại đây. Và sẽ tốn nhiều thời gian nếu chúng ta làm vậy. Anh ta có vẻ khó mà qua khỏi”

Nhìn chăm chăm vào người đàn ông, Blythe trở nên bướng bỉnh “ Nếu có một cơ hội để cứu sống anh ấy, cháu sẽ làm “

“ Nghe này, chúng ta không thể nấn ná ở đây thêm. Chúng ta cần tới ngôi làng tiếp theo để mua thêm lương thực”

“ Vậy chúng ta có thể mang anh ấy theo”

Valda giật mạnh tay nàng “ Cháu có điên không vậy? Vì sao chúng ta phải làm điều ngu xuẩn đó”

“ Để cứu sống anh ấy”, Blythe giải thích đơn giản.

“ Nhưng anh ta chẳng là gì với chúng ta”

Khi ấy Blythe nhắc tới một điều đảm bảo Valda sẽ đồng ý “ Anh ta sẽ ban thưởng cho chúng ta một món hời nếu chúng ta cứu anh ấy, không chỉ vài xu và một trăm là ít. Anh ta là lãnh chúa. Nàng không muốn chúng ta trông bết nhếch nhác khi tới gặp Aldrich ư?”

Valda có vẻ động lòng, nhưng vẫn còn lưỡng lự “ Nhưng đây không phải là công việc dễ dàng – nhét thức ăn xuống cổ họng một kẻ dở sống dở chết không thể nuốt được. Anh ta sẽ yếu dần và có thể chết đi sau một tuần”

“ Có thể là hai trăm--”

“ Vậy hãy giúp ta cho anh ta lên xe. Nhưng ta cảnh cáo cháu, nếu anh ta không tỉnh vào lúc chúng ta tới Bedford, ta sẽ tự chôn anh ta vào bụi rậm. Ta không thể tới gặp Aldrich với người đàn ông này, anh ấy sẽ không cho chúng ta bước vào cửa. Ông anh ta không thích dính dáng đến quý tộc. Không tốt đẹp gì. Vậy cháu hứa đi, hoặc không ta sẽ bỏ mặc anh ta ở đây. “

Blythe gật đầu vui vẻ, với niềm tin tưởng mạnh mẽ rằng họ có thể chữa lành vết thương cho anh trong nửa tháng – trong thời gian họ tới Bedford với con bò già của họ. Tất nhiên là người anh không vừa với chiếc xe. Cái lưng của anh cần được nghỉ ngơi vì thế chân anh thả dọc đuôi xe bởi lẽ chân anh quá dài, và mỗi lần gặp ổ gà trên đường thì chân anh lại quệt xuống mặt đường. Nhưng dù thế thì anh vẫn không tỉnh.

Ngày qua ngày, Valda thì ngày một cẩn thận, mặc dù bà đã chỉ cho Blythe cách để đưa thức ăn vào cổ họng anh. Tuy vậy, cũng không mấy thức ăn trôi vào dạ dày theo cách đó, mặc dầu nàng có thể nhận thấy anh đang dần hồi phục một cách chậm chạp.

Nhưng nàng vẫn dành cho anh sự chăm sóc chu đáo nhất , nàng đã yêu anh. Thậm chí nàng đã bán mình để mua thịt nấu súp cho anh, khi chính nàng và Valda không có thức ăn cho chính họ. Nàng lấy làm vui vẻ với niềm tin rằng anh sẽ sống mặc dầu thực tế là anh chưa hề cất một tiếng nào,

chưa từng cử động nhúc nhắc một đốt xương nào, chưa hề mở mắt, và cứ liên tục lên cơn sốt.

Blythe thực tâm đã làm hết cách có thể, mặc dù cả nàng và Valda đều không biết mấy về chữa trị vết thương. Nhưng, khi họ tới Bedford thì tình trạng của anh vẫn không có gì biến chuyển. Với lời hứa từ trước với bà nàng, Blythe cố nấn ná thuyết phục bà nàng cắm trại thêm hai ngày nữa, nhưng nàng không thể đòi hỏi thêm gì nữa. Tương lai của chính nàng còn đang bị đe dọa, một cuộc sống tốt hơn hay không. Valda thì chắc chắn rằng tương lai của họ sẽ bị đe dọa nếu đem theo một người đàn ông mà họ không quen biết.

Nhưng, chúa giúp nàng, đó là điều khó khăn nhất Blythe từng làm, là để lại anh. Nàng đã khóc khi mặc cho anh bộ đồ trong đồng hồ chôm chia được của Valda, thậm chí phải vật lộn với bà cô của mình, vì Valda không muốn phí phạm, còn Blythe thì không muốn để anh trần truồng như khi họ tìm thấy anh. Đó là điều tối thiểu nàng có thể làm cho anh, giờ thì nàng phải bỏ mặc anh. Cuối cùng thì nàng vẫn không kiềm chế được cảm xúc của mình, nàng vỗ vào anh hết lần này đến lần khác, gào thét mong anh tỉnh dậy, tức giận với sự trớ trêu của số phận, sau tất cả những cố gắng của nàng, thì bà cô của nàng đã đúng. Anh sẽ không tỉnh dậy.

Cuối cùng thì chính Valda đã kéo nàng đi, phàn nàn về đôi mắt sưng húp của nàng, rằng Aldrich sẽ không thích như vậy. Blythe không còn quan tâm gì vào lúc đó. Nàng sẽ khiến Aldrich cưới nàng, dù mắt có sưng húp hay không. Và mặc dù nàng không thể gặp lại người đàn ông ấy thêm một lần nào nữa, dù anh ấy là ai thì nàng sẽ nhớ đến anh trong suốt phần cuối của cuộc đời mình.

Chương 6

Chính cơn mưa đã đánh thức Selig, từng giọt đều đều tụ lại trên khóm lá trên đầu anh và rơi trúng giữa trán anh. Nhưng cơn đau phía sau gáy đã hành hạ anh, khiến anh ngất đi thêm một ngày nữa.

Mặt trời rọi sáng khi anh tỉnh dậy lần nữa, và ánh sáng chói lóa khiến anh thấy đau đớn thêm, mặc dầu anh có thể nhìn khi hé mắt, thì ánh sáng không chạm đến một cách trực tiếp vì anh đang được che chắn bởi bụi rậm

nơi anh đang nằm. Một cơn đau khác lại tới, không dữ dội như lần trước đến mức anh phải ngất đi, nhưng cũng không nhanh qua đi. Vì thế nên anh không dám đông đậy, và trong những phút giây không định hình được, anh nghiến chặt hàm răng tránh những tiếng rên của chính mình.

Sau cùng khi anh nhắc một bàn tay để xác định chỗ đau, những ngón tay anh lại run lên, và đôi cánh tay không nâng lên được nữa mà lại trượt xuống đất. Sự yếu ớt, đó là điều anh nhận thấy. Anh đã mất máu quá nhiều, đó là nguyên nhân chính, và anh bắt đầu lo lắng về tình trạng của mình. Anh có thể sắp chết, với những gì mà anh có thể cảm nhận được, mà anh vẫn không thể biết gì về vết thương mà mình gặp phải.

Anh đợi một lúc rồi lại thử một lần nữa tìm kiếm vết thương, và lần này thì anh đã thành công. Anh cảm giác ở trên mặt mình đầu tiên, bởi toàn thân anh đều đau ê ẩm, nhưng anh đã thấy lún phún râu trên mặt mình. Điều đó chắc chắn với anh rằng anh đã không bị bất tỉnh lâu, có lẽ chỉ một ngày, nhưng sau đó anh lại không có cách nào biết được đôi bàn tay dịu dàng nào đã cạo râu cho anh trong vòng mười ngày qua. Cuối cùng anh cũng thấy một cục u lồi lên phía sau gáy, khiến anh không khỏi kinh ngạc khi ấn vào vùng da mềm mềm đó. Nó không còn sưng to như trước, khiến anh được trấn an phần nào về nỗi sợ hãi trước đó. Nhưng không có vết máu dính nào, vậy tại sao chân tay anh lại yếu ớt thế này?

Đầu tiên anh nghi ngờ rằng có lẽ mình còn bị thương ở một chỗ nào khác mà chưa cảm nhận được. Nên anh đã kiểm tra lại toàn bộ cơ thể mình một lần nữa, nâng lên từng cánh tay, căng chân để khám phá cơn đau đi theo mỗi cử động. Nhưng không có một chỗ nào đau nhói, tất cả chỉ là một cảm giác mệt mỏi, cứng nhắc, và một cái bụng rỗng, điều không mấy ngạc nhiên với anh rằng anh đã bị bỏ đói một ngày, và một cơn đau lạ dưới chân như thể ai đó đang chọc vào đó. Điều đó không có mấy ý nghĩa với anh vào lúc này, nên anh không buồn nghĩ đến nữa, vì nghĩ đến chỉ làm tăng thêm cơn đau ở đầu.

Tuy vậy, anh vẫn tự hỏi làm thế nào anh có thể trở lại Wyndhurst, chỉ còn cách không hơn một ngày đường, có thể là hai ngày nếu đi bộ, khi mà chỉ ý nghĩ ngồi dậy cũng khiến anh khiếp sợ. Anh nằm đó trong một giờ

tiếp theo, miễn cưỡng thử ngồi dậy, và cuối cùng anh cũng làm được, bằng cách nâng khuỷu tay lên trước rồi đẩy dần cơ thể mình ngồi thẳng dậy. Anh đã đúng khi khiếp sợ điều này, bởi vì ngay lập tức anh cảm giác lâng lâng, nhưng tệ hơn nữa là cơn buồn nôn sau đó. Anh ngồi dựa vào một bên, sẵn sàng rửa ruột, nhưng không có thứ gì trào ra. Điều này không khiến anh dễ chịu hơn chút nào, anh tiếp tục nôn khan, mỗi lần kèm theo cơn co giật toàn thân và tưởng như hàng trăm mũi dao đang xuyên qua đầu anh, cho đến khi cơn đau quá sức chịu đựng của anh.

Vẫn là ánh sáng ban ngày vào lần thức dậy tiếp theo của anh, nhưng anh không thể nói rằng đó là cùng một ngày hay không. Chỗ đau vẫn còn đó, vẫn tệ như trước, và kí ức về nỗ lực ngồi dậy khiến anh lưỡng lự một hồi lâu trước khi thử lại. Đó là cơn đau vùng bụng, và một sự yếu ớt lạ lùng không hề biến mất đã khiến anh không thể cử động. Anh cần thức ăn – thần Odin hãy giúp anh, anh cảm giác mình đang chết đói – một chiếc giường mềm mại, và có em gái anh đang chăm sóc, tất cả những thứ mà anh không thể có vào lúc này. Vì vậy cuối cùng anh đã nghiêng rặng với quyết tâm đứng lên vào lần này, nhưng anh làm thật chậm.

Cơn choáng lại tới, khi anh ngồi dậy nhưng anh, với tất cả sức lực của mình, cố gắng chống chọi với nó, và cố gắng điều hòa với cơn buồn nôn. Chỉ đến lúc này anh mới nhận ra mắt mình đang bị mờ dần, vẫn còn may là điều này không xảy ra thường xuyên, lúc mờ lúc không.

Tuy vậy, ngồi đó, không mấy vội vàng với việc nhúc nhắc đôi chân, anh cũng có thời gian để quan sát cảnh quan xung quanh mình cũng như thứ quần áo anh đang mặc – những thứ không phải của mình. Chiếc quần trong màu bùn quá chật và chỉ ngắn đến đầu gối của anh. Chiếc áo chèn màu xám thì rộng nhưng ngắn, có lẽ được may cho một người đàn ông ham ăn uống. Chiếc áo quá rộng nhưng anh không nhận thấy một phần là do anh đã bị giảm cân, lí do cho sự yếu ớt lúc này. Miếng vải da giày thì lỗ chỗ ở phần đế khiến anh sẽ đau chân nếu đi lại – nếu có thể.

Điều này khiến anh nhớ lại khoảng thời gian mình lang thang ở miền bờ biển phía Nam Wessex khi đi tìm kiếm em gái của mình trong bộ dạng của một người đánh cá từ Devon của Celtic, một người đánh cá nghèo khổ, ăn

vận quần áo tồi tàn. Nhưng trước đó, anh cũng bị mê sảng một thời gian trước khi có người cứu giúp. Anh đã có những giấc mơ mãnh liệt vào lúc đó, trong khi anh hồi phục, và anh cảm nhận được nỗi sợ trong khoảnh khắc rằng lần này là lần trước, rằng những gì xảy ra từ đó chỉ là một giấc mơ. Anh gạt bỏ ý nghĩ đó nhanh chóng, vì anh không thể mơ về một người đàn ông nào như người em rể của anh. Royce quá đặc biệt – và cơn đau ở đầu của anh là thật, và không liên quan gì đến lần trước.

Hơn thế, những thứ quần áo này cũng khác. Chúng không tả tơi như trước, và chúng cho thấy không phải tự anh mặc vào người. Và đám thuộc hạ của anh còn ở bên đường khi họ bị tấn công, vậy thì tại sao anh lại ở đây? Thực tế anh có thể nhìn ra con đường qua tán lá và không có một thi thể nào nằm đó. Có phải họ đã bị phát hiện còn anh thì bị bỏ quên vì anh đã bò vào trong đám bụi rậm này? Và nếu anh đã tự vào đây, thì sao anh lại đang mặc thứ quần áo này?

Tập trung nghĩ ngợi về đồng câu hỏi này lại khiến anh đau đầu, vì thế anh không nghĩ về nó lâu nữa. Và vấn đề thời gian trở nên quan trọng vào lúc này. Với ánh mặt trời nhạt dần, anh không biết rằng bây giờ là buổi sáng hay là cuối ngày, nhưng anh cần tìm sự giúp đỡ trước khi đêm xuống, và anh không thể làm được điều này trừ khi nhúc nhắc được đôi chân.

Điều này quả không dễ dàng. Những lần thử đầu tiên, anh đứng đây bằng đôi tay và đầu gối cho đến khi cơn chệnh choáng qua đi, và những bước đi đầu tiên của anh trông thật ngộ vì đôi chân anh còn quá yếu. Nhưng đây không còn là vấn đề sống còn nữa, mà là sự thử thách lòng kiên định và quyết tâm và cuối cùng thì anh cũng đang lê từng bước xuyên qua cánh rừng, tư đẩy mình từ cái cây này sang cái cây khác và lấy đó làm điểm tựa, ngã nhào khi tới khoảng trống, rơi xuống năm sáu lần trước khi tới được một chỗ mới.

Anh quyết định trụ lại trong rừng bởi lẽ con đường không an toàn khi đi lại một mình, đặc biệt là không mang theo vũ khí. Chiếc rìu dài, lưới gươm Frisian, con dao găm nạm đá anh đeo bên thắt lưng và cả chiếc thắt lưng khắc sâu chiếc bùa khóa bạc, tất cả đều đã biến mất. Nếu anh mà tìm ra lũ trộm này thì...

Anh ngửi thấy mùi thức ăn trước khi nhìn thấy một túp lều, vận may gắn với cái tên anh đã trở lại, bởi lẽ chỉ có một bà nội trợ ở đó, bà đã nhìn thấy và dọn bàn cho anh. Những ổ bánh mì mới ra lò cùng với bơ và tất cả những gì còn lại từ bữa sáng đã được dọn ra, trong khi bà tiếp tục nấu thêm cho anh, trong đó có cả con gà gô bà định làm bữa khuya cho chồng mình.

Đó là một người phụ nữ trung niên và bà chăm chút anh như cách mà những người phụ nữ khác thường làm, mặc dù anh không thể hiểu một từ nào bà nói ra. Anh đoán là bà nói tiếng Saxon, nhưng với âm vực không hề quen thuộc với anh. Và mặc dù anh đã thử một vài thứ tiếng, nhưng bà cũng không hiểu gì. Nhưng anh ăn hết tất cả những gì bà dọn ra cho mình cho đến khi no căng bụng.

Có cái gì thôi thúc anh ở lại đó vào buổi đêm. Một phần sức lực của anh đã trở lại, nhưng không phải tất cả, và cơn đau thường trực ở vùng đầu thì vẫn chưa hề thuyên giảm so với số lượng thực mà anh đã nạp vào người. Tuy vậy, cái anh cần bây giờ là một người thầy thuốc, chứ không phải một sự nghi ngại bình thường, và anh nghi ngờ về việc người phụ nữ đó có thể giúp anh, thậm chí cả khi anh có thể giải thích cho bà hiểu vấn đề của mình.

Anh cũng sợ là anh sẽ lên cơn sốt và đầu óc không được tỉnh táo, có lúc anh sẽ nhớ mình đang ở đâu và có lúc thì không chắc chắn. Anh chỉ chắc chắn một điều là anh cần phải tìm được ai đó hiểu mình và nhắm tới em gái của anh. Cô ấy có thể tới và mang anh về nhà, bởi lẽ anh không còn chắc là mình có thể trụ trở về nhà.

Vì thế anh lê từng bước và di chuyển về phía nam. Mặt trời thì đang lặn, giúp anh xác định chính xác phương hướng. Và giờ anh mang theo lương thực đủ dùng trong vòng 1-2 ngày tới, nhờ người phụ nữ tốt bụng ấy. Thực ra số đó là quá nặng với anh, bởi giờ toàn bộ sức lực của anh dồn vào đôi chân. Sự yếu ớt không thể giải thích nổi vẫn còn khiến anh bối rối và đầu anh thì vẫn còn đau như búa bổ để có thể tập trung suy nghĩ về câu đố rắc rối đó.

Hàng giờ trôi qua, mặt trời đã lặn hẳn, bầu trời trở nên tối dần, và toàn bộ sức lực của Selig gần như đã cạn kiệt nhưng vận may của anh thì vẫn

còn. Chút ánh sáng cuối ngày đã dẫn lối anh vào một trang viên, một đại sảnh rộng lớn được bao bọc bởi những bức tường gỗ vững chắc. Anh không chắc rằng đã qua Đông Anglia nhưng một chỗ rộng lớn như thế này chắc phải có một người có thể nói tiếng Celtic.

Anh theo bức tường cao bao quanh chiếc cổng, mừng rỡ ra một chiếc giường êm ái, với những người đàn bà ve vuốt chiều chuộng anh. Nhưng anh không đủ sức lết tới cánh cổng. Một cơn choáng đánh gục anh, anh ngã nhào vào bờ tường, không thể nhúc nhích thêm.

Anh tưởng như mình nghe thấy tiếng nói vọng lại từ bên kia bức tường, nhưng chúng quá nhỏ để anh phân biệt được từng lời, và anh không chắc mình đủ sức hét to lên cho người bên trong nghe thấy. Điều này là không cần thiết khi có bốn người cưỡi ngựa tiến đến cổng, như thể một nhóm tuần tra trở về và có hai người đã nhìn thấy anh. Selig thở hắt ra, nhưng sự vui mừng của anh là quá sớm, bởi anh sẽ không tìm thấy sự giúp đỡ từ nơi đây, mà ngược lại.

Chương 7

Erkia không mấy để tâm đến sự trở về của nhóm tuần tra. Một lần nữa nàng lại tới trễ vào bữa tối, sự chậm trễ sắp trở thành một thói quen, tất cả cũng chỉ tại tên trộm xảo quyệt. Hẳn lại ra tay thêm một lần nữa vào buổi chiều hôm đó, lần này là một món đồ trang sức của nàng. Vì thế toàn bộ tâm trí của nàng đều bị hút vào chuyện đó, càng nghĩ càng thấy tức vì không thể tóm được tên trộm sau hàng tuần lễ tìm cách.

Khi nàng vừa bước tới chiếc bàn dài và vòng tay ôm lấy đứa cháu của mình thì một trong đám thuộc hạ tới và thông báo rằng Wulnoth đã bắt được một kẻ do thám và đề nghị nàng cho phép treo cổ hắn ta. Đúng là Wulnoth, luôn đề nghị nàng phán xét trước khi có thời gian cân nhắc hay thu thập đủ tin tức.

“Hãy sớm giải hắn tới đây, khi mà đại sảnh vắng người hơn”, nàng nói với tên thuộc hạ.

Tên này có vẻ e dè khi trả lời “Thưa cô, thay vào đó cô có thể tới gặp hắn được không. Phải mất 6 người mới kéo hắn tới “hố”. Hắn ta không chịu đi”

“ Tại sao?”

“ Hẳn không nói – thực ra là hẳn nói thứ tiếng mà chúng tôi không hiểu”.

Nàng thấy nực cười về điều đó “ Nào giờ thì đi, nếu hẳn là kẻ do thám, thì hẳn phải hiểu chúng ta, hoặc hẳn sẽ không biết gì hết ngoại trừ những gì hẳn hay bất cứ ai có thể thấy. Tại sao Wulnoth lại buộc tội hẳn?”

“ Ông ta không nói”

Erika thở dài “ Tốt lắm, ta sẽ tới sau bữa ăn. Liệu các người có thể chờ ta đến khi đó?”

Tên thuộc hạ thoáng bối rối trước âm điệu lạnh lùng của nàng và gật đầu rồi lùi ra ngoài. Nhưng khi bắt đầu chú tâm vào những gì diễn ra thì nàng bắt đầu thấy hoài nghi về những lời nói của tên thuộc hạ. Sáu người đàn ông kéo một tên vào “hố” ? Điều này thật vô lí, trừ khi tên do thám đó cũng là một người như Turgeis .

Và nỗi tò mò dấy lên khiến nàng rời khỏi đại sảnh khi còn chưa no. Tất nhiên là cái bóng của nàng cũng đi theo, tất nhiên có phần tiếc nuối với bữa ăn dở dang của mình, bởi lẽ cái dạ dày của anh lớn hơn của nàng rất nhiều.

“Cái hố” không còn là một lỗ hổng sâu trên mặt đất nữa khi mà những tên tù nhân bị tống vào đây. Giờ đây nó chỉ là một cái chuồng cỡ trung, không có cửa sổ mà chỉ có những dây xích gắn vào tường. “ Cái hố” là tên gọi chính xác cho chỗ này.

Erika mới tới chỗ này một lần trước đây, không phải vì có quá ít tù nhân mà bởi lẽ nàng thích giải quyết với họ tại đại sảnh trước khi họ bị tống giam – phòng khi họ không cần thiết phải bị giam giữ. Bản thân nàng ghét “ cái hố”, bởi sự dâm man, bởi những sợi dây xích, bởi những cái roi da treo trên tường và mùi hôi thối của chỗ này, không chỉ là thứ mùi theo nghĩa đen mà còn là thứ mùi của sự sợ hãi.

Thật là may, những tù nhân đều được phán xét nhanh chóng nên họ không phải ở lại quá lâu trong nhà tù này. Và nếu đám tù nhân không đủ tiền nộp phạt cho tội ác mà họ gây ra, thì Erika thích theo phong tục của địa phương là bắt họ làm nô lệ trong một thời gian, thường không quá một năm, hơn là làm theo cách của Wulnoth: dùng roi da tra tấn cho đến khi họ sống dở chết dở.

Nhưng do thám thì là một vấn đề hoàn toàn khác, mà không có một món tiền phạt nào tương ứng vì nó liên quan đến chiến tranh và xung đột, và những kế sách lược lật được có thể hạ được toàn bộ kẻ thù. Treo cổ có thể là quá tử bi với một tên do thám bị tóm giữa cuộc chiến và từ khi Erika phải xử lý vụ này thì nàng lấy làm mừng là những cuộc chiến sẽ kết thúc và với nàng không mấy để tâm đến sự trừng phạt. Ragnar, người đã từng tham gia những cuộc chiến này, có thể sẽ nghĩ khác. Nhưng anh không ở đây.

Wulnoth vẫn ở đó khi tên lính dẫn nàng vào đó. Một ngọn đuốc được châm lên, không đủ để chiếu sáng cả phòng, nhưng đủ để khiến mắt họ cay xè vì khói. Nàng thấy cần phải mở cửa để thở. Nhà tù này là lãnh địa của Wulnoth, nhưng tại sao ông ta lại không bao giờ chịu cọ rửa ?

Turgeis đứng dựa vào tường quan sát một cách kín đáo khi cánh cửa được mở ra, nơi mà ánh sáng không thể rọi tới. Tên tù nhân bị xích vào tường, với đôi tay bị treo cao quá đầu. Đó là tất cả những gì có thể thấy, vì Wulnoth đang đứng trước mặt anh ta, khiến nàng không thể quan sát thêm. Thực tế là Wulnoth đã nắm tóc anh ta để nâng đầu anh lên khi nàng tới, nhưng giờ thì ông ta để anh ta yên và đứng sang một bên. Đầu anh ta lại gục xuống ngực, như thể anh ta bị bất tỉnh.

Erika cứng người, cơn giận càng lên cao, nhưng nàng chỉ quay sang hỏi Wulnoth, người đang cũng tỏ ra hết sức tức giận.

“ Hãn ta đang giả vờ” , Wulnoth nói bằng tiếng địa phương.

Erika đã dạy cho những người này tiếng Đan Mạch, thứ tiếng mà nàng mong muốn họ sẽ dùng, nhưng đó quả là một quá trình lâu dài, và khi vắng mặt thì nàng biết họ sẽ chuyển sang nói tiếng Anglo Saxon. Đặc biệt là Wulnoth thì luôn dùng tiếng địa phương ngay cả khi có mặt nàng, mặc dù nàng có thể hiểu ông ta nhưng nàng không thèm trả lời mà bắt ông ta chuyển sang nói tiếng Đan Mạch hoặc là chấm dứt cuộc nói chuyện.

Mỗi lần họ có dịp nói chuyện với nhau thì người đàn ông này luôn tìm cách lẩn át này. Nàng cho rằng ông ta nuôi hi vọng một ngày nào đó nàng sẽ dính vào cái bẫy của ông ta và trả lời ông bằng tiếng Anglo Saxon. Lúc đó ông ta sẽ có cảm giác của người chiến thắng, và nàng lấy làm vui vì chưa bao giờ mắc phải sai lầm ấy.

“ Hẳn giả bộ phớt lờ ngôn ngữ của chúng ta”, Wulnoth tiếp tục “ và hẳn còn giả bộ yếu ớt đến mức không đứng dậy nổi khi mà cô có thể nhìn cũng đủ thấy sức mạnh của hẳn”

Erika nhìn vào anh , quả là Wulnoth nói đúng. Sức mạnh của anh có thể nhận thấy rất rõ, khi nhìn vào bờ ngực rộng và cơ bắp, vào đôi cánh tay trái căng trên đầu anh mà còn hẳn rõ từng đường gân. Và một điều mà nàng không nhận ra trước đó bởi Wulnoth đứng chắn trước mặt đó là chân anh không phải đang duỗi dọc trên sàn nhà, ở chỗ dây xích . Đôi chân anh đang dựng đứng trên sàn , đầu gối gập lại, nếu anh mà đứng thẳng dậy thì sẽ vượt hẳn vị thủ lĩnh.

Không còn phải nghi ngờ về việc phải cần 6 người mới có thể mang anh vào đây, Erika trầm ngâm. Người đàn ông cao to như thế này hẳn phải rất nặng mà những người đầy tớ trung thành của anh trai nàng không thể đọ nổi. Nhưng quả thật anh ta đang giả vờ ốm yếu. Hoặc có thể anh ta quá mệt mỏi không thể gượng dậy nổi – giả thiết này khó thuyết phục hơn. Hoặc có lẽ Wulnoth đã tra tấn anh một cách tàn bạo, mà nàng chắc là ông ta không dám.

Anh ta đang mặc quần áo của một nông nô, nhưng đó có thể chỉ là một sự cải trang. Mặc dù vậy, thì mái tóc dài của anh ta không bị thay đổi, màu đen ánh, thể hiện rõ gốc gác là người Celtic.

Nàng đáp lại Wulnoth bằng tiếng Đan Mạch, một lần nữa làm tiêu tan hi vọng của ông ta rằng nàng có thể sao nhãng mà nói tiếng địa phương “ Người này có thể quá mệt mỏi nên trở nên ốm yếu. Và một người Celt thì có thể không hiểu thứ tiếng của ông, nhưng một do thám sẽ cần phải hiểu ngôn ngữ của ta. Ông đã thử nói tiếng của ta chưa?”

Khuôn mặt dần đỏ của ông ta thay cho câu trả lời . Và một giọng nói lạ vang lên cho nàng thấy mình đã đoán đúng.

“ Cô có thể nói tiếng Đan Mạch?”

Tên tù nhân nâng đầu để hỏi và Erika không biết làm gì hơn là nhìn chăm chú vào anh ta cho đến khi nàng nhận ra mình đang làm gì và đôi gò má nàng đang dần nóng lên. Nhưng ngay lập tức nàng đã tự bào chữa về sự bối rối của mình. Đôi mắt nàng không thể lừa dối bản thân nàng. Người

đàn ông đó có một khuôn mặt điển trai. “ Tuyệt đẹp” là tất cả những gì nàng có thể gọi ra về anh, nhưng dường như đó cũng là chưa đủ.

Ồ, anh có thể biết nhiều bí mật dễ dàng – từ những người đàn bà. Nhưng đàn bà thì không biết mấy về những bí mật chiến tranh... Erika ngạc nhiên vì nàng có thể nhanh chóng từ bỏ những hình phạt với người đàn ông đó chỉ bởi vì nàng thấy anh ta đẹp trai, đẹp trai một cách lạ thường – đẹp đến khó tin. Nàng phải tự kìm mình lại, để phán xét anh dựa trên những sự thật.

Cuối cùng thì nàng cũng trả lời anh “ Tôi có thể nói gì hơn. Nhưng anh nói tiếng Đan Mạch rất giỏi, đối với một người Celt như anh. Tất nhiên anh phải học thứ tiếng này để đến đây do thám”.

Như thế anh ta không nghe thấy những gì nàng nói vì câu hỏi tiếp theo của anh không hề liên quan.

“ Một người Đan mạch thì làm gì ở Wessex?”

“ À, giờ thì chúng tôi đã biết anh làm do thám cho ai”

“ Trả lời ta đi đã, wench”

Erika cứng người vì một cảm giác bị xúc phạm, mặc dù nàng kiềm chế khá tốt, nàng nói thêm “ Và hẳn anh rất thích đưa ra những mệnh lệnh. Nhưng ở đây chúng tôi là người đặt câu hỏi. Tôi là quý bà Erika , em gái của Ragnar Haraldsson, người cai quản Gronwood và vùng lân cận. Khi anh ấy vắng mặt thì tôi là người cai quản chốn này và anh phải trả lời tôi, có lẽ anh nên bắt đầu bằng tên mình”.

“ Cô cũng bà chủ như em gái tôi”

Anh nhếch mép cười khiến Erika bối rối một lần nữa và thậm chí quên đi cái cách anh đã gọi nàng (wench là từ cổ, dịch ra là con điếm). Nụ cười ấy còn tạo nên một luồng khí nóng trải sâu xuống vùng bụng của nàng. Nàng không thể lí giải lí do nàng thấy những từ ngữ của anh như một lời khen hay tại sao lại khiến nàng thấy thích thú. Và sau đó, trong sâu thẳm nàng rên rỉ. Một lần nữa nàng lại phản ứng với vẻ đẹp trai của anh, như một con hầu ngu ngốc không biết làm gì hơn là thờ dài và bị anh bỡn cợt. Nàng không thể như vậy với cương vị một bà chủ.

“ Tên?” nàng ngắt lời lần nữa.

Anh ta thở dài, và dường như trượt xuống một chút. Tại sao anh ta lại giang đôi tay một cách khó khăn khi anh ta chỉ việc đứng dậy để thấy thoải mái hơn...?

“ Tôi là thánh Selig (Selig the Blessed), của Haardrad clan ở Nauy”

Erika cảm nhận thấy đằng sau mình Turgeis đang nhúc nhích. Có lẽ anh ấy thấy xúc động khi gặp một người đồng hương. Nàng hi vọng anh không quá tin vào lời nói dối quá rõ ràng ấy và điều này khiến nàng tức giận vì người đàn ông này không hề đưa ra một câu trả lời khá khăm gì.

“ Chính vẻ bề ngoài đã tố cáo anh”, nàng chế giễu, và tiếp lời “ Tôi nghe nói những người Celt là những người khốn khổ và anh có vẻ giống họ. Tại sao anh phải nói dối? Chúng tôi không phải kẻ thù của họ, họ thậm chí từng giúp đỡ chúng tôi chống lại người Saxon”

“ Làm thế nào cô lại ở Wessex vậy?”

Sự lảng tránh của anh làm nàng nổi điên bởi sự bối rối mà anh tỏ ra quá thuyết phục. Nàng đã cho anh một danh tính có lợi, có thể giúp anh thoát khỏi chốn này, nhưng anh đã phủ nhận nó, thậm chí là phớt lờ. Quý tha ma bắt anh ta, vì nàng sẽ bị nguyên rủa nếu cố gắng giúp anh ta thêm một lần nữa.

“ Anh đang ở Đông Anglia, như thế anh không biết, gần Bedford”

“ Không thể nào”

Giờ thì anh ta lại gọi nàng là một kẻ lừa đảo ư? Môi mím chặt, nàng quay sang Wulnoth “ Tại sao anh ta bị buộc tội là do thám?” Vẻ mặt của nàng đã nhắc nhở ông ta phải trả lời bằng tiếng Đan Mạch và ông ta đã làm theo, một cách khá trôi chảy.

“ Đoàn tuần tra đã bắt gặp anh ta đang nằm ngoài bờ tường, cố gắng trốn tránh tầm nhìn của họ trong bóng tối, và chỗ đó đối diện với bức tường nơi đang đối diện gác”

Tên tù nhân chen vào “ Tôi đang ngồi chứ không phải nằm, và tôi muốn thu hút sự chú ý của họ bởi tôi nghi ngờ về việc mình có thể tự di chuyển”

“ Túi xách của anh ta còn đầy thức ăn mới nấu” , Wulnoth vội thêm vào, “ có lẽ chúng được lấy trộm từ nhà bếp của chúng ta. Có lẽ hẳn tự làm mình bị thương khi trèo tường trốn thoát vì cổng đã khóa”

Erika nhíu mày “ Vậy giờ ông cho rằng anh ta còn là một tên trộm nữa?”

“ Một hoặc là người khác, Wulnoth khẳng khẳng, có thể là một tên nô lệ trốn trại”

Nàng có thể thấy Wulnoth đang cần một nạn nhân, nhưng ý tưởng cuối cùng thì cần phải bàn. Nếu anh ta thực sự là một nô lệ trốn thoát, nàng nghi ngờ về việc anh luôn như vậy, anh là một người thích tự do. Những người khác thường đi tìm nơi trú ẩn với những người Đan Mạch và hiếm thấy những nô lệ Đan Mạch bỏ trốn tới Wessex và Tây Mercia. Còn việc anh ta là một tên trộm.”

“ Thức ăn đó là của một phụ nữ tốt bụng ở phía bắc cho tôi, tên tù nhân nói, tỏ rõ sự mệt mỏi, thật dễ để tìm và hỏi bà ấy về chuyện này”.

Erika có vẻ tin vào điều đó bởi lẽ nàng không tin rằng người khổng lồ đẹp trai này có thể đi qua điền trang này mà không gây chú ý. Nhưng anh ta có thể là một tên do thám, và anh trai nàng có thể xử nặng với anh ta. Nhiều năm chiến tranh và những cuộc đột kích đã khiến hàng nghìn người gặp nguy hiểm nếu những kế hoạch không được giữ kín, vì thế Ragnar có thể giết sống anh ta. Dù rằng giờ đây họ đang sống trong hòa bình thì .

Nhưng số phận của anh ta đang nằm trong tay nàng, chứ không phải Ragnar.

Nàng không thể thả anh ta một cách dễ dàng. Vẻ lén lút và trốn tránh đều khả nghi, thêm vào đó là khả năng nói trôi chảy tiếng Đan Mạch. Nhưng họ đang sống trong hòa bình, khiến mọi chuyện khác đi. Và việc đổi đám gác, điều mà anh ta có thể nghe lén, thì không phải là một bí mật to tát, ai chịu khó quan sát điền trang đều có nhận ra điều đó. Nàng có thể bỏ qua chuyện đó.

“ Về chuyện ăn trộm, chúng tôi sẽ xem xét đến câu chuyện của anh”, nàng nói, “ Nhưng về việc chúng tôi tìm thấy anh thì anh có lời bào chữa gì không ?”

Nàng nghĩ anh ta từ chối trả lời khi anh ta lắc đầu, nhưng anh ta trả lời, một cách chậm rãi, “ Tôi đang tìm kiếm sự giúp đỡ. Cái đầu của tôi...Tôi bị

thương – bằng dùi cui – tôi nghĩ vậy khi đám tùy tùng của tôi bị một đám cướp tấn công”.

Một mối e ngại lập tức dấy lên trong lòng Erika và nàng quay sang hỏi “Kiểm tra xem đầu anh ta có bị thương không, Wulnoth !” và chờ đợi ông ta làm việc đó. Điều này có thể giải thích được nhiều điều – về yếu ớt của anh ta, sự rối loạn – nhưng không giải thích được việc anh ta đang làm ở Đông Anglia.

“Tôi không thấy gì bất thường”, Wulnoth khẳng định.

Cơn tức giận trào lên bởi vì nàng thật cả tin khiến người đàn ông không thể bình tĩnh được nữa. Đôi mắt màu xám của anh nhắm lại, và nàng nghe thấy tiếng anh thở dài.

“Người của cô nói dối”, anh nói với nàng. “Vết thương vẫn còn đó vào sáng nay, nó không thể biến mất nhanh như vậy. Hãy tự kiểm tra đi, wench”.

Erika nghiêng răng. Nếu anh ta gọi nàng là wench thêm một lần nữa, nàng có thể mặc xác anh ta với Wulnoth . Khi đề nghị nàng động vào anh ta, nàng còn nghe thấy chút thách thức trong giọng nói của anh ta.

“Dù anh có bị thương hay không thì cũng giải thích được lí do anh đang ở Đông Anglia”,nàng đáp và chỉ ra điểm rõ ràng: “Còn kẻ do thám cho người Saxon nào tốt hơn một người Celt, người sẽ ít gây nghi ngờ nhất nếu bị phát hiện”.

“Tôi thậm chí còn không nói thứ tiếng của họ”.

“Vậy là anh..”

“Nhưng đúng là tôi đến từ Wessex”

“Đó là sự thật cuối cùng”

Selig cố gắng nhìn vào nàng một lần nữa, nhưng tầm nhìn của anh bị nhòe đi khi Wulnoth ấn ngón tay của ông ta vào cục u trên đầu anh. Giờ đây vết thương là quá sức chịu đựng của anh, nhưng anh vẫn phải chịu. Anh hiểu rằng việc dỗ dành người phụ nữ với mắt mang màu bầu trời buổi trưa và đuôi long mày uốn hình cánh cung là rất quan trọng. Anh tự hỏi tại sao nàng có vẻ mỉa mai, hay chỉ là do nàng không tin như những gì anh đang nghe thấy?

Anh cũng gặp phải vấn đề khi tin vào những gì đang nghe. Một ai đó đã mang anh lên phía bắc? Nếu như vậy, thì rất nhiều ngày đã trôi qua mà anh không có chút ý niệm nào về chuyện đó - một mái tóc vàng óc pha chút nâu - cơn đau vùng bụng trống rỗng khiến anh lại tưởng tượng, nhưng, người đàn bà này thực sự là rất đáng yêu, và anh không cần nhìn rõ nàng vào lúc này, vì nàng đứng ngay trước mặt anh, đủ khiến hình ảnh nàng tràn ngập trong tâm trí anh. Nàng không cao bằng Kristen, có thể thấp hơn vài inches, và mảnh mai hơn, nhưng không phải gầy nhom. Bầu ngực đầy đặn kia là dành cho đôi tay an – do thám? Thánh Odin, thật là một trò đùa quá lời.

Anh là một người đàn ông được phù hộ, với nụ cười của những vị thần xứ Norse, được rửa tội bởi chúa Christian, có sức khỏe và một gia đình tuyệt vời, một mái nhà ấm tuyệt đẹp mà anh chính tay góp phần dựng nên, một con thuyền của riêng anh để kiếm ăn – và tất cả những người đàn bà mà anh có thể đề nghị. Anh không thể ở trong tình huống dở khóc dở cười thế này. Và một người đàn bà đang buộc tội anh, không gì có thể tệ hơn. Nàng đáng lẽ phải thả anh ngay lập tức, có thể bôn cọt với anh, vuốt ve yêu chiều. Cái đầu anh đáng lẽ phải được nghỉ ngơi giữa bờ ngực của nàng. Không, không phải nàng.

Anh lắc đầu lần nữa, mặc dù làm như vậy khiến cơn đau càng thêm dữ dội. Anh không thể tiếp tục nghĩ về việc nàng là một bà chủ chốn này, và đang buộc tội anh, phán xét trong khi tất cả những gì anh muốn là mê hoặc nàng vì nàng quá quyến rũ.

Giọng nàng còn lớn vờn quanh đôi tai anh “ Nếu anh là một kẻ do thám, anh sẽ không dò la được gì ở đây ngoại trừ việc chúng tôi giàu có, ổn định và được bảo vệ tốt, những điều mà vua Alfred của anh sẽ thích nghe”

Đám sương mờ trước mặt anh đã mất dần nhưng giờ anh nhìn thấy hai người như nàng đang đi trước anh “ Tôi không nghĩ rằng ông ấy sẽ quan tâm”, anh nói “ Ông ấy chỉ tự vệ chứ không xâm lược”

Nàng gạt chuyện đó và tiếp tục “ Anh trai tôi sẽ chỉ đơn giản là giết chết anh, nhưng anh ấy không có ở đây và tôi thì thực tế hơn. Nếu anh có ông chủ sẵn sàng trả đồng Danegeld để thả anh, thì hãy cho tôi một cái tên và tôi sẽ gửi lời của anh tới ông ta”

“ Tôi có thể tự trả bằng tiền của mình”

“ Đưa cho tôi xem đồng xu của anh, hay nghĩ rằng tôi ngốc đến mức tin anh”

Anh không thể kéo Kristen rơi vào vụ rắc rối này. Anh phải tự xử lý với người đàn bà này-, bờ môi mời gọi, cái cằm ngang ngạnh, quả là một sự mâu thuẫn – thật khó để có thể thu hút nàng đủ khiến nàng thả anh đi.

Anh mỉm cười với nàng, nụ cười đã khiến nhiều con tim thổn thức. “ Nàng muốn nghe sự thật ư, sweetling? Tôi đang thi hành một nhiệm vụ của vua Alfred. Còn có 5 người đi cùng với tôi, trong đó có cả một vị giám mục người mang theo một thỏa thuận với đức vua của nàng là người Saxon sẽ đem dâng ba cô gái còn trinh, ưa nhìn và có một món hồi môn hậu hĩnh cho một vị Guthrum nào đó của xứ Đan Mạch chọn lựa theo ý thích. Nhưng chúng tôi đã bị một đám cướp người Saxon tấn công trước khi chúng tôi rời Wessex, theo tôi biết thì những người khác đã bị giết, còn tôi thì... Tôi không biết làm sao tôi lại tới đây. Kí ức cuối cùng của tôi đó là cuộc tấn công, và tôi thức dậy vào sáng nay ở phía bắc chốn này.

Trông nàng không chút lay động. Nàng vẫn đứng yên đó, mắt nhìn chằm chằm vào anh. “ Và tôi sẽ phải tin điều đó? Và cả việc anh là một người Viking xứ Naury? Một người Viking làm theo lệnh của ông vua Saxon? Ôi Odin--!”

“ Có thánh Odin , tôi xin thề, anh ngắt lời trước khi nàng trở nên tức giận, tôi liên hệ với những người Saxon là do hoàn cảnh, em gái của tôi đã cưới một trong số họ, ban đầu nó là một trong số tù nhân nô lệ của anh ta và chính cha tôi đã phải đến giải cứu nó”.

Erika đã đến mức chuẩn bị gào lên đầy tức giận. Lại một câu chuyện dở tệ khác, vô nghĩa, nhưng đã hết chưa? Nô lệ lấy ông chủ ư? Anh ta nghĩ nàng là một con ngốc ư?

Nàng cố kìm không bàn luận về những gì anh vừa nói, nàng sẽ không giữ nổi bình tĩnh “ Nếu anh không cho tôi một cái tên, có lẽ tôi sẽ gửi lời tới đức vua Alfred”.

“ Không, nàng sẽ không làm điều đó, nhất là đối với đức vua của nàng, sẽ không thích khi mà vua Alfred phàn nàn rằng một trong số phái viên của

mình bị buộc tội oan và đối xử tệ”

“ Buộc tội oan?, nàng lặp lại “ Khi mà tất cả những gì anh nói đều là nói dối ư? Nếu có ai muốn chuộc anh, chỉ nói điều đó”

Selig không còn chút sức lực nào nữa. Cơn choáng lại tới và anh không thể nhúc nhích gì nữa. Anh e ngại rằng cơn sốt đang trở lại. Và anh cũng không chắc chắn ai là kẻ thù của mình nữa, chỉ vì cô ấy quá đỗi đáng yêu mà anh thì chưa thử.

Lần này thì Erika không thể kìm nén thêm, vì anh ta quá thô lỗ với nàng, trước mặt đám thuộc hạ của nàng “ Anh dám! Có lẽ anh chỉ nói thứ tiếng của mình khi nếm mùi đòn roi vào lần tới ta nói chuyện với anh, nếu ta còn gặp anh. Mà có lẽ ta sẽ mặc xác anh ở đây”.

Anh không nhận ra cái bóng theo nàng ra khỏi nhà tù. Tất cả những gì anh có thể nhìn thấy đó là nụ cười của thủ lĩnh của đám lính canh trước khi ông ta cho anh nếm mùi đau đớn và bóng tối lại bao trùm lấy anh thêm một lần nữa.

Chương 8

Erika đi chưa đến hai mươi bước trước khi cảm thấy rùng mình bởi những gì nàng đã làm bởi cơn thịnh nộ của chính mình, nàng đột ngột dừng lại. Turgies có lẽ đã đâm sầm phải nàng nếu anh không biết quá rõ nàng. Nhưng anh kìm lại, chờ nàng thay đổi quyết định.

Nàng không phải người độc ác. Nàng không để tâm đến những lời lăng mạ của những người trong đền trang này, quyết định sẽ được dựa trên quan điểm của nàng. Nếu nàng làm ngược lại, nàng sẽ tự đổ lỗi lên bản thân mình. Anh cũng ước nàng sẽ không làm vậy, nhưng nàng đã làm.

Anh đã đúng. Nàng hoảng sợ vì hành động bột phát của nàng. Nàng đã mất kiểm soát.

Người tù ấy đã khiến nàng mất kiểm soát, và nàng vẫn đầy sợ hãi đối với hắn. Chưa một ai có thể làm nàng bực bội như gã người Celt đến thế, và không chỉ một lần. Anh ta xứng đáng một trận đòn, nhưng nàng đành nuốt giận và rút lại quyết định của mình. Nàng cũng sẽ không bao giờ để anh ta hay bất cứ một ai khác chịu sự trừng trị của Wulnoth. Kể cả khi trận đòn roi

là cần thiết, nàng cũng sẽ sai người khác thực hiện nó, Wulnoth quá thỏa mãn và sung sướng khi được gây ra những cơn đau cho kẻ khác.

Nàng quay về phía Turgies tìm cách giải quyết bởi nàng không tin tưởng mình có thể hành xử đúng mực với gã người Celt kia nữa không. Cảm xúc của nàng đặc quánh khi có mặt anh ta, phản ứng của nàng vượt quá quy phạm, đặc biệt không thể chấp nhận được ở địa vị của nàng. Nhưng một tiếng thét từ đại sảnh thu hút sự chú ý của nàng:

“Milady, đến đây mau. Đó là Thurston. Cậu bé bị ngã và tôi sợ cậu bị gãy tay rồi”

Mọi việc đều bị lãng quên. Nàng đã chăm sóc cháu của mình từ khi cậu chỉ mới 2 tuổi. Bản năng làm mẹ trong nàng trỗi dậy, nàng chạy hớt về đại sảnh, qua những cánh cửa, trái tim nàng thắt lại, mặt nàng trắng bệch khi nàng nghe tiếng thét đau đớn của cháu khi chạy gần đến phòng ngủ của cậu bé. Cậu đang nằm trên giường, hai trong số những người hầu đang cố giữ cậu nằm yên. Bác sỹ đang ở bên cạnh và cố gắng làm cậu dịu xuống. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu chịu đau đớn đến vậy nên cậu vẫn tiếp tục la hét, cố giữ cánh tay đau bị gãy của mình, Erika ước gì nàng có thể chịu đau thay cậu, nhưng nàng không thể. Tất cả những gì nàng có thể làm là xoa sự sợ hãi của cậu, nàng đi thẳng đến bên cậu.

“Im lặng nào, chàng trai” nàng nói nhẹ nhàng, ôm lấy khuôn mặt của cậu, một hình ảnh thu nhỏ của anh trai nàng, trong tay. “Nó chỉ đau bây giờ thôi, nhưng vài ngày nữa cháu sẽ lại có thể ra chơi với các bạn và cháu có thể kể với các bạn rằng cháu đã dũng cảm như thế nào. “

“Nhưng - nhưng cháu không thể” Thurston khóc

“Được mà, bà Efwina sẽ chữa lành cho cháu.” Nàng quay sang bà thầy lang. “Có phải thế không? “ Giọng nàng đầy tích cực khiến bà ta không dám nói trái.

“Tôi sẽ nẹp xương lại” Efwina bắt đầu.

“Bà phải nắn lại trước” Erika nói lại. “Đây là cánh tay dùng kiếm của cậu bé. Cậu bé sẽ phải dùng chúng với toàn bộ sức, tôi muốn bà nắn lại trước. Làm đi”

Bà thầy thuốc lắc đầu sợ hãi: “ Nhưng tôi chưa làm bao giờ. Tôi không có đủ sức –“

“Turgeis!”

Erika không cần nhìn xem liệu anh có ở đây không. Anh luôn ở đó. Anh đến bên cạnh giường, không cần được bảo, anh giữ lấy cổ tay của Thurston

“Giữ lấy cậu bé” anh nói

Nàng ôm cậu bé nhẹ nhàng, thì thầm bên tai cậu:” Chỉ đau một chút thôi, cháu yêu, rồi nó sẽ ổn. Cháu yêu, ổn cả thôi, cháu có thể thét lên cho đỡ đau.”

Cậu gào lên, ngay bên tai Erika, trước khi sụp xuống trong vòng tay nàng. Nàng cẩn thận đỡ lấy cháu, lau những giọt nước mắt còn nóng trên gò má cậu, mặc kệ những giọt nước mắt đang tuôn rơi trên mặt nàng, mừng rằng cậu đã ngất đi trong chốc lát. Nàng bắt gặp ánh mắt của Turgeis, định cảm ơn anh, nhưng chợt nhớ ra. Người tù. Và một lần nữa nàng cảm thấy máu dồn lên mặt.

“Đi” Nàng thì thầm, hy vọng mọi việc chưa quá trễ “Ngăn Wulnoth tra tấn gã người Celt, có thể lấy tên của gã rồi chúng ta có thể tổng khứ anh ta đi.”

Turgeis chỉ đợi nhận lệnh của nàng. Ngay lập tức, anh chạy đến chỗ tra tấn, người lái bè đang phui bụi bám trên lán tàu, những người gia nhân ngạc nhiên khi thấy một người như anh di chuyển quá nhanh. Nhưng Turgeis quá lo sợ cho mỗi giây trôi qua, và khi anh đến nơi, anh khó chịu vì biết mình đã đúng.

Wulnoth không biết anh vào vì ông ta quá tập trung và việc ông ta đang làm. Turgeis nắm lấy cánh tay đang giương roi lên, trước khi nó giáng lên người tù đang bị cột vào tường.

“Cô ấy không ra lệnh cho anh giết hẳn” Turgeis gằn giọng.

Wulnoth chắc không có một gã đàn ông còn sống nào mà không kinh khiếp khi Turgeis tức giận. “Tôi chỉ vừa mới bắt đầu” hẳn quả quyết dù hẳn không nói gì thêm. Turgeis biết rằng Wulnoth sẽ tra tấn người tù vài giờ nữa nếu không có ai ngăn cản hẳn. Phớt lờ ông ta, anh đi đến chỗ người tù

xem xét tình hình của anh ta, không có gì nghiêm trọng, anh thở phào nhẹ nhõm.

Người tù bị trói, quay mặt vào trong tường, bộ quần áo bị xé toạc bị vứt dưới chân anh ta. Hơn hai mươi vết hằn trên lưng do những cú quật mạnh của Wulnoth. Chúng đều rỉ máu, nhưng ít ra Wulnoth cũng chưa làm trái quyết định của Erika. Nàng nói một trận đòn, và hăn đã dùng cái roi ngắn làm từ nhiều sợi nhỏ thay vì dùng cái roi da của hăn. Vết cắt không sâu đến mức để lại sẹo, miễn là nó không bị mưng mủ, nhưng chúng cũng gây ra cơn đau đáng kể.

Người tù đã bất tỉnh, và điều đó dĩ nhiên sẽ không khiến Wulnoth dừng tay. Nhưng Turgeis không thể tin được là người đàn ông to lớn như thế này lại chịu đau kém đến vậy, chỉ sau vài cú quật. Có cái gì đó không đúng. Anh đã nghi ngờ từ trước khi nhìn thấy người tù liên tiếp ở giữa các trạng thái, khi thì như kẻ say không nói nên lời, lúc thì đối đáp sắc sảo, khi thì bối rối, lúc lại hiểu rõ và trả lời chính xác cho mỗi câu hỏi. Và anh ta hăn phải bị điên khi si nhục Erika như vậy, khi số phận của anh nằm trong tay nàng. Hoặc anh ta mong muốn được chết.

Nếu Turgeis nghĩ rằng những lời lăng mạ này là cố ý anh sẽ tự mình thách đấu với anh ta. Nhưng anh không nghĩ vậy. Chúng có vẻ giống như anh ta chỉ buột mồm, hoặc là một phản ứng tự nhiên đối với phụ nữ. Dù thế nào đi chăng nữa, anh ta cũng chẳng ngạc nhiên vì chúng, không hề tỏ ý xin lỗi và thậm chí không nhận ra rằng anh ta đang khiêu chiến.

Turgeis cũng ngạc nhiên tại sao, người đàn ông này với cơ bắp thể kia không kéo nổi những sợi dây buộc anh ta vào tường. Nếu anh ta biết chờ cơ hội tốt, chắc chắn anh ta sẽ tránh được những cú đánh của Wulnoth, nếu như anh ta có thể. Chỉ có mỗi Wulnoth ở đây. Người đàn ông này tự gọi mình là Selig thần thánh có thể dễ dàng trốn thoát. Thế mà anh ta vẫn bị treo vào tường, bất tỉnh nhân sự với những vết lằn roi trên lưng rõ ràng rất đau đớn.

Turgeis bất ngờ quay cái nhìn nghi ngờ sang Wulnoth vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ.

"Anh ta có tỉnh lại lần nào khi anh tra tấn anh ta không?"

"Tôi không để ý lắm" Wulnoth trả lời, bắt đầu cảm thấy khó chịu bởi sự can thiệp của Turgeis bởi vì ông ta biết mình sẽ chẳng thể làm gì được tên tù nữa.

Turgeis gầm gừ trong cuống họng, một âm thanh Erika sẽ nhận ra rõ ràng "Nói dối". Và thực tế thì anh nghi ngờ rằng người tù chẳng hề có cảm giác gì về trận đòn roi đó. Anh cũng nghi Wulnoth chẳng có gì khó chịu về việc đó, vì ông ta biết rõ cô chủ của mình sẽ rút lại quyết định, mà ông ta thì chẳng muốn bỏ lỡ một giây phút nào để tra tấn người khác ngay khi có cơ hội. Wulnoth hẳn thích nạn nhân của ông ta cảm nhận được đòn tra tấn của mình, đau đớn vì nó, nhưng trong trường hợp này, hẳn sẽ cảm thấy cơn đau say đó. Turgeis thử tìm cách giằng đứt sợi dây trói trên tường nếu mà anh đủ khỏe, và dĩ nhiên anh thừa sức làm việc đó. Anh chờ người đàn ông trước khi anh ta ngã, ngạc nhiên mặc dù anh đã dự tính trước về sức nặng của người đàn ông này, anh ta quá nặng mặc dù thân trên của anh ta trông có vẻ thon chắc, với những cơ bắp nổi lên thấy rõ.

Turgeis cẩn thận hạ anh ta xuống sàn nhà, đỡ lấy đầu của anh ta. Anh cảm nhận được cơn sốt và một cục u to đùng sau gáy của anh ta.

Một lần nữa, ánh mắt của Turgeis chiếu vào Wulnoth với đầy sự buộc tội khiến cho hẳn phải quay mặt về phía cửa. "Ông đã nói dối cô ấy" Turgeis hạ thấp giọng. "Anh ta bị thương như anh ta đã nói"

Wulnoth vẫn cố gắng nói dối, dù khuôn mặt trắng bệch của hẳn đang tố cáo hẳn. "Tôi không biết"

"Cái mà người sẽ phải cảm thấy - !"

Turgeis dừng lại, cảm thấy bất ngờ vì anh đang thể hiện sự giận dữ của mình. Anh đã học được các kiềm chế mọi cảm xúc từ khi còn nhỏ bởi vì anh quá to lớn. Chỉ một cú đánh, anh đã suýt nữa giết chết người anh trai của mình, anh ta không bao giờ quên điều đó, đó chính là lý do tại sao anh ta lập mưu để giết anh

Anh quay lưng lại Wulnoth, cảnh báo: "Nếu người còn đến gần anh ta, ta sẽ giết người."

Thông điệp rất đơn giản. Anh là người đơn giản ít nói. Thực tế, tối nay anh đã nói nhiều hơn so với cả tháng trước. Và hiện giờ anh không có một

khái niệm sẽ phải làm như thế nào. Ốm đau, thương tật nằm ngoài tầm hiểu biết của anh. Nhưng anh không thể đưa anh ta đến chỗ bà thầy lang bây giờ. Bà ta hẳn vẫn đang bận rộn với Thurston. Erika cũng biết chữa bệnh, nhưng nàng không thể rời khỏi cậu bé được và bên cạnh đó nếu tránh được, anh sẽ không kể cho nàng về việc này.

Anh nghĩ đến việc đưa anh ta đến nơi sạch sẽ hơn, nhưng anh không nghĩ là người đàn ông này sẽ để ý đến xung quanh khi anh ta tỉnh dậy – nếu anh ta có thể. Do đó anh ra ngoài ra lệnh một tên lính gác: “Kiểm người mang cáng, chăn, nệm, nước và thức ăn. Nhiều thức ăn vào. Đưa chúng đến đây, rồi đứng đợi ở ngoài phòng của cậu chủ. Khi nào thầy thuốc xong việc ở đó thì đưa bà ấy đến chỗ ta.” Người lính gác vốn biết khá nhiều về Turgeis khi đứng gần anh ta mỗi ngày bên bàn ăn, thực sự ngạc nhiên khi nghe thấy anh chàng vốn rất kiệm lời này ra lệnh như vậy. Và dĩ nhiên là anh ta vẫn tiếp tục: “ Không được để cô chủ Erika biết việc này, đặc biệt là việc ta cần đến thầy lang”.

Turgeis quay lại cái hố, vừa lúc nghe thấy tiếng người tù rên rỉ và tiếng huýt sáo:”Răng của thần Thor không thể sắc nhọn thế này” ("Thor's teeth cannot be this sharp.")

Anh tiến tới ngồi xõm bên cạnh người tù. Anh ta vẫn chưa có chuyển động nào hơn là những tiếng nói này. Những tiếng từ quê hương Na Uy của Turgeis nghe thật êm tai. Bởi không giống như họ đã suy đoán, anh sợ rằng tất cả những gì anh ta nói đều là sự thật. Wulnoth, tên khốn nạn ấy đã buộc tội anh ta chỉ bởi vì anh ta là một kẻ lạ mặt, trong lúc đáng lẽ họ phải giúp anh ta khi anh ta yêu cầu sự giúp đỡ.

Đôi mắt anh ta nhấp nháy, những ngón tay nắm chặt lại. Tiếng rên rỉ nữa có lẽ do cơn đau đầu mà cục u sau gáy gây ra. Lần đầu tiên trong nhiều năm anh bắt đầu nói tiếng Na Uy. “Tôi nghĩ anh không nên cử động”. Nửa rên rỉ, nửa cười mỉm. “Tôi không nghĩ là tôi muốn thử. Sao lưng tôi như có cảm giác như bị đốt thế?”

Anh ta không nhớ chút gì vì trận đòn roi sao? Thế cũng tốt, nhưng sự xấu hổ vẫn khiến cho anh cảm thấy thực sự không thoải mái. Đáng lẽ anh đã có thể ngăn cản được chuyện này. Erika đáng lẽ không nên ra quyết định

đó, và chuyện này đáng lẽ không xảy ra nếu nàng không mất bình tĩnh. Anh quyết định không trả lời câu hỏi đó.

"Nói cho tôi tên người mà anh muốn tìm sự giúp đỡ."

Dường như Selig đã đợi cả đời để nghe những câu này. Đó là những gì mà anh đang tìm kiếm.

Giúp đỡ. Em gái anh, cô ấy sẽ đến đây vì anh. Anh chỉ có thể tin tưởng vào cô.

"Em gái tôi, Kristen, vợ của Royce ở Wyndhurst, gần Winchester. Anh ta sẽ - "

Anh khẽ cử động, không biết rằng nó sẽ khiến cho anh đau đớn biết chừng nào. Rằng sự gồng mình bản năng chỉ khiến nó càng tồi tệ hơn. Anh không thể thở được. Không thể suy nghĩ mạch lạc được nữa.

"Thư giãn nào" Turgeis nói. "Thầy thuốc sẽ đến đây mau thôi."

Selig không nghe thấy gì, bởi anh đã nhớ ra tại sao anh lại đau đớn đến vậy. "Cô ta ... đánh ... tôi. Thực sự cô ta..."

Anh không thể tiếp tục ý nghĩ. Nó đã trôi theo những suy nghĩ khác, chẳng có gì để giải thích điều gì quấy rầy anh, mãi một lúc lâu sau, khi anh bật cười, nghĩ đến nàng. Mái tóc mật ong ánh lên sắc đỏ của nàng, đôi môi đầy đặn đã nhạo báng anh, hứa hẹn sự ngọt ngào, nhưng sẽ không bao giờ dành cho anh.

Nàng ta ở ngoài tầm với, trong khi những trận tra tấn giáng xuống, lửa và băng, búa và roi da, dẫu sắt nung đỏ làm lành vết thương của anh trước đây hở ra, chất độc mà chúng bắt anh uống, khiến anh nôn mửa hết lần này đến lần khác khiến cho anh không bao giờ có thể lấy lại sức mạnh của mình.

Anh biết anh đã gào thét lặp đi lặp lại nhiều lần, dù anh không nghe thấy âm thanh của nó, tiếng cười của nàng ta cứ lớn dần lên, cho đến khi nó vang vọng trong đầu anh và trở thành nỗi đau lớn nhất, bởi anh cảm thấy nhục nhã, bị sỉ nhục không vì lý do gì. Tiếng cười thể hiện sự vui thích của nàng vì sự trả giá của anh, sự coi thường của nàng vì sự yếu đuối của anh. Anh không thể thoát khỏi chúng, và những cơn đau. Nàng ta luôn ở đó, quan sát, cười cợt và tự mình quật những đòn roi da lên mình anh, không

quá đau đớn, nhưng chúng chính là cú đòn lớn nhất đối với lòng tự trọng của anh.

Một người phụ nữ trẻ, quá trẻ để có thể đối xử một cách tàn nhẫn đến vậy. Anh thực sự mong nhận sự an ủi cảm thông từ nàng, một nỗi đau khác mà anh phải đối mặt, nhưng tất cả những gì nàng muốn là trừng phạt anh. Và tiếng cười cứ vang vọng mãi. Anh chết dần khi cứ phải nghe chúng mãi.

Turgeis ở cạnh Selig Thần thánh cho đến khi Elfwina đến chăm sóc anh ta. Anh để anh lại với người thầy thuốc khi anh quay lại xem Erika. Nhưng nàng vẫn đang ở cạnh Thurston, và không có vẻ gì là nàng sẽ rời khỏi cậu bé đêm nay.

Turgeis đã cho người đến Wessex, anh có vài tiếng để ngủ khi anh có cơ hội. Gần sáng, anh quay lại cái hố. Tiếng cười của bà thầy thuốc khi anh bước vào cho anh hi vọng rằng tình trạng của Selig đã khá hơn, anh hỏi:

“Anh ta khá hơn rồi chứ?”

Elfwina thậm chí chẳng thèm cố gắng để che giấu sự mỉa mai của bà ta, vẫn đang tự cười với mình. “Không, cơn sốt của anh ta trở nên tệ hơn. Nó có thể giết chết anh ta”

Turgeis cứng người. "Vậy tại sao bà lại cười?"

Sự giận dữ của anh chẳng khiên bà ta sợ chút nào. “Bởi vì ta cảm thấy thật thỏa mãn khi nhìn thấy 1 tên Celt phải chịu đựng như thế. Người biết đày một trong số chúng đã giết chồng của ta ”

Anh không biết và cũng không quan tâm. “Nếu bà không chữa cho anh ta chỉ vì ác tâm —”

"Không, thư giãn đi, Viking. Ta buộc phải giúp hãn hết sức có thể, dù ta chẳng thích gì hãn. Chữa bệnh là nghề của ta, ta không có lựa chọn nào khác. Nhưng ta thích thú khi được nói rằng tất cả những gì ta làm sẽ chẳng giúp được gì cho hãn mấy, và chẳng có gì khác để làm nữa" Bà ta tiếp tục cười, một âm thanh thật khó chịu. " Thậm chí thuốc cũng chẳng có tác dụng gì. Cơn sốt vẫn tăng cao, khiến hãn chìm vào ác mộng. Ta đã cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể, nhưng hãn nghĩ là hãn ta đang bị tra tấn. Đó chẳng phải lỗi của ta khi hãn phải mơ phải ác mộng. Người hỏi tại sao ta lại cười ư? Bởi vì đó ngoài tầm tay của ta."

"Biển đi, nếu bà chẳng làm được gì hơn nữa. " Turgeis gằn giọng. "Chẳng có gì hài hước ở đây cả."

"Đó là người nói vậy, nhưng ta nghĩ khác. Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trả thù cho chồng ta, nó tự đến với ta, chẳng cần phải động tay chân gì cả. Đó là công lý, Viking."

"Anh ta thậm chí không phải là người Celt, bà già ngu ngốc."

Đáp lại, mục phù thủy già phát ra một tràng cười nhạt báng.

"Ta có mắt, ta không nhầm."

Anh không thèm nói với bà ta nữa. Anh kéo mạnh và tống bà ta ra cửa. Bên cạnh anh, Selig rên rỉ, vẫn chìm đắm trong sự đau đớn của cơn mê sáng.

Trời đã sáng trước khi Erika rời khỏi phòng của đứa cháu thân yêu. Nàng đã không ngủ một chút nào, ngồi cạnh Thurston cả đêm, nắm bàn tay bé nhỏ của cậu, đau đớn mỗi lần cậu cử động và rên rỉ. Turgeis đã nắn thẳng lại xương, Elfwina đã bó nó lại và để lại thuốc cho cơn đau và sưng tấy, nhưng sẽ mất hàng tuần trước khi cơn đau biến đi, hàng tháng để biết xem liệu cánh tay của cậu có liền lại bình thường không. Và nàng sẽ lo lắng từng giờ trong thời gian đó, cầu nguyện rằng nàng đã làm điều đúng đắn. Nàng đã bảo Elfwina rằng nàng đã nhìn thấy người ta nắn lại xương trước đó, nhưng thực tế thì nàng chỉ nhìn thấy điều này có một lần trước đó, khi mà anh trai nàng bị gãy chân. Ragnar đã cầu xin nàng bảo Turgeis cố gắng nắn thẳng lại xương cho anh trước khi nẹp xương, điều mà nàng chưa từng nghe thấy bao giờ và anh cũng vậy, nhưng anh quá tuyệt vọng với những dự định cho cuộc đời mình đến mức anh không muốn từ bỏ chỉ bởi vì tai nạn đã khiến anh tàn phế. Một trong những người anh trai của họ đã gặp một tai nạn và phải chịu sự khập khiễng và đau đớn cả quãng đời còn lại vì điều đó. Và anh ta đã không được đối xử tử tế bởi cha mình, họ hàng và dĩ nhiên những người ngoài.

Ragnar sẵn sàng cố gắng để tránh chịu chung số phận. Và nó có tác dụng, ngẫm nghĩ kỹ về nó thì nó có vẻ khá logic. Nhưng không thể chắc chắn rằng nó có tác dụng mọi lúc, hoặc có tác dụng với cả tay lẫn chân, với một đứa trẻ một người đàn ông? Erika biết chút ít về thảo mộc và nàng có

thể khâu vết thương nhưng nàng không biết gì về những phần bên dưới làn da. Và cũng rất ít thầy thuốc biết.

Nàng quá kiệt sức về cả thể xác lẫn tinh thần vì quá lo lắng. Và trong vài giờ ngồi đó, nghiền ngẫm không phải về Thurston mà là về người tù trong cái hố, về thái độ vô lý của anh ta – và phản ứng vô lý của nàng đối với anh ta.

Nàng không quan tâm lý do của anh ta là gì. Nhưng nàng không có lý do nào để biện minh. Nàng đã quá quen thuộc với những gã đàn ông kiêu căng. Nhưng người đàn ông Đan Mạch – Vikings, giống như cả thế giới vẫn nghĩ, là những kẻ kiêu ngạo từ bản chất. Nàng cũng chẳng lạ gì những người đàn ông đẹp trai. Chẳng hạn như Ragnar và một vài người thuộc hạ của anh đều có thể khiến các cô gái ngoái nhìn. Nàng không quen bị sỉ nhục, nhưng liệu nó có đủ là một lý do khiến nàng tự biến mình thành con ngốc? Hoặc gây hại đến một người khác?

Nàng không mấy ngạc nhiên khi tìm thấy Turgeis đang đợi nàng bên ngoài phòng của Thurston. Nàng không muốn nói về gã người Celt. Không muốn biết liệu Wulnoth đã gây ra điều gì. Tội lỗi của nàng sẽ trở nên không thể chịu được nữa.

Nhưng nàng vẫn hỏi, “Anh ta vẫn ổn chứ?”

Turgeis cũng không ngủ được mấy. Và anh không thể cho nàng câu trả lời mà nàng muốn nếu không nói dối. Nhưng anh biết rõ rằng sự thật sẽ dày vò nàng như thế nào. Người đàn ông đó đã bảo nàng tự kiểm tra vết thương trên đầu anh ta. Nàng không buộc phải làm thế, nhưng nàng sẽ tự trừng phạt mình bởi vì nàng đã không làm. Anh ta sẽ dễ dàng sống sót nếu phải chịu trận đòn đó, nhưng còn những vết thương khác và cơn sốt? Elfwina, người thầy thuốc duy nhất của họ, không mang lại mấy hi vọng, và anh cũng không muốn sự giúp đỡ của bà ta nữa, bà ta là một mục phù thủy đầy hận thù.

Do đó anh nói dối. “Anh ta sẽ ổn thôi”

Nụ cười mệt mỏi của nàng đã bào chữa cho lời nói dối của anh. Nếu người tù chết, anh đơn giản chỉ cần thanh toán xác của anh ta và nói với

nàng rằng anh ta đã trốn thoát sau khi giết chết Wulnoth. Sẽ thoải mái hơn khi biến nó thành sự thực.

Chương 9

KRISTEN đang ở trong chuồng ngựa, chuẩn bị con bạch mã chiến của mình khi người đưa tin đến. Hai người đàn ông không tiến lại gần chỗ con chiến mã to lớn khó kiểm soát của nàng.

Con chiến mã của nàng do Royce tìm mua cho nàng khi nàng phá lên cười khanh khách vì con ngựa nhỏ mà trước đó anh đã tặng nàng. Nhưng anh cũng phải đồng ý với nàng rằng nàng quá cao lớn để cưỡi một chú ngựa nhỏ dành cho các quý cô khi anh nhìn thấy nàng cưỡi nó, do đó anh đã mua về một chú bạch mã chiến, vẫn còn non và chưa được huấn luyện gì cho chiến tranh. Kristen đã tự mình thuần hóa nó, nó khá ổn nếu không nói là hơi to đối với nàng.

Nàng không muốn bị quấy rầy bởi người đưa tin vào lúc này, chẳng biết họ là ai, và chắc chắn là không phải do Royce cử đến, thế nên nàng chẳng có chút hứng thú nào. Chính Royce đã bắt nàng phải để ý tới chúng, nhưng trái lại ước nguyện của anh, nàng không muốn bất cứ thứ gì mất thời gian trì hoãn công việc của nàng.

Ivarr và Thorolf đang chờ nàng ở cửa, đã sẵn sàng để đi. Họ đã trở về vào buổi sáng hôm đó, sau khi nghe được tin đồn từ Wyndhurst hôm trước, họ đều giống như nàng. Nàng không thể cứ ngồi ở nhà chờ đợi chồng nàng tuyên bố rằng anh trai nàng còn sống sót hay không.

Đã có tin đồn rằng vị giám mục cùng đoàn tùy tùng đã bị lũ cướp tấn công không quá một ngày đường ở phía đông bắc của Wyndhurst, và có thể là tất cả bọn họ đều đã chết.

Kristen không thể tin vào điều đó. Nó chỉ đơn thuần là một tin đồn chứ không phải là sự thật. Có thể bị tấn công không có nghĩa rằng họ đã bị tấn công. Và mặc dù có thể vài sự thật ẩn sau những tin đồn, phần lớn các lời đồn đều chỉ là bịa đặt. Đoàn người của Selig có thể bị tấn công, nhất trí, nhưng họ cũng có thể đánh bại những kẻ tấn công và đã tới East Anglia.

Royce đã lập tức đi kiểm chứng tin đồn theo thỉnh cầu của nàng, để tìm ra sự thật. Nhưng đổi lại, anh đã yêu cầu nàng ở lại. Anh thật vô lý khi bắt nàng ở lại chỉ bởi vì đó là những tên cướp ở khu vực mà các vụ tấn công không rõ căn cứ. Anh biết nàng cảm thấy thế nào về anh trai mình. Đã một lần khi nàng nghĩ rằng anh trai nàng đã chết khi ngã xuống trong trận đánh, thế nhưng anh vẫn sống sót. Nàng sẽ không nghĩ anh trai nàng đã chết nếu không tìm thấy thi thể của anh. Nhưng nàng cũng không thể đợi Royce trở về và nói với nàng, đặc biệt với những người phụ nữ ở đại sảnh của nàng,

những người đã để tang Selig, làm nàng tức điên lên vì sự thiếu lòng tin của họ.

Royce đã nói là từ đây đến đó chỉ chưa đến một ngày cưỡi ngựa, đáng lẽ bây giờ anh đã trở về, như anh đã nói, nếu anh cưỡi ngựa cả đêm. Nhưng anh vẫn chưa trở lại, buổi sang trở nên dài lê thê, mặt trời đã trên đỉnh đầu và nàng sẽ không chờ đợi thêm nữa.

Nhưng một trong số hai người đàn ông đã mang tin tức đến chỗ nàng. Nàng cố gằng để lờ họ đi, thậm chí đã dắt con chiến mã của nàng ra khỏi chuồng ngựa và để nó như lá chắn giữa nàng và anh ta. Nhưng anh ta rất kiên nhẫn.

"Anh ta yêu cầu được nói chuyện với cô hoặc ngài Royce, thưa cô."

Nàng thở dài, nhưng không ngừng lại khi nàng nói: "Người đã nói với hẳn là Royce không có ở đây chưa?"

"Rồi."

"Ta cũng thế."

"Đó là về anh trai của người."

Tin tức về anh trai nàng. Krisen ngay lập tức vòng qua con chiến mã đến trước mặt anh ta. "Người đến từ đâu?"

"Gronwood, phía nam Bedford."

Nàng nóng nảy gạt tay khi nghe thấy địa danh lạ. "Đó là ở đâu?"

"Ở East Anglia."

Nàng cười lớn, khi nàng cảm thấy trút được gánh nặng ngàn cân. Nàng đã tự bảo với bản thân mình rằng Selig chưa chết, nhưng nàng vẫn không ngừng sợ hãi. "Thế có nghĩa là anh ấy đã đến chỗ vua Guthrum?"

"Tôi không biết về chuyện đó. Tiểu thư Erika của Gronwood đang giam giữ anh ta—"

Kristen nắm vào bộ quân phục của anh ta, kéo mặt anh ta lại gần mặt nàng. Nàng cao hơn anh ta vài inche và có vẻ như cũng khỏe hơn anh ta. Anh ta dĩ nhiên không cố gắng để chống lại nàng.

"Vì lí do gì?" nàng hỏi.

"Anh ta bị bắt vì tội do thám."

Nàng thả anh ta ra, sự bối rối đã đẩy cơn giận dữ của nàng đi mất. "Do thám ư? Thật là vô lý. Anh ấy đến đó với tư cách là người phiên dịch của một vị giám mục Saxon. Do thám gì chứ?"

"Tôi không biết tại sao," người đưa thư xác nhận. " 'Đó là theo lời Turgeis Ten Feet, một trong số người của tiểu thư Erika, người sai tôi mau chóng đến đây để xác nhận thông tin."

"Người muốn đòi tiền chuộc ư?"

"Turgeis không nói vậy. Nhưng tôi ở đây là để đưa cô đến đó, nếu đó là điều cô muốn."

"Nếu ư?" Kristen khịt mũi, sau đó hỏi, "Sẽ mất bao lâu để đến Gronwood nếu chúng ta cấp tốc cưỡi ngựa đến đó?"

"Tôi đến đây trong khoảng hai ngày."

"Vậy chúng ta sẽ đi nhanh hơn. Hãy sẵn sàng, trong vòng một tiếng nữa ta sẽ đi."

"Nhưng ngựa của tôi không—"

"Hãy chọn con khác," đó là tất cả những gì nàng nói khi nàng rời chuồng ngựa bảo Ivarr và Thorolf gặp nàng ở đại sảnh. Nàng đã bảo Eda chuẩn bị quần áo cho nàng khi họ đến chỗ nàng.

" 'Phụ nữ chỉ làm mất thời giờ thêm—" Ivarr bắt đầu than vãn.

Kristen lườm anh với cái nhìn cảnh cáo. "Nếu còn dám nói nữa, Ivarr, hãy coi chừng đôi tai của anh đấy." Việc nàng biết làm thế nào để bặt tai họ khiến anh lùi lại với nụ cười toe toét để xoa dịu nàng, nhưng nàng có thời gian để đùa bỡn. "Selig đã được tìm thấy, và chúng ta phải đến đó để đưa anh ấy về, nhưng không phải ở nơi mà chúng ta đã nghĩ. Anh ấy đang ở East Anglia."

"Nhưng đó là nơi mà anh ấy định đến," Thorolf chỉ ra.

"Như một người khách của họ thì đúng. Nhưng một người phụ nữ ở đó, tiểu thư Erika nào đó đã cầm tù anh ấy."

Ivarr nổi giận. "Thor's teeth, anh ấy mỉm cười nhằm người rồi, và giờ cô ta không để anh ấy đi!"

Kristen mỉm cười yếu ớt. "Đó cũng là ý nghĩ ban đầu của em, nhưng không phải vậy. Anh ấy bị bắt vì tội do thám và không biết tại sao lại thế,

người đưa tin không nói do đó nên dĩ nhiên em phải đến chỗ anh ấy."

"Với một khoản tiền chuộc lớn, đúng không," Ivarr nói, bây giờ anh thực sự rất tức giận.

"Nó không được đề cập đến nhưng dù gì thì em cũng sẽ dùng tiền của Royce nếu cần đến. Nhưng chúng ta không thể đi một mình được. Royce sẽ giận nếu biết em đi cùng những người mà anh ấy ghét, nhưng anh ấy sẽ lột da em nếu em không chuẩn bị kỹ lưỡng cho tình huống có thể xảy ra, bao gồm cả một trận chiến. Các anh hãy mau đi xem xem có bao nhiêu người của Selig đồng ý đi cùng chúng ta.."

"Tất cả bọn họ sẽ đi."

Nàng không hề nghi ngờ điều đó. "Thế thì hãy bảo họ là chúng ta chỉ mang ít đồ đạc để có thể đi nhanh hơn, chỉ cần mang đủ lương thực cho một hoặc hai ngày, vì chúng ta sẽ chỉ dừng lại cho lũ ngựa nghỉ ngơi khi anh trai em được thả tự do. Em sẽ gom một số quân của Royce và chúng ta sẽ xuất phát trong vòng 1 h."

"Chiến thuật của Dane, hãy tấn công bất ngờ." Thorolf cười tán đồng.

Nàng lắc đầu phản đối, nàng hiểu họ quá rõ. "Chúng ta không đến để đánh nhau."

Ivarr nhún vai. "Thế thì anh hi vọng là có một trận đánh đang đợi ta."

Chương 10

Những cánh cổng đóng sầm ngay sau khi họ bước vào Gronwood, đó là những gì có thể lường trước được khi một nhóm người đông như họ tới đây, còn chưa xác định được là bạn hay là thù. Một điều tương tự cũng xảy ra nếu ở Wyndhurst. Đám người của họ gồm 25 người Viking, tất cả đều là những người đàn ông trai tráng, ấn tượng và một nhóm 20 chiến binh được trang bị vũ khí đầy đủ người Saxon.

Đó là một cảnh tượng hiếm thấy khi nhìn thấy hai nhóm người này đang cười ngựa cùng nhau sau nhiều năm chiến tranh. Với số lượng người Saxon tương đương đi cùng sẽ khiến người dân trên vùng đất Wessex cho họ đi qua mà không mảy may nghĩ họ bị xâm lược một lần nữa, và tương tự, với nhiều người Viking như vậy sẽ khiến những người Đan Mạch không tấn công họ khi giáp mặt.

Họ dừng lại khi còn cách xa những bức tường, những người đàn ông đứng trải dọc hàng cây trước Gronwood. Có một cuộc tranh cãi nhỏ khi Thorolf cố giữ Kristen lại với những người đàn ông, điều mà sau cùng anh không làm được. Nàng phi ngựa lên phía trước, chỉ với Thorolf và Ivarr ở bên cạnh, và người đưa tin của Gronwood thì đi trước để giải thích về chuyến viếng thăm của họ.

Họ phải đứng đợi ai đó có thẩm quyền triệu họ tới. Kristen không mong đợi rằng họ sẽ được mời vào trong, và họ cũng không chấp nhận nếu được mời. Nàng cũng không mong đợi rằng những cánh cổng mở và một người khổng lồ bước ra, cùng một người phụ nữ và bốn người đàn ông khác.

Đám lính gác nhỏ bé hơn tay nắm chặt vào gươm một cách hồi hộp. Ivarr và Thorolf thì không mấy chú ý đến họ, nhưng rất để mắt tới người khổng lồ Viking và cái búa vĩ đại của anh ta giắt sau lưng. Kristen phát ra một âm thanh nhỏ tỏ vẻ kinh tởm, nàng không có kiên nhẫn với việc những người đàn ông đang đánh giá nhau, đặc biệt trong tình huống này khi mà có hàng tá những điều nghi ngờ nằm đằng sau những bức tường với những cánh cung đã giương lên sẵn sàng.

Người phụ nữ có vẻ chính là cô chủ Erika, mặc dầu Kristen vẫn chưa thể nhìn thấy cô ta, với người đàn ông Viking đang đứng chắn trước mặt để bảo vệ. Nàng thúc ngựa lên phía trước, và dừng lại ở giữa đường của nửa tá những cái sân vẫn đang chia sẻ hai nhóm người. Nàng xuống ngựa ở đó, với mong muốn mọi việc được giải quyết, muốn anh trai nàng được chăm sóc ngay lập tức, tức giận rằng nàng sẽ phải đánh cuộc trước. Việc nàng tiến lên trước một mình thách thức người phụ nữ còn lại làm điều tương tự. Và cô ta đã làm, đặt một tay lên cánh tay của người khổng lồ để ngăn anh ta không đi theo.

Cô ta quá trẻ để có thể bắt giam Selig, Kristen nghĩ khi có thể nhìn rõ Erika vào lúc này.

Cô ấy là một Valkyrie war maiden (Theo truyền thuyết bắc Âu, một Valkyrie là một nhân vật phụ nữ người quyết định sẽ hi sinh thân mình trong cuộc chiến.) Erika nghĩ khi nàng lại gần để nhận thấy chiều cao 6 feet của cô ấy.

Người đưa tin đã thông báo về danh tính của Kristen . Vải lụa line màu xanh dương loại tốt và những đường thêu cầu kỳ mà Erika đang diện cũng khẳng định địa vị của nàng cùng với những đồ trang sức khác. Nàng không mang theo vũ khí, ngoài một con dao ăn và tỏ vẻ bình tĩnh đến hoàn hảo.

Vẻ ngạc nhiên của Kristen về tuổi tác của cô gái thể hiện ngay trong câu hỏi đầu tiên của nàng “ Cô là người có thẩm quyền ở đây?”

“ Vâng, trong khi anh trai tôi đi vắng”, Erika đáp và nhìn đối thủ một lát khi thêm vào “Có vẻ cô đã chuẩn bị một cuộc chiến”.

Đó là một lời buộc tội, và có lẽ nó đúng. Chính bản thân Kristen cũng chuẩn bị, bỏ bớt đi áo sớng dườn dà để tiện cho việc cưỡi ngựa và di chuyển, và cũng để chống lại thói tiết ấm áp của xứ miền nam, điều mà nàng nghi ngờ về việc có thể thích nghi được . Chính vì thế mà áo choàng của nàng ngắn hơn bình thường, trùm trên mắt cá chân và xẻ dọc thân áo. Nàng mặc quần được nịt gọn, mà nàng mượn từ một trong đám con trai cùng cỡ với mình, và đi đôi ủng được tía lông thú.

Với mái tóc vàng óng được tết sau lưng, nàng có thể bị tưởng nhầm là một người đàn ông nếu trông từ xa, đặc biệt với chiếc gương bên mình và vật sở hữu có giá nhất của nàng, con dao găm lưỡi dài của cha nàng ở bên hông.

Đó không phải là một con dao ăn, như của Erika , mà là một vũ khí tuyệt diệu, chuôi bằng ngà voi với chân đế là hình một con rồng đang gặm gù, và được khắc bằng axit để được thánh Odin phù hộ. Garrick đã cho nàng con dao đó khi nghe Royce kể lại về chuyện nàng đã làm bị thương người em họ Alden khi lưỡi dao của Alden chạm vào Selig.

Kristen và mẹ của nàng đều ngồi yên không nhúc nhích khi câu chuyện đó được kể lại, chờ đợi sự cơn giận của Garrick bùng nổ, vì ông không bao giờ cho phép Kristen học cách sử dụng vũ khí, và không biết rằng Brenna đã giấu ông dạy cho nàng. Ông luôn cho rằng chỉ có ông mới có quyền bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình. Nhưng Brenna tin rằng trước hết đó là quyền của Kristen , và cha nàng có thể giúp nàng sau đó nếu ông ấy có thể. Và ông đã không giận. Thay vào đó ông đã tặng cho nàng con dao găm của

mình, và nàng có thể cảm nhận được niềm tự hào của ông dành cho nàng, điều khiến con dao càng trở nên đặc biệt với nàng.

“Tôi tới đây vì anh trai mình, bằng bất cứ giá nào”, Nàng nói, kèm theo một lời đe dọa không hề nhằm lẫn “Cô đã bắt giam anh ấy. Giờ thì tôi muốn có anh ấy.”

“Cô tới quá nhanh nếu cô tới từ Wessex như anh ta nói”.

Vẻ nghi ngờ trong giọng nói của nàng khiến Kristen ngắt lời trong cơn giận dữ “Cô thật là một con ngốc nếu không tin anh ấy. Anh trai tôi không phải là một kẻ do thám. Anh ấy tới đây vì công chuyện có lợi cho đức vua của cô”

“Cũng giống như anh ta nói, nhưng còn nhiều điểm phải nghi ngờ. Tuy nhiên, cô có thể có anh trai của mình”

“Mà không cần một đồng Danegeld?”, Kristen cười khinh bỉ.

Eri nhún vai “Cô đã xác nhận những gì anh ta nói, nên tôi sẽ không đòi hỏi tiền chuộc”, nàng quay lại gọi một trong đám gia nhân “Wulnoth, đưa...”

Người không lồ ngắt lời “Tôi sẽ mang anh ấy tới”

Erika không khỏi ngạc nhiên bởi lời đề nghị ấy, một chút khó chịu khi anh có thể để lại nàng với nhóm người này ở trước cổng. Nhưng, chỉ có em gái của người Celt ấy và hai người Nauy đang ở gần, đám quân đội của họ ở đang ở xa, và nàng thì còn có 4 người tùy tùng – người Celt? Không, anh ta không thể là người Celt, vì em gái anh ta rõ ràng là một người Nauy. Hoặc có thể ngoài tầm hiểu biết của nàng. Có thể anh ta nói dối để mang tới em gái của một ai đó tới cứu mình.

Erika bắt đầu nghi ngờ với giả thiết của mình “Có lẽ tôi nên xác nhận xem người tù nhân tôi đang giữ có phải là anh trai của cô không đã”

“Selig là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng có cơ hội được gwapj”, thoáng thấy vẻ bối rối của Erika, Kristen thêm “Vâng, cô đã bắt đúng người đó”

“Nhưng anh ta không giống một người Viking”, Erika chỉ ra điểm nghi ngờ của mình “Anh ta trông giống một người...”

“ Mẹ tôi là một người Welsh Celt”, Kristen đáp, giờ đây nàng không thực chú tâm vào việc trả lời thay vào đó, đang quan sát cánh cổng đang mở, nơi mà người đàn ông khổng lồ với cái tên Turgeis 10 feet sẽ xuất hiện cùng với anh trai của nàng. “ Anh ấy giống mẹ, ngoại trừ vóc dáng mà cả hai anh em thừa hưởng của cha mình”.

“ Tôi có thể thấy điều đó”, Erika nói, mặc dù đó không phải điểm nàng nghĩ hay đang thực sự chú ý. Nàng đã không hề mong muốn bất cứ đội quân nào đến vì người tù này, nhưng vì đã có một nhóm người đến, nàng muốn họ đi càng sớm càng tốt. Việc đứng cạnh người đàn bà cao lớn hơn, cơ bắp hơn khiến nàng cảm thấy mình yếu ớt, mặc dầu nàng cũng không thấp hơn là bao.

Mặc dù vậy, thái độ bên ngoài của nàng vẫn không thể hiện những điều này. Nàng hoàn toàn được bảo vệ với địa vị và quân đội của mình. Tuy nàng không có nhiều bằng họ, vì Ragnar đã mang đi khá nhiều, nhưng những người Viking và Saxon không biết điều này. Và một khi họ có người tù nhân thì không có lí do gì phải nán lại.

Bên trong Gronwood, tại chỗ giam nơi Selig đang chịu đựng những cơn đau về thể xác đến từ địa ngục trong những ngày qua, Turgeis thúc vào người Selig đánh thức anh để nói “ Anh đã hạ sốt và em gái của anh đã tới. Anh có thể đi, hay là tôi vác anh ra gặp cô ấy?”

Selig liếc nhìn anh, nhận ra một trong những gương mặt trong những cơn ác mộng của mình “ Lại là anh? Anh không thể vác được tôi”, anh nói điều mà anh cho là hiển nhiên, không người đàn ông nào có thể. “ Nhưng anh có thể giúp tôi đứng dậy”.

Anh vội đứng dậy nhanh chóng. Turgeis phải đỡ trước khi anh té nhào.

“ Cho tôi một phút”, Selig đề nghị, nguyên rủa sự yếu ớt vẫn còn lại trong anh và tệ hơn trước rất nhiều.

“ Tôi không có tới một phút”, Turgeis đáp “ Tôi không thích để lại cô chủ một mình với đám người của anh”

Ý niệm về cô chủ, người đàn bà ấy, khiến Selig nhói tới những cơn ác mộng tồi tệ nhất mà anh đã trải qua, và với sự phẫn nộ mà anh đã phải chịu

đựng “ Họ sẽ không làm hại cô ấy”, anh nói. Họ không dám. Chính anh mới là người có quyền làm điều đó, vì chính bản thân mình.

Kristen đang mất dần sự kiên nhẫn. Nàng kiệt sức, vì đã ngủ rất ít từ khi tin đồn đầu tiên tới tai họ, và cho đến tin cuối cùng, đã khiến nàng cưỡi ngựa suốt đêm tới đây. Thật không mấy sáng suốt khi đã làm như vậy, nàng nghĩ. Những người đàn ông của nàng cũng không được nghỉ ngơi trong một thời gian dài, họ cũng không ở trạng thái khỏe mạnh nhất. nhưng nàng không thể làm khác được, khi tự do của Selig bị mang đánh cướp.

Erika đứng gần đó, khoanh tay trước ngực và bắt đầu lo lắng vì lí do của sự chậm trễ của Turgeis . Phải chăng tên tù nhân đáng ghét đó không muốn rời đi? Hay những lời nói dối của anh ta đã bị lộ? Còn có những người đàn ông khác đẹp trai như anh ta. Điều này là có thể. Một miêu tả như vậy không thể diễn tả hết về một người đàn ông, cũng như vẻ ngoài giống người Celt của anh ta.

Cả hai người phụ nữ đều không trông đợi một chiếc xe kéo di chuyển chậm chạp sau cánh cửa, chia đôi bốn người của Erika đang đứng chặn nó khi cánh cửa mở . Kristen buộc phải lùi lại khi cái xe kéo dài tiến gần nàng, khiến ngựa và gươm của nàng phải dạt sang hai bên. Nàng không để tâm đến điều đó. Nàng đang rất khó chịu, những hoài nghi dấy lên khi nàng trông thấy người lái xe, chính là người Viking khổng lồ, nhưng không hề có bóng dáng của anh trai nàng.

Sau nàng, Erika cũng tỏ vẻ khó chịu và hỏi người đàn ông “ Điều này nghĩa là sao, Turgeis ?”

Song Kristen không phải đợi câu trả lời của anh ta. Khi đuôi xe tiến đến nàng và nàng nhảy lên nó, kéo tấm che nửa đầu của chiếc giường, trái tim nàng run lên với nỗi sợ hãi rằng nàng đang nhìn thấy cơ thể không còn sức sống của anh trai nàng. Những gì nàng trông thấy tệ đến như vậy.

Nàng hầu như không còn nhận ra Selig, anh đã gầy đi rất nhiều. Đôi tay nàng cầm lên gần như không có phản ứng. Anh bắt đầu mọc râu, điều mà anh chưa bao giờ thích. Mái tóc anh thì bết lại, da tái thì tái đi và đôi mắt thì hóp lại. Đôi mắt ấy đang mở, và nàng đọc được trong đó sự giải tỏa, nhưng cả nỗi đau – và sự tức giận.

Anh nói, nhưng chỉ là tiếng nói thầm, và nàng phải quỳ xuống để nghe anh nhắc lại “Hãy bắt cô ta cho anh”

“Người đàn bà Đan Mạch?”

Anh gật đầu “Anh và cô ta có một món nợ”

Kristen không cần nghe gì nữa. nàng có thể tự thấy rằng họ đã bỏ đói và làm tổn thương anh. Nàng chưa bao giờ có cảm giác tức giận đến mức mất hết lí trí kể từ khi nàng nghĩ anh chết, bị giết trước mắt mình. Con phần nợ đó khiến nàng không còn quan tâm đến vị trí bếp bênh của mình, quá gần bức tường của Gronwood hay viễn cảnh đáng báo động có thể xảy ra với những gì anh bảo nàng làm. Tất cả những điều đó không có nghĩa lý gì sau tiếng “Anh và cô ta có món nợ”

Nàng nâng đầu mình lên, nhìn quanh thấy người Viking khổng lồ đang buộc lại dây cương và chuẩn bị nhảy xuống về phía cô chủ của mình. Nhưng Kristen đã nhảy xuống trước, chuyển động của nàng quá nhanh và bất ngờ nên không ai có phản ứng gì, nhất là Erika khi nàng thấy con dao găm lưỡi dài của người Viking đã đặt lên cổ họng mình, một đôi tay rắn như thép ôm lấy nàng khiến nàng không dám nhúc nhích.

Chương 11

Kristen ôm chặt người phụ nữ Đan Mạch ở phía trước mình, nhưng điều này khiến nàng đứng quay lưng với bức tường bên phải của Gronwood nơi mà đám quân đang chiếm lĩnh. Đó là chưa kể đám đứng trước mặt nàng, trong đó người nàng lo ngại nhất vào lúc này là người khổng lồ Turgeis, người cao hơn nàng đến cả foot và đang đứng rất gần nàng.

“Quay lại”, nàng nói với anh ta, xoay đầu theo hướng cổng.

Anh ta vẫn không nhúc nhích “Tôi không thể để cô làm hại cô ấy”, giọng anh thật âm vang mà đầy thư thái.

Còn Kristen thì tức giận “Ta sẽ giết cô ta nếu anh giữ tay ta”.

Erika thì căng thẳng khi lưỡi dao ấn sâu hơn và nàng có cảm giác máu đang nhỏ xuống cổ nàng, nhưng chính cơn thịnh nộ của Kristen mà nàng cảm nhận được khiến nàng nói với giọng khiếp đảm “Làm theo lời cô ấy đi Turgeis”, nàng van nài anh ta.

Anh ấy làm theo, nhưng chậm so với ý của Kristen. Nàng càng tức giận hơn nữa khi Selig bị bao vây bởi những mũi tên trên những bức tường và người khổng lồ đang ở gần anh trai nàng hơn, anh ta có thể lật ngược thế cờ chỉ trong chớp mắt bằng cách đe dọa tính mạng anh trai nàng.

“Tránh xa cỗ xe ngựa ra”, nàng hét lên với anh ta.

“Có chuyện gì ở đây vậy, Kristen?”

Đó là Thorolf và Ivarr. Họ đã tới trước chiếc xe, nhưng nàng không nhìn họ “Selig sắp chết bởi những gì họ đã làm”, nàng nói.

Họ vội dời ngựa tới chiếc xe để nhìn tận mắt. Thorolf như ngừng thở còn Ivarr bắt đầu chửi thề.

Turgeis cắt ngang, trả lời Kristen “ Không, thưa cô, anh ta bị thương trước khi tới đây”.

“Anh ấy nói cô ấy nợ anh ấy”, Kristen đáp, “ Và ta tin anh trai mình hơn tin người”.

Turgeis không từ bỏ dễ dàng “Nhưng anh ấy đang không tỉnh táo, do ảnh hưởng bởi những cơn sốt. Vết thương nằm ở đầu anh ấy. Cô chủ của tôi không biết điều đó”.

Kristen nghe thấy tiếng Erika thở hắt ra, nếu không ai khác làm điều đó, và nàng rít lên bên tai cô ấy “Anh ta nói dối trắng trợn để bảo vệ cô, hay cô cũng thừa nhận sự vô tội của mình? Rằng anh trai tôi tới đây với những vết thương và tìm sự giúp đỡ, còn cô thì xích anh ấy lại thay vì giúp đỡ?”

Với cách lí giải đó thì Erika không còn cách nào giải thích nữa. Với tình huống và những lời dối trá của Wulnoth về tình trạng vết thương của người tù ấy không làm giảm nhẹ trách nhiệm cũng như tội lỗi của nàng trong mắt em gái anh ta. Và Kristen cũng không cần một lời giải thích nào nữa.

Erika nghe thấy tiếng rít lên bên tai mình “Nói với họ đừng có cười ngựa theo, nếu không số phận của cô sẽ đặt dưới bàn tay tôi chứ không phải anh trai tôi khi anh ấy hồi phục, và tôi nói thật với cô. Nếu anh ấy chết thì cô cũng chết đó”

Erika nhắm nghiền mắt. Nàng không nghi ngờ gì về những lời này, nhưng nàng không thể tin người đàn ông đó có thể chết, nàng phải tin điều này sẽ được làm sáng tỏ và nàng sẽ được thả. Nhưng có điều gì đó không

đúng ở đây. Nàng muốn hỏi Turgeis xem người đàn ông đó đã bị tra tấn đến mức nào, nhưng nàng không dám, vì anh ấy hẳn phải bị tra tấn rất dã man đến mức em gái anh ấy nghĩ anh ấy có lẽ đã chết.

Liệu Turgeis có nói dối vì nàng? Có thể, vì nàng không thể tin rằng vết thương ở đầu, dù thật hay không, có thể đánh gục người đàn ông, vì anh ta chỉ tỏ ra mệt mỏi khi nàng tra hỏi anh ta chỉ bốn tối trước. Nàng ước Turgeis đã không giấu nàng mọi chuyện. Nếu nàng biết thì mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn, ngoại trừ việc nàng cảm thấy hối hận. Ít nhất nàng có thể để tâm đến vết thương của anh ấy, và sửa chữa. Nhưng Turgeis đã cố tách nàng ra, và giờ đây, với con dao găm kè cổ, nàng phải thương lượng vào lúc này.

Nàng nói to, để không có sự nhầm lẫn nào, “Ta sẽ đi với họ. Hãy đợi anh trai ta trở về và nói rõ mọi chuyện”. Nhưng với Kristen, nàng nói khẽ “Điều này có thể dẫn đến một cuộc chiến”

“Nếu có thì cô cũng không còn sống để chứng kiến đâu. Nhưng đừng tự lừa dối bản thân mình, cô gái. Khi đức vua của cô nghe về những việc làm của cô, ông ấy sẽ sẵn lòng sửa chữa, và cô sẽ là thứ ông ta nhượng bộ đầu tiên”.

Chính Turgeis là người Kristen nhìn lên khi nói điều này, nhưng dù anh ta có nghe nàng hay không thì nàng không tin anh ta dám trái lời cô chủ. Người khác có thể trừ anh ta.

Do đó Kristen nói với anh ta với giọng lạnh lùng “Nếu anh theo chúng tôi thì anh biết chuyện gì không hay sẽ xảy ra với cô chủ của mình. Mỗi s tôi nhìn thấy anh cô ta sẽ bị 10 nhát – tôi sẽ không giết cô ta ngay”.

“ Cô sẽ không nhìn thấy tôi”

Kristen liếc mắt nhìn thái độ của anh ta, vì họ hoàn toàn hiểu nhau. Anh ta là người Nauy như nàng, và bao gồm cả đức tính trung thành. Nàng không nhìn thấy anh ta, nhưng có lẽ anh ta rất gần, và không còn gì nàng cần phải nói nữa. Hãy cứ như thế.

Kristen nhìn tới con ngựa của nàng, nhưng ngay lập tức từ bỏ ý định cưỡi ngựa cùng Erika. Việc cho cô ta ngồi lên yên ngựa sẽ làm nàng không bình tĩnh được. Vì thế nàng kéo cô ta ra phía cuối chiếc xe ngựa, kéo thanh

chấn đui xe để đẩy cô ấy vào trong mà không rút lưỡi dao khỏi cổ họng. Ivarr thậm chí cố ý di chuyển lên trước để làm tấm chắn bảo vệ khi Kristen xoay sở chuyện này. Nhưng Selig nghe được những gì đang diễn ra và anh ngoái lại đủ để có thể nhìn thấy hai người.

Anh thì thầm với nàng, “Hãy để cô ấy tránh xa khỏi anh, Kristen, cho đến khi anh có thể tự bảo vệ mình”.

Erika tái nhợt đi, khi nghe những lời này. Trong một khoảnh khắc nàng tin chắc mình sẽ bị giết chết ngay tại đây vào lúc này, vì nàng có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của người đàn bà đang khống chế mình. Vẫn bị giữ quay mặt về phía những bức tường của Gronwood, Erika chưa có cơ hội để nhìn tình trạng thực sự của Selig. Nhưng những lời nói của anh thì rõ ràng. Anh sợ cô, và điều đó làm chính bản thân cô cũng thấy khó chịu nữa là em gái anh.

Nhưng Kristen kiểm soát được những cảm giác của mình và nhìn Ivarr đang ở trước mặt “Hãy mang theo cô ta”.

Anh chưa nghe được lời của Selig “Không, tôi sẽ bóp cổ cô ta”, anh nói với tất cả sự khinh bỉ của mình đến mức Kristen ngạc nhiên khi không thấy anh nhổ nước bọt vào cô ta.

Nàng quay sang Thorolf nhưng anh nói “Hãy để cô ta tự đi”, trước khi nàng kịp hỏi.

“Và làm chậm hành trình của chúng ta?”

Kristen tỏ vẻ khó chịu. Những tên Viking cứng đầu đáng ghét. Họ đều bị mất thể diện bởi những gì một người đàn bà đã gây ra cho Selig. Nếu là một người đàn ông thì họ chỉ đơn giản là giết chết anh ta. Nếu là một người đàn ông, nàng sẽ chỉ đơn giản là giết anh ta và chiến đấu để ra khỏi đây. Nhưng nàng không thể tranh cãi với họ trước người đàn bà đó.

“VẬY HÃY LẤY NGỰA CỦA TÔI”, nàng hét lên tức giận, “Còn Ivarr dẫn chiếc xe này cho đến khi chúng ta gặp những người còn lại”. Nàng kéo Erika phía sau nàng lên xe ngựa và nói với anh trai mình mà không quay đầu lại “Đừng nói thêm một lời nào, Selig. Cô ta sẽ không làm hại anh chừng nào em còn ở đây”.

Kristen không dừng lại cho tới khi họ tới được lưng chừng xe, không phải dễ dàng bởi lẽ Selig đang nằm trên một cái cáng chiếm tới nửa sàn xe. Nàng kéo tấm che lên hai người để không ai nhận ra con dao đang đặt ở cổ họng Erika. Nhưng trước khi nàng di chuyển để ngồi xuống, nàng cẩn thận nâng đầu của Selig lên đặt vào lòng, nàng kéo cổ áo của Erika lại để chừa chỗ nhét con dao vào, đẩy Erika nằm xuống sàn xe úp sấp bên cạnh anh trai mình.

Đó quả không phải là một vị trí dễ chịu với Erika. Cái cổ áo làm nàng khó thở, nhưng nếu muốn dễ thở hơn thì vai nàng phải chạm vào mũi của con dao găm khi nhích lên. Thà con dao đó nằm kề cổ họng còn dễ chịu hơn, nàng nghĩ vậy, cho đến khi nàng có cơ hội xoay đầu và bắt gặp ánh mắt của Selig đang nhìn nàng.

Nàng rung mình khi nhìn thấy sự kinh tởm còn đọng trong đôi mắt màu xám ấy. Với cử chỉ đó khiến mũi dao càng ấn xuống để giữ yên nàng. Nhưng nàng nghi ngờ về việc mình có thể nới lỏng được nó, ở vị trí nằm sấp này, nàng không có một chút thăng bằng, và nàng không quan tâm đến việc điều gì sẽ xảy ra nếu nàng cố gắng chạy trốn và thất bại. Nàng đã quá xa bất cứ sự giúp đỡ nào. Những người này không có lí do để cho nàng sống, ít nhất là người phụ nữ hung dữ Nauy kia, người có đôi tay dịu dàng với mỗi gò má của anh trai mình.

Tuy vậy, phía cuối chiếc xe vẫn thấp hơn, Kristen có thể nhìn thấy cánh cổng và những người đàn ông đang đứng đó khi đoàn người lăn bánh. Nên nàng chứng kiến một người đàn ông trong số đó bị gãy cổ với sự ra tay của một người Viking.

Chứng kiến cảnh đó dễ dàng khiến nàng rùng mình nhưng nàng nhanh chóng tự trấn an mình. Nàng đã biết người đàn ông với chiều cao như Turgeis 10 feet thì có thể có sức mạnh phi thường như thế nào. Một biểu hiện như thế là không cần thiết. Và nàng không có lí do gì phải sợ anh ta. Anh ta không thể làm gì chừng nào nàng còn nắm giữ người đàn bà của anh ta. Nàng không ngốc đến mức cho anh ta là một mối lo, nhưng cũng không quá tin vào lời hứa của anh ta.

Nhưng điều khiến nàng tò mò đó là nàng không hiểu “Lí do gì mà người khổng lồ đó lại đi giết một người trong nhóm?”

Erika nhắm mắt, rên rĩ với câu hỏi đó. Người đàn ông đó hẳn là Wulnoth. Turgeis không giết người vô cớ.

“Nếu anh ấy giết ông ta, đó là vì anh ấy nghĩ tôi sẽ bị tổn thương trước khi anh ấy mang tôi trở về. Anh ấy đổ lỗi cho người đàn ông đó vì những gì xảy ra hôm nay”

“Vậy cô đổ lỗi cho ai?”,

“Bản thân tôi”, Erika thừa nhận một cách đầy hối hận.

“Chúng ta rất cục cựa cũng có được một sự đồng thuận”, Kristen nói.

“Quá là đồng thuận”

Sau đó là tiếng thì thầm từ người đàn ông nằm cạnh nàng, và mặc dầu Erika không muốn nhìn anh ta một lần nữa, nàng có thể tưởng tượng được sự kinh tởm càng lớn dần trong mắt anh. Turgeis đã đúng nếu anh ấy nghĩ nàng sẽ bị tổn thương. Selig thần thánh sẽ chuẩn bị làm điều đó.

Chương 12

Chiếc xe ngựa được dừng lại khi nó đến nơi người của họ đang tập trung, nhưng chỉ trong một lúc khi Kristen giải thích điều gì đã xảy ra và chỉ định một người tài xế cho nó. Họ sẽ không thể rời East Anglia sớm như họ đã dự định vì phải chờ thêm người. Nhưng ít ra họ đã sử dụng ngựa khỏe để kéo xe thay vì con bò ì ạch làm chậm hành trình của họ.

Kristen ở bên Selig, nên nàng cũng buộc phải giữ cô gái người Đan Mạch với mình, nàng không muốn để cô ta ở ngoài tầm mắt cho đến khi họ đến gần Gronwood. Cô ta sẽ là tất cả nàng có thể đem ra để mặc cả nếu lời đe dọa của nàng bị bỏ qua và bọn họ bị một đội quân đuổi theo. Cho đến khi họ an toàn về đến Wessex, nàng buộc phải giữ cô ta ở gần bên.

Selig có vẻ như không thích cô gái Đan Mạch này ở gần bên, nhưng anh không nói gì thêm về điều đó và chìm vào giấc ngủ bởi sự lắc lư chậm chậm của chiếc xe ngựa. Kristen muốn anh kể rõ cho nàng nghe chuyện gì đã xảy đến với anh, nhưng nàng không thức anh dậy. Giấc ngủ là liều thuốc tốt hơn bất cứ thứ gì mà nàng biết, dù không may mà nói, nàng cũng chẳng biết nhiều về thuốc thang lắm.

Nàng đã sai hai người đàn ông đi vào làng mà họ ghé qua, để mua lương thực và tìm thầy lang. Phần đông số họ đã đến đó lúc sẩm tối và đang chuẩn bị cắm trại gần làng. Đó là mức xa nhất mà Kristen có thể vạch kế hoạch. Thực tế, nàng lo sợ rằng nàng đã không suy nghĩ sáng suốt trước khi hành động. Ngay lúc này nàng bắt đầu lo lắng về phản ứng của chồng nàng, không chỉ vì chuyện nàng đến đây tìm Selig mà còn vì chuyện nàng bắt cô gái Đan Mạch làm tù binh.

Royce ghét tất cả những người Đan Mạch, nhưng anh không muốn chiến tranh với phụ nữ. Selig cũng vậy. Nhưng không hiểu người phụ nữ đó đã làm gì khiến anh muốn trả thù cô ta đến vậy.

Nàng quá mệt mỏi vì phải suy đoán mãi, và Selig sẽ nói cho nàng sớm thôi. Và sự lắc lư của xe ngựa cũng khiến nàng buồn ngủ. Nàng khó lòng chống mắt lên được nữa. Nhưng nàng vẫn còn đủ tinh táo để nhận ra rằng nàng cần phải trói người tù của mình trước khi nàng không chống cự nổi sự mệt mỏi

Erika ngược lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào bởi sự lo lắng và sự ray rứt của bản thân. Nàng không thể bỏ lỡ một chuyển động nhỏ của lưỡi dao găm bên vai nàng cũng như nàng không hề nhằm lẫn tiếng quần áo bị xé toạc ra đằng sau lưng mình. Nàng hiểu đó nó có nghĩa nàng phải ngồi dậy và chìa tay ra sau chịu trói.

Nhưng nàng vẫn phải phản kháng: “Điều này không cần thiết đâu, tiểu thư Kristen. Tôi sao có thể trốn giữa một đoàn quân đi bên cạnh như thế này được.”

"Im lặng," nàng nghe tiếng rít nhỏ. "Cho tới khi ta trao cô cho Selig xử lý như mong muốn của anh ấy. Nên cô là trách nhiệm của ta. Do đó hãy quên việc bỏ trốn đi, Erika. Cô sẽ không có cơ hội nào đâu"

Để có lại sự tôn trọng và địa vị của mình. Nhưng sau đó, Erika tin rằng nàng sẽ không bao giờ được đối xử lịch sự nữa. Nàng ở đây không phải là tình cờ hay để đòi tiền chuộc. Nàng đã bị bắt để trả thù, và giờ nàng đã biết chính xác ai là người đòi hỏi sự trả thù đó.

"Quay người lại và đưa chân của cô đây, cẩn thận đừng đánh thức anh trai tôi đấy."

Erika làm theo nhưng nàng cẩn thận thậm chí để không nhìn vào anh ta. Nàng không cảm nhận được ánh mắt anh ta nhìn nàng nữa, nhưng nàng không muốn có cơ hội để nhìn anh há hê, rằng vị trí của họ giờ đã bị đảo ngược.

Giày của nàng bị tháo ra và vứt sang một bên, mắt cá chân của nàng bị buộc chặt với nhau. Kristen đã tự cắt đường viền áo của mình để trói nàng. Ít ra không phải bằng sợi dây thừng, nàng nghĩ.

Erika vẫn ngồi, vì nàng không nghe thêm mệnh lệnh nào nữa, nàng lùi lại cho đến khi nàng có thể tựa vào thành kia của xe ngựa. Nàng tiếp tục quan sát người phụ nữ Na-Uy, người lúc này đang quay lại chỗ ngồi trong góc và gối đầu của anh trai lên đùi mình.

Cô ấy thật xinh đẹp, Erika nhận ra, rất xinh đẹp. Nhưng cũng phải thôi, vì anh trai của cô đẹp trai đến vậy cơ mà. Tay của Kristen đang dịu dàng ôm lấy khuôn mặt của anh. Rõ ràng rằng cô rất yêu anh trai của mình. Erika cũng yêu anh trai mình, nàng tự hỏi nàng sẽ phản ứng như thế nào trong tình huống tương tự. Nàng hi vọng rằng nàng sẽ không bao giờ tìm ra.

Mặc dù nàng quyết tâm không nhìn, nhưng ánh mắt của nàng rốt cuộc cũng tập trung vào khuôn mặt Selig. Khi nàng nhìn thấy ánh mắt anh lúc trước, nàng không thấy gì ngoài những tia nhìn căm ghét khinh bỉ trong chúng. Bây giờ nàng nhận ra rằng những vết thương trên mặt anh không có ở đó khi nàng thấy anh lần cuối. Có phải do cơn sốt mà Turgeis nhắc tới đã khiến anh như thế không?

Ánh mắt nàng hạ xuống thấp hơn, tình cờ nhìn thấy chỗ hõm nơi xương sườn và hông của anh, cả hai đều giờ xương ra. Nếu có một cơn sốt, như Turgeis đã nói, Elfwina hẳn đã tẩy ruột của anh ta – anh ta đã không ăn uống gì trong ba ngày bị giam cầm, và thực tế trông anh như bị chết đói. Erika không đồng ý với phương thuốc đó. Logic bảo nàng rằng một cơ thể cần thực phẩm dù đó là bệnh nào đi chăng nữa – nhưng nàng đã không có ở đó để áp dụng tính logic của mình.

Tay anh đột nhiên vung lên, chuyển từ phía của anh sang chân em gái mình. Nàng liếc nhanh qua gương mặt anh, nhưng anh vẫn chưa tỉnh. Em gái của anh, người lúc này đang ngủ, cũng vậy. Nhưng trán của anh nhanh

lại vì đau do cử động vô thức của mình. Anh đã phải chịu đau đớn như thế nào từ vết thương trên đầu của mình? Nó không phải là vết thương mới, như anh đã thú nhận ở Wessex. Ít ra thì nàng cũng không bị lên án vì việc đó.

Nhưng khi nàng tiếp tục cuộc giám định bằng mắt của mình, nàng tìm thấy một vết cắt mảnh ở trên tay anh, đã đóng vảy, và làn da trầy xước dưới vết cắt. Nàng nhăn mặt, biết rằng xiềng sắt để trói anh vào tường ở trong cái hốc ấy đã tạo ra những vết này, với áp lực toàn bộ người anh ở đó. Và nàng đã để anh ta bị treo ở đó, chỉ nghĩ rằng anh bị kiệt sức, trong khi anh đang bị cơn đau hành hạ...

Nàng tiếp tục, nơi cánh tay được che phủ lúc trước của anh. Những đường lằn xanh thâm hằn trên tay anh – những vết thâm tím, nàng nhận ra, nàng biết chính xác đâu là nguyên nhân của chúng. Hơi nóng bốc lên người nàng. Tay nàng bắt đầu toát mồ hôi.

Nàng đã rất hi vọng rằng Turgeis đã đến kịp thời để ngăn chặn Wulnoth, rằng lỗi duy nhất của nàng là bắt giữ anh làm tù binh và không giúp chăm sóc vết thương trên đầu của anh. Nhưng không, nàng là nguyên nhân của những vết thâm tím kia. Nàng đã ra lệnh đánh anh trong cơn tức giận, và nó đã khiến cho một người đàn ông bị thương, một người đang bị đau đớn, bị sốt và có Odin mới biết còn gì khác nữa.

Anh đã nói với nàng, “Nàng và ta không phải kẻ thù, sẽ không bao giờ là kẻ thù.”

Nhưng Erika biết điều đó bây giờ không còn đúng nữa. Anh đến Gronwood cầu xin sự giúp đỡ, và thay vào đó lại bị giam trong cái lồng. Anh chỉ nói sự thật, nhưng không ai tin. Và nàng đã đáp lại vết thương của anh bằng một trận đòn.

Cảm giác tội lỗi quá lớn khiến gần như khiến nàng ngừng thở. Nếu nàng không quá sợ hãi, nàng có thể gần như chào đón sự trả thù của anh để chuộc lại lỗi lầm của mình. Nhưng nàng sợ, và do đó nếu có thể sửa chữa bằng bất cứ một cách nào khác nếu nàng có cơ hội. Nhưng nàng biết không có cách nào có thể chuộc được hành động độc ác của mình.

Ngày đã qua lúc nào Erika không hề biết, nàng chìm sâu vào sự đau khổ và cảm giác tội lỗi. Nhưng chiếc xe đột ngột dừng lại đã lôi nàng ra khỏi đó, và đánh thức Kristen dậy.

"Lạy chúa." Tiếng Kristen thì thào khi cô nhìn xuống anh trai mình "Tôi đã mong rằng đó chỉ là giấc mơ."

Erika cũng mong ước như vậy, nhưng nàng không nói ra, thay vì đó nàng nói: "Anh ta cần thức ăn. Nếu anh ta bị sốt ở Gronwood, có lẽ bà thầy lang đã tấy ruột anh ta, giống như anh ấy không ăn gì trong vòng mấy ngày vậy"

Kristen nhìn vào nàng, trán nhăn lại. "Đừng bảo tôi anh tôi cần gì. Nếu cô biết anh ấy, cô có thể thấy rằng anh ấy không có chút lương thực nào vào đã hai tuần lễ. Anh ấy gần như đã chết đói rồi."

Ngày càng tồi tệ hơn. Anh chắc hẳn đã gần chết đói khi anh đến Gronwood, và Erika không ở đó để biết rằng Elfwina không tấy ruột anh.

"Tôi ngờ rằng cô sẽ không tin tôi, nhưng tôi rất tiếc," đó là tất cả những gì Erika có thể nói lúc này.

"Tôi chắc rằng cô có cảm giác đó – bây giờ. Nhưng sự thông cảm của cô ở đâu khi anh ý cần đến nó?"

Bị nhấn chìm trong cơn giận dữ. Chôn vùi bởi sự bối rối về phản ứng của nàng với anh. Nàng cũng cảm thấy nó, ngăn gọn, khi anh bắt đầu đề cập đến vết thương của mình, rằng nàng quan tâm nhiều hơn cho một người đàn ông nàng không quen biết. Một gương mặt thiên thần. Và Wulnoth đã buộc tội anh ta, làm cho nàng tin rằng Selig nói dối.

Nhưng nàng không thể nói ra, và bỏ lỡ cơ hội để nói khi rèm che cửa được hé ra và một vài người đàn ông xuất hiện ở cuối xe ngựa. Nàng nhận ra một người đàn ông với mái tóc hung đỏ và đôi mắt xanh, người đã muốn nàng phải đi bộ cả đoạn đường đến Wessex.

"Ivarr đang mang thức ăn tới, Kris," Thorolf bảo cô, dù anh mắt anh vẫn vương lại trên Selig, cụ thể ở chỗ bụng hõm xuống của anh.

"Thor's teeth, phải lấy cả xô thức ăn để đổ đầy cái chỗ hõm ấy."

"Em sợ là còn hơn thế kia," Kristen trả lời.

Tiếng nói của họ khuấy động Selig, và tiếng rên của anh khiến cho mặt mỗi người nhăn lại. Nhưng nó khiến Kristen khó chịu khi Erika cũng nghe

thấy nó. Selig sẽ không thích người đàn bà mà anh ấy xem thường nhìn thấy tình trạng của anh ấy như vậy, và biết rõ điều này, Kristen thậm chí còn ghét điều đó hơn.

Thế nên cô nói, với cái giọng cáu kỉnh hơn dự định, "Đưa cô ta ra khỏi đây, Thorolf. Xem cô ta cần gì hoặc tùy, nhưng giữ ta tránh xa khỏi đây. Và anh có thể cởi trói cho cô ta, nhưng đừng để cô ta a khỏi tầm mắt anh. Em sẽ gọi cô ta về sau khi em chăm sóc Selig."

Erika há hốc mồm kinh ngạc khi cánh tay dài của Thorolf chỉ với tới và lôi nàng ra khỏi chiếc xe ngựa. Anh thực chất cởi trói cho nàng, nên anh không phải mang nàng ra, và nói ngắn gọn: "Tôi sẽ không đụng vào cô, nên đừng cho tôi một lý do để làm thế."

Nhưng anh ta cũng không tránh xa khỏi nàng, dù chỉ một giây, nên nàng từ chối lời đề nghị không mấy thân thiện của anh đưa nàng giải quyết vấn đề nơi bụi rậm. Lúc này, sự tủi nhục của nàng còn tồi tệ hơn nhu cầu, bởi vì nàng biết anh ta sẽ không cho nàng sự riêng tư. Nhưng nàng không biết nàng sẽ làm sao khi nhu cầu ấy bức thiết hơn.

Và đó cũng là nhu cầu duy nhất mà anh ta cho phép. Nàng nhận ra rằng khi anh ta thô bạo đẩy mạnh nàng sang bên cạnh anh ta trước đồng lửa đã được đốt cắm trại và bắt đầu chia nhau thức ăn mà họ đã mua được ở nàng kế bên, nhưng không mời nàng dù chỉ một chút.

Nàng không hề ngạc nhiên. Sự thù địch từ anh ta quá mãnh liệt đến mức nàng có thể cảm thấy nó ngay cả khi nàng không cần nhìn anh. Và nó giống như tất cả những người nàng quen biết, Saxon và Viking đều giống nhau

Nhưng nàng đã nhìn thấy biểu cảm của Thorolf khi anh nhìn chăm chăm vào cái bụng hõm của Selig. Sự buộc tội cho sự đau đớn của anh được gắn vào cho riêng nàng, hơn là cho cơn sốt mà anh phải chịu, nên nàng phải đương đầu với việc này. Không được ăn thực ra là nỗi sợ nhỏ nhất của nàng, bởi nàng ngờ rằng tiểu thư Kristen vẫn chưa nhận ra tình trạng trên lưng anh trai của nàng. Nàng cảm thấy một cảm giác như muốn bệnh cuộn lên từ dạ dày khi nàng tưởng tượng ra điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy biết được.

Chương 13

Kristen xúc thìa thịt hầm đưa vào cổ họng của Selig với một tốc độ khiến anh không kịp nhai, chỉ kịp nuốt chửng. Đến khi anh có cảm giác nghẹn thở thì anh quay sang nói khi miệng còn đầy thức ăn “ Trời đất, Kristen, anh thề với em, em có cho anh ăn với tốc độ ấy thì anh cũng không thể hồi phục nhanh được đâu”

Bản thân anh cũng ngạc nhiên với câu nói ấy của mình, một người phàm ăn như anh, với một niềm thôi thúc có thể tống thật nhiều thức ăn xuống dạ dày mình càng nhanh càng tốt như em gái anh. Anh cũng muốn tự mình làm điều đó, đã thử, nhưng đôi tay anh vẫn không hề theo ý mình, run lên sau vài lần nỗ lực.

Sự yếu ớt khiến anh tức giận, tất nhiên. Điều đó hoàn toàn làm anh phát điên lên khi nghĩ rằng mình không thể tự làm gì cho bản thân. Và anh chỉ có thể hi vọng rằng nguyên nhân chính của việc này là do thiếu dinh dưỡng hơn là một chứng bệnh lạ nào liên quan đến vết thương trên đầu có lẽ sẽ không sớm biến mất. Ý nghĩ rằng anh có thể không bao giờ trở lại như xưa khiến anh vô cùng lo sợ vì điều đó đơn giản là không thể chấp nhận được. Và rằng anh ngày càng yếu đi không mấy vui vẻ gì.

Anh không thể tin nổi chuyến đi ngắn ngủi từ nhà tù của mình tới cái xe ngựa, thậm chí là với sự giúp đỡ của Turgeis khổng lồ - đã hút cạn chút sức lực cuối cùng anh có được sau một đêm ngủ say. Nhưng giấc ngủ mà anh vừa choàng tỉnh cũng khiến anh khỏe hơn chút, ít nhất là đủ để khi anh nói, giọng anh không đến mức sắp chết.

Kristen thì chờ đợi một cách kiên nhẫn khi miệng anh mở ra lần nữa, không một lời bào chữa về sự sốt sắng của mình. Nhưng khi anh hỏi, trước khi ăn tiếp “ Royce đâu rồi?”

“ Vẫn ở Wessex, em có thể hình dung là thế”

Selig ngừng nhai vì ngạc nhiên. Anh đã nghĩ rằng em rể của mình chỉ đang bận bịu đâu đó quanh cái trại này, chứ không phải anh ta không hề có mặt tại đây.

“ Chú ấy thực sự cho em đi một mình tới đây ư?”

Nàng không nhìn vào mắt anh khi trả lời “ Anh ấy không ở đó để em nói về dự định của mình”

Phải mất một lúc để Selig tiêu hóa điều đó, và rồi anh chỉ nói “ Chú ấy sẽ rất tức giận”

Nàng cố tỏ ra không lo lắng “ Em đoán vậy”

“ Rất tức giận”

Giờ thì nàng nhìn chăm chăm vào anh “ Em biết, anh trai, đừng bận tâm đến chuyện đó nữa. Đó là việc của em, không phải của anh. Giờ thì hãy kể rõ bệnh tình của anh cho em nghe để em có thể báo cho thầy thuốc”

“ không, nếu em còn yêu anh, thì không thêm một thầy thuốc nào nữa”, anh ngắt lời và thực sự rùng mình. “ Người mà tự cho bản thân mình là một thầy thuốc tài giỏi, nhưng tất cả những gì bà ta làm đó là cố gắng đầu độc anh đến mức anh không thể nuốt trôi cái gì xuống bụng cả”

“ Tức là anh đã được cho ăn?”

“Ừ, nhưng không có chút tác dụng nào, nhờ vào con mụ phù thủy đó”.

Kristen gật đầu suy tư. “ Người ĐM đó nói rằng anh bị cho uống thuốc xổ để hạ sốt, và điều đó có vẻ hiệu quả vì giờ anh có vẻ hạ sốt rồi”

“ Cơn sốt của anh không quá nghiêm trọng đến mức ấy” Anh ngắt lời, những giờ dài đằng đẵng của cơn đau và mê man khiến tâm trí anh rối bòng bong. Cơn mê sáng, thuốc độc và tiếng cười “ Ít nhất là đó những thứ anh còn nhớ”, anh nói thêm.

“ Anh trải qua từng ấy thứ trong ba ngày ở Gronwood ư?” Nàng hỏi.

“ Ba ư?”

Anh mắc nghẹn với miếng thức ăn khi nghe thấy điều này. Những cử động của anh thật chậm, nếu anh không đủ hiểu em gái mình để phối hợp với phản ứng của nàng, anh sẽ không kịp đưa tay ra từ chối hành động bất cần tiếp theo của nàng là định đâm vào ngực anh để thức ăn đi ra. Giờ anh chỉ gặm gù vì cơn đau mà nàng có thể mang lại khi cố gắng giúp đỡ.

Một cách tự vệ, Kristen cũng gặm gù ngay lại “ Em chưa bao giờ tỏ ra là một thầy thuốc tài ba cả, thưa anh trai”

“ Thậm chí là một người bình thường”, anh trai nàng đồng ý, “ Em dường như thành thực hơn trong chuyện làm đau hơn là làm lành vết thương”

Nàng mặc kệ, và vẫn tiếp tục “ Nhưng anh đang bị dính với em vào lúc này, nên anh phải chịu đựng em thôi”.

Anh vẫn còn nhăn nhó với em gái của mình sau đó, nhưng vẫn tiếp tục ăn những miếng thức ăn tiếp theo và nói tiếp “ Dù sao thì anh cũng sẽ cố gắng sống sót với sự dịu dàng của em- không, em không thể bịt tai anh vào lúc này”

Nàng ngồi quay lưng, mỉm cười “ Thật đáng xấu hổ. Anh cần chúng”.

Anh không còn nhăn nhó nữa, nhưng vẫn nhìn nàng “ Anh đoán là vào mỗi ngày khi anh hồi phục?”

“ Đúng rồi”.

“ Anh ước rằng trí nhớ của em không dài đến thế”. Anh thở dài “ Thực ra anh chỉ ước trí nhớ của anh không nghèo nàn như bây giờ. Hãy giải thích cho anh về cái “ ba” ngày đó”.

“ Đó là thời gian anh bị giam giữ”

“ anh không nghĩ rằng nó dài đến thế”

“ Thế anh nhớ cái gì”

Biểu cảm của anh thay đổi ngay lập tức, trở nên đầy tức giận “ Nỗi đau và ...tiếng cười của cô ta. Luôn luôn là tiếng cười ấy. Anh chưa bao giờ biết một người đàn bà nào có thể cảm thấy sung sướng với những nỗi đau của người khác”.

Kristen nghiêng rặng khi nghe từng lời “ em sẽ không hối thúc anh, nhưng có lẽ anh nên nói rõ hơn về chuyện đó”.

Điều này khiến anh thở dài, hút đi một chút giận dữ “ Điều này không hối thúc gì anh, Kristen, chỉ là không có nhiều điều để kể. Bọn anh bị tấn công ở Wessex, những tên cướp, anh đoán vậy. Họ rơi từ trên cây, có nhiều người”

“ Vâng, còn có tin đồn rằng anh đã chết. Đó là nơi mà Royce tới để điều tra. Và anh đã bị đánh vào đầu?”

“ Từ đằng sau. Có vẻ là bằng dùi cui, vì không có vết máu nào. Nó hạ gục anh ngay lập tức. Và khi anh tỉnh dậy, anh đang ở một mình, trong bộ quần áo xa lạ, và cơn đau đầu khiến anh không di chuyển được mấy. Anh

nôn mưa không có lí do, và thấy mình yếu như một đứa trẻ. Ôi, anh chưa bao giờ thấy mình thảm hại đến thế.”

Nàng thấy vô cùng thương xót cho anh trai “ Vết thương có lẽ là khá nghiêm trọng, nàng tiếp lời “ em thấy cục u , có vẻ nó đã xẹp đi nhiều khoảng 3-4 lần, nếu anh bị tấn công từ dạo đó”.

“ Có lẽ vậy, anh cũng đồng tình. “ nhưng khi anh tỉnh dậy, anh nghĩ mình đang ở Wessex, rằng chỉ 1 hay 2 ngày đã trôi qua vì anh không có tí râu nào. Thế mà anh lại ở Đông Anglia, mà anh có một chút ý niệm nào về chuyện mình tới đó bằng cách nào”.

“ nửa tháng mà không có chút hồi tưởng nào ư?”

“ ừ”

“ Và không có tí râu nào?”

“ Ừ”

Nàng lại suy tư thêm một lúc lúc “ Rõ ràng là có ai đó đã mang anh cùng họ tới Đông Anglia và chăm sóc anh một thời gian, mặc dù anh đã ngủ suốt hành trình. Em chỉ không hiểu sao họ lại bỏ rơi anh”

“ Anh chỉ tự hỏi họ là ai và tại sao họ lại quan tâm đến anh. Anh không thể tưởng tượng những tên cướp Saxon lẫn trốn quanh Đông Anglia”.

“ không có lẽ họ là những tên cướp Đông Anglia tới Wessex”

“ Và quyết định rằng anh đáng với một món tiền chuộc?”

Nàng gật đầu “ Nhưng chúng đã từ bỏ việc chờ đợi anh tỉnh dậy và nói cho chúng biết người mà chúng có thể đòi tiền chuộc”

“ Có thể”, anh cũng đồng ý.

Kristen thở dài “ Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết. Nhưng nếu anh không bao giờ tỉnh dậy vào lúc đó, điều hơi đáng nghi ngờ họ cho anh ăn uống tử tế, nếu họ thực sự quan tâm. Ít nhiều điều này giải thích về sự yếu ớt của anh. Và anh vẫn đang đau đầu phải không ?”

“ Ừ, nhưng không thường xuyên và cũng không nghiêm trọng nữa. Nếu anh ngồi yên thì sẽ không thấy đau, nhưng giờ anh đang phải đánh vật với cơn đau khác nữa”

“ ở đâu?”

“ Sau lưng”.

Nàng không nhìn được lưng anh. Anh không mặc áo chèn, nhưng anh đã đặt lưng lên chiếc xe ngựa và không hề nhúc nhích. Thậm chí bây giờ, để cho anh ăn, nàng cũng chỉ ấn thêm quần áo đặt dưới đầu anh để anh được nâng lên cho dễ nuốt thức ăn.

“ Một vết thương khác ư?”

Một lần nữa thái độ anh lại thay đổi, với một cơn phẫn nộ “ Hãy hỏi con quý cái người ĐM đó”.

Kristen cũng không chờ đợi nhiều. Nàng lật vai anh cho đến khi anh chậm chạp xoay người. Nàng nghe thấy tiếng rên và nhìn thấy lí do. Những mảng vẩy được hình thành đã dính vào tấm ván. Và khối thịt màu xám xanh đang rỉ máu...

Đó là quá nhiều đối với Kristen . Buộc tội nhằm một người về tội gián điệp và ép cung ư? Và một người phụ nữ đã ra lệnh ư? Một người phụ nữ?

Selig không thể nhìn được vết thương, chỉ cảm nhận được, nên nàng trấn an anh mình “ nó không tệ như vẻ bề ngoài”

“ Nhưng cảm giác của nó thì thật tệ”

“ Vì anh đang quá yếu nên thấy vậy thôi” Nàng cố gắng trấn an để anh quên đi điều đó, mặc dù chính nàng không thể “ Anh có được ăn chút nào trong suốt thời gian đó không ?”

“ Cái ngày mà anh tỉnh dậy, trước khi tới Gronwood”

Giờ thì nàng nói một cách nhanh chóng “ nào, anh sắp hết chỗ thịt hầm này, và thêm nữa, em hi vọng. Em muốn anh ăn với chế độ đều đặn, và nhiều nhất có thể”. Nàng đặt chiếc bát trên tấm ván, cạnh khuôn mặt của anh. “ Anh có thể tự xoay xử với chỗ còn lại, em nghĩ vậy, cũng không quá xa để với tới. Em sẽ đi và gặp thầy thuốc bây giờ, và đừng phản đối gì cả. Bà ta sẽ có những nô lệ theo hầu, và có cái gì có thể chữa được vết thương kia, và không đau đớn gì, em đảm bảo”.

Nàng cũng không cho anh có một cơ hội nào phản đối, nhất là khi điều này có lợi cho anh. Nàng rời khỏi chiếc xe, cẩn thận để không làm nó xô dịch để động chạm đến anh. Nhưng thực ra không phải nàng đi tìm thầy thuốc – chưa phải lúc. Nàng nhìn quanh và tìm thấy người phụ nữ ĐM, đang ngồi với Thoroft cách đó vài feet.

Erika đã nhìn theo chiếc xe khi Kristen xuất hiện. Nàng nhảy vài bước, khiến Thorolf tưởng nàng có ý định chạy trốn cho đến khi anh nhìn thấy Kristen đang tới.

Erika không chạy, mà đứng lì trên mặt đất, mặc dù nàng đang run lên. Cô ấy đã nhìn lưng anh ấy, nhìn thấy những gì mà mình đã làm khi tức giận, không có một lời bào chữa nào cả...

“Tôi đã hỏi cô trước đây”, Kristen nói, khi tới gần họ, giọng nàng có vẻ bình tĩnh khiến Erika phải ngạc nhiên. “Tôi sẽ có câu trả lời lần này. Nếu Selig tới Gronwood với vết thương, như Turgeis 10 feet đã nói, và anh ấy cần sự giúp đỡ. Cô đã làm gì để giúp anh ấy?”

“Tôi đã tra tấn anh ấy”

Đó là thời điểm tồi tệ nhất cho những lời lẽ thú tội đó thốt ra từ miệng Erika nhưng khi đó, nàng đã kìm nén quá lâu. Mặc dù vậy những gì Kristen nghe thấy không phải là một lời thú tội, đó chỉ là một sự xác nhận về kết luận nàng đã nghĩ tới, và nàng giải tỏa nỗi tức giận của mình với một nắm tay chặt phía sau.

Đó là một cú đấm mạnh, đến từ một người phụ nữ, một người không bao giờ kìm nén cơn giận trong kiểm soát. Nó đã hạ gục Erika xuống đất, nơi nàng nằm dài dưới chân Thorolf, mái tóc vàng óng của nàng ngấp trong đất bẩn. Anh ấy không cố gắng cản nàng ngã. Anh ấy có thể, nhưng đã không làm

Một bên má Erika cảm thấy nóng bừng. Nó đã bị đập mạnh bởi cạnh của răng nàng, máu tuôn ra từ khoe miệng, nhiều đến mức nàng phải nhổ ra hoặc nuốt vào.

Kristen đứng trên nhìn, đôi tay nắm chặt, cánh tay cứng lại, hét lên với cô ta bảo đứng dậy, rằng nàng chưa xong với cô ta. Nàng sẽ phải đánh nhau với cô ấy, Erika chắc chắn về điều này, và sẽ không có một người đàn ông nào giúp cô – Turgeis.Ồ, Freya ngọt ngào, không. Nếu anh ấy ở gần, nếu anh ấy đang quan sát, anh có thể quên mất hiểm nguy mà lao vào cứu nàng. Không gì có thể ngăn cản được anh, và anh có thể chết. Và Kristen vẫn đang hô hào náng đứng dậy.

“Xin cô, đừng ở nơi mà anh ấy có thể thấy”.

Mọi lời cầu xin không có chỗ ở đây, Kristen chế giễu “ Cô ảo tưởng rằng ai đó ở đây sẽ quan tâm đến chuyện gì xảy ra với cô ư?”

“ Turgeis “, Đôi mắt xanh ngập sâu ẩn ý đó.

Chỉ một cái tên được nhắc tới cũng khiến nửa tá grooms được dựng lên gần đó, nhưng Kristen không hề thấy bị đe dọa với viễn cảnh người khổng lồ ấy có thể xuất hiện. Nàng đang quá tức giận.

“ Vậy cứ để hẵn tới. Tôi đoán cả hai chúng ta sẽ không nhận ra nổi. Giờ thì đứng dậy—“

Nàng bị ngắt lời, bởi một giọng nói ít ngờ tới nhất “ Không, Kristen. Hãy cho cô ta ăn. Giữ cô ta khỏe mạnh. Những gì cô ấy sẽ phải chịu đựng sẽ đến từ anh”.

Kristen gậy nên một âm thanh đầy tức giận và lại gần chiếc xe ngựa. Selig đã kéo mình nhồm dậ và đang dựa vào chiếc xe để giữ vị trí đó.

“ Hãy cho em –“ nàng bắt đầu.

“ không , cô ấy nợ anh, không phải em”

Giọng anh không khỏe lắm, nhưng không thiếu sự cứng đầu trong đó. Việc cố gắng ngăn cản nàng đã tiêu tốn khá nhiều sức lực của anh, và anh có thể còn tranh cãi nếu nàng khăng khăng. Nàng có thể nhận thấy điều đó, đó là lí do mà nàng phải làm theo, mặc dù không mấy thích thú.

“ Khá đấy, nhưng em không hề thích thế chút nào. Và anh hãy nằm xuống. Nghỉ ngơi quan trọng như thức ăn cho anh vào lúc này. Đừng bao giờ để em nhìn thấy anh phớt lờ một trong hai thứ đó một lần nữa.”

Selig nhìn lại một lần nữa vào kẻ tù nhân mảnh khảnh đang nằm vùi mình trong đất và mỉm cười, hay ít nhất là cố gắng làm vậy. Chỉ điều đó thôi cũng là quá sức với anh và anh nằm vật lại trên tấm phản với một tiếng rên.

Kristen thì nghiêng rặng lại vì cơn tức giận của nàng là thay cho anh trai mình, và chính anh lại là người từ chối. Cơn tức giận thì quá mạnh mẽ, đến mức nàng nghĩ mình cần phải làm gì đó. Nàng có thể thấy được quan điểm của anh. Nếu là nàng, nàng cũng không muốn người thân của mình đi trả thù nếu nàng có khả năng tự làm lấy. Và Selig có thể làm được điều này nếu anh hồi phục – và anh tốt nhất nên hồi phục sớm.

Nàng liếc nhìn một lần nữa vào người phụ nữ ĐM, một lúc lâu trước khi nàng lại gần cô ấy. Erika vẫn nằm trên đất, mặc dù đã ngồi dậy vào lúc này nhưng vẫn không đứng lên. Biểu lộ của Kristen cũng không bớt mấy phần nộ. Và Erika không khỏi cảnh giác.

Nhưng Kristen chỉ nhìn tới Thorolf khi nàng tới gần họ để hỏi “ Cô ta đã được cho ăn chưa?”

“ Cô ta không xứng đáng”, đó là ý kiến của anh.

Nàng cũng đồng tình với anh ấy, nhưng cũng phải thừa nhận một cách khó chịu “ Có lẽ là thế, nhưng Selig đã không bị bỏ đói bởi cô ta và người của cô ta. Và anh đã nghe lời anh ấy”, nàng nói thêm với sự căm tức “ Cô ta sẽ được giữ gìn khỏe mạnh cho tới khi anh ấy có thể tính sổ được với cô ta”.

“Ý em là để kiểm chế chính em?”

Điều này được nói ra để trấn an nàng theo một chừng mực nào đó. Em gái của anh ấy Tyra đã là người bạn thân nhất của nàng trong những năm thiếu thời và Thorolf đã thay thế chỗ em gái của mình trong những thời gian Kristen sống trong ngôi nhà mới của mình. Thực tế, anh có thể trêu chọc nàng như những người anh trai thường làm trong khi những người khác thì không.

Điều anh vừa trêu nàng khiến nàng trông có vẻ tư lự và buông ra tiếng thở dài. “ Em sẽ tự hài lòng bản thân khi tưởng tượng đến điều mà cuối cùng Selig sẽ làm với cô ta”

“ Luộc chín trong dầu?”

“ Là điều dễ chịu nhất”

Cả hai đều không nhận thấy Erika đã trở nên trắng bệch vì sợ mà không hề hay biết là họ đang nói đùa. Nàng đang phải cố gắng nuốt trôi nỗi hoảng loạn này. Và nếu họ không tiếp tục nói về việc cấm trại và những kế hoạch thì nàng sẽ không thể bình tĩnh trước khi đôi mắt màu biển của Kristen lướt qua nàng lần nữa

“ Cho cô ta ăn đi Thorolf”, Kristen đề nghị “ Và mang cô ta tới gần em để đảm bảo cho buổi tối. Em sẽ cần dây thừng. Nếu chúng ta không có thì hãy cử người đi kiếm đi”

Nàng quay người rời đi. Nhưng Erika ngăn lại. Nàng đã bị đối xử như một đồ vật, được đề cập tới, nhưng không bao giờ nói chuyện cùng. Điều đó cũng đủ khiến nàng mất bình tĩnh, mặc dù nàng không hề nhận ra, vì nàng quá là sợ hãi nên không còn chỗ cho sự tức giận. Đó là một điều tốt vì sẽ là ngu ngốc nếu chọc giận những người này.

“ Cô có thể canh giữ tôi lúc này. Tôi không thể ăn”

“ Cô sẽ ăn—“

“ Tôi không thể nhai thừa cô Kristen “

Đó không phải là một lời nói dối. Bên trong đôi má của Erika đã tê cứng để có thể nhai thức ăn. Đó là chưa kể chỉ nguyên nghĩ đến những món ăn cũng khiến nàng buồn nôn.

Thay vào đó nàng nói “ Có lẽ là vào sáng mai”

Kristen không nói gì trong giây lát, rồi sau một hồi đấu tranh tư tưởng cũng gật đầu và nói lời cuối với Thorolf “ Giờ kiểm cho em dây thừng đi” Rồi nàng thúc vào chân Erika và kéo cô trở lại chiếc xe.

Erika không trở lại trên tấm phản như nàng nghĩ. Nàng bị xô mạnh ngồi xuống đất, cạnh một bánh xe. Kristen thì đứng bên cạnh nàng, đá chân một cách thiếu kiên nhẫn khi chờ dây thừng. Vẫn không có một lời nào được nói với Erika một cách trực tiếp, mà có lẽ không có lời nào sẽ được nói.

Hàng phút trôi qua, Erika bắt đầu quẩn quào. Nàng biết mình sắp bị trói và bỏ mặc suốt đêm và nhắc nàng rằng nàng không...

Khuôn mặt nàng bắt đầu nóng lên, nhưng nàng vẫn phải hỏi “ Cô có thể? – Tôi cần – Cái đó—“

Một thoáng cau mày khi Kristen ngắt lời “ Thorolf đã quên không đưa cô ra bụi rậm ư?”

Khuôn mặt Erika giờ đã bùng lên, nhưng nàng vẫn phải nói “ không, nhưng tôi không thể - với anh ta. Cô nói anh ấy không được để tôi ngoài tầm mắt”

“ Chúng tôi cũng thế, nhưng một tù nhân thì không thể để lơ là”

“Xin cô đẩy, với tư cách hai người đàn bà. Nếu cô đặt mình vào vị trí của tôi-- ”

“ Tôi đã từng ở vị trí của cô, quý bà ĐM a. Tôi đã từng là một tù nhân, với hầu hết những người Vikings mà cô thấy ở đây bị xích cùng tôi, và hầu hết những người Saxon kia canh gác. Cô nghĩ tôi có chút riêng tư ư?”

Vậy điều đó cũng là thật, những gì Selig nói về người em gái lấy người cầm tù mình là đúng. Và những người tù nhân trước đây và lính gác trước đây giờ đang sát cánh bên nhau? Erika vẫn không thể hình dung mọi chuyện, và nàng vẫn muốn hỏi nhưng không dám.

Nàng chỉ nói “ Xin cô!”

Với một giọng đủ thâm khiến Kristen phải găm gù “ Bah” và thúc vào chân cô “ Nếu tôi không thấy thực sự cần thiết ...”

Erika cảm thấy như trút đi gánh nặng, không cần biết đến những ngón tay của nàng, khỏe như của một người đàn ông, đang kéo lấy cánh tay nàng và lôi đi. Khi Kristen dừng lại tại một bụi rậm, đôi mắt nàng nhìn lên bóng tối trên cao và Erika rên rỉ trong lòng với ý nghĩ người phụ nữ ấy đã thay đổi.

Và nàng không khỏi ngạc nhiên khi nghe thấy “ Người khổng lồ đó có phải là chồng cô?”

Erika không nghĩ để nói dối “ Anh ấy là cái bóng của tôi, từ lúc tôi cứu anh ấy khi tôi còn nhỏ. Tôi như là con gái của anh ấy”.

“ Và cô tin rằng anh ấy đang ở ngoài kia?”

Giờ thì nàng đang nghĩ đến một lời nói dối , nhưng không thấy có nó chút hữu ích gì “ Tôi sẽ ngạc nhiên nếu anh ấy không ở đó, nàng thú nhận, điều này hiếm khi xảy ra – tôi ở ngoài tầm nhìn của anh ấy”

“ Điều đó không mấy có lợi cho anh ta”, Kristen nhắc lại “ Cô đang ở ngoài tầm kiểm soát của anh ta, thậm chí anh ta có thể theo trên cả hành trình tới Wessex”

Vừa nói, nàng vừa gọi một người đàn ông ở gần đó để gom thêm 5 người khác chia nhau gác quanh khu vực nàng định tới. Nàng sẽ không cho phép người tù nhân của nàng một cơ may trốn thoát , và đôi má của cô ta bừng lên một lần nữa.

Kristen nói tiếp “ Bỏ bớt vé tiêu thư đi”

Erika nghe thấy và im lặng “ Tôi không thể làm gì được “

“ Vậy thì cô nên đủ khôn khéo để vượt qua nó” Kristen nói lại “ Khi anh trai tôi xong việc với cô, sự bối rối sẽ thứ cuối cùng cô nghĩ tới”

Đó như là một lời hứa hẹn với Erika. Người phụ nữ Nauy có thể hài lòng bản thân khi nghĩ về những gì mà anh trai mình sẽ làm, nhưng Erika sẽ khiến mình trở nên điên rồ với những tưởng tượng ấy. Nàng phải trốn. Nàng phải làm. Nhưng bằng cách nào, khi mà có đến vài đôi mắt đang dõi theo nàng?

Chương 14

Erika không thể cái gì khuấy động giấc ngủ của nàng, nhưng khi nàng mở mắt ra vào sáng hôm sau, nàng thấy một đôi chân đứng gần vai phải của mình. Một đôi chân đàn ông dài, rắn chắc với một đôi bốt phủ đến bắp chân bằng da lột nguyên chất. Tuy nhiên, cố gắng nhìn xem ai đang đến chỗ họ là một sai lầm, nàng nhăn mặt và thở gấp vì đau.

Nàng đã quên mất tư thế của mình, bị buộc chặt vào bánh xe lớn từ đằng sau, với sợi dây thừng dày quấn quanh hông và ngực và cổ họng để chắc chắn nàng vẫn sẽ ngồi đó đến sáng, và nàng đã làm thế. Nàng nhớ mình đã cố gắng giữ đầu thẳng, nhưng chắc nàng đã nghiêng đầu sang một bên khi ngủ, và bây giờ các cơ quanh cổ nàng đang gào thét phàn nàn.

Vì thế, nàng phát hiện ra mình không có cảm giác đau ở bàn tay và cánh tay, chỗ đã được cố định đằng sau lưng nàng. Nhưng đó có thể là một sự may mắn vì nàng cũng nhớ lại rằng nàng đã cố gắng ra sao để nối lỏng sợi dây thừng buộc chặt chúng lại. Đó là một sợi dây thô ráp hơn nhằm ngăn chặn nỗ lực đó của nàng, thế nhưng nàng cũng đã thử nối lỏng nó, và chúng cọ xát mạnh vào da nàng trong nỗ lực nối lỏng nó ra. Hai chân nàng cũng tê cóng, chiếc tất mỏng ở một bên chân đã bị rách bởi chiếc dây thừng khi nàng cố gắng nối lỏng chúng, dù không mấy thành công.

Người đàn ông bị quên lãng khi nàng quay hết sự chú ý vào sự khó chịu của mình. Nàng từ từ quay đầu xung quanh, cho đến khi nàng có thể quay đầu mà không nhăn mặt. Ít ra thì đó cũng là chuyện duy nhất nàng làm được, và cuối cùng ngả đầu ra sau đủ xa để nhìn lên người đàn ông im lặng bên cạnh nàng.

Anh ta không di chuyển một tẹo nào khỏi tư thế đó. Nàng thấy thanh kiếm vẫn ở trong bao, con dao găm nhỏ sắc nhọn có tên là thescramasax mà người Saxon vẫn hay dùng để kết liễu đối thủ của mình. Nó được dặt vào thắt lưng bản rộng làm bằng kim loại với một viên ngọc hồng lựu ở giữa khóa thắt lưng. Bộ y phục xanh lá dài đến cổ tay, bên trong chiếc áo giáp ngăn tay với chuỗi dây xích dày hơn giáp ở chân.

Cánh tay lực lưỡng khoanh ngang ngực. Mái tóc nâu sẫm phủ xuống bờ vai anh ta. Cặp mắt xanh lá sâu thẳm đang nhìn xuống nàng, nàng không thể đọc được bất cứ ý nghĩ gì từ nó. Nàng không chắc cảm xúc nào đang chảy trong người anh ta, nhưng dù là gì đi chăng nữa thì nó gần với sự dữ dội.

Chỉ việc đó thôi không khiến cho nàng ngạc nhiên khi ánh mắt nàng phóng xa thêm một chút nữa để nhìn. Nàng ngạc nhiên bởi vẻ đẹp trai của anh ta – và chiều cao. Nàng chắc đã nhầm anh ta với một người Saxon nếu không xét đến chiều cao, chắc chắn cao hơn anh trai nàng đến nửa foot. Và nàng không nhận ra anh ta, so với những người mà nàng đã nhìn thấy tối qua trong trại với hi vọng ít nhất tìm thấy một gương mặt thân thiện với mình. Nàng đã không có được cái may mắn đó, nhưng chắc chắn nàng sẽ nhớ người đàn ông này nếu nàng đã nhìn thấy anh ta.

Mặc dù anh ta nhìn xuống nàng, nhưng không thẳng mặt, anh ta hướng vào chiếc xe ngựa. Và mặc dù nàng biết anh ta không thể nhìn vào bên trong bởi chiếc màn đã che phủ bên trong, nhưng anh ta có thể một phần nào nhìn thấy bên dưới nó, nơi người phụ nữ Nauy đang ngủ một cách an lành, không biết đến sự có mặt của anh ta.

Erika vẫn còn nhớ cô ta cảm thấy khó chịu thế nào khi một người phụ nữ khác định ngủ gần nàng, bên kia chiếc xe ngựa, có thể nghe thấy những cử động dù là nhỏ nhất của nàng. Kể cả khi có những người đàn ông canh gác và đã dặn họ trông chừng Erika trong lúc họ cảnh giác với những người có thể đi theo, Kristen cầm chắc con dao găm trong tay mình.

Vừa, cô em gái chiến binh ấy vừa mới trở mình, mái tóc của cô ta trải rộng ở trên mặt đất bên dưới chiếc xe ngựa, khiến nàng không thể nào bỏ qua. Và, thực tế, một chân của người đàn ông đó dẫm lên trên mái tóc hung

vàng ấy, vô ý hoặc ... cố tình. Anh ta kiên nhẫn đợi người phụ nữ Nauy di chuyển bằng cách kéo mái tóc của cô, để đánh thức cô dậy.

Mắt Erika mở to khi nhìn thấy cảnh đó, và khiến cho nàng thêm một lần nữa ngạc nhiên với kết luận mà nàng rút ra. Sweet Freya, người đàn ông này là kẻ thù của họ, không thể là một cái gì khác với cơn thịnh nộ rõ ràng trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta, không phải đối với nàng, không hề, rõ ràng là với cô ta. Và nếu anh ta có thể đi thẳng vào trại mà không bị chặn lại, tại sao Turgeis không thử.

Trại? Nàng nhìn quanh để xem nếu tất cả đều đã chết, nhưng không ai chết. Thực tế, những người đàn ông kia vẫn chuyển động, vài người trong số họ đang ăn, một số người khác đang trông ngựa, rất nhiều người đang nhìn về phía chiếc xe ngựa. Người đàn ông này không phải kẻ thù, là một trong số bọn họ, vậy cơn giận dữ là do đâu? Và tại sao họ không trực tiếp nói với cô ta?

“Ouch!”

Kristen cuối cùng cũng đã tỉnh giấc để kéo mái tóc của cô. Đầu cô quay lại để xem cô đang vướng vào cái gì, nhìn thấy đôi chân và nhìn lên để xem ai dám làm thế. Đôi mắt cô mở to, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, con dao găm của cô vụt đập vào đôi chân ấy trong tầm với.

Người đàn ông nháy lùi lại, gần như anh ta đã đoán trước được đòn tấn công ấy. Với mái tóc đã được tự do, Kristen ngay lập tức lùi vào trong chiếc xe ngựa, nhưng sang phía bên kia của nó, nơi Erika không còn nhìn thấy cô nữa. Người đàn ông ấy vẫn có thể, cả hai bọn họ đều cao đủ để dễ dàng nhìn qua giường và cả hai đang nhìn nhau trừng trừng

“Tôi biết tôi sẽ hối tiếc cái ngày cha em trao cho em con dao găm đó” anh ta nói

Anh ta nói về con dao găm, Erika nhận ra, mặc dù nàng không hoàn toàn hiểu hết tất cả các chữ anh ta nói. Anh ta đang nói tiếng Anglo-Saxon, và mặc dù nàng đã học chúng cho những điều cần thiết khi nàng lần đầu đặt chân lên mảnh đất này, nàng không chú tâm nhiều vào nó, thay vì đó nàng thích dạy những người của Ragnar tiếng Đan Mạch hơn.

Nhưng người phụ nữ Nauy ấy nói trôi chảy trong cái tiếng xa lạ mà người đàn ông kia sử dụng. “Cho em thời gian em sẽ lấy thanh kiếm anh đã tặng em, Saxon.”

Đôi mày anh nhíu lại, vẻ giận dữ càng tăng lên: “Tôi sẽ đánh em cho đến khi em không đi được nữa, Viking. Tôi chẳng thể làm được việc gì khác nữa”. Anh ta quát lên

“Ai sẽ giúp anh làm việc đó?” Kristen quát lại.

Erika rất ngạc nhiên khi thấy phản ứng khiêu khích của họ. Và nó đã thành công. Người Saxon bùng nổ và bắt đầu trèo lên chiếc xe ngựa để tóm lấy cô ta. Anh ta chắc chắn đủ to lớn để làm được điều đó.

Nhưng Kristen đã hét lên, “Không được, anh sẽ đánh thức Selig. Em sẽ xuống.”

Đi xuống và đặt vị trí của mình trong tầm với của anh ta một lần nữa ư? Erika không dám, thay vào đó nàng sẽ nhanh chóng chạy theo hướng ngược lại. Và Kristen đã xuất hiện phía bên trái Erika, thậm chí không nhận ra nàng ở đó ngoại trừ việc sỏi chân dẫm lên người đàn ông kia. Cô thực sự dấm anh ta trực diện nơi ngực. Anh ta không hề nhúc nhích, cũng không đưa tay lên đập lên lưng cô ta. Biểu hiện của anh dù vậy vẫn không hề thay đổi, giận dữ. Cô ta cũng vậy.

“Ít ra thì anh cũng nên nói nhỏ xuống, đồ cục mịch,” Kristen rít lên với anh ta, “Bọn họ đang cười đến bể bụng kia kìa.”

Quả thực có vài người đang cười, Erika ghi nhận. Nó khiến cho nàng cảm thấy thoát được nỗi lo lắng của mình trong chốc lát, với hai con người đang giận dữ ở ngay gần nàng.

“Họ sẽ còn cười nhiều hơn khi tôi đánh bại em,” đáp lại là câu trả lời đầy đe dọa của anh.

Kristen lùi lại một bước trước câu nói đó. Một bước nữa và cô sẽ vướng phải chân của Erika, nhưng cô chỉ cần lùi một bước để tránh khỏi người đàn ông. Khả năng của sự tét đít đe dọa cô ta, khi sự trừng phạt thì không. Erika cảm thấy khá thú vị.

Lần này, sự nóng nảy đã giảm đi đáng kể, Kristen nói với anh ta: “Em có thể giải thích, Royce.” Rõ ràng, anh ta không có chút hứng thú nào. “Em có

thể giải thích sau khi tôi trừng phạt em.” “Oh, không công bằng!”

“Em ra đi với những người lính của tôi -!”

“Và của Selig” cô chỉ ra. “kết hợp họ với nhau, không có gì ngoại trừ một đội quân vĩ đại có thể gây tổn hại cho bọn em, và tất cả các đội quân lớn đều đã giải tán.”

Câu nói của nàng cũng chẳng thể làm nguôi được cơn giận của anh. “Em đã ngang nhiên trái lời tôi. Tôi không bao giờ đồng ý cho em đến đây, và em cũng biết điều đó rất rõ.”

Lưng của người phụ nữ Nauy cứng lại. “Anh có trở lại như anh nói không, anh phải ở đó để nghe tin nhắn rằng Selig đã bị bắt làm tù binh. Anh nghĩ rằng em có thể ở nhà khi nghe thấy tin đó sao? Và thật tồi vì em đã không nghe lời anh. Selig hẳn đã chết do những gì người ta làm với anh ấy. Thêm một ngày nữa ở Gronwood có thể giết chết anh ấy.”

Erika cau mày vì ý kiến đầy định kiến ấy. Cơn giận của người đàn ông biến mất và thực tế là anh ta kéo Kristen vào vòng tay của mình. Đó là sự an ủi mà anh ta có thể làm và người phụ nữ Nauy sẵn sàng đón nhận. Nhìn thấy họ khiến sự buồn phiền của Erika có phần nào giảm bớt.

“Anh ấy đâu?” Royce hỏi sau khi hai người họ ôm siết chặt lấy nhau

“Trong xe ngựa, và gần như đã thức giấc từ những tiếng ồn mà anh đã gây ra. Thật là tốt vì anh ý không hiểu được chúng ta nói gì, hoặc anh ý sẽ bò ra đây để bảo vệ em và khiến anh ấy bị thương thêm.”

Royce càu nhàu. “Anh ấy biết tốt hơn là cố gắng bảo vệ em khỏi anh, vợ thân yêu. Em sẽ bị đánh vì nỗi sợ hãi mà em để lại cho anh, nhưng anh sẽ đợi đến khi chúng ta về nhà.”

“Anh thật tốt bụng,” nàng trả miếng bới điệu bộ nhăn nhó và đẩy anh ra.

Chuyển động đó khiến anh ta nhận ra Erika, và lần này sự không hay lòng là hướng về cô, dù anh nói với vợ mình. “Anh hi vọng em có nhiều lời giải thích hơn cho chuyện này.”

Kristen nhìn theo anh và vẻ giận dữ quay lại, cũng như sự khinh miệt trong giọng nói của cô mà Erika đã quá quen thuộc. “Quý cô Erika của Gronwood – bây giờ là tù nhân của Selig.”

“Gần chết và anh ấy đã cầm tù cô ấy?” Royce hỏi, một bên lông mày nhướng lên đầy vẻ hoài nghi.

“Em đã làm điều đó cho anh ấy. Anh ấy hẳn đã làm nếu anh ấy có thể, nhưng nhờ cô ta, giờ anh ấy thậm chí còn không thể tự ăn được, hãy để anh ấy trả thù.”

Sau một lúc, vẻ mặt của người Saxon trở nên cứng rắn. “Em sẽ trả cô ta lại.”

Tim Erika lờ một nhịp khi nghe những lời này, nhưng hi vọng cô nhanh chóng tan biến bởi câu trả lời của Kristen. “Không. Selig không thể chống lại anh lúc này, nhưng em sẽ làm thế cho anh ấy. Cô ta ở lại.”

“Anh ấy không nghĩ đến một cuộc tranh luận. Một người tù Đan Mạch?” Anh bùng nổ. “Chúng ta đang trong thời kỳ hòa bình!”

Kristen gào lại. “Cô ta đã không cân nhắc khi cô ta sai lầm buộc tội anh ấy, cầm tù anh ấy, và ra lệnh tra tấn anh ấy! Anh ấy đã bị một vết thương nặng trên đầu, gần như chết đói và bị thiêu đốt bởi cơn sốt. Anh ấy đến Gronwood xin sự giúp đỡ, và thay vào đó cô ta khiến anh ấy bị treo lên và bị đánh. Nhìn anh ấy đây này và bảo em rằng anh ấy không được báo thù!”

Để anh ta có thể nhìn thấy, Kristen kéo bức màn che lên. Royce bước lại gần chiếc xe ngựa và nhìn vào trong. Erika không thể chịu nổi khi nhìn thấy biểu hiện khiếm hĩ của anh ta. Một tiếng thì thầm “Lạy chúa” đã quá đủ.

Nàng nhắm mắt lại. Nếu nàng có thể chìm sâu vào mặt đất, nàng sẽ làm. Selig đã nói điều gì đó trong với giọng nhẹ tênh đầy chế giễu, để xoa dịu em rồi, nhưng nàng không hiểu tiếng Celtic. Và bất kỳ những gì anh ta nói đều không có tác dụng gì đến người Saxon cao to kia.

Royce kéo vợ mình ra khỏi xe ngựa và nói một cách một cách hợp lý, “Đây hẳn là một sự nhầm lẫn, Kristen. Phải thế. Phụ nữ không đối xử với anh trai em như thế.”

“Một người phụ nữ bình thường thì không, nhưng cô ả không tim thì cảm thấy sung sướng trên nỗi đau của người khác. Cô ta đã nói ra, những gì cô ta làm với Selig, người của anh ấy biết vậy. Nếu anh yêu cầu thả cô ta ra, họ sẽ giết cô ta, chắc chắn.”

Biểu hiện của anh đầy sự tức giận. “Aflfred sẽ nắm được gáy của ta nếu anh ta biết được ta là một phần của chuyện này.” “Không nếu như anh ta biết được những gì cô ta làm,” Kristen phản kháng. “Nhưng nếu nó làm phiền anh, mang những người của anh đi. Những gì em làm chẳng liên quan đến anh.”

“Thật thế sao?” anh gầm lên, tiến một bước đến chỗ cô. “Anh nghĩ là anh sẽ thay đổi ý định về thời gian và nơi trừng phạt em.”

Con dao găm vẫn ở hông của Kristen, nhưng cô không rút nó ra. Cằm của cô ngẩng lên và cô cảnh báo anh. “Nếu anh muốn kết thúc với những vết thâm tím thì cứ việc. Em sẽ không ngoan ngoãn khi em đúng.”

“Khi nào em ngoan ngoãn?” anh trả lời, nhưng biểu hiện của anh cho thấy rằng cơn giận lúc này đã đi mất. “Và em không đúng khi đến đây mà không có anh, khi nó có thể chỉ mất hơn một giờ đi về phía đông bắc để tìm thấy anh. Và nó là bởi vì em biết rằng anh sẽ bắt em ở nhà và em không quan tâm, đó là lý do vì sao em vẫn bị phạt.”

Lúc này Kristen mỉm cười và vòng tay quanh cổ anh. “Em có thể khiến anh quên đi nỗi sợ hãi mà em để lại cho anh,” cô nói một cách tự tin.

“Thật đáng ngờ, nhưng anh sẽ cho em cơ hội để thử.”

Erika nhìn họ rời đi để nói chuyện với nhau, nơi nàng không nghe thấy gì. Nàng bị quên lãng trong chốc lát, và sự cay đắng bắt đầu dâng tràn trong nàng.

Tự do đã gần nàng biết bao! Chỉ trong chốc lát đã bị cướp mất bởi ý chí kiên định hơn. Hoặc chỉ đến vậy thôi sao? Không, nàng đã ước rằng người Saxon kia đã kiên định hơn nhưng nàng biết tại sao anh ta lại từ bỏ. Cảnh tượng của Selig đã khiến anh ta như vậy, một hình ảnh mà rõ ràng

được gọi lại trong ý nghĩ của nàng, và sự cay đắng nàng vừa cảm thấy tan đi nhanh chóng.

“Cô có hiểu họ nói gì không?”

Nàng nghe thấy tiếng chiếc xe ngựa di chuyển, cảm thấy nó cân bằng, nhưng không đoán ra là Selig đã di chuyển đến phía cuối chiếc xe ngựa. Nàng nhanh chóng nhìn sang bên trái để nhìn thấy anh ta đang ngồi ở phía cuối, đủ cao để dựa lên chiếc xe và nhìn xuống nàng, hai tay vịn lấy thanh gỗ để giữ anh ta ngồi vững.

Kể cả khuôn mặt bị tàn phá bởi cơn sốt và cơn đau, anh ta trông vẫn quá đẹp trai để miêu tả, xương má được đúc một cách hoàn hảo nhô lên cao hơn bình thường do bị sụt cân, lông mi dài nhất mà nàng từng thấy ở một người đàn ông, đôi môi gợi đầy nhục cảm mà chúng mang lại – Erika lắc những ý nghĩ hỗn loạn ra khỏi đầu, mặc dù nàng vẫn nhìn chăm chăm vào anh, nàng ngạc nhiên vì vì anh không giận dữ nhìn nàng lần này, ngạc nhiên vì anh ta nói chuyện với nàng, vì quá ngạc nhiên nên mất một lúc nàng mới trả lời anh ta.

“Hầu hết,” nàng trả lời bằng giọng bình thường mà anh ta dùng, kèm theo một sự cảnh giác. “Anh không hiểu ư?”

“Không,” anh trả lời. “Với Royce và nhiều người biết tiếng Celtic tôi không cần thiết phải học. Cô có biết tiếng Celtic không?”

“Không.”

“Cũng khá ổn là tôi và cô đều biết tiếng miền bắc. Họ cãi nhau về cái gì thế?”

Erika không thể tin nổi nàng đang có cuộc đối thoại này. Những gì cô ta đáng phải chịu sẽ từ anh. Nàng đã nghe những tiếng đó rất rõ ràng, không hề nghi ngờ gì. Thế mà bây giờ anh ta nói chuyện với nàng như kiểu giữa họ không xảy ra chuyện gì cả.

Nàng có nên xin lỗi khi anh ta đang ở tâm trạng kỳ lạ, khá là tử tế này không? Nàng có nên cầu xin sự tha thứ của anh ta? Giải thích về Wulnoth không?

Với đôi mắt xám đang nhìn thẳng vào nàng, những gì nàng có thể cố để trả lời là. “Họ bất đồng vì sự có mặt của tôi.”

Anh ta ngưng lại một lúc trước khi nói, “Aye, Royce ghét người Đan Mạch. Anh ta không muốn ở gần bất kỳ ai – dù với bất kỳ lý do gì.”

Sự ám chỉ mà nàng đã đoán trước quay lại, dù chỉ là bằng một cách rất nhẹ nhàng. Sự cay đắng lại quay lại. Nàng không thể chịu đựng được.

“Không hề sợ hãi, em gái anh đã thắng.”

Anh gập đầu như thể anh ta biết sẽ không có trả lời nào khác. “Nếu như cô được thả, hoặc trốn thoát tôi sẽ đi tìm cô. Chẳng nơi đâu ở mảnh đất này hoặc những nơi khác mà cô có thể trốn thoát khỏi tôi.”

Vẻ mặt của anh không hề thay đổi, không khác hơn trước đây, khi nó không có cảm xúc gì. Nàng bắt đầu run rẩy, mặc dù anh không nhìn thấy. Anh ta thật dễ dàng đã nắm được thóp của nàng. Anh ta có thể dễ dàng giết nàng khi nàng ít nghi ngờ nhất. Làm sao anh ta có thể làm được? Tại sao lại như thế?

“Anh có ý định lấy tôi làm trò chơi,” nàng buộc tội, không một lý do nào khác đến trong tâm trí nàng.

“Chắc chắn – cho đến khi tôi đủ sức làm những điều khác.” Và anh ta cười, một nụ cười đẹp tuyệt đẹp khiến nàng quên mất phải thở. “Sợi dây thừng sẽ thích hợp cô, quý cô,” anh ta thêm vào với giọng sáng khoái, nhìn chăm chú vào cổ họng nàng. “Tôi đặc biệt thích một cái quanh cổ cô.”

Erika tái nhợt. Anh ta định treo cổ cô ư. Anh ta đang để cho nàng biết để nàng có thể nghĩ đến điều đó, sợ hãi nó, và nỗi sợ hãi sẽ đánh bật sự minh mẫn của nàng. Những gì cô phải chịu đựng sẽ đến từ tôi. Nàng nhắm mắt lại, chống lại những giọt nước mắt chực trào ra.

Selig ngấm nàng, thoải mái vì phản ứng của nàng. Nàng đẹp và đáng thèm muốn một cách đáng nguyên rủa, - ngay cả bây giờ, căm ghét nàng như vậy nhưng anh vẫn thừa nhận khả năng của nàng trong việc khuấy động các giác quan của anh – mạnh mẽ đến mức đáng ghét. Anh chưa bao giờ biết đến một người phụ nữ nào như thế. Phải chăng quyền lực mà anh trai nàng cho nàng khiến nàng như vậy? Mẹ và em gái anh đều có quyền lực như vậy, vậy tại sao họ không lạm dụng chúng như người phụ nữ Đan Mạch này đã làm. Nàng cho người đánh anh, vì lẽ gì? Bởi vì anh đã đề nghị

ngủ với nàng ư. Khi tất cả những người đàn bà khác đều lao vào để có được cái cơ hội đó.

Tra tấn ... và nàng ta đã ở đó và cười vào mặt anh, một nụ phù thủy xinh đẹp máu lạnh, hiểm ác.

Nhưng nàng ta sẽ phải trả giá cho những gì nàng đã làm. Anh sẽ vui thích khi nhìn thấy nó. Trước khi anh tha cho nàng, nàng sẽ phải cầu xin tha thứ, và anh sẽ là người cười vào mũi nàng và từ chối.

"Tôi thích một sợi dây thừng quanh cổ của cô," anh tiếp tục "Tôi nghĩ tôi sẽ cho cô một cái vòng cổ bằng sắt có một cái chuông ở đó. Tôi chắc là tôi có thể nghĩ ra nhiều điều để làm với cái chuông đó."

Erika ngẩng lên để xem anh vẫn đang cười, nhưng vẻ căm ghét lần nữa lại lộ ra trong ánh mắt anh, đầy căm hờn. Không treo cổ, vậy, nhưng nỗi sợ vẫn còn đó, anh ta định làm gì. Đùa giỡn với nàng? Anh ta làm nàng phát điên lên.

"Cô có thấy nó buồn cười không?" anh hỏi.

Ngôn ngữ trôi tuột đi đâu hết. Nàng chỉ biết lắc đầu.

"Tốt," anh nói, với giọng điệu khiến nàng ớn lạnh. "Bởi vì tôi có ý sẽ khiến cô không bao giờ cười được nữa."

Điều đó có vẻ rất quan trọng, như thể không còn từ ngữ nào để đe dọa hoặc hứa hẹn. Nhưng Erika quá run rẩy để hỏi anh, và anh đã đi sang phía khác của chiếc xe ngựa cho đến khi nàng không nhìn thấy anh nữa. Sweet Freya, giá như nàng không phải nhìn thấy anh nữa.

Chương 15:

Hành trình ngày tiếp theo cũng như Erika dự kiến. Kristen cưỡi ngựa bên cạnh chồng nàng, điều này có nghĩa là người phụ nữ Đan Mạch đáng nguyên rủa sẽ không được để một mình trên xe với một người không có khả năng tự vệ như Selig. Không có khả năng tự vệ? Người đàn ông này có thể vẫn yếu ớt như một đứa trẻ, nhưng anh ta có thứ vũ khí sắc bén đó là lời nói.

Erika lấy làm mừng vì nàng không bị ép phải đồng hành một cách quá gần gũi với anh ấy, mặc dầu điều đó đồng nghĩa với việc nàng sẽ phải đi

bộ. Nàng không ngại về chuyện đó, ngoại trừ việc nàng vẫn chưa được trả lại đôi giày của mình.

Nàng thậm chí còn không chắc đó có phải là một sự sơ suất cố ý không ,vì không chỉ mỗi Kristen là người trói cổ tay nàng với một sợi dây thừng dài móc với chiếc xe ngựa. Thorolf cũng đã làm điều này, và nàng nghi ngờ rằng anh nhận ra việc nàng không mang theo giày, vì chiếc váy của nàng quá dài. Người phụ nữ Nauy chỉ quên nàng đã bị tháo giày vào ngày hôm trước, hoặc có thể là họ hi vọng đôi chân nàng sẽ bị tổn thương và nàng không còn khả năng chạy trốn bằng đôi chân của mình nếu có một cơ hội trốn thoát.

Erika đã nhận ra sự sơ suất đó ngay lập tức, nhưng vì một vài lí do nực cười, có lẽ vì Selig đang quan sát khi nàng bị trói lại vào phía sau chiếc xe, niềm kiêu hãnh tự tôn khiến nàng ngẩng cao đầu và từ chối việc đề nghị một đôi giày cho mình. Không mấy khó khăn cho nàng để theo kịp chiếc xe vì nó di chuyển không quá nhanh, nhưng đôi tất nàng đang mang không thể bảo vệ nàng khỏi mặt đường thô ráp.

Nàng bắt đầu bằng việc đi bộ bên cạnh chiếc xe, nơi nàng không thể nhìn vào bên trong chiếc xe cũng như người đàn ông bên trong không thể nhìn thấy nàng. Nhưng hàng giờ trôi qua, nàng bị tụt lại phía sau. Nàng không ngã một lần nào, nhưng sự nỗ lực, cùng với sự gia tăng nhiệt độ trong ngày, khiến nàng đổ mồ hôi như tắm.

Mặt trời đã lên cao khi vị lãnh chúa Saxon cưỡi ngựa lại gần nàng và mời nàng một chút nước. Anh ta ghét người Đan Mạch, theo lời của anh rể anh ta, nhưng nàng không nhìn thấy một chút căm hờn nào trong đôi mắt anh. Sự hiếu kì, bối rối, nhưng không phải là sự thù hận như nàng đã thấy ở những người khác.

Nàng nắm lấy bao nước, mong anh ta sẽ rời đi , nhưng thay vào đó anh ta nói: “ Ai đánh cô?”

Vết sưng trên má của nàng, tất nhiên, khá rõ để nhận thấy. Bên cạnh cơn nhức mà nàng có cảm thấy, nàng cũng có thể nhìn thấy vết thương khi nhìn xuống. Nàng còn băn khoăn không biết nó có thâm tím hay không. Nàng không biết hỏi ai.

“ Vợ của ngài”, nàng đáp.

Thái độ của anh ta cũng không thay đổi “ Cô ấy cần xem xét lại sự hung dữ của mình”

Quả là hung dữ. Nàng có lẽ không bao giờ quên được con dao găm kề vào cổ họng mình

“ Tôi cũng mong điều đó”

“ Cô ư? Vì sao?”

Nàng liếc nhìn anh ta, tự hỏi liệu anh ta chỉ đơn thuần là tò mò, hay là còn một lí do khác cho những câu hỏi này. Một cách ngần ngại, nàng nói thật “ Tôi nghi ngờ về việc cô ấy chưa nhìn thấy lưng của anh trai mình”

“ À, về việc tra tấn. Tại sao cô làm vậy?”

Nàng ngạc nhiên vì anh ta lại hỏi điều đó, vợ anh ta không nói gì ư?

“ Anh ta bị nghi ngờ là gián điệp. Những câu trả lời của anh ta có vẻ không đúng sự thật” Đó không phải là toàn bộ, không phải là lí do thực sự, anh ta đã xúc phạm nàng, đề nghị chiếc giường của nàng, nhưng nàng muốn biết “ Tại sao mọi người lại thấy việc tra tấn là bất thường? Tôi nghi ngờ về việc anh sẽ làm khác như thế nếu là tôi”

“Có lẽ, nhưng tôi là một người đàn ông và khuôn mặt thiên thần của anh ta không có tí ảnh hưởng nào đến tôi”

“ Tôi không thấy có gì khác biệt cả -“ nàng vẫn đối đáp gay gắt.

“ Cô không nhận ra ư? Phụ nữ mê mẩn anh ấy. Họ yêu quý chứ không tra tấn anh ấy”.

Erika cũng biết điều đó, nếu hoàn cảnh không can thiệp nào. Điều này bắt đầu làm nàng tức giận, rằng Selig thần thánh có thể được thả một cách dễ dàng nếu một người đàn bà phải phán xử anh ta. Những người ở đây đều nghĩ vậy. Kể cả em gái anh ta.. Và nhớ về những gì mà anh đã xúc phạm nàng, nàng biết rõ rằng chính anh ta cũng nghĩ như vậy.

“ Vậy cô muốn một lời tự thú?”

“ Cái gì?”, nàng liếc nhìn anh ta một lần nữa, điếng người vì bất ngờ cho đến khi nàng nhớ ra là anh ta đang hỏi về vụ tra tấn “ không – tôi – anh ấy đã xúc phạm tôi và tôi mất bình tĩnh”

Royce ngóai đầu lại và bật cười lớn. Erika thì nghiêng răng. Nàng đáng lẽ không nên thú nhận sự thật đó.

“Điều này không có gì đáng cười cả”, nàng nói.

“Đó là sự thật. Sự bình tĩnh? Giờ thì mọi việc có vẻ có lý hơn rồi.”

Anh ta đang ngụ ý rằng đó là phản ứng bình thường của một người đàn bà, và Erika thì đang cố gắng phủ nhận điều đó. Sự tự chủ của nàng được lấy lại nhanh chóng, nếu nàng không bị sao nhãng bởi tai nạn của Thurton.

Selig quan sát họ với đôi mắt mở hé. Anh không mấy thích thú khi Royce tỏ ra quan tâm đến tù nhân của mình, đặc biệt là khi anh không nghe rõ những gì họ đang nói. Anh càng không thích thú với ý nghĩ rằng nếu muốn Royce có thể thả cô ta đi, và Selig không thể làm gì được vào lúc này, gây ra một cuộc chiến giữa hai nhóm người, điều mà anh không làm.

Nhưng điều đó có thể xảy ra, điều mà anh không muốn thử nghiệm. Cô ta sẽ không được thả, không bởi anh, cho đến khi anh đã trả đủ món nợ, và điều đó có thể mất vài năm.

Anh quan sát họ, và nhận ra rằng cô ấy trở nên tức giận và phớt lờ Royce cho đến khi anh ta quay đi. Selig có năng lực kì diệu – đọc được suy nghĩ của phụ nữ - thậm chí là người mà anh căm ghét. Không, không phải tất cả, chỉ người này thôi, vì anh chưa bao giờ ghét phụ nữ nào trước đó, và thực tế là rất khó khăn cho anh khi phải ghét phụ nữ. Đặc biệt một người phụ nữ yêu kiều như thế. Vài giờ sau khi khởi hành, em gái anh tới, để nói rằng Erika đã đi bộ khá dài.

Phản ứng đầu tiên của anh là lo lắng, và ngay lập tức anh thấy hoảng sợ vì điều đó. Thậm chí anh không tin nổi rằng mình lại có cảm giác ấy. Anh phải tự nhắc mình rằng đây không phải là một phụ nữ bình thường, và anh không thể đối xử như với những người phụ nữ khác. Tốt hơn hết là lạnh nên quên nàng là một người phụ nữ, nhưng điều đó là không thể.

Anh đã từ chối lời đề nghị của Kristen, và nàng phải tranh luận với anh “Ý anh là kéo lê cô ta đi? Không có tổn hại gì đến em, nhưng em e rằng cô ta sẽ gãy một cái gì đó đấy”, em gái anh thêm vào.

Anh không mấy hào hứng với việc tranh luận về vấn đề này “Cô ấy khỏe hơn thế nhiều. Để kệ cô ta. Khi cô ta gần té xỉu thì sẽ cho cô ta cười

ngựa”

Anh vẫn còn đang bực tức với bản thân mình vì một vài giây lo lắng, đó có thể là một phản ứng tự nhiên với anh, nhưng đó cũng chính là cảm giác mà anh muốn gạt phăng đi. Thực tế giờ anh đang mong nàng có thể ngã để anh có thể tống nàng lên chiếc xe ngựa.

Và cũng không lâu hơn nữa. Nơi trước đây sợi dây lỏng và nàng thấy dễ dàng khi kéo nó để tránh vấp phải thì giờ đây chính sợi dây đang kéo lê nàng đi. Anh thấy kiệt sức với việc quan sát nàng. Nhưng anh không thể dừng được. Anh không rời mắt khỏi nàng kể từ khi nhìn thấy nàng ngã.

Anh nằm trên tấm ván, chậm chậm tiêu hóa núi thức ăn mà Kristen để lại cho mình, tận hưởng từng phút giây người phụ nữ Đan Mạch vật lộn. Anh như quên cơn đau của chính mình, tất cả chỉ còn tập trung vào Erika không có trái tim. Đáp lại, nàng phớt lờ anh hoàn toàn, thậm chí không một lần đáp lại cái nhìn của anh.

Khi nàng vấp, đôi mắt nàng ngay lập tức gặp anh, cho anh biết rằng nàng không hiểu về dò xét hiện lên trong ánh mắt ấy. Nàng đã không ngã, vừa kịp trụ lại được, nhưng đối với Selig thì thế là quá đủ.

Anh vẫy tay ra hiệu nàng lại gần chiếc xe. Ngay lập tức, cầm nàng ngẩng cao, thể hiện một sự chối từ. Anh cứng người lại, làm cơn đau lại bắt đầu trở lại. Điều khiến anh bực mình nhất là anh không thể ngay lập tức lại gần để kéo nàng lên và tống nàng vào cỗ xe ngựa. Nàng biết là anh không thể, đó là lí do vì sao nàng dám từ chối anh. Nhưng anh có những sự lựa chọn khác, tuy không mấy dễ chịu với anh nhưng có thể đạt được mục đích của mình.

Anh ngồi dậy khiến cho Ivarr chú ý – Ivarr đang cưỡi ngựa theo xe – và chỉ nói gọn lỏn “ mang cô ấy lại đây”.

Ivarr làm theo mà không một lời phản nản, nhưng Erika thì gào thét với phương thức này của anh. Anh ta (Ivarr) thậm chí còn không cần xuống ngựa, anh kéo cổ áo nàng và quăng lên xe. Nàng tiếp đất bằng đầu gối trước tiên, nhưng đôi tay bị trói chặt không giúp ích gì trong việc ngăn nàng bổ nhào về phía trước.

Nàng nằm đó một lát, ơn chúa là mặt nàng không bị đập vào tấm gỗ, nhưng điều tệ hại nhất là thần báo oán đang ngồi lù lù ở cuối xe. Nàng đã chịu đựng đủ vào sáng nay. Thà chịu đựng những đau đớn thể xác còn hơn là những đau đớn về tinh thần mà anh có thể gây ra

Hoàn toàn chủ đích tiếp tục đi bộ, nàng cuộn người để ngồi dậy, nhưng cũng không được bao xa khi nghe thấy mệnh lệnh ngăn ngủi của anh “ Ở yên đó, hoặc không tôi sẽ cho người trói chặt cô lại như trước”.

Anh ta có thể đọc được suy nghĩ của nàng ư? Giọng của anh ta có vẻ tức giận. Bởi vì nàng đã phớt lờ lời gọi của anh? Quá tệ . Nàng không sẵn lòng ở lại đây, không muốn tuân theo lệnh của anh ta. Và nếu anh ta muốn gây gỗ, thì anh ta có thể làm mọi thứ và trở nên đáng nguyên rủa.

Nhưng Erika không hành động theo những suy nghĩ nổi loạn ấy ngoại trừ việc quay lưng về phía anh. Nàng là tù nhân của anh ta. Đó là điều không thay đổi. Từ chối mệnh lệnh của anh ta chỉ làm tổn thương lòng tự trọng của nàng mà không giải quyết được vấn đề gì. Nhưng đó không phải là lí do duy nhất khiến nàng ở lại trên xe.

Thậm chí khi anh ta yếu ớt như vậy, từ trong sâu thẳm nàng vẫn cảm thấy sợ anh ta mà nàng cũng chưa hiểu nổi tại sao lại như vậy. Đó không chỉ là sự hành hạ về tinh thần mà anh gây ra, đó là chính anh, ở gần anh, quá gần đến mức có thể hiểu, để chạm vào...và muốn chạm vào anh. Freya ngọt ngào, thật là một ý nghĩ ngu ngốc.

Cú giật bất ngờ vào bím tóc của nàng khiến nàng ngã ngửa lần nữa, và cú giật sau đó buộc nàng quay người lại. Tim nàng đập thành thịch khi cuộc vật lộn kết thúc, không phải vì sự nỗ lực. Giờ đây nàng nằm kề anh, tuy thấp hơn vài inch, vì tấm ván anh đang nằm chỉ đủ rộng cho anh. Vì lí do đó, nàng không phải quay đầu để nhận ra anh đang nắm đuôi bím tóc nàng trong tay và không cuốn nó nữa khi giờ đây nàng đã ở chỗ mà anh muốn.

Anh ta chỉ cần hỏi hay đề nghị. Và nàng sẽ không thể không làm theo, khi biết rõ anh ta có thể ép nàng – theo cách mà anh đã làm. Nàng định nói với anh điều đó, nhưng đã không nói, đối diện với khuôn mặt ấy khiến nàng cảm giác như bị thôi miên. Anh nghe có vẻ tức giận, nhưng trông bề ngoài thì không có vẻ vậy. Trông anh rất hài lòng.

“ Cô trông không hề xinh đẹp chút nào vào lúc này, phải không wench?”, anh nói với âm điệu trầm, mặc dầu đó là một lời nói dối. Không biết làm sao mà anh thấy bộ dạng lôi thôi của nàng quá đỗi gợi cảm. Một chút bụi bẩn không làm giảm đi vẻ quyến rũ của nàng – một điều mà ngày càng khó khăn cho anh khi cố gắng phớt lờ. Nhưng nàng thì không biết điều đó, anh nói thêm “ Cũng không cao lớn và khỏe khoắn”.

Vì một lí do nào đó, nàng thấy xấu hổ. Chưa bao giờ nàng trông tồi tệ như thế này. Đôi bím tóc của nàng thì rối tung lòa xòa trước mặt và bết chặt vì mồ hôi. Bụi đường bọc lấy nàng và làm nàng vấy bẩn khi cố gắng dùng đôi tay lau mặt. Và mùi từ cơ thể nàng- thứ mùi nàng đã phải ngửi quá lâu đến mức bão hòa, nhưng anh thì chắc chắn là nhận thấy, đó là điều khiến nàng thấy nhục nhã nhất.

Mặc dầu bị thương tích với đôi mắt thâm quầng, trông anh vẫn thật hoàn hảo. Nàng nhận thấy điều đó. Rằng anh muốn nàng biết rằng điều đó cho thấy những gì mà nàng có thể dự kiến từ những cuộc thương lượng sắp tới giữa hai người.

Nàng không muốn chơi cuộc chơi này “ Cứ giết tôi và mọi chuyện kết thúc”.

Anh chưa biết một người phụ nữ nào có mối liên hệ với mình mà gan góc đến vậy – ngoại trừ mẹ và em gái anh. Anh quá đỗi ngạc nhiên, mặc dầu không thể hiện ra. Thay vào đó anh chỉ mỉm cười.

Nàng thực sự ước anh đừng làm vậy. Mỉm cười khiến anh càng đẹp trai – và đáng sợ.

“ Không, cô sẽ không chết”, anh đáp “ Không tiền chuộc. Chỉ là những chuỗi hành hạ vô tận như cô đã từng dành cho ta”

“ Những ngày bị hành hạ của anh đâu có vô tận”, nàng cãi lại.

“ Với ta, ba ngày trong cái nhà tù của cô là vô tận. Tiếc là ta không có lấy một cái nhà tù giống như thế dành cho cô.”

Miệng nàng bỗng trở nên khô rát, nhưng nàng vẫn có đủ can đảm để hỏi tiếp “ Vậy anh định làm gì với tôi?”

“ Bên cạnh việc bắt cô làm nô lệ ư?”

Nàng cảm thấy khó thở “ Anh không thể bắt tôi làm nô lệ”

“ Thực tế cô đã là nô lệ của tôi”.

“ Nhưng anh trai tôi sẽ tới vì tôi”, nàng đáp rần rỏi “ Anh ấy sẽ trả mọi giá với anh”

“ Tôi không phải là một người Saxon, và tôi cũng không chấp nhận những đồng tiền bồi thường. Một người Viking sẽ có sự báo thù. Cô nên biết điều đó – một người Viking”

Nhưng anh đang sống tại Wessex. Em gái anh đã cưới một vị lãnh chúa Saxon. Anh phải tuân theo luật của họ. Nàng đang cố gắng thuyết phục mình tin rằng mọi chuyện sẽ được dàn xếp và kết thúc bằng một món tiền phạt, nàng đang cố bám vào niềm hi vọng đó để tồn tại.

Một nô lệ ư? Anh không thể làm vậy. Nàng không bị bắt giữ trong một cuộc chiến, nàng bị bắt cóc đi trong chính ngôi nhà của mình. Anh ta có thể dò tiền chuộc. Những đồng werfeld. Anh cũng có thể lấy mạng nàng mặc dầu Ragnar sẽ giết chết anh. Nhưng bắt làm nô lệ, khi mà dòng họ của nàng cách đây vài dặm ư?

Mặc dầu ruột gan đang rối bời, nàng vẫn cố tỏ ra hiểu biết “ anh trai tôi sẽ không bao giờ để anh giam giữ tôi. Anh nên nghĩ đến một cái giá để thương lượng”

“ Tôi phải làm điều đó ư?”

Anh lại mỉm cười lần nữa, nhưng bím tóc nàng lại bị giật mạnh, chứng tỏ cơn giận của anh đã quay trở lại. Anh túm chặt lấy đôi bím tóc vòng trong tay mình.

“ Anh cô không liên quan gì đến chuyện này”, anh nói thêm, “ Nếu anh ta có tới, ta sẽ phải giết anh ta. VÀ khi đó ai là người mắc lỗi lầm đây?”

Nàng nhắm mắt lại. Anh ta đang bắt đầu khiến nàng sắp khóc. Anh ta muốn thấy điều đó. Nàng cảm thấy khó thở.

“ Có phải ta đã làm gì ảnh hưởng tới cô”, giọng anh thật êm.

“ Đúng”, nàng thì thào.

“ Vậy cô sẽ cầu xin ta tha mạng cho anh ta như thế nào?”

Người nàng cứng lại và gập đôi mắt anh lần nữa “anh trai tôi không phải là người yếu đuối gì, anh ấy có thể tự lo cho mình”.

“ Vậy cô sẽ không cầu xin tôi”

“ Không”

“ Vậy ra cô cũng có sĩ diện cơ đấy. Tốt thôi. Làm tổn thương niềm kiêu hãnh của cô sẽ là một trong những ưu tiên của ta. Cô sẽ khiến điều đó như là một thử thách chứ?”

Nàng ước mình biết được chiến thuật của anh ta trong trò chơi này. Hay là anh đang hù dọa cô?

“ Không nếu tôi có thể”, nàng đáp một cách thận trọng.

“ Vậy cô định quỳ gối nhanh đến thế ư?”

“ Đó không phải là ý tôi”

“Tôi biết. Cô tính từ chối tôi, sự báo thù của tôi, nhưng tôi sẽ làm điều đó bất chấp những nỗ lực của cô. Tôi thề có thánh Odin”.

Ánh mắt anh rớt xuống đôi môi của nàng khi anh nói khiến nàng cứng người thêm lần nữa. Anh nhận ra và cười lớn. Tiếng cười có vẻ gượng.

“ Cô không có thứ đó để mà sợ tôi đâu’, anh nói “ Tôi đang có những nhu cầu khác cao hơn là hạ mình với thứ như cô”.

Nàng ước rằng những gì anh ám chỉ là những gì nàng đang nghĩ tới, rằng cường bức không nằm trong danh sách những hình phạt anh dành cho nàng. Và một lần nữa, với trò chơi tâm lý loanh quanh của anh, có lẽ anh muốn nàng có hi vọng rằng anh sẽ làm đảo lộn nó.

Chương 16

BRENNA HAARDRAD nằm trên bờ cỏ xanh mướt, để cho ánh mặt trời và hơi ấm làm khô mái tóc đen ánh của mình và xóa đi nếp nhăn ưu tư trên khuôn mặt bà. Một nếp nhăn không dễ nhận thấy của người phụ nữ ở tuổi 45. Là một người phụ nữ năng động, nên trông bà vẫn khỏe khoắn rắn chắc như một phụ nữ trẻ trung . Bốn lần sinh nở cũng không tạo nên nhiều thay đổi với hình thể của bà.

Một tia nước bắn lên thu hút lại sự chú ý của bà về phía con hồ nhỏ nơi chồng bà đang bơi. Đôi mắt màu ghi ấm áp của bà đang nhìn Garrick lắc cái đầu vàng óng của ông làm bắn tung ra những tia nước khắp phía. Ông trông vẫn dẻo dai so với lứa tuổi của mình, người đàn ông Viking của bà. Ông vẫn thường tập luyện gươm đao, mặc dù chẳng mấy cơ hội sử dụng lại chúng. Mái đầu có điểm vài sợi bạc gần đây cũng không làm mất đi vẻ

tráng kiện hay vẻ ưa nhìn của ông. Người đàn ông này vẫn khiến bà rên lên sung sướng – thường xuyên là thế.

Như thường lệ, ông miễn cưỡng rời mặt nước lạnh. Brenna cảm thông về điều đó. Bà đã được sinh ra và lớn lên tại xứ Wales, không xa về phía bắc tính từ đây, nhưng bà đã dành hơn nửa cuộc đời tại Nauy, và sức nóng của vùng Nam Wessex thì không dễ mà thích ứng nổi. Họ chưa bao giờ ở lại lâu để thích nghi với nó, và bà biết rằng cơn nóng nực làm phiền chồng bà Garrick hơn hết. Đó là lí do bà chưa bao giờ từ chối khi ông đề nghị ra bờ sông gần Wyndhurst để tắm.

Một nửa thời gian họ thường thấy Royce và Kristen đã ở đó trước, hoặc là Selig với một người đàn bà nào đó mà anh đang yêu mến, hoặc cả hai cặp đôi này, vì những đứa con của họ cũng phàn nàn về sức nóng của Wessex vào những ngày hè, dù chúng đang sống ở đây. Chết tiệt, Brenna vẫn phàn nàn về khí hậu lạnh vào mùa đông tại Nauy, nên bà có thể hiểu được điều đó một cách sâu sắc.

Bà gọi Garrick “ Ông đã ở đó quá lâu rồi, sắp chảy thành nước rồi đó”.

Ông nhìn lên mặt trời, vẫn còn ở cao trên đầu, trước khi ông tiến gần bờ, gầm gừ “ Tôi không biết vì sao bà cứ thích lôi tôi đến xứ này”.

Bà biết là ông đang ám chỉ Wessex, chứ không phải cái hồ mát lạnh ông đang thích thú “ Ông là người năng nặc đòi đi thăm cháu ngoại vào mùa hè này”, bà nói, làm như thể bà không phải là người khẳng khẳng đòi đi.

“ Tôi đang nghĩ đến chuyện lôi chúng về Nauy với chúng ta đây”

“ Tôi nghi ngờ về việc Royce sẽ đồng ý với chuyện đó”

“ Tôi không định hỏi ý kiến của nó”

Bà cười lớn. Ông yêu thích chàng rể này, nhưng có một phần trong con người ông vẫn bướng bỉnh không chịu thừa nhận rằng trên đời này có một người đàn ông nào xứng đáng với đứa con gái duy nhất của mình. Chính ông và Royce đã suýt có một trận sống còn. Thật là may, mọi chuyện đã không diễn ra theo chiều hướng đó, thay vào đó là một đám cưới. Nhưng Garrick vẫn đưa ra những thử thách với Royce. Brenna hoài nghi về việc ông cố tình làm điều đó, thậm chí là thích thú với việc đó.

Mặc dù giờ đây ông đang hết sức tức giận với Royce khi cho phép Selig dính dáng đến chuyện gì mà dẫn đến việc anh bị bắt làm tù nhân, thêm vào đó lại còn cho phép Kristen một mình đi cứu anh trai mình nữa. Cứ như thể là người Saxon không thể làm gì khác được.

Brenna cố gắng chỉ ra điều đó , mặc dù Garrick không muốn nghe. Ông đã có thể cười ngựa đuổi theo họ ngay nếu không phải vì không đủ ngựa còn lại cho họ. Nhưng nếu họ không trở về vào ngày mai thì ông sẽ lên đường.

Brenna giữ riêng trong lòng mối lo lắng. bà không quá lo cho cô con gái Kristen. Con bé đã mang theo một đám quân nhỏ, và chồng con bé thì đuổi theo sau, và bà cũng đã dạy cô cách sử dụng vũ khí. Nhưng Selig, bị cầm tù, không người thân thích – chính là mối lo lớn nhất của bà.

Mọi người đều biết phản ứng của phụ nữ với người con trai cả của bà, nhưng không ai biết những người đàn ông sẽ làm gì, nhất là khi họ không biết con trai bà, thằng bé thường làm người khác tức điên. Đó là vấn đề của đàn ông, cộng thêm với sự ghen ghét vì vẻ ngoài lôi cuốn của nó, một số người thì thường cố gắng không thể hiện. Sau cùng thì Selig là một chiến binh, với sức mạnh và kỹ năng khiến cho hầu hết những người đàn ông khác phải dè chừng. Nhưng mọi chuyện có thể trở nên tồi tệ nếu Selig ở trong một trạng thái tình cảm không kiểm soát nổi.

Nếu lũ trẻ không trở lại vào sáng mai, bà cũng sẽ cùng chồng mình đi tìm, dù ông có thích thế hay không, và không ai có thể ngăn bà làm điều đó. Nhưng trong lúc này, với hơi ấm cùng với người đàn ông mà bà yêu thương đang đứng kề bên, bà đặt lo lắng muộn phiền sang một bên.

Đôi mắt bà ngắm nhìn dọc theo cơ thể của ông một cách đầy ngưỡng mộ. người đàn ông Viking của bà với bờ ngực rộng và sâu, thường khiến bà không kiềm chế nổi mình trước bờ ngực ấy. Ông nhận ra sự quan sát ấy và sự thay đổi trên biểu hiện của bà, cảm giác nóng dần lên. Một tia sáng lóe lên trên đôi mắt màu xanh biển của ông, cũng khiến bà nhận ra.

“ Giờ thì ông đã mát mẻ rồi, ông có muốn ở mãi đó không ?”, bà hỏi.

Đó là một câu hỏi khiêu khích khiến ngay lập tức bà có được câu trả lời mà bà muốn. Ông quỳ xuống và sai người dài chiếm lấy một nửa chiều dài

cơ thể của bà. Bà bắt đầu cười lớn, bởi vì ông vẫn đang ướt và nhỏ giọt vào người bà, nhưng nụ cười ấy bị gián đoạn bởi nụ hôn và kéo theo đó là một tiếng rên rỉ. Điều khiến bà luôn ngạc nhiên đó là niềm đam mê đã kéo cuộc đời hai người lại với nhau chưa bao giờ giảm sút. Nó có thể lóe lên ngùn ngụt khi họ còn trẻ, hoặc cháy âm ỉ, nhưng luôn luôn như vậy, luôn là một sự đồng cảm.

Họ đều nghe thấy tên Garrick được hét lên, và họ đều phản ứng giống nhau, với nỗi muộn phiền quay trở lại, và đam mê bị rơi vào quên lãng trong lúc ấy. Garrick ngồi chồm dậy để nhìn về phía xa. Brenna cũng vụt dậy để xem ai đã làm phiền họ, đã đến lúc bà được nghe tin tức về lũ trẻ.

“Họ cho người đi trước báo tin. Họ sẽ trở về trong vòng một giờ nữa”

“Con trai ta?” Garrick hỏi lại.

“Với họ”

Garrick vẫy tay chào người đàn ông và nhắm mắt lại, nhìn lên bầu trời buổi trưa quang đãng. Brenna biết rằng ông đang cảm ơn chúa vì mọi chuyện. Bà quay lại ôm lấy ông trong vòng tay, đặt đầu bà lên ngực ông. Đôi bàn tay ông ôm lấy bà. Nước mắt ứa ra như một sự giải tỏa. Và họ cùng cười lớn.

Cuối cùng bà liền lĩnh hỏi lại “Ông có muốn cưỡi ngựa đi đón chúng không?”

“Tôi tin rằng chúng ta đã ở cái tuổi mà tốt hơn hết là ngồi đợi chúng nó ở đại sảnh”.

Bà hơi nhú mày “Nhưng sẽ không mất đến 1 giờ để quay lại đại sảnh”

“Tôi biết”, ông cười.

Ngay sau đó bà ngã lăn lên mặt đất, và tiếng cười lớn lại đến vì một lí do khác.

Chương 17

SELIG đang cố gắng đẩy nhanh việc hồi phục của mình. Mặc dầu anh thực sự chưa sẵn sàng để làm vậy, anh vẫn từ chối chiếc xe ngựa vào buổi sáng thứ ba và cưỡi ngựa cùng với Kristen. Cố thuyết phục em gái mình rằng anh đang chuẩn bị làm một điều gì đó và cũng giấu luôn cả những cơn đau dữ dội hơn. Nhưng anh đã quyết tâm. Anh đang mất kiên nhẫn. Và anh

muốn dám chắc rằng mình được cố thủ sau những bức tường trước khi anh trai của Erika tới với lời đề nghị như nàng đã thuyết phục anh tin rằng điều đó sẽ sắp xảy ra.

Những bức tường sẽ chỉ giữ chân người đàn ông đó cho đến khi Selig đủ sức khỏe đối diện với anh ta. Anh không muốn nó dẫn đến một cuộc chiến của những kẻ thù – nếu người đó có ý định vậy. Một cuộc đối mặt 1-1 sẽ giải quyết được vấn đề, và anh cũng không e ngại với việc giết người này, nhất là khi anh có thể cũng bị giết chết chỉ vì một gợn nghi ngờ là kẻ do thám nếu Ragnar Haraldsson ở Gronwood thay vì chỉ có mình Erika.

Anh vẫn nhớ nàng đã nói với anh như vậy. Anh chỉ ước cơn sốt không dữ dội đến mức ấy và anh có thể nhớ nhiều hơn những câu hỏi mà nàng đã bắt anh trả lời, và những trận tra tấn sau đó. Nhưng giết chết Ragnar có thể cắt đứt hi vọng được giải cứu của nàng, và điều đó sẽ giúp anh thực hiện được mục đích của mình.

Anh đã nổi giận khi nhìn thấy máu trên cổ xe ngựa nơi mà chân nàng đặt vào, cái ngày mà nàng đã đi bộ theo sau nó. Người phụ nữ bướng bỉnh ngu ngốc ấy thà để chảy máu cho đến chết trước khi ngỏ một lời cầu xin giúp đỡ. Cũng kiêu hãnh như Kristen , nhưng là ác quỷ chứ không phải một thiên thần. Anh sẽ kết thúc sự ngạo mạn của cô ta ngay lập tức – một khi anh hồi phục.

Trong khi đó, anh không muốn những cơn đau và sự mệt mỏi khiến cô phải tự quỳ gối. Đền một lúc nào đó , anh muốn một sự đầu hàng tuyệt đối khiến nàng phải tự mình làm điều đó. Sẽ không có sự thỏa hiệp nếu chỉ cơ thể nàng ngừng kháng cự nhưng tâm trí nàng vẫn phản đối anh. Do đó sẽ không là sáng suốt nếu bắt nàng đi bộ thêm một lần nữa. Giờ anh chỉ quyết sẽ về tới nhà sớm nhất có thể.

“ Họ đã tới”, Kristen reo lên đầy hứng khởi.

Selig, vẫn ngồi sau em gái trên con ngựa vĩ đại, vui mừng khi thấy Wyndhurst cuối cùng đã ở trước mắt họ. Khi nghe tiếng hét của Kristen, anh đưa mắt để tìm kiếm cha mẹ mình đang ở trước cửa đang vẫy tay với họ.

Trong anh là một sự rên rỉ âm thầm. Cha mẹ họ có thể tới đây vào năm nay, nhưng với tình cảnh hiện tại, anh ước rằng họ đừng tới. và

Selig, sitting behind her on her great horse, had just been glad to see Wyndhurst finally before them. But at Kristen's shout, still ringing in his ears, he squinted his eyes to make out their parents up on the outer walls, waving at them. Anh đã từng mong được nâng niu chiều chuộng? Anh sẽ chết chìm trong sự chiều chuộng của mẹ mình, mà anh không thể phản đối như với em gái của mình. Bà sẽ bắt anh nằm lì ở giường và anh sẽ chỉ được rời khỏi đó khi bà cho rằng anh có thể ngồi dậy được. Kristen cũng đã từ chối việc anh về nhà của mình cho đến khi anh phục hồi được cân nặng của mình. Nàng không tin tưởng vào những người phụ nữ mà Ivarr mang tới sẽ biết cách chăm sóc anh một cách hợp lý.

“ Có lẽ em nên cố gắng không nói với họ anh trông tàn tạ như thế nào vào lúc này?”, anh hỏi Kristen với âm điệu đùa bỡn, nhưng vẫn đầy hi vọng

"Đừng có ngu xuẩn như vậy. Anh có thể che giấu cái bụng hõm của mình với một chiếc áo đi mượn, nhưng sự sụt cân của anh có thể nhận thấy rõ trên khuôn mặt hốc hác kia”.

Anh không nhận ra điều đó, nhưng nên thế “ vậy anh không trông quyến rũ nữa ư?”

“ Quá xấu là khác”.

Anh liền véo nàng một cái, nàng cười khúc khích và cưỡi ngựa thẳng vào cánh cổng của Wynhurst. Đó là những gì mà cái đầu nhúc nhối của anh cần. Nhưng Kristen không nghĩ ngợi về tình trạng của anh vào lúc này, và thực tế, anh đã tỏ ra là anh rất ổn trước mặt em gái mình.

Anh cố xoay sở ngồi trên yên ngựa mà không quá dựa dẫm vào em gái mình. Nàng rời ngựa khi họ đi qua cánh cửa và chạy tới phía bố mẹ, những người cũng đang nóng lòng gặp họ.

Nàng ôm lấy mẹ Brenna đầu tiên, nhắc bóng bà lên trong niềm vui sướng. Bà mẹ của họ không phải là một người phụ nữ nhỏ bé. Theo chuẩn Celtic thì bà khá là cao. Kristen cũng chỉ cao hơn bà chừng nửa foot. Giờ là đến lượt Garrick, và giờ thì Kristen được nâng bổng và xoay tròn.

Selig vẫn giữ nguyên vị trí của mình. Thực ra anh không tin rằng mình có thể xuống ngựa một mình mà không ngã dập mặt. Anh đã ngốn rất nhiều thức ăn trong những ngày qua, nhưng sức khỏe của anh hồi phục rất chậm, và thời gian họ cưỡi ngựa làm hao mòn đi khá nhiều.

Anh mất một lúc để tìm kiếm xem Erika đang ở đâu, khi nhóm người còn lại đi chậm chậm về phía cánh cửa. Royce nhận thấy sự khó khăn và cưỡi người tới gần anh, xuống vừa lúc mẹ của Selig tới.

Brenna nhìn con trai và hỏi “ Vết thương của con thế nào?”

Selig thở dài. Anh có thể nói dối, nhưng bà có thể nhận ra ngay “ Có thể xoay xở được ạ”, anh nói.

“ Mẹ không thấy vậy –“

“ Là thế”, Garrick ngắt lời, tới phía trước Brenna để giúp Selig xuống ngựa.

Anh thầm cảm ơn đôi tay rắn chắc của cha mình, nhưng anh quyết tâm tự mình đi vào đại sảnh mà không cần bất cứ sự trợ giúp nào, để cho mẹ mình thấy. Anh nắm lấy đôi tay mẹ và kéo bà lại gần để ôm bà, nhưng đó là một sai lầm. Vì giờ đây anh không thể siết chặt bà như mọi khi và bà nhận ra điều đó.

“Chúng đều chết cả rồi chứ?” là điều đầu tiên bà hỏi.

Selig cười lớn. Bên cạnh họ, Garrick và Royce đều tròn mắt với câu hỏi đầy giết chóc ấy. Nhưng đáng lẽ Royce không nên ngạc nhiên đến vậy.

Anh đã gặp mẹ vợ của mình lần đầu tiên với lưỡi dao găm kề cổ đánh thức mình, và anh không hề nghi ngờ về việc bà có thể dùng nó nếu anh không có được một câu trả lời như bà mong muốn. Ngay sau đó, anh đã phải chiến đấu sống còn với niềm kiêu hãnh của những người Viking. Chính ánh mắt ấy đã cho anh thấy ai là người chiến thắng, đôi mắt màu biển như của Kristen . Biết điều đó, anh đáng lẽ không thể giết ông thậm chí nếu có cơ hội. Nhưng họ là một gia đình gắn bó khăng khít. Thử động vào một người và anh sẽ thành kẻ thù không đội trời chung của cả nhà họ. Anh thực sự thấy đáng tiếc cho cô gái người Đan Mạch

“ Những tên trộm đã đánh gục con”, Selig giải thích “ Và chúng đã bỏ đi. Con chỉ nhận ra một người trong đám họ, nên sẽ rất khó tìm chúng”.

“ Đó chỉ là những vết thương đầu tiên của anh ấy”, Kristen thêm vào “ anh tới tìm những người Đan Mạch tìm sự giúp đỡ và họ bắt giam anh ấy. Anh ấy mê man trong cơn sốt và họ tra tấn anh ấy”

Brenna nhìn con gái mình “ Chúng chết cả chứ?”

“ Chưa, nhưng người chịu trách nhiệm về tất cả đã ở đây”. Kristen chỉ về hướng Erika “ Và Selig sẽ xử lý cô ta khi có thể”

“ Một người đàn bà ư?”, Brenna and Garrick đồng thanh .

Selig nhăn mặt “ Mọi người có cần thiết phải ngạc nhiên về điều đó không ? Con đã không quyến rũ được tất cả phụ nữ mà con muốn. Con đã thất bại vài lần, để giữ chân con còn ở trên mặt đất”

Những tiếng khụt khịt tỏ vẻ thiếu tin tưởng vào những gì Kristen vừa nói, với một cái liếc đầy ngụ ý sang anh trai nàng “ Anh ấy cứ khẳng khẳng đòi cưới ngựa, và giờ thì con đã biết đó là một sai lầm. Giờ thì con cũng muốn mẹ chăm sóc anh ấy. Mẹ sẽ không bị anh ấy lừa phỉnh về những lời đảm bảo “ sẽ ổn” của anh ấy.

Anh trai và em gái đang nhìn nhau vào lúc này. Brenna thì hoàn toàn đồng ý với cô con gái của mình, bà bắt đầu đưa ra những mệnh lệnh. Selig nhìn Royce cầu cứu. Đây có thể là nhà của anh thật, nhưng Royce sẽ không tranh cãi với mẹ vợ của mình, và vẻ ngoài của anh đã nói lên tất cả. Và sau đó đám phụ nữ trong đại sảnh ủa tới vây quanh Selig với những âm thanh khóc lóc ồn ào.

Một nửa khóc vì anh vẫn còn sống, nửa còn lại vì tình trạng của anh lúc này. Tất cả họ đều muốn hầu hạ anh, và anh không thể thuyết phục họ rằng không có gì phải lo lắng về anh cả. Không ai chịu nghe anh. Thậm chí cả Kristen cũng gặp khó khăn khi ra lệnh cho họ, và cũng không đủ việc cho tất cả.

Royce và Garrick đứng sau khi Selig bị vác vào đại sảnh. Royce thì lấy làm thú vị cho đến khi anh nhận ra cái nhìn của ông bố vợ.

“ Anh ấy sẽ ổn khi lấy lại được cân nặng của mình” , Royce nói, “ Vết thương trên đầu có lẽ sẽ lâu khỏi hơn. Nó khá nặng, theo như con được biết”

“ Ai đã bỏ đói nó?”

“Vết thương. Anh ấy đã bị bắt tỉnh trong nửa tháng”

“Ừ, điều đó thì có thể hiểu được. Garrick gật đầu, và thêm vào “ Ta nghĩ ta sẽ đi sẵn vào mùa hè này”

Royce cười lớn. “ Kristen cũng nói hệt như vậy., rằng Wessex có quý nhiều tên trộm và lần này chúng ta nên loại bỏ bớt chúng. Nhưng Selig muốn báo thù với duy nhất một người. Thật đáng ngạc nhiên vì mối thù hằn anh ấy dành cho cô ta”.

Garrick đưa mắt quan sát người phụ nữ Đan Mạch , người đang bị dẫn độ vào trong đấng sau đám đông. Nàng trông nhếch nhác, mặc dầu có dáng hình cân đối, và có lẽ sẽ ưa nhìn nếu được tắm rửa sạch sẽ.

“ Nó định làm gì với cô ta?”

“ Một người đàn ông sẽ làm gì một người đàn bà?”Royce nhún vai.

“ Không, nếu nó ghét cô ta”.

Royce có vẻ không đồng tình với nhận xét đó. Anh đã ghét những người Viking, và vợ anh là một trong số đó. Anh đã khinh bỉ vì nàng là người Viking, và nghĩ nàng là một con điếm, và càng khinh thường nàng hơn. Nhưng có được một người phụ nữ như Kristen nhanh chóng khiến nỗi căm ghét tan biến.

Nhưng Kristen chưa bao giờ gây ra cho anh một vết thương nào, như quý cô Erika đã làm với Selig, và điều đó là cả một sự khác biệt lớn.

Chương 18

ERIKA ngồi ở một góc ở phòng ngủ, không ai chú ý tới, cổ tay và cổ chân này bị trói . “ Cho tới khi dây xích cho cô được đúc xong”, Ivarr đã nói với nàng như vậy. Và nàng cũng không quá háo hức để được thấy tận mắt nó.

Từ khi nàng tới căn phòng, mọi hoạt động tại đây diễn ra không ngừng. Người ta mang nước ra vào. Nhiều thứ khác được mang đến và mang đi. Thức ăn được mang vào và mang ra trước khi nguội. Người ta hâm nóng đồ khác thay thế.

Người trị thương, một người phụ nữ có tuổi với mái tóc màu nâu lốm đốm và miệng lưỡi không hề kiêng dè với bất cứ ai, đang trộn các loại dược thảo tại một cái bàn gần đó. Selig bị lột trần, kiểm tra, khám xét. Có vài

người phụ nữ ở đó, và không hề tỏ ra xấu hổ, đó là điều Erika nhận thấy. Sau đó nàng hiểu rằng chỉ có người trị thương là chưa nhìn thấy anh ở bộ dạng đó bao giờ - ngoại trừ cả nàng nữa. Và Erika là người duy nhất thấy bối rối – mà không hề nhìn.

Một “đại dương” nước mắt mà nàng chứng kiến thật quá mức chịu đựng. Nó khiến người ta nghĩ rằng tất cả những phụ nữ ở đây đều là vợ anh, nàng biết rõ rằng người Saxon chỉ được phép có một người vợ duy nhất, và anh thì đang sống giữa những người Saxon. Nhưng không một người đàn bà ở nào đó tỏ ra có quyền lực của một người vợ. Người duy nhất có quyền ở đây là người phụ nữ già với mái tóc màu đen, người đang nhẹ nhàng chăm sóc cái lưng tím bầm của anh.

Từ những gì Erika quan sát và những hiểu biết có được từ Kristen, nàng e sợ rằng đó chính là mẹ của anh. Một người nữa trong gia đình sẽ thù ghét nàng. Nàng cầu nguyện rằng bà sẽ không hề chú ý tới nàng, nhưng ít nhất là không phải trong lúc này, vì toàn bộ sự quan tâm của bà lúc này là dành cho con trai của mình.

Erika dựa đầu vào bức tường và nhắm mắt lại, cố gắng phớt lờ những gì đang diễn ra trên chiếc giường lớn. Suy nghĩ của nàng trôi nổi, vẫn đầy lo lắng kể từ lúc bị bắt giữ. Nỗi sợ hãi vẫn bủa vây lấy nàng. Tới một điền trang giàu có như thế này, với những bức tường đá cao và vững chãi bao vây, chỉ càng làm tăng thêm nỗi sợ ấy.

Turgeis không ở gần nàng vào lúc này. Cả hi vọng rằng anh có thể lên vào trang trại vào nửa đêm vào mang nàng tới chỗ an toàn cũng đã tiêu tan. Những bức tường đá ở đây đều được bảo vệ nghiêm ngặt, những cánh cổng khóa chặt vào ban đêm. Và Turgeis không phải là một người đàn ông có thể trèo tường mà không gây chú ý, dù ngày hay đêm.

Nàng chỉ có thể trông chờ vào anh trai của mình vào lúc này, và nàng không biết sẽ mất bao lâu nữa. Nàng không thể tha thứ ý nghĩ rằng Selig có thể giết anh ấy, như anh ta từng nói. Ragnar sẽ tạo ra áp lực và nàng có thể được thả. Nàng phải bám vào hi vọng đó.

Không còn những cuộc nói chuyện khiến nàng mất can đảm với thần báo ứng của nàng nữa, nàng cũng không bị ép phải ngồi cùng anh ta trên chiếc

xe ngựa nữa. Khi họ chuyển phương tiện đi lại vào buổi sáng thứ ba ấy, nàng được lệnh chuyển qua ngồi sau Ivarr trên con ngựa chiến của anh ta. Nàng cũng không biết hình thức nào thì dễ chịu hơn nữa.

Ivarr còn kinh khủng hơn cả Thorolf, vì thái độ lạnh lùng kết án nàng. Và việc đi cùng anh ta khiến nàng cảm giác nặng nề tận từng thớ thịt, cố gắng không chạm vào anh ta. Nàng đã nhận ra rằng, và Thorolf là người bạn thân nhất của Kristen trên mảnh đất này, bên cạnh gia đình cô ấy, còn Ivarr là người bạn thân nhất của Selig. Biết được điều đó, nàng hiểu được sự căm ghét chán nản của anh với nàng. Chỉ là nàng không thể cảm thấy thoải mái được. Chuyển hành trình đó không hề dễ dàng theo nhiều nghĩa. Bên cạnh việc không dám chắc về tương lai của mình sẽ đáng sợ ra sao, nàng còn một nỗi sợ không ngừng rằng Kristen sẽ loại bỏ mặc nàng hoàn toàn cho Selig giám sát, nhất là khi chồng cô ấy có mặt trong chuyến đi. Nhưng điều đó không diễn ra. . Lời khẩn cầu vào đêm đầu tiên của nàng đã có hiệu quả, và người phụ nữ Nauy ấy vẫn tiếp tục đưa nàng đi mỗi lần nàng có nhu cầu tế nhị (nguyên bản là “to answer nature’s call”)

Một lần Erika thậm chí đã cố xoa dịu sự căm ghét của Kristen bằng những chia sẻ mà phụ nữ thường có, để nhắc nàng về những hậu quả có thể tránh được.

“ Anh trai tôi sẽ tới”, nàng nói” Thậm chí nếu tôi và anh ấy không thân thiết, anh tôi vẫn tới”.

“ Ừ, tôi biết. Nhưng anh ta sẽ không có được cô trừ khi anh trai tôi đồng ý thả cô. Và khi đó có thể cô không muốn trở lại nữa”.

Erika chỉ có thể nghĩ ra một lý do mà khiến nàng không muốn về nhà – khi danh dự bị hủy hoại “ Ý cô là anh ta sẽ cưỡng bức tôi?”

Kristen khịt mũi “ Cưỡng bức người đàn bà mà anh tôi căm ghét ư? Đó là điều duy nhất cô không cần phải lo”

“ Vậy thì vì sao tôi lại không muốn về nhà?”

Kristen nhún vai “ Bởi vì có lẽ cô sẽ yêu anh ấy mất”

Erika không chỉ thấy nực cười, nàng gần như cười lớn với lời kết luận vớ vẩn ấy “ Yêu một người muốn làm hại tôi ư? Tại sao cô lại nghĩ vậy”

“ Trong đó cũng là một sự trừng phạt , phải không ?”

“ Điều đó là không thể xảy ra”

“ Đừng nói cái gì không thể. Dường như cô sẽ không ngăn nổi bản thân. Họ thậm chí chưa bao giờ thử”.

“ Họ?”

“ Tất cả những người phụ nữ yêu anh ấy.”

Tất cả những người phụ nữ yêu anh ấy.

Một lời khẳng định khác thường, cho đến khi bạn đánh giá vẻ ngoài khác thường của anh. Erika không sợ rằng nàng sẽ trở thành một trong số “họ”, nhưng nàng quá đỗi ngạc nhiên khi phát hiện trực tiếp rằng có nhiều người đến vậy.

Họ cứ thơ thẩn ra ra vào cào căn phòng. Một số còn tranh nhau trong chuyện chăm sóc Selig. Một người đàn ông không chút tình thương, vị tha như anh. Vậy sao có nhiều người đàn bà nông cạn, chỉ yêu một người vì vẻ ngoài đẹp trai, dù cho vẻ đẹp ấy có phần khác thường?

Chỉ bà mẹ và một người hầu lớn tuổi còn lại trong phòng khi Erika nhìn lại. Selig đã được phủ kín, mắt nhắm nghiền, có lẽ đang thiu thiu ngủ, vì hai người đàn bà đang thì thầm với nhau. Họ cũng chuẩn bị rời khỏi căn phòng, xếp lại đồng khăn dùng để lau chùi cho Selig , xô nước, miếng xà bông, và số thức ăn còn dư.

Erika nín thở, hi vọng rằng không ai để tâm đến mình. Nhưng điều đó không xảy ra. Thực ra cả hai người phụ nữ đều tiến về phía nàng. Tất nhiên là họ biết sự có mặt của nàng.

"Tôi là Brenna Haardrad, mẹ của Selig."

Giọng nói của bà thật kiên quyết. Thái độ của bà, cực kỳ căm ghét, Erika cũng đã khá quen vào lúc này. Nó cũng được phản ánh trên khuôn mặt của người hầu bên cạnh.

“Tôi cũng đoán vậy”, Erika trả lời.

“ Nó đã kể mọi chuyện – và cô là một phần trong đó”

“ Vậy anh ta có nói rằng anh ta sẽ trừng phạt tôi thế nào không ?”

“ Nếu là ta, ta sẽ tra tấn lại cô như những gì cô làm với nó – bắt đầu là thế. Nếu ta ở đó, nhìn thấy nó khi nó được thả, ta sẽ giết cô. Nhưng, như vậy là quá xốc nổi phải không? Mọi thứ không thể dễ dàng như vậy được,

sẽ có nhiều hối tiếc sau đó . Ta phải khen ngợi con gái ta về sự kiềm chế ấy”.

Khuôn mặt nàng biến sắc, khi nghe thấy từ “ hối tiếc”. “ Vậy ý bà là bà sẽ không giết tôi vào lúc này?”

Điều đó nghe như một điềm gỡ, Erika không rõ mình có được thả nữa hay không. “ Nhưng anh ấy định làm gì?”

Brenna nhún vai. “ Nó không nói, nhưng đừng quá háo hức khám phá làm gì. Cô được trì hoãn khi nó còn đang hồi phục, điều đó là quá may mắn với cô.”. Dường như đã nói đủ, bà quay sang người hầu “Đưa cô ta xuống phòng tắm, Eda, và cô ta cần quần áo mới”.

“ Không ”

Tiếng nói cất ra từ trên giường, một cách rõ ràng. Selig đã không ngủ, và đang lắng nghe từng lời.

Brenna liếc nhìn con trai mình và trả lời rõ ràng “ Cô ta bốc mùi , Selig”.

“ Cô ta có thể tắm, nhưng ở đây. Cô ta không được phép của con”.

“ Tại sao?”

“Mẹ có thể hỏi con về bất cứ điều gì khác, nhưng về cô ta mẹ cứ mặc con”.

Giọng anh lạnh lùng, khiến không ai muốn tranh cãi gì thêm. Đó là lời đề nghị của một người đàn ông, chứ không phải một người con. Điều đó thì không ngăn cản được Brenna, trừ khi bà quyết định không can thiệp vào”.

Tất cả những gì bà nói “ Ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày con lại đi cảm ghét một người phụ nữ”.

“ Mọi thứ đều có thể với một sự khiêu khích đúng lúc”, anh đáp.

“ Đúng”, bà thở dài, “ Tốt lắm” Và nói với Eda: “ Mang một cái bồn tắm lại đây. Đẳng nào nó cũng cần vào ngày mai”

Họ chuẩn bị phớt lờ Erika, không hỏi xem nàng có cần một cái bồn hay không. Tất nhiên là nàng không muốn tắm tại đây, và nói “ Tôi không thể tắm mà có anh ta đứng xem, thưa bà Brenna :

Một đôi mắt xám quay lại, đôi mắt giống hệt của anh ta, nhìn nàng “ Cô không có sự lựa chọn”.

Erika vẫn ngẩng cao đầu “ Tôi có. Tôi sẽ chịu bốc mùi”

“Không, cô sẽ không. Con gái ta không chịu được sự luộm thuộm trong đại sảnh của mình, và ta cũng không định ngửi mùi khó chịu khi ta vào phòng này. Cô có thể tự tắm, hoặc ta sẽ gọi đám phụ nữ đó lại để họ giúp cô”.

Lúc này thì Selig nói ra điều mà mình muốn : “ Không phải những người đàn bà đó, họ sẽ giúp con. Hãy cử Ivarr và hai người đàn ông khác trong đám gia nhân”.

Erika vội ngắt lời nhanh nhất có thể “ Tôi sẽ tắm ở đây”

“ Tôi nghĩ cô có thể mà”.

Giọng nói đầy tự mãn của Selig càng làm cho nàng rối trí hơn, nhưng nàng không nói thêm một lời nào. Tô ra sự lựa chọn của mình chỉ càng khiến nàng sẽ phải nhận là thứ trái ngược. Rõ ràng anh ta đã quyết định sẽ đùa cợt với nàng .

Brenna quay lại chiếc giường dài đủ để căn nhà, với âm điệu nhỏ “ Ta không hiểu được con định làm gì, Selig. Đây không phải là lúc để con lợi dụng tình thế đâu nhé”.

“Mẹ đã nhầm rồi”, anh cũng nói nhỏ, “ Con sẽ không bao giờ động vào cô ta. Thứ con muốn ở cô ta đó là sự khó chịu”.

“ Ta hi vọng rằng không phải trả giá bằng cả mạng sống của con”, bà nói đầy ngụ ý.

“ Mẹ cứ lo lắng những điều không tưởng. Điều duy nhất cô ta dự tính con sẽ làm là bóp chết cô ta, điều đó thì không mấy thích thú bằng những gì con định làm”.

“ Làm gì?”

Anh nhăn nhó nhìn bà “ Không phải việc của mẹ mà”.

Bà có thể bạt tai anh vì câu trả lời ấy bất cứ lúc nào và anh biết điều đó, đó là lí do mà bà cười lớn và làm xù mái tóc của anh “ Cha và các anh em sẽ tới thăm con. Sau khi con kết thúc việc hành hạ cô ta theo cách của mình, hãy nghỉ ngơi. Ta sẽ không từ chối những việc cần cho sự hồi phục của con.

“ Không hiểu sao, con biết điều đó”.

Chương 19

ERIKA liếc nhìn cái bồn tắm lớn bằng gỗ với đôi mắt đầy cảnh giác. Khói bốc lên nghi ngút như mời gọi. Nhưng nó được đặt ở giữa phòng, và không cách xa chiếc giường là mấy. Và Selig hoàn toàn có thể nằm đó với đôi mắt nhắm nghiền nhưng nàng không tin rằng anh đang ngủ vào lúc này.

Người hầu Eda giúp nàng cởi trói. Quần áo sạch cùng với đồ tắm đã chuẩn bị sẵn. Bên cạnh đó là đôi giày, không phải của nàng. Ai đó đã nhận ra nàng thiếu một đôi giày.

Erika chưa di chuyển khỏi vị trí ở góc nhà của mình, ngoại trừ việc xoa các khớp nơi mà dây trói được tháo ra. Nàng vẫn chưa muốn nhắc mình di chuyển. Nàng đã nói nàng có thể tắm nơi đây. Sự lựa chọn khác quả là không thể chấp nhận nổi. Nhưng nàng vẫn chưa lấy đủ cam đảm để làm điều này, giờ đây thời gian đã trong tầm tay.

Nàng có thể chạy. Nàng bị kiềm chế. Không ai khác trong phòng ngoại trừ Selig, và anh không thể dậy ngay để ngăn nàng được. Nhưng cầu thang dẫn tới đại sảnh thì ở dưới, và lối đi duy nhất nàng nhìn thấy đó là đi qua đại sảnh dài lê thê ấy. Nàng không biết chạy đi đâu mà không bị bắt ngược trở lại và có thể mọi chuyện có tồi tệ hơn nữa. Nhưng điều này thì...

“ Ivarr vẫn có thể được gọi tới”.

Như nàng nghĩ, không ngủ, và đang chờ đợi. Và những gì anh ta chờ đợi đó là chứng kiến sự xấu hổ của nàng. Nếu nàng không ghét anh ta từ trước thì giờ nàng đang.

“ Anh thật là hèn hạ”

"Đó là theo quan niệm mỗi người, và quan niệm của cô không hề phù hợp. Vậy tôi sẽ gọi Ivarr tới?"

Anh nghiêng người để đối diện với nàng, để nghe câu trả lời. Đôi mắt màu xám đang quan sát nàng không chút khoan nhượng. Thật là vô ích nếu đòi hỏi một điều gì đó. Đây là một phần trong vụ trả thù của anh, một chuyện nhỏ với anh ta, nhưng không hề nhỏ với nàng. Và anh có thể đạt được điều đó dù nàng muốn hợp tác hay không, và sự khác biệt trong âm điệu anh ta cho nàng biết anh ta không quan tâm đến cách thức nào .

Erika di chuyển chậm chạp. Nàng có lẽ đã ước một đêm tối che đậy, với nển, thay vì ánh sáng chói lóa cuối trưa tới từ cửa sổ mở. Nàng không hề có

nổi may mắn đó. Điều duy nhất nàng có thể đó là quay lưng về phía anh và giả vờ như không có ai ở đó. Tắm tấp vui vẻ. Phũ nhận vẻ bối rối trước mặt anh ta. Hãy nghĩ đến thứ khác.

Tất cả những gì nàng có thể đó là quay lưng lại phía anh khi bắt đầu cởi đồ.

Chiếc bồn tắm tuy to nhưng không hề sâu. Nó chỉ cao tới đầu gối nàng. Một chiếc ghế tắm thấp được đặt ở giữa, nước chỉ ngập tới nó bằng với lượng nước mà nàng được dùng. Nàng thì chẳng thích thú gì với nó, nàng thích được ngâm mình xuống sâu càng tốt. Nhưng anh ta chỉ cho phép nàng vài phút.

“Hãy gọi đầu đi”.

Nàng quá lúng túng với tất cả chuyện này, nàng còn không có thời gian để suy nghĩ nữa. Nhưng nàng ghét việc bị ra lệnh. Nếu nàng từ chối thì sao? Ivarr, tất nhiên rồi. Selig sẽ dùng người Viking chết tiệt đó như một chiếc roi da.

Phải mất một lúc để tháo đôi bím tóc của nàng, sau nhiều ngày và quá nhiều bụi bẩn đã bám vào nó. Nàng phải đứng lên để làm điều đó, nhưng khi nàng đã tháo tóc xong, nàng cúi xuống để nhấn chìm đầu mình xuống, nhanh chóng gãi những vùng da đầu bị ngứa ngáy dưới nước trước khi nàng dùng xà bông mềm để gội.

Chỉ có một xô nước cho nàng để rửa ráy, nên nàng phải dùng tiết kiệm cho đến khi tắm xong. Nhưng đã gội đầu đến ba lần, cho đến khi nàng hài lòng rằng nó đã sạch sẽ, vậy là ba lần nàng đã nhúng đầu vào nước để rửa. Khi nàng xong việc đó, một lớp váng xà phòng nổi trên mặt nước, nhưng nàng còn chưa tắm.

Theo lẽ thường nàng phải đứng dậy. Ngồi giữa bồn nước bẩn thật là khó chịu, và lần này cũng vậy. Đó là lí do phải cần một chiếc ghế đầu. Nhưng nàng không muốn ngồi hay đứng, điều đó có nghĩa là nàng phải quấn một chiếc khăn quanh đầu để giữ cho tóc không bị ướt xuống vùng nước bẩn. Nàng phải đứng dậy để làm điều đó, và không khỏi ngượng ngùng lần nữa trước khi có thể nhúng mình lại vào bồn.

“Cô không thể sạch sẽ trong đám nước bẩn đó”.

Anh ta chỉ đoán. Anh ta không thể nhìn thấy nó. “ Nước vẫn còn đủ sạch”, nàng nói, nhưng không cần phải quan tâm. Anh ta đã quyết định những hành hạ khủng khiếp hơn cho nàng, và không gì có thể ngăn anh ta được.

"Đứng dậy đi", anh ta ra lệnh “ Nếu cô còn có cơ hội tắm một mình, tôi cũng cần đảm bảo rằng cô biết cách tắm rửa một cách đúng đắn. Tôi không muốn mẹ tôi phải can thiệp vào vụ này một lần nữa”.

Nàng tự hỏi liệu việc đưa ra những lời giải thích này có nằm trong trò chơi của anh ta hay không. Liệu nàng có nên tranh cãi với anh, nhắc anh rằng nàng không phải là một người Saxon, rất nhiều người trong số họ còn mê tín vào chuyện tắm rửa theo một cách không khỏe mạnh nữa? Những lời giải thích của anh ta thật đáng để tranh cãi. Thậm chí cả việc làm phiền lòng mẹ anh ấy với mùi hôi của nàng, cũng là phần trách nhiệm của anh ta. Họ đã đi qua những con suối, cắm trại gần những con sông, nhưng nàng không được phép tắm rửa khi mà mọi người khác đều làm.

Lời giải thích của anh ta như châm ngòi cho một cuộc cãi vã. Ít nhất nàng cũng có thể khước từ anh ta.

Nàng đứng dậy, cẩn thận giữ lưng quay về phía anh ta. Vẻ sượng sùng trên khuôn mặt chuyển màu là không thể tránh được. Nhưng nàng đang thực sự cảm nhận một vẻ nào đó như là sự chiến thắng. Nàng đã chống lại anh. Nàng không rõ mục đích thực sự của anh ta là gì, có lẽ không hơn một sự thể hiện quyền uy của mình. Nhưng nàng đã đánh bại mục đích ấy.

Anh cười êm ái, khiến nàng mất bình tĩnh, cho nàng biết rằng anh thực sự không quan tâm đến sự chiến thắng tạm thời của nàng, rằng anh còn những mục tiêu khác. Nàng cố gắng đứng vững, chờ đợi một đòn giáng xuống ngay lập tức. Và nó đã xảy ra.

“ Quay lại đi, wench. Cô có một đôi hông tuyệt đẹp nhưng ta muốn nhìn những thứ khác mà cô nô lệ mới của ta sở hữu.”

“ Tôi không phải là một nô lệ.” Erika thì thầm đầy tức giận.

“ Gì vậy?”

“ Tôi không phải là một nô lệ!”

“ Như ta đã nói, ý kiến của cô toàn không phù hợp. Cô vẫn làm những gì mà được bảo. Việc phản đối với nghĩa vụ của mình sẽ bị xử lý, và cô không hề thích như vậy đâu”.

Dù anh ta có ý gì với câu nói đó, nàng cũng không quan tâm nữa. Nàng đã biết cuộc chơi của anh ta vào lúc này, và mục đích cuối cùng của anh ta. Làm nhục nàng ở mọi cơ hội, và cho đến khi tàn phá chút tự trọng cuối cùng của nàng. Hủy diệt sẽ là một trong những quan tâm hàng đầu của ta. Nàng nên nhớ lời hứa đó.

Về nhìn chăm chăm vào cơ thể trần truồng của nàng giờ đây được bày ra để làm nhục nàng, không phải vì anh ta tò mò về cơ thể nàng. Anh ta không làm vậy vì thích thú hay muốn có được nàng. Em gái anh ta đã nói về một thứ mà nàng không phải sợ. Anh ta cũng đã nói với nàng gần như vậy. Những cảm xúc thông thường không đúng trong trường hợp này. Chỉ là sự xấu hổ, không thoải mái, và vô vọng của nàng.

Erika bắt đầu nổi điên.

Nổi sợ hãi đã từng điều khiển nàng, nỗi sợ rằng cơ thể trần truồng của nàng có thể khiêu gợi một người đàn ông. Nhưng nàng đã quên rằng Selig không phải là một người đàn ông bình thường. Anh ta là kẻ thù của nàng, và nỗi sợ đó không phù hợp với anh ta. Thậm chí anh ta còn không có khả năng cặp đôi vào lúc này, nếu vì một lí do nào đó mà anh ta ham muốn điều đó, và thậm chí nếu anh ta muốn, anh ta cũng không thể thực hiện được ham muốn ấy. Cặp đôi nghĩa là anh ta muốn nàng, và anh ta sẽ không bao giờ làm vậy, đó như là một sự xỉ nhục với anh ta.

Sự tức giận bùng nổ, và thái độ của nàng thay đổi. Anh ta muốn làm nàng xấu hổ và nhục nhã? Làm sao anh ta dám thế, khi mà nàng thực sự mong được tắm hơn anh ta, khi mà sự có mặt của anh thực ra không đem lại mỗi nguy hiểm nào cho nàng, khi mà nàng đã có khả năng khiến anh ta hối hận vì việc biến nàng thành thứ đồ chơi của mình vào lúc này? Anh ta muốn xem ư? Nàng có thể cho anh ta xem. Có lẽ nàng không có đủ khả năng quyến rũ như một quý bà, nhưng nàng vẫn có đủ quyền năng của một người đàn bà.

Trong đời nàng, Erika chưa bao giờ cố tính quyến rũ một người đàn ông, nhưng có những thứ thuộc về bản năng. Nàng quay mặt nhìn anh ta. Nàng lấy bánh xà bông và xoa nó lên đôi bàn tay mình thay vì lên miếng bông tắm. Thật chậm, với đôi mắt xanh màu nước biển khóa chặt lấy đôi mắt anh, nàng xoa xoa đôi tay lên bầu ngực mình, làm tan bọt trên khắp bụng và hông mình, xuống dưới đôi chân, đầu gối và, thậm chí chậm hơn, lên trên, bên trong hai bắp đùi. Anh theo dõi đôi bàn tay với đôi mắt màu xám sáng, và nàng biết trong khoảnh khắc anh đã quên mất nàng là ai, và chỉ đang chiêm ngưỡng một phụ nữ đang tắm.

“Ngài có thể giúp tôi cọ rửa đằng sau lưng chứ, Viking?”

“Vixen(con cáo nhỏ)”, anh rít lên.

Nàng muốn cười lớn, nhưng đã không làm vậy. Nàng chưa bao giờ tưởng tượng nàng có thể hạ thấp mình theo cách đó.

Và giờ, tình thế đã chuyển ngược về phía anh.

Đó là cách mà thái độ anh ta đột nhiên trở nên đầy nhục cảm. Cái cách đôi môi anh ta mềm ra và cong lên. Cái cách đôi mắt anh lóe lên màu bạc hơn là màu xám khi nó mơn trớn những phần nhạy cảm trong nàng. Anh ta là một người đàn ông biết cách làm tình với đôi mắt của mình, và anh ta đang thể hiện một cách thuần thực kĩ năng đó với nàng.

Hành động báo thù của nàng đột nhiên khiến Erika cảm thấy khó chịu hơn bao giờ hết. Thật là ngu ngốc một cách khó tin khi khơi dậy phản ứng này của anh ta. Sau cùng, những bài học mà nàng thu được không được viết vào máu. Ham muốn có thể hủy diệt cả quyết tâm sắt đá nhất.

Anh ta vẫn không thể làm bất cứ điều gì bây giờ, nhưng điều đó và chỉ điều đó đã ngăn nàng không chạy, la hét lên trong phòng. Nàng nhìn đi chỗ khác, và cố gắng kết thúc vụ tắm rửa thật nhanh. Nhưng nàng biết rằng anh ta chưa nhắm mắt.

Anh ta quan sát, và nàng run lên. Nàng bắt đầu cảm nhận một cái gì khác, một cái gì đó không ngờ đến và dễ chịu đang ngân nga trong lòng nàng. Liệu đam mê có phải là một thứ dễ lây? Có thánh Odin giúp nàng, bởi về anh ta có thể thấy được sự đam mê của mình với bất cứ người phụ nữ nào trong hàng tá những người ở đại sảnh phía dưới, nhưng ai sẽ là

người nhìn thấy sự đam mê của nàng? Không, tất cả chỉ là ảo tưởng. Nàng không biết đến đam mê nếu nó có. Và với anh ta, chỉ khuấy động nó với một cái nhìn? Không thể. Bụng nàng chỉ phản ứng với những thay đổi nhanh chóng của cảm xúc, không nhiều hơn thế.

Anh không nói gì nữa với nàng, và nàng không nhìn anh theo cách đó thêm một lần nào nữa. Nhưng nàng đã rút ra một bài học. Nàng không giỏi trong cuộc chơi của anh.

Chương 20

“Cô sẽ tìm thấy cái lược trong cái rương bên cạnh chỗ cô,” Selig nói.

Lời đề nghị thật bất ngờ, và quá rộng rãi, Erika không thể tin được rằng nó đến từ phía anh ta. Việc nàng phải cố gắng chải mái tóc rối của nàng bằng tay hơn nửa giờ nằm ngoài mong muốn của anh ta sao. Selig sẽ không cho nàng cái gì khiến cho nàng dễ chịu. Tại sao anh ta làm thế?

Nàng thận trọng mở cái két ra, trông chờ nhìn thấy một vài loại bẫy bật ra, hoặc giả những con dao sẽ rơi xuống từ trên trần nhà, hoặc sàn nhà sẽ mở ra và nuốt chửng cô vào, những loài gặm nhấm sẽ chui từ trong tủ ra. Nhưng không có gì xảy ra, đó chỉ là một cái rương bình thường. Và một cái lược ở trong đó, bên cạnh một cái gương hình oval, được xếp trên một chồng quần áo nam giới.

Nàng không thể cưỡng lại nổi mình cầm lấy chiếc gương, nhưng nhìn vào nó làm nàng ngạc nhiên. Nàng trông không kinh khủng như nàng tưởng. Thực tế, sau khi tắm rửa sạch sẽ, không có chút mệt mỏi nào trên gương mặt nàng. Chỉ có một vết nhỏ mờ màu vàng trên má nàng khi nàng bị tát cho nàng thấy rằng nàng bị thâm tím nhưng không tồi tệ lắm. Chỗ sưng tấy cũng đã giảm đi nhiều. Đôi mắt xanh trời của nàng sáng, vẻ ngạc nhiên đọng đầy trong đôi mắt. Kể cả mặt trời cũng khá tốt với nàng, hầu như chỉ làm tô đậm thêm làn da rám nắng mà nàng bắt đầu có khi mùa hè đến.

Hình ảnh nàng thấy, thực ra, có thể nói là khá đáng yêu, làm nàng nghi ngờ những gì nàng đang thấy. Chắc hẳn là do ánh nến, soi rọi rõ khắp căn phòng từ khi một người hầu đến thắp sáng những ngọn nến đã phủ kín bụi trong căn phòng. Ánh nến chắc hẳn đã đánh lừa thị giác của nàng ...

"Cô nghĩ cô sẽ nhìn thấy thứ gì khác sao?"

Gã đàn ông đáng nguyên rủa có thể đọc được suy nghĩ của nàng lại lên tiếng. "Không, tôi"

"Cho tôi thời gian, wench," anh ngắt lời nàng, có một tiếng cười khẩy trong giọng anh. "Tôi sẽ cho cô hưởng những gì mà cô mong chờ."

"Đồ tàn nhẫn (Bastard)," nàng rít lên trong hơi thở.

Nàng bắt đầu kéo mạnh chiếc lược qua mái tóc của nàng. Những giọt nước mắt trào ra vì da đầu bị giật mạnh nhức nhối khiến nàng phải dừng lại và dùng chiếc lược một cách tử tế.

Cả hai bọn họ đều đã ăn xong. Thức ăn mà nàng ăn không ai nghĩ rằng dành cho tù nhân, thay vào đó, rất đủ đầy và ngon miêng. Bên trong miệng cô vẫn bị nhức, mặc dù đã đỡ hơn, nàng không cần phải cẩn thận khi nhai nữa. Nhưng nàng sẽ thích bữa ăn hơn nếu nàng không phải nghe và nhìn thấy cảnh yêu đương đang diễn ra ở phía bên kia căn phòng.

Edith, cô hầu gái, mang thức ăn đến và thực tế đã dành một giờ đồng hồ để ve vuốt Selig hơn là cho anh ăn. Một người đàn bà dâm dăng vô liêm sỉ, và anh ta thì thích thú tận hưởng từng khoảnh khắc ấy, trở nên đẹp và hấp dẫn hơn Erika đã từng chứng kiến trước đó. Rõ ràng là họ đã từng qua lại, và họ sẽ quay lại với nhau khi sức khỏe của Selig hồi phục.

Hiện giờ đã là khá muộn và không có ai đến để tắt nến hoặc trói cô lại. Bình nước đã cạn. Bà Brenna lại đến, để chắc chắn rằng Selig đã uống thuốc mà người thầy lang đã bốc cho anh. Kristen thò đầu vào phòng để xem anh có cần gì không. Tuy nhiên, chuyến viếng thăm đáng bản khoản nhất là của bố và các anh em trai của Selig.

Ba người đàn ông chiếm cứ căn phòng với vóc thân hình cao lớn của họ, mỗi người bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn nàng một cách kín đáo, dù không ai trong số họ nói chuyện với nàng hoặc thậm chí hỏi Selig về nàng. Kristen có lẽ đã bảo họ tất cả, hay ít nhất là câu chuyện từ cái nhìn của cô ấy. Erika cảm nhận được nhiều mức độ tò mò từ họ, không ưa, bối rối, và giận giữ, nhưng ngạc nhiên thay, không phải sự căm ghét thực sự. Có vẻ như họ giấu được cảm giác đó tốt hơn Selig.

Các em trai của Selig, Eric và Thorall, không ai đẹp trai bằng anh, nhưng điều đó không có nghĩa rằng họ không đẹp trai. Họ sẽ rất tuyệt trong vài năm tới, Eric có lẽ cần nhiều thời gian hơn, và cả hai bọn họ và Kristen đều giống cha, với mái tóc vàng sẫm, đôi mắt xanh sáng và rất cao.

Erika cố gắng lờ đi sự có mặt của họ, nhưng điều đó gần như không thể, đặc biệt khi điều đáng để tâm nhất là Selig. Anh như trở thành một người khác, cười đùa trêu chọc qua lại với những tràng cười sáng khoái. Điều này, cộng thêm vẻ đẹp đầy nhục cảm lúc trước với cô hầu gái Edith xinh đẹp, khiến nàng phần nào phải xem lại ý kiến của nàng về anh.

Có nhiều mặt trong tính cách của anh hơn là nàng đã tưởng, mặc dù điều này chẳng làm dịu đi cảm giác của nàng chút nào. Thay vào đó, thật bối rối khi phát hiện ra một người với bản chất tốt như thế cũng có thể có sự tàn nhẫn sâu đến vậy.

Nàng đã chải tóc xong. Selig đã nhìn nàng vật lộn với nó. Hầu hết thời gian cả buổi tối, nàng nhìn anh, anh dường như đang ở đâu đó, chìm sâu trong ý nghĩ của mình. Cho đến khi nàng bắt đầu chải tóc, ánh mắt anh dừng lại nơi nàng, không biểu hiện gì, nàng không thể đọc được gì từ đôi mắt ấy.

Cái nhìn điềm đạm của anh khiến nàng bực bội. Nàng muốn đi ngủ. Giờ này đã muộn rồi. Và một chiếc chăn mỏng đã được mang đến cho nàng từ trước, quần áo nàng đã bị lấy đi hết cả. Những thứ nàng đang mặc bây giờ là loại đồ tồi tàn nhất, nhưng không đến mức nàng đã tưởng tượng.

Nàng cũng nghĩ rằng mình sẽ bị trói lại, và tự hỏi tại sao vẫn chưa có ai làm điều đó. Không một giây phút nào nàng có thể nghĩ rằng nàng sẽ được tự do khi đêm về. Và nàng tự hỏi tại sao không có ai đến thổi tắt nến. Nàng có nên yêu cầu để được làm điều đó không? Không, nàng không thể đề nghị bất cứ điều gì, và không làm điều gì mà nàng không bị bắt buộc phải làm. Nàng không ở đây để giúp đỡ và sẽ không làm như vậy, không nếu nàng có thể làm khác đi.

Câu hỏi đến từ sự mệt mỏi và khó chịu của nàng, như một thứ gì đó để phá vỡ sự im lặng đầy căng thẳng này. "Cái rương là của anh à?"

"Ờ."

"Vậy là anh sống ở đây?"

"Tôi có một tòa nhà ở hướng tây, cách đây một đoạn đường ngắn. Nó mới được xây nên không tiện nghi bằng Wyndhurst. Tuy nhiên đây là phòng của tôi mỗi khi tôi đến thăm em gái mình."

"Anh định ở lại đây trong bao lâu?"

Vẻ mặt anh trở nên nhăn nhó. "Chắc là một thời gian dài. Kristen cảm thấy số nô lệ tôi có không đủ để chăm sóc tôi tử tế. Không may thay là mẹ tôi cũng đồng ý với cô ấy."

Sự đề cập đến nô lệ của anh đã kết thúc cuộc nói chuyện ngắn với Erika và khiến nàng cảm thấy thêm phần bức bối. Nàng giữ mạnh cái chân, quần chặt mình trong đó và quay mặt vào tường.

Nhưng anh có ý định kết thúc câu chuyện mà nàng đã bắt đầu. "Có thể cô biết cách chăm sóc một người tàn tật."

"Anh không phải người tàn tật," nàng nghiêng răng trả lời. "Anh sẽ chẳng bị làm sao nếu ăn uống và nghỉ ngơi đúng cách."

"Trong trường hợp đó, nỗi đau của tôi sẽ biến mất ư," anh trả lời. "Không đâu."

Erika nhắm chặt mắt lại khi cảm giác tội lỗi từ những lời nói đó mang lại. Nàng đã ra lệnh đánh một người vô tội và đang bị thương. Nàng đã khiến anh ta bị thương nặng hơn vì điều đó. Anh ta đáng được trả lại sự công bằng. Anh ta xứng đáng với một lời xin lỗi mà đến nay nàng vẫn chưa nói. Anh ta xứng đáng được với sự cảm thông của nàng cho những gì anh ta bắt nàng phải trải qua— Không. Nàng chỉ cần hồi tưởng lại anh ta cảm thấy sung sướng như thế nào khi làm nhục nàng cũng đủ để nàng quyết định rằng những gì anh ta sẽ nhận được từ nàng là sự bồi thường.

Anh không nói gì thêm. Nàng cũng vậy. Sau một lúc nàng bắt đầu lơ mơ ngủ, nàng nghe tiếng sợi dây xích leng keng.

Nàng mở mắt ra và quay người lại khi thấy Ivarr đang tiến đến chỗ nàng. Nỗi sợ hãi chợt đến, và nàng ngồi dậy rồi nhận ra rằng hẳn anh ta ở đây để trói nàng lại. Anh ta đã làm thế vào đêm trước. Nàng thả lỏng, chỉ đến khi nghe tiếng xích một lần nữa.

Nỗi sợ hãi đã quay lại, còn tồi tệ hơn. Đôi mắt nàng nhìn vào cánh tay anh ta và mở to. Anh ta đang cầm sợi dây xích, với nhiều sợi dây xích, rất nhiều.

Selig nói trước khi Ivarr trói nàng. "Chúng được làm theo sự yêu cầu của tôi chứ?"

"Chính xác. Người thợ rèn cần đến hai người khác để giúp ông ta và đã làm việc cả ngày. Ông ta vừa với hoàn thành."

"Anh đã thử nó chưa?"

"Rồi," Ivarr trả lời. "Dù mỏng nhưng các sợi dây xích rất chắc."

"Tốt. Mang cô ta lại đây."

Ivarr nhượng mảy, vì Selig ngồi dậy khi nói. "Anh không nên để bà Brenna biết là anh ngồi dậy như thế. Bà ấy đã nói rằng anh không được ra khỏi giường trong vòng 2 tuần."

Selig hoàn toàn lờ đi lời cảnh cáo. "Mang cô ta lại đây, Ivarr. Tôi muốn tự mình xích cô ta lại."

Ivarr nhún vai thi hành mệnh lệnh. Erika lùi lại khi anh ta tiến đến chỗ nàng, nhưng nàng không có chỗ nào để bám vào cả. Chẳng cần chút cố gắng nào, anh ta cũng có thể kéo nàng lên và đẩy nàng về phía chiếc giường kể cả khi nàng cố gắng kìm lại với mọi sức mạnh mà nàng có.

Nàng không thực sự chống lại anh ta, mặc dù nhu cầu ấy rất mạnh mẽ. Nàng biết nó là vô nghĩa. Họ sẽ trói nàng bằng bất cứ giá nào và sẽ cảm thấy thích thú khi biết nàng ghê tởm cái cảm giác ấy đến mức nào. Vì vậy nàng không vùng vẫy và chỉ có Ivarr mới cảm thấy được sự kháng cự của nàng.

Với Selig, nàng thể hiện một thái độ thờ ơ. Anh ta sẽ không biết rằng nàng sợ hãi như thế nào. Những sợi xích rất bền và không thể phá vỡ, tự do hoàn toàn nằm trong tay anh ta. Sợi dây thừng có thể mang một hi vọng nhỏ nhoi để trốn thoát. Nhưng sợi dây xích thì không. Giờ nàng biết tại sao nện vẫn cháy, tại sao Selig không cố gắng ngủ. Anh ta đợi thời khác này, có vẻ như thưởng thức những ý nghĩ của nó, và giờ sẽ hoàn toàn vui sướng khi được tự mình đeo sợi dây xích ấy lên người nàng.

Sweet Freya, nàng không muốn bị xích. Selig thần thánh không cho nàng lựa chọn. Nàng bị xô đến trước mặt anh, thực tế là giữa hai đầu gối mở rộng. Quá gần. Anh ta hoàn toàn trần truồng ngồi đó trên giường, với chỉ một góc nhỏ của chiếc chăn đắp trên đùi anh ta. Nhưng khi nàng cố gắng lùi lại, nàng đụng phải Ivarr ở ngay đằng sau nàng. Sợi dây xích được ném lên giường bên cạnh Selig, nơi mà Erika có thể nhìn chúng rõ hơn, và thực tế khiến nàng không thể nhìn đi đâu khác ngoài anh. Nàng hiểu lời Ivarr nói rằng chúng không phải là sợi xích thông thường, mà được làm đặc biệt theo yêu cầu của Selig, nhưng nàng sửng sốt khi nhìn thấy nó, thật khác thường.

Các mắt xích bằng kim loại không chỉ mảnh như Ivarr đã miêu tả mà còn khá nhỏ, không như nàng đã tưởng tượng, hoặc ít nhất với mục đích này. Sợi xích làm bằng bạc và vàng có những sợi xích nhỏ. Trông có vẻ như vô dụng, quá mỏng manh cho bất cứ cái gì. Hi vọng nhóm lên rồi lại bị dập tắt ngay sau đó. Ivarr đã thử. Nếu anh ta không thể phá vỡ những mắt xích ấy thì chắc chắn nàng cũng không thể.

Những chiếc cùm gắn với sợi xích có kích cỡ thông thường, nhưng một lần nữa nàng lại thấy điều không ngờ. Thanh sắt rộng được bọc bên ngoài bởi da khâu vào với nhau, với kẽ hở nhỏ để chiếc vòng sắt. Da nàng sẽ không bị tổn thương vì chiếc cùm sắt. Tại sao Selig lại quan tâm đến chuyện đó, nàng không thể đoán nổi.

"Đưa tay phải của cô lại đây."

Nàng lưỡng lự trong vòng 1 giây. Nếu nàng có thể, nàng sẽ không cho anh thấy nàng ghét điều này như thế nào. Hãy để cho anh nghĩ rằng dù anh dùng bất cứ cái gì trói nàng, đối với nàng cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng thật khó để không co rúm lại khi chiếc cùm đầu tiên đóng lại.

Nó vừa chặt, không có hi vọng nào cho nàng để tuột nó ra khỏi tay mình. Mặc dù không phải làm cho đàn ông, nó vẫn khá nặng với nàng, nó kéo tay nàng xuống phía nàng khi anh bỏ tay nàng ra.

Nàng đưa tay kia cho anh trước khi anh ra lệnh. Vẻ mặt của anh từ đó cũng thay đổi, không còn khoan khoái như trước nữa. Anh nghĩ rằng anh ta phải ép buộc để đeo sợi xích này lên nàng ư? Quá tệ.

"Vịn vào Ivarr và đưa chân phải ra đây," nàng được ra lệnh tiếp.

Đến địa ngục với Ivarr. Nàng nâng chân lên mà không mất thăng bằng, và vẫn giữ được thăng bằng tốt khi chiếc cùm được đeo vào. Một lần nữa anh lại thấy chân kia của nàng giơ lên mà không cần ra lệnh. Nhưng khi mệnh lệnh cuối của anh đưa ra, quyết tâm của nàng sụp đổ.

"Quỳ xuống, wench."

Nàng không nhúc nhích. Anh ngược mắt lên nhìn nàng, một bên mày nhíu lên trong sự tra hỏi. Nàng nhìn lại anh, khoanh tay ngang ngực. Sợi dây xích giữa hai tay nàng, dài khoảng 2 foot, đủ để cho nàng làm điều đó.

Selig lắc đầu khi Ivarr đưa tay lên vai nàng để ấn nàng xuống sàn nhà. Và sau đó, anh đã chứng tỏ được sợi dây xích còn có tác dụng khác ngoài việc giam cầm.

Anh làm nó chậm rãi, nắm lấy sợi dây đang lủng lẳng trước eo nàng và giật mạnh nó xuống dưới. Tay nàng không thể vất chéo lại nữa, rồi từ từ duỗi thẳng ra hoàn toàn khi sợi dây kéo xuống dưới đầu gối nàng. Lúc này, cánh tay của anh đã duỗi ra hết cỡ và thay vì uốn mình, anh nhắc một chân móc vào sợi xích và kéo sợi dây xích bằng chân. Tay Erika tất nhiên sẽ bị kéo theo và người nàng phải uốn cong hoàn toàn.

Với nỗi khiếp hãi của nàng, cằm nàng đập vào đùi trên của anh và mắt nàng chỉ cách vài inch trên hang của. Và với Ivarr đứng đằng sau, nàng không thể di chuyển vị trí.

"Cô có quyền lựa chọn, wench. Cô có thể cứ ở trong tư thế này, cả đêm nếu cần thiết, hoặc cô quỳ xuống giống như tôi yêu cầu."

Anh không yêu cầu, anh ra lệnh. Nàng biết sự khác nhau giữa chúng. Lựa chọn ư? Nếu nàng cắn vào đùi anh nơi mà nàng đang gần như bị ấn vào, liệu nàng có được thả ra không, hoặc là chỉ có sự trừng phạt và lại trở lại vị trí này? Nàng muốn nguyên rửa và xỉ vả anh. Thực tế thì nàng muốn cắn anh. Anh muốn nàng quỳ xuống ư? Lựa chọn duy nhất của nàng ư?

Thay vì thế Erika ngồi xuống, ngay giữa hai chân anh.

Cả Selig và Ivarr đều cười phá lên vì sự liều lĩnh của nàng, điều này khiến nàng rất ngạc nhiên, nàng đã nghĩ tới cơn giận dữ khi nàng không

tuân theo một trong số lựa chọn được đưa ra. Nàng không hề tưởng tượng ra họ sẽ thấy thú vị vì sự công khai thách thức của nàng.

Nàng lại vất tay lên trước ngực, điều mà bây giờ nàng đã có thể, và nhìn một cách lạnh lùng vào đầu gối trái của Selig. Một bàn tay vươn tới và nâng cằm nàng lên. Nàng lắc nó ra, nhưng nó lại quay lại, nắm đủ chặt để không bị lắc ra lần nữa.

Nàng không thèm nhìn vào mắt anh, giữ ánh mắt mình thấp xuống. Do đó nàng có thể thấy một bàn tay khác đang với tới cái gì còn lại ở trên giường. Và nàng cứng người lại. chiếc cùm cuối cùng sẽ ở trên cổ nàng.

Cằm nàng được thả ra vì anh cần cả hai tay để đóng cái cùm lại đúng chỗ phía dưới tóc nàng. Hai tay nàng điên cuồng vươn tới để tháo nó ra. Nhưng anh mạnh hơn nàng.

Nàng nghe thấy tiếng click, cảm thấy sự bức bối quanh cổ nàng. Nó không khiến nàng ngạt thở, nhưng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng. Nàng bất lực trong sự cố gắng kéo nó ra. Sợi dây xích giữa tay nàng bị kéo lại để kéo tay nàng ra khỏi nó.

Nàng nhìn lên anh. Bị trói chặt thất bại hoàn toàn, chứ không đơn thuần chỉ là một tù nhân nữa. Chiếc cùm nơi cổ nàng đã tuyên bố rằng nàng là một nô lệ.

Anh nghiêng cứu nàng trong một thoáng trước khi tò mò hỏi, "Cô sẽ cầu xin tôi tháo nó ra chứ?" "Xuống địa ngục đi."

Anh mỉm cười, nụ cười mà nàng căm ghét. "Cô có cách của cô. Giờ thì tôi cũng có cách của mình."

Anh móc một ngón tay qua chiếc vòng sắt ở giữa chiếc cùm ở cổ. Với nó, anh kéo nàng lên, sau cùng đã khiến nàng phải quỳ gối trước anh. (Ghét Selig ở cái đoạn này thế không biết)

"Tôi biết là tôi sẽ tìm được ứng dụng tuyệt vời cho cái này mà," anh tiếp tục. "Giống như tôi biết rằng sợi xích sẽ trở thành một phần của cô. Làm quen với sức nặng của nó đi, wench, bởi vì chúng sẽ không bao giờ rời ra đâu."

Mặt nàng tái nhợt lại. Khi anh nói một cách rất nhẹ nhàng, hòa nhã, nhưng điều đó chỉ làm cho tất cả trở nên tồi tệ hơn. Và sợi dây xích vẫn còn

nữa. Khoảng 6 feet chiều dài, với các mắt xích rộng hơn dần về cuối, và anh ta xuyên nó qua chiếc vòng sắt nơi cổ nàng.

Sau một lúc cảm nhận các ngón tay của anh lướt qua làn da nàng, nàng nghe anh cười trong cơn tuyệt vọng. "Người thợ rèn đáng được thưởng. Anh sẽ làm việc này cho tôi, Ivarr, cho đến khi sức mạnh của tôi hồi phục."

Anh không thể mở được móc xích cài, đồng nghĩa với việc nàng cũng không thể. Nhưng nàng sẽ, bằng cách nào đó. Sự tuyệt vọng sẽ làm tăng thêm sức mạnh và nàng không yếu đuối như họ nghĩ.

Ivarr, dĩ nhiên, làm theo mệnh lệnh, chỉ trong vài giây, mắt xích cuối cùng đã được gắn vào với nàng.

"Anh muốn để thanh sắt này vào đâu?" anh ta hỏi Selig.

"Ở trong góc mà cô ta thích ấy."

Nàng đã không nhận ra thanh sắt nhọn hình lưỡi câu ở thắt lưng của Ivarr. Khi anh ta kéo nàng qua phòng bằng sợi dây cổ, nàng nhìn thấy chiếc búa dặt sau thắt lưng của anh. Chỉ cần hai nhát để đóng nó vào tường, thêm hai nhát nữa nàng bị xích vào đó.

Anh ta rời phòng ngay sau đó. Erika đứng đấy trong góc, nhìn chăm chăm vào thanh sắt đóng vào tường ấy. Nó không quá cao đến mức nàng không nằm xuống được, nhưng nàng chỉ có thể di chuyển 6 feet xung quanh chỗ nó.

Nàng lại nghe tiếng Selig trở mình dễ chịu trên chiếc giường êm ái của anh ta. Anh ta có vẻ như quan sát nàng một lúc lâu trước khi thiếp ngủ, nên vẫn sáng, soi rõ sự thất bại của nàng. Erika không ngủ chút nào.

Chương 21

BRENNA đắm vào gối trước khi bà ngả người lên đó. Bà như một vạc dầu sôi sục kể từ khi bà nhận ra con trai mình đang bị đau. Bà yêu quý tất cả những đứa con của mình, đồng cảm với chúng, và vừa mới đây bà nổi cơn thịnh nộ khi biết những điều mà Selig đã phải trải qua.

Bà nhìn sang chồng mình đang đứng bên cạnh cửa sổ, điều mà ông đã làm trong một tiếng đồng hồ qua. Ông cũng cảm thấy tồi tệ như bà. Ông có

thể kiềm chế cảm xúc của mình trong khi không ai có thể nghi ngờ tâm trạng dễ bùng nổ của bà.

"Cô ta sẽ không bị trừng phạt xứng đáng," bà nói, thể hiện điều bà đang suy nghĩ. "Nó rất dễ mềm lòng khi liên quan đến phụ nữ." Garrick không cần phải hỏi để biết bà đang nói đến ai. "Nhưng chưa ai từng làm đau nó trước đây," ông nhắc nhở bà trước khi ông rót rượu vào ly và đi đến bên giường bên bà. "Và em nghĩ rằng cô ta xứng đáng với cái gì?"

"Em đã nhìn thấy lưng của nó. Đã gần một tuần lễ từ khi nó bị đánh đến giờ mà những vết thâm tím vẫn còn đó, chứng tỏ mức độ nghiêm trọng của nó. Và khi em nghĩ đến cơn đau mà nó đã phải chịu vì vết thương nơi đầu —"

"Em muốn cô ta bị đánh ư? Một người đàn ông có thể chịu đựng được, nhưng một người phụ nữ có thể không?"

"Nó cũng vậy," bà khẳng định. "Lúc đó nó cũng không đủ sức khỏe để chịu đựng được."

Ông kéo bà dựa vào ngực mình, bàn tay vuốt trên lưng bà với mong muốn an ủi bà. "Nó là con chúng ta. Em bực bội vì nó bị thương cũng phải thôi. Anh cũng không thích thú chút nào. Nhưng nghĩ xem, em yêu, nó bị buộc tội—"

"Sai lầm—"

"Nhưng dù sao vẫn là bị buộc tội, và người Đan Mạch với chúng ta cũng chưa có hòa bình lâu dài để bỏ qua tội gián điệp. Nó có thể bị tra tấn để hỏi cung và bị treo cổ. Nhưng nếu nó bị đánh bằng roi da thay vì bị đánh như thế này, có thể nó không còn sống được nữa. Thay vì phải chịu những vết thâm tím, lưng của nó có thể đã bị xé vụn ra. Hãy cảm thấy biết ơn vì cô ta là người ra quyết định, và cô ta không làm gì hơn ngoài việc cho đánh nó."

"Anh có thể cảm thấy biết ơn vì điều đó," bà nói. "Nhưng em vẫn bực bội với cô ta."

Giọng của bà đã phần nào dịu xuống, gần như một tiếng càu nhàu, cho ông thấy rằng bà đã lắng nghe và thậm chí đã đồng ý, dù bà không công nhận điều đó. "Sẽ khá thú vị để xem Selig sẽ nghĩ về chuyện này như thế

nào một khi nó khỏe mạnh và nhân từ trở lại." Brenna ngẩng đầu lên nhìn ông. "Anh nghĩ rằng nó sẽ bỏ qua chuyện này và để cô ta đi ư?"

"Không phải thế, nhưng anh nó sẽ đòi máu phải trả bằng máu nếu cô ta là một người đàn ông."

Bà lắc đầu. "Em biết anh đang nghĩ gì, Garrick, và đàn ông thì thường nghĩ vậy, nhưng anh sai rồi. Nó sẽ không bắt cô ta ngủ với nó. Nó đã nói vậy. Những người phụ nữ sẽ coi đó là phần thưởng, và nó không có ý định thưởng cho cô ta."

Garrick cười. "Anh nhớ lại em cảm thấy thế nào trong lần đầu tiên."

Bà nhớ, với ít hài hước hơn. "Đừng có mà nhắc đến về sự ngu ngốc của em và ý tưởng tầm thường của Delia về sự trả thù, đã làm cho em cảm thấy sợ hãi một việc quá tuyệt vời."

Ông lăn người ra cười toe toét với bà. "Điều anh nhớ là, một lần là không đủ với em."

Ngón tay bà ve vuốt khuôn mặt đáng yêu của ông. "Một lần không bao giờ là đủ cho em và anh, Viking. Nhưng sau đó, em cũng đã dạy anh làm thế nào để thỏa mãn vợ của mình."

"Phải không?"

"Hoặc có thể anh muốn nhiều bài học hơn?"

Ông cười khúc khích, và cúi xuống để hôn bà. Tiếng động làm ông sững lại, cả hai đều nghe thấy. Brenna nhướn mày thắc mắc. Garrick đã nhận được thông báo trước từ Ivarr, nên suy đoán khá chính xác.

"Em nên cảm thấy thoải mái," ông nói. "Người tù nguy hiểm đã bị xích lại."

Tiếng động giờ đã trở nên có nghĩa với bà. "Vào tường ư?"

Ông nhún vai thờ ơ. "Có lẽ vậy, anh có thể tưởng tượng ra."

Brenna thở ra. "Cô ta không nguy hiểm."

"Selig có thể nghĩ vậy."

Garrick không chứng kiến sự việc tắm rửa hôm nay, nhưng bà đã ở đó. "Điều mà Selig nghĩ chắc chắn là vì cô ta sẽ ghét điều đó. Em nghĩ con trai chúng ta có một số thứ cho cô ta mà nó hi vọng rằng cô ta sẽ không thích chúng."

"Vậy đó là cách trả thù của nó ư?"

"Hoặc một phần của nó. Nó không nói là nó định làm gì với cô ta. Dường như chúng ta sẽ phải đợi để xem liệu cô ta . . ."

Một lúc sau đó họ lại bị đánh thức bởi tiếng động ồn ào hơn, nhưng rõ ràng hơn, Kristen gào lên, Royce quát lại, tiếng đổ vỡ khi một trong số họ đẩy người kia xuống sàn nhà ở sảnh. Không biết ai bắt đầu.

Brenna bắt đầu ngồi dậy. Garrick kéo bà lại với tiếng thở dài. "Chúng ta đã hi vọng là nó sẽ tìm lúc khác bớt yên tĩnh để trừng phạt nó."

Bà vùng ra để nắm lấy vòng tay của ông, nhưng bà chưa bao giờ làm được điều đó. "Nó không có vẻ đồng ý với việc là nó đáng bị trừng phạt."

"Mẹ nào con nấy mà."

Bà lờ câu nói đó đi, và nói một cách gắt gỏng, "Thế anh không định làm gì sao?"

"Và em muốn anh làm gì khi Royce muốn đòi lại công bằng cho sự bất bình của mình? Nó sẽ không bị trừng phạt nếu như Royce không yêu nó. Nó đã hành động một cách điên rồ. Dù nó hiểu rõ điều đó— đó là lý do tại sao nó phản kháng to tiếng như vậy."

"Điều đó có thể có lý với những việc khác xảy ra hôm nay," Brenna cầu nhàu. "Nếu nó không cảm thấy có tội, nó đã nói vậy. Thay vì đó nó đã giải thích lý do vì sao."

"Những lý do khá chính đáng, từ những gì em nghe được."

"Không đủ chính đáng để bỏ qua những rủi ro mà nó đã làm. Royce cũng có thể đã mang Selig về một cách dễ dàng mà không cần sự giúp đỡ của nó. Nếu chồng nó không dạy dỗ nó điều đó cho nó thì anh sẽ làm."

Ông cầu nhau vì cú thúc bên sườn trước khi bà lăn lên người ông. "Anh biết rõ là phụ nữ không yếu đuối như vậy mà, Viking. Em nói Kristen đã làm đúng, em cũng sẽ làm như vậy nếu em ở hoàn cảnh của nó."

"Vậy thì có thể nó không phải là người duy nhất cần bị phạt."

"Em cảnh cáo anh không nên thử."

Garrick nghĩ về nó, và ông đã làm. Khi bà thách thức ông như vậy, bản năng chiến đấu của ông lại được khơi lên. Nhưng ông không muốn vợ mình giận ông vì cuộc tranh luận này.

" Thế thì thật tốt, vì em đã không ở đó để làm thế." Và ông hôn bà trước khi bà có thể tranh cãi thêm.

Chương 22

ERIKA tỉnh dậy với tiếng nói lao xao xung quanh và ánh mặt trời chói lóa của một buổi sáng làm lóa mắt . Nàng dễ dàng nhận ra tiếng nói – của Selig và em gái anh ta. Mặc dù vậy, nàng gặp khó khăn với việc nhận ra âm thanh gào thét cùng với âm thanh uỳnh uych sau đó, thỉnh thoảng đánh thức nàng vào giữa đêm.

Quá nhiều âm thanh ồn ào đã diễn ra nàng, nàng tự hỏi và nói to “Chúng ta đang bị tấn công ư?”

Nàng cũng không trông chờ một câu trả lời, nhưng lại có câu trả lời liền sau đó, vì âm thanh ồn ào đó cũng đánh thức Selig “Đừng có mừng vội, wench. Đó chỉ là Royce đuổi theo em gái tôi thôi. Có vẻ nó muốn đòi nợ vụ đánh đấm ”.

Kristen có thể đổ lỗi chuyện đó lên đầu Erika. Một lý do nữa để ghét nàng. Nhưng giờ đây có vẻ cô ấy đang đổ lỗi lên Selig – không, đó không phải là những gì họ bàn.

“Dây xích?”, Kristen hét lên khi đi tới đi lui quanh chiếc giường. “ Em không thể tin nổi là anh làm vậy!Và để làm gì?Cô ta sẽ không đi đâu cả”.

“Giờ thì điều đó là chắc chắn!”, anh trả lời lớn tiếng như là một sự tự vệ, mặc dầu anh tỏ ra khá là mệt mỏi.

Kristen không nhận ra cơn đau khi âm thanh lớn gây ra cho anh trai mình. Nàng vẫn hét lên “ Chết tiệt, Selig, anh biết em cảm thấy thế nào về những sợi xích!”

“ Những gì anh biết đó là mỗi lần em tức giận với Royce, em quay sang trút lên đầu anh”, anh phàn nàn “ Có lẽ lần này em tha cho anh đi, Kristen”

“Không cần thiết phải làm như vậy”, nàng khẳng khẳng, “ Sao anh không đợi đến khi anh mang cô ta về nhà của mình, để em không cần biết điều đó?”

“Anh không muốn mất cô ta vì những định kiến của em. Nếu không phải vì e không từng bị xích, có lẽ em không phản đối gay gắt đến thế vào lúc này”.

“ Nhưng em đã, và giờ thì em như vậy. Nếu anh quá lo lắng, thì hãy khóa cô ta lại. Nhưng hãy bỏ ngay—“

“Giữ nguyên sợi xích”.

“ Selig!”

“ Từ bỏ đi”, anh nói, “ Anh sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu”

Nàng điên lên “ Em ước có thể đánh anh một trận”.

Không hề tức giận, anh phản ứng “ Anh ước em có thể”.

Thái độ của nàng lập tức thay đổi. Nàng ôm lấy anh, đôi tay vuốt ve hai má anh, nhìn anh và nói “ Em xin lỗi”.

“Anh hiểu”, anh chỉ nói vậy. “ Giờ thì ngồi xuống. Em làm anh chóng cả mặt với việc đi lại như thế”.

“ Hải hước đấy, nàng vẫn đi lại, “ Quá hải hước”.

Đuôi mày anh nhếch lên khi nghe thấy âm điệu mỉa mai đó, anh đoán “ Vậy hôm qua em đã không thắng trong cuộc cãi vã”.

Nàng gật đầu. Anh có thể cười nếu anh không nghĩ rằng nàng có thể đánh anh mặc dù không muốn. Đây không phải lần đầu tiên Royce phản ứng sau lưng nàng. Và nàng thường khiến anh đau khổ trong vài tuần sau đó.

“Em nên tha thứ cho cậu ấy”, anh đề nghị “ Cha cũng làm vậy với em thôi”

“ Ồ, im đi”, giọng nàng lại vang lên gay gắt “ Em tới cứu anh, và thậm chí anh cũng đứng về phía họ”>

“ Sự thật là em không cần phải đi cứu anh. Anh sẽ mãi mãi biết ơn vì em đã tới khi anh cần em, nhưng Royce hoàn toàn có thể dễ dàng làm việc đó”.

“ Thật ư?”, nàng lại bắt đầu gào lên, và anh lại mệt mỏi một lần nữa vì âm thanh ấy “ Nhưng em sẽ nói cho anh những gì em biết. Nếu anh không nhúng mũi vào việc của đức vua, việc không phải của anh, thì không có chuyện gì có thể xảy ra”.

“ Như vậy không công bằng. Em đã đồng tình cho anh đi”.

“Em thật ngu ngốc –“

“ Việc la hét của cô khiến anh ấy đau đó, thưa cô Kristen”

Cả hai đều quay sang nhìn Erika với thái độ ngạc nhiên. Mặc dù vậy, họ cũng không thể ngạc nhiên hơn chính bản thân nàng. Nàng quay mặt vào tường để che giấu khuôn mặt đỏ như quả cherry. Sao những lời đó có thể bật lên từ miệng nàng? Nàng chỉ đang nghĩ như vậy. Và bên cạnh đó, việc anh ta bị đầu cũng không liên quan gì đến nàng.

Kristen hăng giọng, nhìn một cách dò xét với Selig “Nó thực sự tệ đến mức nào?”

Anh im lặng một lúc. Anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào vẻ bối rối của Erika. Loki take her, sao cô ta có gan nói thay cho anh?

“Selig?”

“Anh luôn thấy tệ nhất vào buổi sáng”, anh đáp.

“Anh không thấy khá hơn ư?”

“Không, anh khá hơn mà, anh thề.” Anh thêm vào khi thấy em gái mình có vẻ nghi ngờ “Chỉ là đôi khi những chuyện động bất ngờ và âm thanh ồn khiến nó có vẻ vậy. Không phải thường xuyên. Nhưng có lẽ anh thích sự yên lặng hơn”.

“Chắc chắn rồi”. Giờ đây Kristen tỏ ra thực sự quan tâm, dựng thẳng lại gối của anh, và xoa nhẹ lên trán anh “Anh cứ nghỉ ngơi chờ bữa ăn được chuẩn bị. Em sẽ sai Edith mang tới – “

“Không, đừng là cô ta. Thực ra, nếu em muốn giúp anh, thì hãy làm cô ta bù đầu với những việc khác. Anh mất nhiều sức lực khi có cô ta ở bên cạnh.”

Kristen cười thầm “Tội nghiệp Selig. Không đủ sức cảm dỗ như bình thường ư?”

“Không khí yên ắng này không phù hợp với những màn trêu chọc của em đâu”, anh gầm gừ

“Em thì không nghĩ vậy”, nàng thở dài, “Tốt thôi, em sẽ giữ cô ta xa khỏi tầm mắt cho đến khi anh muốn cô ta quay lại. Vậy Eda nhé?”

“Eda của em là người được chào đón nhất ở đây”.

Cánh cửa đóng lại vài giây sau đó. Erika vẫn không quay đầu lại. Nàng hi vọng anh đi ngủ để quên đi cơn đau hiện giờ. Nàng hi vọng rằng anh ta không hỏi lí do tại sao nàng lại nói như vậy, vì chính nàng không có câu trả

lời cho bản thân mình, chứ đừng nói tới cho anh. Tốt hơn hết, nàng mong anh ta phớt lờ nàng vào hôm nay. Anh ta rất giỏi trong việc phớt lờ nàng – khi anh không dành cho nàng một sự chú ý đặc biệt.

“Cô đã kết hôn chưa, Erika- không – có – trái – tim ?”

Hi vọng cũng vô ích.

“Đó không phải là tên tôi, và câu trả lời là chưa – mặc dầu tôi cũng sắp thôi”.

Giọng điệu nàng có ý dẫn mặt anh. Nhưng trong khoảnh khắc, anh không quan tâm “VẬY ai là vị hôn phu của cô?”

“Tôi cũng chưa biết. Anh trai tôi đang thu xếp việc này.”

“Cô không muốn tự chọn cho mình ư?”, anh hỏi không giấu vẻ ngạc nhiên.

“VỚI tôi đó không phải là vấn đề. Anh trai tôi rất yêu tôi. Anh ấy sẽ chọn cho tôi một người phù hợp. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ thất vọng”.

“Cô chưa thất vọng thôi, vì sẽ không có cuộc hôn phối nào vào lúc này”.

“VÌ anh nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ có lại tự do ư?”, cô hỏi.

“Thậm chí cô có thể có nó, thì ai sẽ tin rằng cô rời khỏi đây một cách nguyên vẹn?”

“Chưa ai nghĩ tôi là một kẻ nói dối cả”, nàng nghiêng răng.

Có chút gì đó thờ ơ trong lời đáp của anh

“Hầu hết những thiếu nữ đồng trinh đều như vậy”.

Nàng nhòm lên để nhìn chăm chăm vào anh “Và tôi cá rằng anh cũng có phần trong việc đó”

“Thực ra thì, wench, những thiếu nữ đồng trinh chẳng là gì với tôi cả. Họ chán ngắt với những nỗi sợ hãi, ngu ngốc vì thiếu kinh nghiệm và cuồng loạn trong cơn đau. Tóm lại, khá là khó chịu”.

“Để biết được điều đó, chắc anh cũng có phần”, nàng nói, giọng điệu cho thấy nàng đã đúng .

“Để biết điều đó. Tôi nghe lời phàn nàn từ các chú rể”.

“Đó là những gì anh nói”

Còn gì tốt hơn khi một người do thám cho người Saxon lại là một người Celt, người bị ít nghi ngờ nhất nếu bị phát hiện?

Tôi còn không biết nói thứ tiếng của họ.

Đó là những gì anh nói

Lời nhận xét nhạo báng của nàng khiến anh nhớ đến những lời nói này, nhớ đến sự vô vọng của anh khi họ nói những lời này. Nàng nhận ra điều này khi anh đột ngột thay đổi thái độ, từ dửng dưng sang đầy hăm dọa.

“Đó là những gì tôi đã nói”, từng lời bật ra, giá băng như đá “Cô còn dám nói tôi là một kẻ dối trá lần nữa ư?”

Nàng quyết định thận trọng, chỉ đáp “Bản năng của tôi là hoài nghi”.

Anh tỏ ra không hề hài lòng với câu trả lời đó “Bản năng của cô nên bao kèm thêm cả sự nghe lời nữa. Nếu nó không ăn sâu từ trước thì nó có thể và sẽ được điều chỉnh lại”

Nàng muốn tranh cãi về điều này, nhưng bản năng sinh tồn khiến nàng muốn rút lui- một nửa.

“Tất nhiên là về mặt thể xác có thể ép buộc được điều đó”

“Cô nghĩ rằng tâm hồn không thể ư? Tâm hồn sẽ trụ được bao lâu sau khi thể xác không thể làm gì ngoài việc lê lét?”

Một luận điểm không thể chối cãi, khiến nàng thối lui hoàn toàn. Bò lê? Nàng rùng mình vì chán ghét.

Selig mỉm cười khi nàng bị quay một hồi và lại chịu thua. Nàng quá dễ dàng bị đánh bại. Nàng có lòng tự trọng, nhưng không quá bướng bỉnh như những người phụ nữ trong gia đình anh. Anh đã nhầm khi nghĩ nàng giống Kristen. Quá tệ. Anh muốn được nhìn thấy nàng bò bằng đôi tay và đầu gối của mình, với mái tóc tuyệt đẹp đó chảy xuống.

Mái tóc xoã tung của nàng tuyệt đẹp, với chân tóc vàng óc, dày và phủ kín lưng nàng, và chảy dài xuống sàn nhà đến hông nàng. Anh đã bị hút vào nó vào ngày hôm qua, khi nàng dùng lược chải nó thành những gợn sóng – cũng giống như cách nàng làm anh mê đắm khi nàng trần truồng trong bồn tắm.

Anh cứng người lại với những ký ức ấy. Anh đã nhầm lẫn khi cho rằng lòng căm ghét có thể khiến anh vô cảm trước vẻ cuốn hút của nàng. Có lẽ có thể nếu nàng không quá đẹp. Đôi bầu ngực tràn căng, đầy đặn với hai

núm vú màu san hô nhô cao; và vùng bụng phẳng, cái cổ xinh xinh, cánh tay mảnh khảnh, đôi lông mày hoàn hảo một tay ôm và đôi chân dài.

Nàng cao hơn hẳn cho với những người phụ nữ Saxon mà anh từng biết . Anh đã rất nhớ những người phụ nữ không quá mong manh, những người mà một người đàn ông không phải quá nâng niu. Nàng không có khung người to lớn như Kristen , toát lên sức mạnh nhưng cũng không quá mong manh, dễ vỡ.

Khuôn mặt của nàng, khi được rửa sạch sẽ đánh yêu hơn nhiều so với trong trí nhớ của anh. Với đôi lông mày cong vút, đôi gò má cao, cái mũi thẳng và ngắn, và một đôi môi đầy đặn và mời gọi. Chiếc cằm bướng bỉnh có phần làm giảm vẻ đẹp của nàng, nhưng đôi mắt màu xanh da trời mềm mại có thể khiến người ta quên đi khiếm khuyết đó.

Anh đã chuẩn bị để cưỡng lại tất cả những ham muốn. Nhưng anh chưa chuẩn bị đối phó với đôi mắt ấy, làn da màu kem lấp lánh dưới bọt xà bông, và đôi tay di chuyển mời gọi như vậy.

Con cáo nhỏ. Nàng đã làm máu anh nóng lên. Nhưng thậm chí biết điều đó, anh cũng không thể làm nguội được cơ thể với nhu cầu có được nàng, một sự đam mê mà anh chưa bao giờ biết tới. Nếu anh là anh, với sức khỏe bình thường, anh sẽ hành động theo bản năng, và giờ thì điều đó làm anh tức điên. Anh đã tự nói với mình và nàng rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào nàng theo cách đó, nhưng anh đã nhận ra những thay đổi của mình. Chưa bao giờ anh nghĩ tới niềm đam mê sẽ tới thay thế cho tất cả.

Chương 23

Ngày từng ngày trôi qua không có gì thay đổi. Sự lo lắng của Erika, sự có mặt thường trực của Selig làm cho thời gian trôi qua nhanh chóng, ít nhất là đối với nàng. Một chuỗi các chuyện thường nhật nhanh chóng được tạo ra. Ivarr sẽ đến vào mỗi buổi sáng và buổi tối để xem sợi xích của nàng. Anh ta sẽ mở chốt ở trên tường nhưng không phải ở cổ nàng. Ban ngày, nàng được gợi ý là xếp nó lại quanh cổ nàng như một chiếc vòng cổ. Nàng làm vậy chỉ đơn giản vì nó giữ cho nàng không làm vướng chân nàng, ngạc nhiên thay, nó nhẹ giống như một chiếc vòng cổ vậy

Kristen có vẻ ghét sợi dây xích hơn nàng. Thêm hai lần nữa Kristen đến yêu cầu Selig bỏ sợi dây xích đi, nhưng anh không mấy may đồng ý.

Chúng không bao giờ được tháo ra.

Anh không nói như thế với em gái mình nhưng Erika không thể quên những lời nói đó và nàng đã chán nản như thế nào bởi những lời nói ấy. Mẹ anh cũng bình luận về sợi dây xích, không mạnh mẽ như Kristen, hầu như chỉ với thái độ tò mò. Và Selig trả lời tương tự.

Erika không thể chấp nhận chuyện này mà không nỗ lực để thay đổi nó. Ngón tay nàng thường xuyên nhức nhối vì nỗ lực tháo bỏ sợi dây xích khóa vào nàng mỗi đêm. Nàng không bao giờ đạt được điều gì ngoài việc chịu thêm đau đớn.

Kể cả sự nhẹ nhõm nàng cảm thấy khi được thoát ra khỏi bức tường vào ban ngày cũng không kéo dài lâu, bởi vì nàng hề được tự do. Eda hoặc Kristen sẽ đến đưa nàng đến nhà vệ sinh nếu cần thiết. Nhưng đó là thời gian duy nhất nàng được ở ngoài phòng ngủ của Selig- và sự hiện diện của anh. Việc mẹ anh cho anh ít tự do hơn lại là một chuyện khác. Anh chỉ bị bắt ở trên giường cho đến khi sức khỏe bình phục. Còn nàng, nếu Selig làm theo quyền của anh ta, sẽ không bao giờ có lại tự do ấy.

Nàng không bao giờ hỏi lại chuyện gì sẽ xảy ra với nàng một khi anh bình phục. Một mặt, nàng mong muốn sự trì hoãn. Mặt khác, nàng muốn chuyện này kết thúc để nàng có thời gian hồi phục khỏi những cực hình mà anh dự định trước khi anh trai nàng đến. Đó chỉ là giả dụ, dĩ nhiên, rằng nỗi đau nàng phải gánh chịu sẽ đủ để thỏa mãn Selig. Luôn luôn có khả năng rằng anh bị tổn thương về mặt tinh thần.

Nàng lo lắng về chuyện đó. Nàng lo lắng về Thurston và cánh tay gãy của cậu, tự hỏi rằng người nào sẽ nâng niu và yêu quý cậu khi nàng không ở đó để làm điều đó. Nàng lo lắng về Turgeis đang cố gắng quyết liệt để giải cứu nàng và bị bắt. Và nàng lo lắng nàng có thể sẽ ở đây hang tháng trời trước khi Ragnar biết được rằng nàng đã bị bắt.

Có người sẽ được cử đi để tìm anh, nhưng anh không ở cố định một chỗ khi anh đang tìm kiếm một người vợ cho mình và một người chồng cho Erika. Anh có thể ghé thăm vùng đất của Guthrum, nhưng cũng có thể anh

đi tận vùng phía bắc xa xôi của Nauy, và người Mercian vẫn còn chút quyền lực ở phía đông. Ragnar thực chất có thể đi xa trong vài tháng.

Trò chuyện với Selig không phải vui vẻ gì. Nàng thường kết thúc với sự giận dữ hoặc sợ hãi hơn. Thế nên nàng không bao giờ bắt chuyện với anh. Nhưng thỉnh thoảng anh cũng bắt chuyện với nàng cho đỡ chán, và đôi khi anh cũng cho nàng thấy mặt khác của anh, những điểm mà những người phụ nữ ngưỡng mộ anh biết rất rõ.

Anh có thể thực sự làm người khác say mê, có thể rất thú vị. Anh có thể làm cho một người phụ nữ cảm thấy mình đặc biệt. Và anh có thể khiến Erika mất cảnh giác với một lời nói hoặc một cái nhìn có thể làm trái tim nàng đập nhanh hơn. Những tưởng tượng mà anh có thể mang đến, và khi nàng bắt gặp mình có một tưởng tượng về anh, nàng gần như phát khóc, nhưng không phải trước khi nàng tưởng tượng về cảm giác được vòng tay mạnh mẽ ấy ôm lấy vuốt ve nàng, về hương vị của đôi môi hấp dẫn đó, về đôi mắt ấy đong đầy những xúc cảm và ham muốn chỉ dành riêng cho nàng và chỉ nàng mà thôi.

May mắn thay, anh không thể hiện những điều kỳ diệu đó đủ để nàng quên đi sự độc ác mà anh dành riêng cho nàng.

Một tuần trôi qua, Selig bắt đầu rời khỏi giường ngoài sự kiểm soát của mẹ anh. Anh không đi đâu xa, không rời khỏi phòng nhưng bắt đầu di chuyển để cơ bắp hoạt động. Và anh cũng nắm lấy sợ xích của Erika và dắt nàng đi vòng quanh phòng với anh.

"Tập làm quen với nó đi," đó là tất cả những gì anh nói đáp trả lại cái nhìn đầy thắc mắc của nàng trong lần đầu tiên.

"Với cái gì?"

Anh không trả lời, kể cả khi nàng hỏi lại thêm một lần nữa. Nàng giả định rằng anh nghĩ nàng cũng cần phải vận động giống như anh. Thực tế thì đúng vậy. Tất cả những gì mà nàng làm là ngồi trong cái góc của mình, giờ qua giờ, không dám đi lại trong phòng nếu không có sự cho phép của anh, miễn cưỡng phải hỏi anh bất cứ việc gì.

Đó là ngày đầu tiên nàng từng đứng bên cạnh anh, cảm giác được chiều cao 6 feet rưỡi của anh. Nàng đã nhìn thấy anh đứng trước đó, dĩ nhiên,

nhưng nàng chưa bao giờ đứng gần anh như thế. Và nàng chưa từng nghĩ anh lại cao đến vậy. Nàng không phải người phụ nữ bé nhỏ, ít nhất là không nếu so với những người phụ nữ Saxon, nàng cao hơn hầu hết bọn họ. Ở đây, chỉ có duy nhất Kristen cao hơn nàng vài inches, còn Selig cao hơn nàng đến cả foot. Và bây giờ, anh đang dần lấy lại sức mạnh của mình, chiều cao đó khá là đáng sợ.

Nhưng cái ngày mà nàng không thể quên là khi anh đang ngủ, lúc chiều muộn, không ai ở đó để biết rằng cơn ác mộng của anh bắt đầu ngoai trừ nàng. Nàng cũng đang mơ màng trong giấc ngủ, thời tiết quá nóng và oi bức, không có một cơn gió nào từ cửa sổ để làm dịu không khí.

Tiếng rên rỉ đầy đau đớn khiến nàng mở mắt. Nàng chưa từng nghe thấy điều gì như thế kể từ chuyến đi miền nam. Thông thường nàng biết khi nào Selig đau đầu, dù anh không bao giờ gây nên tiếng động nào cả. Trạng thái anh bây giờ rung một hồi chuông cảnh báo cho nàng đưa nàng đến gần giường anh trước khi nàng nhận ra mình đang làm gì. Khi việc đó xảy ra, nàng quay đầu lại hướng về cái góc nhỏ của mình. Nàng không quan tâm dù Loki có làm anh biến mất. (Loki: một ác thần trong thần thoại Bắc Âu). Nàng sẽ không đụng một ngón tay tới ...

Tiếng rên rỉ khê khê làm ngưng mọi suy nghĩ của nàng lại và đưa nàng quay lại bên giường. Mất một giây để nàng biết rằng anh không phải đang nói chuyện với nàng, anh đang ngủ và đang phải trải qua một giấc mơ khó chịu khiến anh hết quay đầu sang bên này lại quay sang bên kia như muốn phủ nhận một điều gì đó. Nàng bắt đầu khi bàn tay anh dấm mạnh vào giường. Anh có thể bị bầm dập tiếp theo đó.

Nàng quyết định đánh thức anh dậy, trước khi anh khiến cho mình bị thương. Không phải vì nàng hành động theo khuôn phép hay vì nàng chưa từng thấy ai đau đớn trước đó. Đơn giản chỉ bởi vì nếu có thêm một vết thương nào nữa, nàng sẽ bị giam cầm trong căn phòng này với anh lâu hơn. Không một lý do nào khác có thể khích lệ nàng đến bên giường và lắc vai anh dậy.

Tiến đến gần chỗ anh hơn, nàng có thể nghe thấy tiếng lẩm bẫm. “Đừng ... đừng cười nữa. Dừng lại ... phải dừng lại.”

Erika cứng người lại khi nhận ra anh đang mơ về nàng. Anh đã nói sẽ làm nàng không bao giờ cười được nữa. Đó là mục đích của anh, làm cho nàng đau khổ đến mức nàng không bao giờ tìm lại được niềm vui nữa. Nhưng trong giấc mơ của anh, chắc hẳn anh không thành công, nếu không anh đã không khổ sở đến vậy.

Nàng những muốn để anh lại với giấc mơ đó. Nhưng nó chẳng giúp ích gì cho nàng nếu như anh làm mình bị thương. Vì vậy, một cách bực bội vì những hang loạt những điều bực bội mà nàng đang cảm thấy, nàng lắc anh một lần nữa – kết quả của việc đó, không thể lường trước được.

Mắt anh mở ra, không tập trung. Một tay anh dờn đến phía sau gáy nàng. Và trước cả khi nàng có thể kêu lên, nàng bị kéo xuống phía anh tới một nụ hôn.

Nó không giống như bất cứ cái gì nàng đã trải nghiệm qua hoặc mơ đến, sự tuyệt vời tràn ngập các giác quan của nàng. Những bực bội tan biến. Không có chỗ cho chúng khi quá nhiều cảm xúc mời ùa tới thu hút sự chú ý của nàng. Đôi môi anh chà xát lên môi nàng, đùa nghịch với đôi môi nàng, khẽ tách chúng ra mở đường đưa lưỡi anh vào.

Hơi nóng ẩm ướt, êm dịu, mềm mại như lụa và một cơn lốc xoáy khoái cảm ủa đến. Erika quên cả thở, quên cả việc nàng đang tựa vào, vùi mình vào ngực anh.

Điều này có lẽ làm cho anh thức tỉnh, bởi vì đột nhiên anh đẩy nàng ra, lăn người về phía giường và nàng ngã khỏi giường.

Anh ngồi dậy nhìn chăm chăm xuống nàng đang choáng váng trên sàn nhà. “Vì chiếc búa của thần Thor, cô đang làm cái quái gì vậy?”

“Tôi!” Nàng đang bò trên đầu gối của mình, quá cảm phẫn để có thể nói gì. “Tất cả những gì tôi làm là cố đánh thức anh dậy. Anh bị ác mộng – mà thực ra có thể là mộng đẹp nhưng chẳng qua anh không thích thôi.”

Anh đưa lưng bàn tay quẹt ngang môi mình để lảng mạ nàng. “Tôi chẳng nhớ có giấc mơ nào cả.”

Erika cũng không thềm trả lời cho đến khi nàng cũng hành động giống anh, đưa tay chà lên môi để xóa sạch cảm giác của anh trên môi mình. Rồi đầy khinh miệt, nàng nói. “Quá tệ.”

"Tôi cảnh cáo cô, wench—"

"Đừng có mà bực bội," nàng đốp lại. "Đó là lỗi của anh, không phải của tôi. Và lần tới nếu anh còn cưỡng hôn tôi, cẩn thận đấy. Tôi sẽ dùng răng xé anh ra."

Máu nóng bùng lên mặt anh, anh quá tức giận và si nhục nàng. "Cô không nên để chuyện này xảy ra lần nữa. Tôi thà hôn lên đít lợn còn hơn."

Việc này cũng khiến Erika mặt đỏ tía tai như anh. "Tôi cũng nghĩ giống hệt anh đấy."

Anh ném cái chăn ra để rời khỏi giường. Erika quá tức giận để rút lui lần này. Tay nàng chống nạnh. Cằm nàng ngẩng cao lên. Việc anh đang mặc đồ lót, như bình thường anh vẫn mặc khi vận động quanh phòng dạo gần đây, là một sự may mắn, nhưng nàng sẽ không chịu thua, việc đó phỏng có ích gì.

"Chuyện gì xảy ra ở đây thế?"

Erika không bao giờ biết chuyện gì có thể xảy ra. Sau khi nàng bình tĩnh lại, nàng cảm thấy biết ơn vì điều đó. Mới đây, nàng và Selig cùng quay ra và thấy mẹ của anh đang đứng ở cửa. Bà trông có vẻ không hài lòng chút nào.

Selig quay lại tựa mình vào gối. "Chỉ một chút bất đồng nhỏ thôi mẹ ạ," anh nói trong tiếng thở dài.

"Nhỏ thôi sao?" Bà khịt mũi. "Còn hơn cả to đấy chứ. Nhưng mà mẹ mừng là con đã có thể đi lại được rồi đấy."

Anh chống mình lên khuỷa tay. Ánh mắt đầy hi vọng đến tức cười. "Vậy là sự giam cầm của con sẽ được chấm dứt phải không?"

"Mẹ cho là vậy." Giọng bà cho thấy bà không thoải mái về việc đó chút nào. "Mặc dù mẹ nghĩ là con đã hồi phục được khá ổn. Con trông có vẻ bình thường rồi."

Selig cười toe toét. "Chuyện gì dẫn đến việc mẹ hủy bỏ việc cấm đoán ấy với con vậy vậy, trông mẹ có vẻ không vui?"

"Nghe bảo rằng đức vua sẽ đến đây trong vòng 1 giờ. Royce nghĩ rằng cậu ấy cần nói chuyện với con về vụ tấn công đã làm cho nó mất đi một giám mục. Nếu như con cảm thấy đủ khỏe để xuống sảnh—"

"Con đã đủ khỏe từ tuần trước cơ."

"Vẫn chưa được nửa tháng, Selig. Nếu mẹ có quyền—"

"Con biết mà mẹ," anh tiếp tục ngắt lời bà. Anh vẫn cười toe toét. "Và con sẽ cần kha khá thời gian để mặc quần áo để không bị mệt. Chắc là mẹ nên đi để con có thể bắt đầu. Con nghĩ rằng nó sẽ mất đến cả tiếng trước khi Alfred đến."

Cái nhìn của bà có đầy vẻ hoài nghi, nhưng bà cũng dời đi. Và Selig vội chạy ngang phòng đến chiếc rương của anh.

Erika mĩa mai. "Anh nên cảm thấy xấu hổ về bản thân mình, nói dối với mẹ mình như thế."

"Tại sao?" anh bộp lại, vẫn cười toe toét, cuộc tranh luận của họ trước đó đã bị lãng quên. "Khi bà ấy biết rất rõ rằng tôi sẽ xuống dưới lầu trong vòng 10 phút nữa. Trái ngược với những gì cô nghĩ, không thể nào lừa được người phụ nữ ngọt ngào đó đâu."

Chương 24

Selig đã không sai về thời gian anh cần để thay đồ, tuy nhiên khi anh mặc đồ xong, trông anh như thể công việc đó đã lấy đi hàng giờ của anh. Dĩ nhiên, anh trông cực kỳ anh tuấn. Xà cạp làm bằng da hươu nâu buộc chéo ở bên ngoài bởi dây da đen, chiếc áo trắng không tay được bó chặt nơi thắt lưng bởi thắt lưng bản to làm bằng da thuộc, mặt thắt lưng là đầu rồng Nauy.

Đôi ủng màu đen làm bằng da mềm được trang trí bằng lông thú màu trắng, áo ngắn màu đen khoác với chiếc khóa bằng vàng khoác vừa vặn qua vai anh. Chiếc vòng tay quấn chặt lên bắp tay cơ bắp của anh một lần nữa lại trạm trổ hình đầu rồng ở cuối, sáng lên với đôi mắt nhỏ bằng hồng ngọc. Chúng vừa khít chứng tỏ người anh đã trở lại bình thường với cơ bắp ở tay và bụng.

Chiếc vòng bằng vàng quanh cổ anh được khắc hình ba con sói, lớn dần theo kích thước, mỗi con đều được gắn hồng ngọc vào mắt. Chiếc vòng vàng ấy có vẻ nặng hơn nhiều so với sợi xích của Erika, có thể nặng gấp 2 lần.

Mái tóc đen của anh dày và bóng vì mới được tắm rửa sạch sẽ mới đây – nàng đã phải chịu đựng việc tắm rửa của anh vào sáng hôm đó, dù nàng vẫn dán mắt lên tường như thường lệ - mái tóc ấy đang bông bênh trên vai qua mỗi cử động của anh. Sự tương phản với chiếc áo thun trắng đẹp đến choáng váng.

Erika như bị hút hồn, nàng cứ nhìn anh chăm chú, và quên mất quyết tâm tránh các cuộc đối thoại với anh của mình. “Sói có vai trò quan trọng trong gia đình anh không?”

Anh thậm chí không cần nhìn nàng khi anh đeo nhẫn vào sợi tay của mình. Chiếc nhẫn vừa khít vào ngón tay, phần nào chứng tỏ anh đã hồi phục, ít ra là về sức mạnh.

"Không. Tôi chỉ có hai con làm vật nuôi khi tôi còn nhỏ," anh trả lời.

Nàng không thấy có gì là lạ. Nàng cũng mua một con sói nhỏ khi nàng tám tuổi, nhưng cha nàng đã cấm nàng không được giữ nó.

"Vậy tại sao lại có 3 con trên tấm huy chương?"

'Con thứ ba thay thế 2 con kia khi chúng già và chết đi.'

"Vậy là con thứ 3 vẫn còn sống phải không?"

"Đúng thế," anh nói và bước đến đứng trước mặt nàng. "Bây giờ đưa sợi xích của cô đây, wench."

Nàng lờ mờ đoán ra ý định của anh và từ chối. “Anh không cần phải xích tôi vào tường chỉ bởi vì anh không có ở đây. Khóa cửa vào là được mà.”

Anh mỉm cười, nụ cười đẹp đến mê hồn của anh cảnh báo rằng nàng sẽ không thích câu trả lời của anh. "Từ lúc nào mà cô nghĩ là cô có quyền lựa chọn thế, wench?"

Đó là bởi vì cuộc tranh luận trước đó, và vị nộ hôn chết tiệt đó nữa. Nàng biết là như vậy.

"Không, cô sai rồi." Anh lại thể hiện khả năng đọc những suy nghĩ hoặc thể hiện của nàng. "Cô sẽ đi xuống đó với tôi."

Đó là điều cuối cùng mà nàng nghĩ nàng sẽ nghe từ anh. "Xuống đại sảnh ư?"

"Đúng."

Một chút tự do, dù chỉ là tạm thời. Đó là một phần thưởng nên nàng nên nghi ngờ nó. Nhưng nàng quá ngạc nhiên để nghi ngờ.

Nàng tháo “chuỗi vòng cổ” của nàng ra và đưa phần cuối cho anh. Anh không cầm nó, thay vì đó anh với tay đến chỗ dây xích gắn cổ nàng. Không cần phải rang sức sợi xích đã được mở ra.

"Vây là sức mạnh của anh đã được hồi phục hoàn toàn rồi nhỉ." Nàng gần như nín thở khi bình luận.

"Không hẳn, nhưng cũng đủ," anh trả lời, sự thỏa mãn của anh hiện lên thấy rõ.

Và trong giây tiếp theo, sợi xích lại được gắn lại vào cổ nàng. Lúc đó nàng mới hiểu rằng anh chỉ muốn thử khả năng tự mình mở và đóng móc của sợi dây xích để Ivarr không cần phải ghé qua mỗi ngày để làm điều đó nữa mà thôi.

Sự thất vọng của nàng như có thể sờ nếm được, làm nàng hầu như không nhận ra tay anh trượt xuống sợi dây, kéo chúng lại, cho đến khi anh với tới sợi xích cuối cùng và quấn quanh bàn tay mình. Anh rời khỏi phòng, kéo nàng đi phía sau anh.

Nàng không buồn phản ứng, ít nhất cho đến khi họ ra đến cầu thang. Khi anh bước xuống, với sợi xích trong tay, nàng cưỡng lại, nới rộng khoảng cách giữa họ.

"Anh có thể thả sợi xích ra được rồi. Tôi—"

Anh quay lại, nhướn mày với nàng. "Không phải tôi đã cảnh báo cô là phải tập làm quen với cái này đi rồi còn gì?" Nàng đông cứng lại. "Tôi không hiểu."

"Cô nghĩ là cô sẽ phải chịu cơn đau giống như tôi đã chịu ư, , Erika—"

Không-Tim?" Lại nụ cười đó- sự cảnh báo. "Không, tôi không làm thế với một phụ nữ, dù đó là cô. Có nhiều cách khác, giả sử như nổi đau bị nhục nhã và ô nhục." Anh giật sợi dây, và nàng bị kéo xuống cầu thang gần chỗ anh.

"Đừng có mà làm thế lần nữa."

Không bị tra tấn, dù không bị tra tấn. Giờ nàng đã biết số phận của mình, điều mà anh dự định sẽ làm. Không phải sự trả thù bình thường. Không có

gì là đơn giản đối với nàng. Chỉ có sự ô nhục và đê hèn dành cho nàng, cho đến khi sự kiêu hãnh của nàng trở nên vô nghĩa. Nàng thà chịu nỗi đau về mặt thể xác còn hơn, nhưng nàng không có quyền lựa chọn. Anh đã quyết định – Không, nàng không thể bị đánh bại bởi việc này. Anh có thể cố làm nàng thấy nhục nhã, nhưng nàng không có ý định trao cho anh sự kiêu hãnh của mình. Bằng cách nào đó, nàng sẽ giữ lại được nó.

Anh tiếp tục xuống cầu thang. Mặc dù nàng miễn cưỡng làm việc này, nhưng nàng đi gần anh đến mức sẽ không có nghi ngờ gì là nàng theo anh một cách tự nguyện, làm cho việc anh cầm sợi xích kéo nàng đi trở nên nực cười.

Máu nóng dồn lên mặt nàng, không thể kiểm soát được ngay khi họ bắt đầu bước vào đại sảnh. Dù đầu nàng vẫn ngẩng cao. Và nàng tránh không nhìn vào ai cả, kể cả những người trong gia đình anh đang ngồi bên bàn gần thùng bia lớn.

Bà Brenna nhìn lên với vẻ bất bình, Kristen thậm chí có vẻ tức giận, môi mím chặt lại. Royce thì có vẻ khá vui thích. Và cha của Selig thì không thể hiện thái độ gì cả. Ông hiếm khi thể hiện thái độ gì khi nhìn nàng.

Khi tất cả mọi người trong sảnh dừng tất cả những việc họ đang làm lại, Erika phải tự trấn an mình rằng nàng quá gần với Selig anh tuấn, nàng sẽ trở nên vô hình, đặc biệt trong bộ quần áo của người hầu mà nàng đang mặc. Chiếc váy quá ngắn không che được sợi xích và chiếc cùm ở cổ chân nàng. Nó cũng quá chật với gực nàng, dù đã được che dấu bằng chiếc áo ngoài thùng thình được thắt lại nơi thắt lưng bởi sợi dây thừng.

Anh dẫn thẳng nàng vào khu vực thư giãn mà cả gia đình anh đang đợi. Tất cả mọi người đều đang ngồi ngoài trừ Garrick, người đang đặt một chân trên chiếc ghế dài, một khuỷu tay chống lên đùi. Selig, bình thần đến bên chiếc ghế đối diện với mọi người như không có chuyện gì xảy ra. Không có lời chỉ dẫn nào cho nàng, Erika vẫn đứng không tự nhiên đằng sau lưng anh.

Kristen đứng dậy khi anh ngồi xuống, có thể bởi vì nàng sẽ áp đảo được anh từ vị trí đó. "Thế này thật là không thể chịu được, Selig," nàng bắt đầu.

"Không hỏi thăm chút nào về sức khỏe của anh sao, em gái?"

Nàng có vẻ như thực sự phải rút lại những lời nàng định nói thêm, nhả ra từng chữ một: "Các cơn đau của anh hết rồi phải không?"

"Hầu hết."

Đôi tay nàng đập xuống bàn khi nàng vươn người tới phía trước. "VẬY thì em nhắc lại, thế này là không thể chịu đựng được, và đừng có hỏi em về chuyện gì, anh thật quá đáng, anh đã biết rất rõ. Anh định đưa cô ta đến chỗ đức vua sao?"

Selig nhún vai hờ hững. " Chẳng có gì là lạ khi thấy một nô lệ bị xích cả."

Erika bối rối vì chuyện đó và quay mặt đi để nàng không phải nghe gì thêm. Nhưng những gì Selig nói thêm với Kristen bằng tiếng Celt, nàng nghe không hiểu chút nào, nên nàng cố gắng lờ nó đi trong giây lát.

"Nô lệ nam, có thể không," Kristen đồng ý. "Nhưng nữ nô lệ cuối cùng bị xích ở đây là em đấy. Và kể cả khi Alfred không chú ý đến cô ta, việc gì sẽ ngăn cô ta không cầu xin sự cứu giúp từ ông ta? Và đừng nghĩ là ông ta sẽ không lắng nghe một người Đan Mạch nhé. Ông ta sẽ đặc biệt lắng nghe một người Đan Mạch đấy."

Lúc này Royce nhảy vào tham gia cuộc tranh luận. Bởi vì Kristen vẫn chưa hoàn toàn bỏ qua cho anh vì trận đòn nàng phải chịu, và bởi vì nàng lạnh nhạt với anh hơn anh có thể chịu đựng được, anh phải có đứng về phía nàng. Dù những lý do của nàng có quan trọng hay không.

"Cô ấy nói đúng đấy," anh bảo với anh rể. "Alfred cũng có thể sẽ yêu cầu anh thả cô ta ra. Và không được ngoan khi từ chối thi hành mệnh lệnh của đức vua nếu anh không có một lý do đúng đắn."

"Lý do của anh đúng đắn đấy chứ," Selig khẳng định.

"Có vẻ không công bằng, nhưng đức vua sẽ không nghĩ rằng trả thù là dung dăng đâu."

"Đặc biệt là khi sự hòa bình của vương quốc sẽ bị đe dọa vì nó," Kristen nói thêm.

"Và họ không thích mất đi những người khỏe mạnh chỉ vì cuộc chiến cá nhân," Royce vẫn tiếp tục, "khi họ cần những người đàn ông đó."

Cuộc tranh luận vẫn sôi sục. Brenna không cảm thấy cần thiết phải tranh luận. Garrick cũng vậy, vì vậy ông đến bên Erika.

"Vậy nó biến cô thành nô lệ vật cưng của nó hả?"

Từ “vật cưng” thậm chí còn khiến Erika bực bội hơn cả từ “nô lệ”, vì nó chính xác những gì Selig đang làm, đối xử với nàng như con vật, một con vật nuôi để mua vui cho anh, một sinh vật không nguy hiểm, nhưng quá ngu dốt để được thả ra ngoài mà không có sợi dây xích.

Đó là lần đầu tiên cha của Selig nói với nàng, dù ông đến phòng Selig thăm anh khá thường xuyên. Nàng tự hỏi liệu ông có tệ giống như con trai mình khi chỉ ra tình hình nhục nhã đó của nàng. Thái độ của ông không bảo nàng thêm điều gì.

"Anh ta nghĩ là anh ta biến tôi thành nô lệ."

Câu trả lời của nàng làm cho Garrick khẽ mỉm cười. "Nó chính xác là quan điểm của vợ tôi. Bà ấy không bao giờ chấp nhận là tôi sở hữu bà ấy."

Erika hoài nghi. Cả mẹ và con gái đều bị người đàn ông mà họ cưới biến thành nô lệ? Không lạ vì sao cái ý tưởng về chuyện đó đến với Selig dễ dàng đến thế. Anh ta đơn giản là theo truyền thống gia đình.

Ý nghĩ khiến nàng ớn lạnh, nhưng ít nhất nàng cũng không kết thúc như mẹ và em gái anh ta, cưới người bắt giữ mình. Chuyện đó khó có khả năng xảy ra như việc nàng sẽ được trả tự do trong vòng một giờ vậy. Không có khả năng nào.

"Nhưng bà ấy sớm sở hữu tôi, cả trái tim lẫn linh hồn." Garrick vẫn đang hồi tưởng. "Cô có biết làm sao lại như thế không, wench?" "Tôi không quan tâm—"

"Với một ý chí bất khuất và lòng kiêu hãnh không chịu cúi đầu. Bà ấy là lửa trên mảnh đất băng giá, với một trái tim và năng lực của người chiến binh. Trước tiên bà ấy thu phục được lòng ngưỡng mộ của ta, sau đó đến trái tim ta. Lòng kiêu hãnh của cô có chịu cúi đầu không?"

Nàng thực sự ước rằng ông sẽ không nói gì về chuyện này. "Không," nàng nói một cách cứng nhắc. "Nhưng cho bản thân tôi, chứ không phải để gây ấn tượng với anh ta."

"Cơer giận của cô cũng dễ hiểu thôi."

"Sự giận dữ chỉ là một phần nhỏ những gì tôi cảm thấy về con trai ông thôi," nàng tuyên bố với ông.

Ánh mắt ông trở nên nghĩ ngợi. "Thật đáng tiếc, sự đối xử của nó đối với cô – và không bình thường."

"Ông có ý nói rằng anh ta không biến phụ nữ khiến cho anh ta bị đòn thành nô lệ ư?"

"Đừng cợt nhả với ta, cô bé," ông quở trách nhẹ nhàng. "Ta có ý là, nó chưa bao giờ làm tổn thương người phụ nữ nào trong đời nó. Nó ngưỡng mộ họ."

"Ngoại trừ tôi."

"Ngoại trừ cô," ông đồng ý.

Nàng nghĩ rằng cuộc đối thoại đã kết thúc. Cuộc tranh luận vẫn còn khá quyết liệt phía sau nàng. Nhưng Garrick vẫn chưa rời khỏi chỗ nàng.

Sau một vài giây im lặng khó chịu, ông bình luận, "Con gái ta rất hăng hái đang đòi lại công lý cho cô đó."

Erika khịt mũi. Nàng không thể kiềm lại được. "Con gái ông không muốn động tay chân giúp tôi đâu. Cô ấy đơn thuần chỉ phản đối những sợi dây xích."

"Không nên quá chắc chắn về động cơ của Kristen. Hành vi của Selig sẽ gặp phải sự cản trở từ nó."

"Không phải từ ông sao?"

"Không hoàn toàn."

"Ông có ý rằng đàn ông hiểu về sự trả thù tốt hơn phụ nữ sao? Tôi nghi ngờ chuyện đó."

"Vậy giờ cô cũng đang khao khát muốn trả thù sao?"

Erika ngạc nhiên, không phải bởi câu hỏi, mà bởi câu trả lời của chính mình. "Tôi chưa từng nghĩ đến việc trả thù. Tự do là những gì tôi nghĩ đến. Nhưng tôi cho rằng tôi cũng sẽ nghĩ đến việc trả thù."

"Vậy thì chúng ta hãy hi vọng rằng cô sẽ có lại tự do trước lúc đó" ông nói.

Thêm ngạc nhiên, thêm mạnh mẽ. "Ông sẽ không bỏ qua việc anh ta làm ư?"

" Bản tính của nó không phải là độc ác hoặc lừa gạt. Đó là những gì mà em gái nó đang ngăn cản. Ta có cảm giác rằng rồi nó sẽ cảm thấy hối hận vì những gì nó đã làm."

"Ông có thể bắt anh ta chấm dứt chuyện đó."

Ông cười với nàng. "Nếu cô để ý, Erika của Gronwood, con trai ta đã ở cái độ tuổi mà nó không cần đến cha nó nữa rồi. Ta chỉ có thể cho nó lời khuyên thôi."

"Thật không?"

"Không phải về cô. Ta và vợ ta đã quyết định không can thiệp."

Lại thêm một chút hi vọng khác vừa nhóm lên đã bị dập tắt. Một cách cay đắng, Erika quay lưng lại với ông về phía những người khác. Nhưng hầu hết mọi người không còn ở đó nữa. Chỉ có Selig và Royce vẫn còn ở đó, và Selig đang ngồi trên chiếc ghế của anh ta, nhìn nàng và có vẻ như anh đã nghe được hầu hết cuộc đối thoại.

Cầm nàng ngược lên thách thức, chỉ để cảm thấy sự giật mạnh nơi cổ nàng kéo nàng từ từ lên phía trước. Anh đang quấn sợi dây xích vòng quanh bàn tay. Nếu anh tiếp tục, nàng sẽ phải cúi mình trước anh ta lần nữa. Anh không làm đến mức vậy, nhưng nàng quá gần với anh, anh phải ngược mặt lên nhìn nàng. Có vẻ như anh cũng không mấy để tâm đến việc này.

Đằng sau anh trên bàn, nàng để ý ai đó đã mang cho anh một mâm thức ăn, dù chưa đến gần giờ ăn tối. Anh ta đã ăn đủ thức ăn dành cho cả một đội quân trong hai tuần vừa rồi, thế nhưng những người phụ nữ vẫn quyết tâm vỗ béo thêm cho anh. Nàng bắt đầu tự hỏi, anh trông thế nào trước khi bị chấn thương ở trên đầu.

"Cô có thể ngồi cạnh tôi ăn nếu như cô chịu gọi tôi là chủ nhân."

Mắt nàng hướng về phía anh và nheo lại. "Đó không phải là cái tên mà tôi sẽ gọi anh."

Anh nhả từng từ để chứng tỏ rằng anh không hiểu nhầm ý nàng. "Vậy thì cô có thể ăn trong tay ta, dưới chân của ta."

Nàng thấy ngạc nhiên là anh không nói thêm, "Giống như con chó." "Tôi sẽ không ăn gì, cảm ơn."

"Tôi nghĩ là cô sẽ ăn. Thức ăn là cần thiết để duy trì sức khỏe của cô. Mặt khác, quần áo thì không cần thiết."

Mặt nàng tái bệch. Anh ta có thể làm thế. Anh ta sẽ lột trần nàng trước mặt mọi người. Còn có cách nào tốt hơn để làm cô nhục nhã hơn thế, và đó là những gì anh ta đang cố làm, sau tất cả những chuyện này.

Nhưng tâm trạng nàng không dễ bị tác động, bởi nàng biết chuyện này thế nào rồi cũng sẽ đến, dù nàng có làm gì đi chăng nữa. Vậy thì bây giờ hay sau này có gì khác đâu?

"Cứ làm những gì anh muốn," nàng nói với sự hờ hững giả vờ mà nàng cố hết sức mới làm được.

"Dĩ nhiên, wench, đó chính xác là những gì tôi định làm."

Anh cười, ghi nhận phản ứng cứng người lại của nàng và rằng nàng đã chuẩn bị cho tình huống tồi tệ hơn. Nó còn hơn sự thỏa mãn, khi có lợi thế này đối với nàng. Sự thỏa mãn anh cảm thấy thật lớn, gần như sự khêu gợi. Anh sẽ không để mất nó chỉ vì sự bất đồng quan điểm với một vị vua.

"Nhưng hôm nay," anh tiếp tục, "cô tạm thời được tha. Em gái tôi đã thuyết phục được tôi rằng sẽ không tốt nếu giới thiệu cô với vua Saxon. Chúng ta sẽ đợi đến khi ông ta rời đi để xem cô sẽ ăn trên tay của tôi – hoặc gọi tôi là chủ nhân."

Erika hi vọng rằng đức vua đã rời đến ở Wyndhurst và sẽ ở đây vô thời hạn. Những điều nàng phải đối mặt khi ông ta rời đi sẽ là một thảm họa với nàng.

Chương 25

Hai ngày tiếp theo, Erika bị bỏ lại một mình. Nàng không quan tâm đến chuyện đó lắm, mặc dù sự tự do của nàng bị hạn chế trong cái góc nhỏ trong phòng của Selig. Anh không những khóa cửa vào cái ngày anh đưa nàng lên gác ngay trước khi đức vua đến mà còn xích nàng vào tường. Không có hi vọng nào cho nàng thoát ra khi vắng mặt anh kể từ ngày hôm đó.

Ba lần những người phụ nữ đến gõ cửa phòng, đó hẳn là những người phụ nữ Saxon nàng nhận biết được qua tiếng nói của họ. Tất cả bọn họ đều đi tìm Selig, có lẽ vì không thấy anh trong đại sảnh nên họ đều nghĩ anh đã quay về phòng. Erika tự hỏi đã bao nhiêu lần anh đùa giỡn với các quý vô xinh đẹp ở trong căn phòng này, bởi những người phụ nữ đó tìm đến đây mà không nhầm lẫn. Và bây giờ anh sẽ vui đùa với họ ở đâu khi mà nàng bị nhốt trong phòng anh thế này. Có lẽ là những căn phòng khác chăng?

Eda đến như thường lệ với thức ăn, và bây giờ là với cái chậu, bởi vì bà không thể tháo xích từ trên tường cũng như Erika, và Selig hiếm khi ở đây để làm việc đó. Người hầu già không còn nhìn nàng với ánh mắt thiếu thiện cảm như mới đầu. Ánh mắt của bà chứa đựng sự thương hại, điều mà Erika chẳng thích chút nào.

Nàng sẽ thoát khỏi tình trạng khó chịu này, chỉ có vấn đề thời gian thôi. Hơn nữa nàng vẫn đang chống lại việc tự thương hại bản thân, nàng không muốn ai thương hại nàng hết.

Hôm qua, Eda đã tán chuyện rất tử tế về nhà vua và đoàn tùy tùng, bà không mong đợi sự hưởng ứng từ Erika và quả thật nàng cũng không đáp lại. Rõ ràng là Alfred đến đây rất nhẹ nhàng, với ít tùy tùng đi theo và có vẻ như sẽ rời khỏi đây vào mấy ngày tới – một tin tức chẳng tốt lành gì với nàng.

Tuy nhiên, hôm nay Eda không chỉ tán chuyện một mình. Lần đầu tiên bà đề cập đến vấn đề cá nhân và làm Erika ngạc nhiên với lời bình luận, "Cô không tưởng tượng nổi cô khiến tôi liên tưởng đến Kristen của tôi nhiều đến mức nào đâu – ngoại trừ việc cô ấy là một chiến binh."

Erika không thể im lặng được sau đó. "Ý bà là tôi không phải một chiến binh?"

"Cô không phàn nàn chút nào, cô gái. Cô để Selig làm những việc nó."

Erika hoài nghi. "Tôi không thấy có cách nào để dừng anh ta lại."

"Cô có làm gì không? Ông chủ Royce của tôi còn sắt đá hơn nhiều. Anh ta mất nửa gia đình của mình trong vụ tấn công của người Viking. Nhưng Kristen đã khiến anh ta thay đổi. Và cô ấy đã được tháo bỏ sợi xích chỉ bởi vì anh ta biết là cô ấy ghét sợi dây xích. Selig có biết là cô ghét chúng không, hay cô để cho anh ta nghĩ rằng cô không quan tâm? "

Erika đã từng nghĩ về điều đó, nhưng rồi nàng giải thích đầy tự vệ. "Selig muốn trả thù tôi. Anh ta sẽ vui mừng nếu biết tôi ghét những sợi dây xích."

Eda khịt mũi. "Sự trả thù là mới mẻ đối với chàng trai trẻ. Tôi nghi ngờ rằng anh ta biết mình đang muốn cái gì. Nhưng cô đang chiến đấu với người đàn ông trong mộng của mọi phụ nữ. Anh ta sống để thỏa mãn

những người đàn bà. Làm tổn thương họ là một điều xa lạ đối với anh ta. Nếu anh ta nghĩ anh ta đang thực sự tổn thương cô, tôi tự hỏi không biết sự thù địch này sẽ kéo dài trong bao lâu."

Sau khi Eda rời khỏi phòng, Erika dành lúc lâu để nghĩ về những điều bà nói. Làm tổn thương phụ nữ là điều xa lạ đối với Selig, nhưng anh rõ ràng học bài rất nhanh – không như thế không công bằng. Thực ra chưa lần nào anh làm tổn thương nàng. Một vài cuộc tranh cãi hiếm hoi là do nàng tự mình chuốc lấy không phải do anh. Hay vết phỏng rộp ở chân nàng, chảy máu có thể tránh được nếu nàng hạ thấp sĩ diện của mình để xin một đôi giày. Và cả vết thương nơi má nàng cũng không phải là lỗi của anh, thực tế là nàng đã được anh cứu thoát khỏi sự trừng phạt nặng nề hơn.

Tất cả sự nhục nhã mà nàng gánh chịu dưới tay anh – và sự mất tự do, phải thừa nhận là sẽ thực sự đau đớn nếu như nàng không giành lại được tự do. Nhưng tất cả những chuyện đó thì nói gì về Selig? Eda có đúng không? Liệu kế hoạch trả thù của anh có chấm dứt không nếu anh nghĩ anh đang thực sự gây tổn hại to lớn đến nàng? Nếu nàng khóc, nếu nàng rên rỉ và phàn nàn ...

Má nàng ửng hồng lên khi chỉ thoáng nghĩ qua chuyện đó. Nàng không thể làm như thế - không, trừ khi nàng không còn cơ hội nào khác. Lòng tự trọng đơn giản không thể xuống thấp như thế.

Và nàng có hi vọng, anh trai nàng. Nàng sẽ rời xa chỗ này và không bao giờ gặp lại những người này nữa, không bao giờ nghĩ đến sự nhục nhã mà nàng phải trải qua ở đây, không bao giờ - điều này cũng không thực sự đúng. Làm sao nàng có thể quên một người đàn ông như Selig Haardrad khi nàng đã khắc ghi rõ anh vào trong trí nhớ của nàng, giống như anh đang đứng trước mặt nàng vậy? Và nàng e rằng hình ảnh đó sẽ khó phai mờ trong nhiều năm sau này.

Đối tượng của những suy nghĩ đó của nàng xuất hiện vào buổi chiều hôm đó, mang theo nụ cười mà nàng khiếp sợ. Việc đầu tiên anh làm là thả nàng ra khỏi cái xích ở trên tường nhưng không đưa nàng sợi xích như thường lệ. Thay vào đó, anh dùng nó kéo nàng lên.

"Cô đang gặp may đó, wench," Selig nói, giọng điệu hài hước. "Vấn đề tôi và cô cần giải quyết không cần phải đợi đến khi Alfred rời khỏi đây."

Erika thầm rên rỉ, biết rõ vấn đề mà anh định nói. "Tại sao?"

"Royce đã dẫn nhà vua và đoàn tùy tùng đi săn. Họ sẽ đi ít nhất vài tiếng đồng hồ. Chỉ có vài quý tộc là ở lại, phần lớn trong số họ là phụ nữ."

"Tại sao anh không đi săn? Hay là anh không còn thích những cuộc vui chè chén say sưa? "

"Giọng cô có vẻ đầy hi vọng, nhưng tôi sợ là tôi sẽ làm cô thất vọng thôi," anh trả lời, cố nhại giọng xin lỗi, dù anh chẳng thành công chút nào. "Tôi chỉ đợi thuần muốn dành thời gian ... với cô."

"Cảm giác đó, dĩ nhiên, không phải từ hai phía."

Anh cười. Anh đang trong trạng thái rất vui vẻ tràn đầy sự phấn kích. Và nàng biết anh mong chờ gì. Anh không quan tâm nàng trả lời ra sao. Bởi chúng sẽ không hợp với ý định của anh

"Cô đã có vô số thời gian để suy nghĩ về những gì tôi nói—"

"Tôi chẳng suy nghĩ cái gì cả," nàng cắt lời nhanh chóng với một lời nói dối.

Nhưng sự trì hoãn không có tác dụng gì. "Thật không may, nhưng chuyện đó cũng không cần thiết" anh thích thú nói với nàng. "Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều để quyết định xem cô có gọi tôi là ông chủ - hay không. Đeo xích hay không. Cô chọn cái nào, Erika không trái tim?"

"Không."

"Cô sẽ ăn trên tay tôi, dưới chân tôi chứ? Tôi không đưa ra đề nghị đó bây giờ đâu. Có thể một lúc khác, nhưng không phải bây giờ."

"Và tôi không chấp nhận đề nghị nào hết."

"Trái lại, tôi nghĩ là cô đã lựa chọn rõ ràng."

Erika lùi một bước khỏi anh trong sự phủ nhận, nhưng sợi xích không cho phép nàng làm việc đó, và anh đơn giản chỉ cần dùng nó để kéo nàng lại gần.

Giọng của nàng cao vút lên, thể hiện sự hoảng hốt của nàng. "Tôi nói là tôi không chấp nhận các lựa chọn vớ vẩn của anh."

Anh trả lời với cái giọng chỉ dành cho trẻ con chậm hiểu. “Nhưng cô không được cho lựa chọn đó. Cô phải chọn những gì mà tôi đã nói, và bởi vì cô đã quyết định—”

"Tôi không quyết định gì cả!"

"Vậy thì tôi xin cô đấy. Tôi có thể thề rằng tôi không nghe thấy cô gọi tôi là ông chủ. Và tôi sẽ chấp nhận là tôi sai nếu cô lặp lại nó ngay bây giờ."

Để trả lời, nàng mím chặt môi đến trắng bệch lại. Dù vậy anh cũng chẳng khó chịu khi chứng kiến việc đó. Trái lại. Anh cười phá lên.

"Không ư?" anh nói với nàng. "Vậy thì có vẻ như tôi đã đúng. Cô đã quyết định khoe thân hình gầy gò của mình cho mọi người đều thấy. Và tôi chắc chắn những người còn lại trong đại sảnh sẽ thấy đây là việc khá thú vị đấy. Hãy cởi quần áo ra đi."

Nếu anh có ý định khiến cho lựa chọn của nàng nghe thật tệ hại thì anh đã thành công xuất sắc. Nàng ghê tởm cái cách anh đùa giỡn với nàng và thích thú với nó. Nhưng Erika không có ý định ngoan ngoãn hợp tác với anh lần này

"Tôi không có ý định mua vui cho ai cả," nàng trả lời một cách rắn rỏi, "ít nhất là không với anh. Nếu anh không hiểu, đồ chậm hiểu, tôi không có ý định hợp tác với anh."

Anh có vẻ ngạc nhiên, như thể anh không thể đoán trước được sự phản kháng này. Lẽ dĩ nhiên là anh chẳng thích thú gì. Vẻ mặt giận giữ bất ngờ của anh có thể là giả vờ, nhưng nàng nghi ngờ điều đó.

"Công khai phản kháng lại ư?"

Nàng gật đầu. "Đó là ý tưởng của anh, không phải của tôi. Anh muốn cởi quần áo tôi ra ư, tự làm đi. Nhưng đừng có tưởng là tôi sẽ ngoan ngoãn đứng đây để cho anh làm điều đó nhé."

Cơn giận dữ chỉ kéo dài trong vài giây, trước khi nó bị xóa sổ bởi một tràng cười sáng khoái. “Tôi dĩ nhiên là giỏi việc đó hơn cô rồi. Nhưng nhìn xem, cô đang ở thế bất lợi, bị xích thế kia. Sao cô không đưa cổ tay của mình ra đây, tôi sẽ bỏ chúng ra cho cô”

Sự công bằng? Từ anh ư? Nàng đáng lẽ phải ngay lập tức nghi ngờ, nhưng sự căm dỗ của tự do quá lớn nàng không thể chối từ. Và anh đã đưa

ra một lý do rất hợp lý. Có thể anh thực sự muốn nhiều thách thức hơn, và có thể giờ trò chơi của anh sẽ thiên về thể lực. Dù thế nào thì nàng cũng có lợi thế hơn khi không bị xích.

Nàng đưa cổ tay ra. Quá muộn để nàng nhận ra rằng chiếc áo dài của nàng sẽ không cởi ra được khi mà cả hai cổ tay của nàng bị trói. Nhưng trước khi nàng giật tay lại, một chiếc xích đã bị tháo ra và treo lủng lẳng. Và vẻ mặt của anh thể hiện chính xác những gì giờ nàng đang phỏng đoán. Trò bịp bợm của anh đã thành công.

Thể hiện sự bức tức của mình, nàng quăng mạnh chiếc cùm vừa được tháo ra vào đầu anh. Nó quá thích hợp để làm vũ khí. Tuy nhiên khả năng của nàng thì không. Selig cúi đầu thật nhanh để tránh chiếc cùm và tóm lại cái tay còn lại vẫn đang bị xích, bẻ quặt chúng ra đằng sau lưng nàng.

Việc này, không may, lại khiến nàng dễ dàng trong tầm với của anh, và khi nàng cố gắng đẩy anh ra với cánh tay tự do của mình, nhưng nỗ lực của nàng không có hiệu quả chút nào, anh vẫn có thể tháo nút thắt ở thắt lưng bằng dây thừng của nàng bằng một tay. Anh thành công khi nàng không làm được, và trước khi thả nàng ra, anh nắm lấy chiếc áo choàng ngoài của nàng và kéo nó lên. Bởi chiếc áo choàng khá lỏng nên không cần giật mạnh chiếc áo cũng được kéo ra – cho đến khi nó vướng vào cánh tay của Erika vẫn đang cố hết sức ghì nó lại.

Trong khoảnh khắc nàng đã nghĩ rằng nàng có thể thắng anh, nhưng anh thả lưng nó ở đó, thoải mái để nàng chôn mình và bắt lực bên dưới chiếc áo choàng ngoài mà giờ đang trùm lên đầu nàng, trong khi đó anh xử lý đồng dây buộc ở cái áo lót của nàng. Với 2 cánh tay bị bẫy, mặt bị che phủ bởi lớp áo, nàng rít lên trong tức giận, cố gắng vặn người ra khỏi anh. Một tay xung quanh thắt lưng nàng đã ngăn cản điều đó. Do đó nàng vùng vẫy, ít nhất là cố gắng để cánh tay nàng có thể nới lỏng ra để chống lại anh. Nhưng lớp vải chưa kịp rơi xuống thì chiếc áo khác đã bắt đầu bị kéo lên.

Nàng như phát điên lên vì mình không làm được gì, kể cả với hai tay của nàng đã được tự do. Nàng cố gắng ghì tay xuống mình để anh không thể kéo được chiếc áo lên, nhưng anh chỉ cần tóm lấy chúng với một tay, khóa chúng trên đầu nàng để dễ bề cởi những chiếc áo dài ra. Mặc dù có lúc

chiếc cùm bị vướng vào ống tay áo của nàng nhưng anh dễ dàng giằng chúng ra.

Nàng không được đưa cho cái gì để mặc cùng bộ quần áo nô lệ của mình, không đồ lót hoặc tất. Nàng hoàn toàn trần truồng. Nhưng sự nhục nhã vẫn chưa đến với nàng. Cơ giận dữ của nàng còn quá lớn, và chân nàng đang bị xích khiến nàng không thể chạy đi đâu được, thay vào đó nàng quay lại tiếp tục tấn công anh.

Đó dĩ nhiên là một nỗ lực vô ích khi chống lại một người cao lớn như anh. Anh chẳng có cảm giác gì khi nàng đâm anh, chỉ đơn thuần đứng đó và nhướng mày khi nàng lặp lại hành động đó lần thứ hai. Nàng bắt đầu tự hỏi làm thế nào cú đánh ở trên đầu anh có thể khiến anh đau đớn được. Nhưng khi nàng cố gắng vung chiếc cùm vào anh lần nữa, anh ngừng đùa giỡn với nàng và chấm dứt những nỗ lực của nàng một cách nhanh chóng.

Một lần nữa cánh tay nàng lại bị bẻ quặt ra đằng sau lưng, dù lần này anh không cần phải tháo một cái nút nào nữa. Lần này nàng bị ấn chặt vào người anh. Với khoảng cách này, thật đơn giản để một tay còn lại của anh lần theo cánh tay tự do của nàng từ vai cho đến cánh tay, dù nàng cố gắng vùng vẫy để rời lỏng ra. Cuối cùng cánh tay kia cũng bị khóa lại sau lưng nàng

Nhưng khi cánh tay còn lại của anh rời khỏi cổ tay nàng để với tới sợi dây xích vẫn còn gắn với nó, mắt nàng mở to khi nàng biết anh định làm gì. Và anh đã gắn chiếc cùm vào tay kia của nàng, tiếng động của nó khiến nàng rung mình.

Anh thả nàng ra, nhưng một phần sợi xích ở đằng sau nàng vẫn khiến cho nàng vướng bên người nàng. Nàng bị phơi người ra, hoàn toàn, bất lực thậm chí không thể lấy tay che ngực được. Đó là cách anh định đưa nàng đi diễn hành trước một đồng phụ nữ thích thú khi nhìn một người Đan Mạch bị hạ nhục đến mức đó ư?

Lòng kiêu hãnh của nàng bị sốc trong phút chốc, đủ để anh kéo nàng bằng sợi dây ra khỏi phòng mà không gặp phải sự phản kháng nào từ nàng. Không phải sự phản kháng nào cũng có ích, và nàng thậm chí không nghĩ

đến việc phản kháng khi mà ý nghĩ về sự nhục nhã lần này do anh gây ra lún xuống. Những gì còn lại là cơn giận dữ tột tệ nhất từ trước đến giờ.

Họ thậm chí chưa ra đến cầu thang khi nàng bắt đầu bùng nổ, xỉ vả anh hết lời. "Đồ bất lương hèn nhát. Đồ đần độn bẩn thỉu. Đồ lừa đảo cặn bã đáng khinh!"

Anh quay ngoắt lại, đối mặt với nàng trước khi từ cuối cùng được thốt ra, mặt anh đỏ bừng lên vì giận dữ. "Dám gọi ta như vậy ư. Quỳ xuống," anh giận dữ ra lệnh.

Không một chút do dự, nàng thả mình quỳ xuống, tựa người ra phía trước và cắn mạnh vào đùi phải của anh. Selig rú lên. Tựa vào nàng là phản ứng đầu tiên của anh, nhưng trước lúc đó, anh mất thăng bằng. Anh bám vào vai nàng để giữ mình khỏi bị ngã xuống, nhưng lại thành xô mạnh lưng nàng. Cuối cùng anh ngã đè lên người nàng.

Nàng bị cướp mất hơi thở trong khoảnh khắc. Khi hoàn hồn lại, nàng cố gắng đẩy anh ra khỏi người nàng, nhưng hai tay nàng không thể làm được gì vì chúng bị kẹt dưới sàn nhà bên dưới hông nàng. Nàng sử dụng những gì còn lại có thể cử động được, vai và hông nàng. Đó là một sai lầm.

Nàng cuối cùng cũng nhận ra rằng anh chẳng có ý định di chuyển, chỉ đơn thuần nhìn chăm chăm xuống nàng. Nằm trên một người phụ nữ trần truồng có thể không khơi lên ngọn lửa trong anh, nhưng những cử động của nàng nhằm đẩy anh ra đã khuấy động anh. Có một ngọn lửa ham muốn mạnh mẽ âm ỉ trong đôi mắt nâu của anh, và nàng có thể cảm thấy cái vật rắn chắc của anh ở gần chỗ giữa hai đùi nàng.

Trong cơn hoảng hốt, nàng thốt lên, "Hãy nhớ là anh ghét tôi!" ngay trước khi miệng anh cúi xuống nàng.

Sự căm ghét, hiển nhiên, không có ảnh hưởng gì đến chuyện này. Sự khuấy động mãnh liệt đã lấn át tất cả các cảm xúc khác. Nàng bắt đầu hiểu điều đó rõ ràng hơn khi khao khát bắt đầu che phủ suy nghĩ của nàng.

Người đàn ông này thực sự hơn cả tuyệt vời khi hôn. Anh liếm môi nàng, gặm nhấm chúng và lưỡi anh đẩy sâu vào tìm lưỡi nàng. Và đối với một cô gái không biết chút gì về nó, Erika hoàn toàn bị cuốn đi trong cơn sóng cảm xúc. Anh không chỉ hôn nàng. Nếu như vậy, có thể nàng đã tỉnh

táo hơn – nhưng không, nàng không thể cưỡng lại được, và những điều anh đang làm đơn thuần chỉ khiến nó tồi tệ hơn thôi.

Anh hoàn toàn có thể tiếp cận những phần kín đáo nhất của nàng, và như thể đôi tay anh có ý chí của riêng nó, chúng từ từ kéo xuống một phần thân thể nàng. Cả hai tay anh trượt giữa thân thể họ chạm vào những phần kín đáo, ôm trọn lấy ngực nàng, xoa bóp chúng và tìm đến hai đỉnh hồng của nàng, chơi đùa với chúng, vắn vẹo chúng cho đến khi chúng cứng lại. Cơ sốc mà nàng cảm thấy rõ rệt đến từng inch trên cơ thể nàng. Nàng rên rỉ trong miệng anh. Tiếng rên rỉ anh thậm chí còn lớn hơn.

Không ai nghe thấy tiếng bước chân đang tiến tới, nhưng giọng nói cứng nhắc thì rất rõ ràng. “Mẹ cho rằng con nói sự thật với mẹ rằng mấy tuần vừa rồi đủ để con hồi phục sức khỏe rồi chứ.”

Tiếng rên rỉ lần này của Selig không còn liên quan gì đến đam mê nữa. “Mẹ, đi ... đi.”

Giọng nói còn khô khan hơn. “Ý con là con không muốn có một khan giả ư? Con định gạt mẹ đấy à.”

“Mẹ!”

Một âm thanh của đầy bức tức đáp lại lời khẩn cầu của anh, rồi tiếng bước chân xa dần.

Selig thở dài và cụng trán mình vào trán Erika. Phải mất một lúc cho anh nhận ra rằng mình đang thư giãn bên cô; rồi anh cứng người và lùi lại. Nàng gần như đã cứng lại như sàn nhà bên dưới nàng. Mía mai thay, mặt anh cũng nóng bừng vì xấu hổ giống nàng. Nàng không thể tìm được bất cứ sự công bằng hoặc hài hước nào ở đó.

“Bà ấy không nhìn thấy cô,” anh đưa ra lý do mà nàng không thể xác minh được.

“Có vấn đề gì đâu nếu bà ấy nhìn thấy?” Erika trả lời một cách cay đắng. “Anh là người phải cảm thấy đáng xấu hổ vì chuyện đó. Sự xấu hổ của tôi đã có từ trước khi bà ấy xuất hiện.”

Anh quắc mắt nhìn nàng trước khi anh đứng dậy, kéo nàng lên với anh bằng chiếc vòng ở cổ. Anh không cầm lấy chiếc xích đang rớt xuống nơi

ngực nàng, ngoài việc quấn nó thêm một vòng quanh cổ nàng để nàng không bị vướng vào nó

"Cắn vào đùi một người đàn ông sẽ dẫn đến việc đó đó," anh nói một cách cứng nhắc.

"Bắt tôi quỳ xuống một lần nữa xem, và lần này tôi sẽ xem nếu tôi có thể tấn công vào phần khác của anh."

Mặt anh nóng lên và cơn giận của anh cũng vậy. "Cô giống như con diêm đang phát hỏa lên ấy."

"Và anh thì ham muốn người đàn mà anh căm ghét!" nàng bắn trả lại.

Đó không phải là việc khôn ngoan khi mắng nhiếc anh về nỗi xấu hổ của mình. Ngón tay anh quay lại chiếc vòng, kéo nàng lên cho đến khi mũi họ gần như chạm vào nhau.

Với giọng thấp, đầy đe dọa anh nói. "Tôi khinh miệt cô, wench, không bao giờ nghi ngờ điều đó. Tôi khinh bỉ cô và dòng máu lạnh đang chảy trong huyết mạch của cô." Và khi anh mỉm cười kinh tởm. "Ngoại trừ việc nó nóng lên khi một người đàn ông chạm vào cô phải không? "

Nàng nên cảm ơn khi anh chỉ đơn thuần ném lại lời sỉ nhục như thế vào. Nàng vẫn còn quá tức giận để biết ơn – hoặc để rút lui.

"Ít nhất thì tôi cũng không viện lý do, hoặc đổ tội lên người khác."

Anh bỏ tay ra khỏi nàng với một cú đẩy nhẹ, nói với cái giọng trầm gằn như không kiểm soát được của mình. "Quay lại phòng tôi đi, wench. Tôi sẽ gọi Eda đến giúp cô. Cuộc du ngoạn ở dưới nhà sẽ được chuyển sang hôm khác."

"Khi mẹ anh không thể chắc chắn rằng đó là tôi mà anh đang lên cơn động dục với phải không?"

Nàng không đợi để xem lời châm chọc đó có hiệu quả như thế nào. Và thực tế, nàng bỏ anh lại đó, sôi sục – và vẫn còn quá khuấy động đến mức anh cảm thấy đau vì nó. Anh đứng đó trong vài phút, cố gắng kiềm chế. Nhưng không thành công. Anh cuối cùng không hướng về phía cầu thang.

Anh đến bên cánh cửa đang mở- nàng đã không thể tự đóng nó lại khi nàng bước vào – anh nhìn thấy nàng ngồi trong góc nhỏ của mình, đầu

nàng cúi xuống đầu gối đang giơ cao để mái tóc có thể che phủ toàn bộ thân thể trần truồng của nàng. Dáng ngồi buồn bã ấy của nàng tác động mạnh mẽ đến anh, anh đá vào cửa rồi chửi thề ầm ĩ lên vì anh đang đi đôi boots da mềm. Làm thế nào mà nàng dám làm anh cảm thấy tội nghiệp cho nàng đồng thời lại khiến anh khuấy động đến thế?

Anh đã thu hút được sự chú ý của nàng. Không phải những giọt nước mắt trong đôi mắt xanh đang hướng vào anh, nhưng ngọn lửa giận dữ đã không còn ở đó để chống đỡ với anh. Sự đau khổ là những gì anh nhìn thấy, hoặc nghĩ rằng mình nhìn thấy, và anh không thể chịu đựng được việc nhìn thấy phụ nữ đau khổ mà không muốn xóa sổ chúng đi. Anh rời khỏi trước khi anh làm một việc ngu ngốc, chặng hạn như an ủi người phụ nữ này.

Chương 26

Sẽ là hảo huyền khi nghĩ rằng mẹ anh có thể giữ bí mật về những gì bà nhìn thấy diễn ra dưới lầu. Không lâu sau khi những người đàn ông trở về từ cuộc đi săn, cha của Selig không che giấu cái nhìn ái ngại với anh và Royce thì cười lớn khi đôi mắt họ gặp nhau.

Ít nhất thì anh chắc chắn rằng họ không biết được người phụ nữ đó là ai, điều đó càng làm anh bối rối hơn. Nhưng anh chắc chắn rằng cơ thể của anh đã che tầm nhìn của mẹ mình để bà không nhận ra đó là Erika .

Đã đến lúc anh trở về ngôi nhà của mình, và không bởi vì anh đòi hỏi sự riêng tư. Đơn giản là Wyndhurst bây giờ trở nên đông đúc và anh đã đủ hồi phục để bắt đầu cần đến một người đàn bà. Những gì diễn ra với người phụ nữ Đan Mạch là một bằng chứng. Nhưng với những cuộc viếng thăm của người nhà anh, sẽ không có một phòng trống nào mà một người đàn ông không bị làm phiền – kể cả phòng riêng của anh.

Tất nhiên, anh có thể mang theo nữ tù nhân của mình tới một nơi khác vào lúc này. Không có một lí do cụ thể nào cho việc cô ta bị giam giữ ở phòng riêng của anh, ngoài trừ việc đó là ý muốn của anh – và vì một số lí do, anh có thể ngủ một cách bình yên khi có cô ta ở bên. Thậm chí những ham muốn tình dục trở về với anh cũng không là ngoại lệ.

Một mặt, anh có thể đổ lỗi cho những ham muốn đã diễn ra với người Đan Mạch đó, vì anh đã không có một người đàn bà nào kể từ khi anh rời

khỏi Đông Anglia. Nhưng điều gì có thể giải thích được việc anh nhất quyết lột trần nàng, khi mà lần cuối anh nhìn thấy như vậy và nàng đã cảnh cáo anh về điều đó.

Anh đã biết điều đó có thể xảy ra. Anh đã biết về lòng kiêu hãnh của nàng sẽ không cho phép nàng thốt ra được từ “ Ông chủ”. Và anh cũng biết điều gì sẽ xảy ra khi nhìn thấy nàng một lần nữa ở tình trạng như vậy. Chắc chắn đó là sẽ một sự trả thù thỏa đáng – nếu nó không ảnh hưởng đến cá nhân anh nhiều như thế.

Vậy vì sao anh đã làm như vậy, và đã vượt quá ranh giới được bảo đảm? Về vấn đề này, khi mà có quá nhiều những phụ nữ yêu kiều trong đám gia nhân của đức vua khiến anh hứng thú, tại sao thật khó cho anh khi rời xa căn phòng của riêng mình vào những ngày này?

Rõ ràng rằng, việc trả thù này đã tiêu tốn quá nhiều sức lực của anh. Anh ngày càng trở nên ám ảnh về nó – và tất nhiên là về nàng. Nhưng anh thấy thích thú với việc có được Erika của xứ Gronwood trong vòng kiểm soát của mình, có nàng trong tầm tay, nhìn thấy đôi mắt sáng lên vì giận dữ nhưng bất lực của nàng. Nhưng những gì diễn ra không đại sảnh thì không liên quan gì đến việc này. Những gì diễn ra đáng lẽ không nên diễn ra, không nên diễn ra thêm một lần nào nữa.

Anh cần trở về ngôi nhà của riêng mình, nơi anh có những thứ khác xâm chiếm đầu óc mình – những người nô lệ mới để chỉ dạy, và việc xây dựng ngôi nhà giờ đã hoàn thành. Anh có thể nói với mọi người vào sáng mai, dù những người phụ nữ nhà anh có phản đối .

Đó là những điều anh có thể sẽ làm nếu Ragnar Haraldsson không tới vào chiều muộn hôm đó.

Royce ngay lập tức được báo tin rằng quân đội Đan Mạch đang bao vây trước cổng nhà anh. Thật không may, người lính đưa tin đang quá bối rối và hoảng loạn đến mức thốt ra tin tức đó cho những người gần nhất có thể nghe thấy. Chỉ có Kristen và Royce ở bàn vào lúc đó – cùng với đức vua.

Alfred đứng phắt dậy khi nghe tin. Royce lập tức phải trấn an ông “ Họ không tới đây vì đức ngài. Họ tới đây vì người phụ nữ mà vợ tôi bắt giam vì anh trai của cô ấy”.

“ Anh trai của cô ấy?” Alfred nhìn sang Selig đang thư giãn cùng với những người phụ nữ xung quanh đang cố gắng thu hút sự chú ý của anh “ Anh chàng đẹp trai người mà quyến rũ đám gia nhân nữ của ta ư?”

Royce không thể kìm lại được bộ mặt nhăn nhó của mình. Alfred chỉ hơn Selig vài tuổi, điều đó cũng có nghĩa là đức ngài vẫn còn niềm đam mê với phái đẹp – và có chút ghen tị với những thành tích của Selig .

“ Thần thì có phần hoài nghi về việc anh ấy thu hút “ mọi người” , Royce nhận xét một cách lãnh đạm.

“ Em sẽ không đánh cược về điều đó”, Kristen nói nhỏ, để không gây sự chú ý. Nàng hình dung chồng mình sẽ không hài lòng về nàng vào lúc này vì đã mang theo tai họa này về cho họ.

Alfred chỉ lúng túng “ Vì lý do gì mà cậu ấy cần bắt giam một người phụ nữ, khi mà bất cứ người đàn bà nào sáng mắt sẽ sẵn sàng làm tất cả để được ở bên cậu ấy? Cô ta hẳn là đẹp lắm?”

Royce có thể nhận ra sự chú ý của Alfred với ý nghĩ đó, nên anh nhanh chóng xua tan ý tưởng đó “ Cô ta thì cũng bình thường thôi. Lý do không phải như đức ngài nghĩ, đó chỉ là một sự trả thù”.

Royce giải thích ngắn gọn tình huống. Kristen thì thư giãn đôi chút, vì có vẻ nàng sẽ không thành một kẻ ngu xuẩn và vô trách nhiệm trong chuyện này, ít nhất không nhiều như Royce đã khiến nàng cảm thấy thế khi họ tranh luận với nhau.

Anh kết thúc câu chuyện “ Nếu đức ngài cho phép, thần sẽ tìm cách để những người Đan Mạch này trở về nhà của họ”.

“ Khanh nên hi vọng rằng mình đủ ngân lượng”, Alfred cảnh báo “ Những kẻ tham lam đó sẽ hỏi đến chúng đầu tiên đó”

Alfred phải biết. Đức vua đã phải dốc cạn ngân khố để đáp ứng cái giá cắt cổ của họ để những người Đan Mạch rút quân khỏi Wessex. Nhưng Royce không định dốc cạn nguồn dự trữ của mình cho người anh rể. Nếu có thì Selig sẽ phải trả.

Khi tới gần lối đi tại đại sảnh thì anh nhận ra vợ mình cũng đang theo sau mình. Không quay lại nhìn , anh hỏi “ Và nàng đang nghĩ mình đi đâu đây?”

Kristen lại gần nhưng không nhìn thẳng vào anh “ Tất nhiên là với anh”
“ Không, nàg không thế”.

Mệnh lệnh cứng rắn đó khiến nàg kéo mạnh cánh tay anh để ngăn lại và cố thuyết phục “ Anh không nói tiếng Đan Mạch, Royce. Anh cũng không muốn nói chuyện với họ trực tiếp, dù có thể. Anh sẽ nhanh chóng rút gươm ra. Em sẽ làm thông ngôn cho anh. Đó là điều tối thiểu em có thể”.

Đuôi mày anh nhíu lên khi nghe thấy lời này “ Rốt cuộc em cũng thừa nhận rằng có lẽ em đã phạm một sai lầm?”

“ Nếu em không bắt cô ta thì sau này Selig cũng quay lại để thôi. Nếu không thì anh ấy có thể kết liễu cô ta hoặc liều mạng. Không, em không hối tiếc gì về hành động của mình. Tốt nhất chúng ta nên ở đây, sau những bức tường, sẽ lợi thế hơn khi làm vậy”

Anh khoanh tay trước ngực trong một thế đứng khá trịnh thượng “ Lợi thế? Từ khi nào chúng ta bị vây hãm ?”

Nàng tủm tỉm “ Anh nghĩ rằng em không biết anh đã cho phép việc đó? Và nếu cần, chúng ta có thể dùng tính mạng của cô gái đó để khiến họ rút lui.Cách đó đã từng có hiệu quả”.

“ Chỉ hiệu quả với đám quân lính thôi. Trò lừa phỉnh sẽ không có tác dụng với anh trai cô ta”.

“ Em cũng không nói đùa trước đây”

“Đó là vì em đang trong cơn thịnh nộ vào lúc đó”, anh nhắc lại “ Nhưng em sẽ không giết cô ta vào lúc này , cả anh và Selig cũng vậy”.

Kristen nhún vai, tỏ vẻ đồng tình “ Vậy sao chúng ta không khám phá thêm về người đàn ông này trước khi đưa ra quyết định cuối cùng ?Ragnar Haraldsson có thể là một kẻ ngu xuẩn, và dễ dàng từ bỏ với một vài đồng bạc lẻ hoặc vài lời hứa. Tuy vậy, anh ta đã kéo tới Wessex cả một đội quân. Nếu đó không phải là việc làm của kẻ ngốc —”

“ Ngu ngốc hoặc kiên định đến cùng – như cái cách em đã mang một đội quân tới Đông Anglia”.

Kristen bối rối khi nghe anh nhắc tới điểm này. Nhưng họ tiếp tục, đi qua tòa lâu đài và lên lối đi bằng gỗ xây cao ngang chiều dài của những bức tường đá. Viên chỉ huy của đám lính gác đã cho trang bị vũ khí đầy đủ dọc

khu công sự. Chỉ là thủ tục vì không có vẻ sẽ có một cuộc chiến vào ngày hôm nay. Đã cuối ngày, Thậm chí một cuộc đối thoại cũng có thể bị hoãn vào sáng mai.

Những người Đan Mạch đang dựng trại. Từ những gì Kristen có thể trông thấy, họ đã chuẩn bị cho bất cứ một kết cục nào, và nàng dự tính rằng có khoảng vài trăm người, với số ngựa tương ứng. Royce có thể đếm sơ số người. Nhưng không phải tất cả trong số họ là những tên lính dày dạn .

Dù điều gì xảy ra, nàng sẽ không để một cuộc chiến diễn ra. Nếu nàng phải quỳ xin Selig thả người phụ nữ đó, nàng cũng sẽ làm. Tất nhiên, nàng sẽ đứng về phía anh mình miễn là nàng có thể. Nàng sẽ không từ bỏ tù nhân ấy trừ khi là thực sự cần thiết.

Nàng nhìn chăm chú vào đám quân phía trước để tìm ra ai là anh trai của Erika. Thay vào đó, đôi mắt nàng dừng lại ở Turgeis , không bị lẫn với bất cứ ai cả.

“ Em nhìn thấy “ cái bóng” của cô ta vẫn ở đây”, nàng nhấn mạnh, không tỏ ra ngạc nhiên với điều này.

“ Cái gì cơ?”

“ Đó là cách cô ta gọi tên hầu khổng lồ đó, Turgeis 10 feet, người chưa bao giờ ở xa tầm với của cô ta”, nàng chỉ cho anh thấy giữa đám đông “ Anh nhìn đi”.

“ Ấn tượng đó”, Royce nói.

Kristen khịt mũi, nhớ cách anh ta đứng khi ở gần “ anh sẽ không nghĩ vậy khi phải đánh nhau với anh ta”.

“ Vậy ai là người anh trai?”

“ Có lẽ là người đang tranh cãi với Turgeis . Còn ai khác dám làm điều đó?”

Royce khúc khích. Kristen mừng là anh có thể tìm thấy điểm hài hước trong chuyện này, vì nàng không thể.

Chương 27

Ba người cưỡi ngựa lên phía trước cánh cổng đóng kín. Turgeis 10 feet là một trong số đó. Kristen rùng mình khi nhìn thấy chiếc rìu quá khổ vắt ngang lưng anh. Họ sẽ không cần nỗ lực gì nhiều, nàng có thể hình dung ra

một mình chiếc rìu đó có thể chẻ gọn cánh cổng gỗ nếu người không lồ đó muốn.

Nàng đoán Ragnar là người đàn ông đứng giữa, mặc dầu nàng không quan sát được gì nhiều từ chiếc mũ mà anh đội. Anh ta cao lớn và tỏ ra được tôi luyện cứng cáp nhờ những cuộc chiến, nhưng nàng cũng lấy làm mừng vì anh trai của mình còn nhỉnh hơn. Selig có thể hạ gục anh ta dễ dàng – nếu anh được hồi phục hoàn toàn. Nhưng không may, tuy anh có vẻ lấy lại được vẻ ngoài bình thường, nhưng anh thực sự vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc chiến đấu sống còn.

Những con ngựa đã dừng lại. Hai người đàn ông đã bỏ mũ, kẹp vào dưới nách. Turgeis không đội mũ hay mặc áo giáp như bạn đồng hành của mình.

"Tôi là Ragnar Haraldsson."

Kristen đã đoán đúng. Một người đàn ông ưa nhìn với mái tóc vàng óng thoáng vài sợi đỏ và đôi mắt màu da trời – như em gái của mình.

"Chúng tôi biết anh là ai", nàng nói vọng xuống "Tôi là Kristen của xứ Wyndhurst"

"Vâng, chúng tôi cũng biết cô là ai"

Có chút gì tức giận trong giọng nói của anh ta vào lúc này, chỉ dành cho nàng, và điều này nghe có vẻ mới mẻ. Nàng tự hỏi không biết có phải cảm ơn Turgeis về điều đó hay không và quyết định sẽ làm điều đó. Có vẻ anh ta đã tường thuật lại một cách đầy đủ, tỉ mỉ về những gì diễn ra bên ngoài những cánh cổng của Gronwood khi Ragnar trở về.

"Em gái tôi vẫn còn sống?"

Có thể trước đây nàng sẽ thoáng ngạc nhiên về câu hỏi này, nhưng giờ thì không. Và có lẽ Turgeis đã giúp họ bằng việc thuyết phục ông chủ của mình tin rằng nàng cũng là một người đàn bà khát máu như bất cứ một người đàn ông nào. Cũng không tổn hại gì cho anh ta khi nghĩ vậy nếu câu chuyện có chút dối trá.

"Em gái của ngài đang khỏe mạnh – tính đến thời điểm này"

Cám ơn chúa vì Royce không hiểu những gì nàng nói, nếu không thì anh có thể xé xác nàng vì điều đó. Mặt khác thì Ragnar có vẻ không mấy khả quan hơn.

Anh ta chỉ nói “ Tôi muốn gặp cô ấy”.

“ Nếu ngài sẵn lòng đi một mình, ngài có thể bước vào cánh cổng của chúng tôi. Nếu không thì ngài phải tin lời tôi rằng em ngài vẫn không hề bị tổn hại”.

Anh ta tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời đó “ Chồng của cô đâu, tôi có thể nói chuyện với anh ta được không ?”

“ Đức ngài Royce đang đứng cạnh tôi đây. Ngài có thể nói chuyện với anh ấy nếu biết tiếng Saxon. Nếu không thì ngài sẽ phải nói chuyện qua tôi”.

Anh ta thậm chí còn không thích câu trả lời đó hơn. “ Cô biết vì sao tôi tới đây, quý cô. Cô không có quyền bắt giữ em gái tôi”.

Giọng nàng cũng cất lên cao bằng với giọng anh ta. “ Quyền ư? Ngài muốn tranh luận về quyền ư? Trước hết, anh trai tôi được vua Alfred giao cho nhiệm vụ tới gặp đức vua của ngài. Anh ấy bị thương trên đường đi và tới Gronwood để tìm sự giúp đỡ. Tại đó anh ấy bị buộc tội do thám. Những gì anh ấy nói không được ai tin . Và anh ấy bị tra tấn. Với cơn sốt cao và những vết thương nghiêm trọng đã có từ trước, anh ấy bị tra tấn. Anh ấy có quyền đòi lại công bằng, và em gái của anh là người sẽ phải trả lời cho anh trai tôi”.

“ Tôi đã nghe người hầu của cô ấy Turgeis kể lại, rằng việc tra tấn được ra lệnh khi cô ấy đang tức giận vì bị Selig xúc phạm. Tôi cũng được kể lại rằng em gái tôi chuẩn bị hủy bỏ lệnh đó thì con trai tôi bị gãy tay và hút trọn sự chú ý của cô ấy. Cô ấy đã phạm sai lầm, nhưng đó là do anh trai của cô đã mắc lỗi trước khi đối xử với cô ấy như một con điếm rẻ tiền thay vì một tiểu thư quý tộc. Tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy vì một lỗi lầm”.

Kristen đã nghe Royce kể về cơn giận ấy – nguồn gốc của việc tra tấn. Nhưng nàng phải tin rằng sẽ không có việc tra tấn nếu tâm trí của Erika không bị hút vào việc khác? Khi mà chỉ một vài lời, chuyển qua kẻ hầu, có thể hoãn lại một lệnh? Nàng không nghĩ vậy.

Và câu chuyện của Ragnar thì không thỏa đáng về tiếng cười của người đàn bà ấy, khiến Selig vẫn nhớ rõ. Thú vui trên sự đau đớn của anh ấy. Cô ta phải ở đó chứng kiến mọi chuyện, điều này chứng tỏ Ragnar đã nói dối

hoặc không hề hay biết về chuyện này. Kristen không đổ lỗi cho anh ta về điều đó, vì nàng cũng sẽ làm điều tương tự. Chỉ có điều là những lời lẽ đó không có tác dụng vì nàng biết nhiều chuyện hơn anh ta.

Vì những nỗ lực ấy, nàng khẽ mỉm cười với anh ta đủ để anh ta có thể tự hiểu “ Khi anh trai tôi hài lòng rằng em gái ngài đã trả xong món nợ, cô ấy sẽ được đưa về nhà”.

“ Nếu tất cả những gì anh ta muốn là tiền –“

“ Anh ấy sẽ không chấp nhận tiền”.

Một thoáng im lặng kéo dài để anh ta cân nhắc về ẩn ý của câu nói đó “ Anh ta đã cường bức nó?”

“ Nếu cô ta không còn là trinh nữ thì đó là việc riêng của cô ta và chúng tôi không có lỗi”.

“ Vậy ý cô là con bé vẫn còn trinh trắng?”

“ Tôi đã nói là tôi không có lí do gì để hỏi cô ấy về điều này, vậy thì làm sao mà tôi biết? Nhưng cô ấy sẽ không rời khỏi đây mà chưa được anh ấy cho phép, và giờ thì anh ấy vẫn chưa muốn thả cô ấy”.

Con ngựa của Ragnar lồng lên, cảm nhận được sự tức giận cực độ của anh ta “ Thưa quý cô, điều này là không thể chấp nhận được. Hãy bảo anh ta ra đây . Tôi sẽ quyết đấu với anh ta ngay bây giờ”.

“ Anh ấy vẫn chưa hồi phục để chấp nhận bất cứ lời thách đấu nào. Nhưng tôi là người bắt cô ấy”, Kristen nhắc nhở “ Vậy ngài có muốn đấu với tôi?”

“ Tôi sẽ đòi những đồng Danegeld về sự liều lĩnh của cô. Còn từ người mà vì anh ta , cô đã bắt giữ em gái tôi, tôi sẽ đòi cả mạng sống”.

“ Anh sẽ đánh nhau với anh ta”, Selig cất lời từ phía sau nàng.

Kristen mòng mòng với ý nghĩ ngăn anh bước ra, thầm nguyện rửa ai đã báo tin cho anh về những người Đan Mạch này. Nàng cũng không dùng trò chơi chữ “ Anh đã hồi phục hẳn chưa?”

“ Cũng đủ dùng”

“ Nhưng không phải hoàn toàn. Và đừng nói là anh không còn bị chứng đau đầu quá nhiều, vì em biết.”

“ Không có gì tranh cãi ở đây cả “, Selig khẳng định.

“Vâng, anh có quyền đó. Anh sẽ không chấp nhận lời đề nghị đó trừ khi anh ta vui lòng chờ đợi đến khi anh bình phục hoàn toàn”.

Anh hiểu mối lo của em gái mà yêu nàng về điều đó, nhưng trong chuyện này thì nàng không thể can thiệp “ Kristen, em không liên quan gì đến chuyện này, nên hãy đứng sang một bên đi”

Khi nàng không làm theo, anh dựa về phía trước, túm lấy tay nàng nhắc bổng nàng qua vai để anh có thể bước lên vài bước và đặt nàng sang một bên. Rồi anh vội quay người để nhìn xuống những người Đan Mạch – và bắt đầu chửi thề khi nhìn thấy Ragnar Haraldsson.

Ragnar cũng nhìn thấy anh và lúc này và hét lên “ Chính anh!”

Selig đứng quay lưng lại phía những người Đan Mạch để nhìn vào tòa lâu đài. Khi thấy cánh cửa sổ phòng mình và Erika đang đứng đó, nơi nàng có thể thấy quá nửa đội quân tới vì mình, Selig vẫn còn khẽ chửi thề. Anh đã không xịch nàng lại vào tường. Đáng lẽ anh nên làm thế.

“Có vẻ như anh ta biết anh”, Royce trầm ngâm phía sau anh.

Giọng nói của Selig tràn ngập cơn thịnh nộ “ Đúng. Anh ta chính là người Đan Mạch đã cứu mạng anh khi anh ta nhầm anh là một trong số đồng đội Đan Mạch của mình”.

“ Em nhớ lại vẻ hài hước của anh sau đó, mặc dầu có phần biết ơn nữa”, Royce đáp, nói thêm điều mà cả anh và Kristen cùng nghĩ vào lúc này “ Nếu anh nợ anh ta thì anh nên trả lại bằng việc trả lại em gái cho anh ta”.

“ Không !”, Selig nói đầy phần nộ và quay lại cầu thang. “ Anh nợ anh ta, chứ không phải cô ta. Và anh sẽ trả nợ bằng việc không đánh nhau với anh ta” Và rồi anh rít lên “ Thor ‘s teeth, tại sao anh ta lại là anh trai của cô ta cơ chứ?”

“ Hoàn hảo”, Royce lầm bầm khi quay lại với vợ mình, người vẫn đang nhìn chăm chăm vào anh trai mình, có phần bối rối với tình cảnh mà họ không ngờ tới vào lúc này “ Vậy giờ chúng ta đang ở thế tiến thoái lưỡng nan”.

“ Có lẽ là không”, nàng nói và dựa vào bức tường một lần nữa để nói với Ragnar đang đợi “ Selig cũng ngạc nhiên không kém ngài, Ragnar, rằng hai

người lại gặp nhau theo cách này. Anh ấy ghi nhận món nợ với ngài, và vì thế nên sẽ không đánh nhau với ngài”.

“ Không nợ nần gì từ một sự lừa gạt”, Ragnar đáp lại đầy giận dữ “ Tôi sẽ không bao giờ giúp anh ta nếu biết đó là kẻ thù của mình. Giờ thì hoặc là anh ta chấp nhận lời thách đấu của tôi hoặc là trả em gái lại cho tôi”.

Kristen đặc biệt thấy khó khăn khi đưa ra câu trả lời. Cả gia đình nàng đều có lí do để biết ơn người đàn ông này, dù anh ta có muốn được cảm ơn hay không. Và không có cách nào để bày tỏ thiện chí ấy vào lúc này. Giờ nàng chỉ muốn đá đít ông anh thân yêu của mình.

“ Tôi xin lỗi”, cuối cùng thì nàng cũng đáp, và đó là lời thật tình “ Anh ấy vẫn muốn giữ cô ấy – tạm một thời gian”

“ Và tôi sẽ không rời đây mà không có nó. Cô muốn bị bao vây , cô sẽ được như ý”. Và anh ta thúc ngựa quay lại chỗ đội quân của mình.

Thái độ của Kristen giờ chỉ còn là nổi bực dọc “ Anh ta rời đi trước khi em đưa ra lời đe dọa của riêng mình”

Royce cau mày “ Lời đe dọa nào?”

Nàng thở dài “ Giờ thì không có ý nghĩa gì nữa rồi”

“ Vậy anh ta đe dọa cái gì?”

“ Anh đã đúng, chúng ta đang tiến thoái lưỡng nan. Anh ta sẽ không rời đi mà không có Erika”

“Vậy chúng ta bị bao vây, với đức vua của Wessex còn đang ngự giá bên trong tòa lâu đài này?”

“ Chúa làm lành”, nàng rên rỉ “ Em quên mất về ông ấy”

Chương 28

Việc thuật lại những gì diễn ra cho những người còn lại là theo ý của Kristen vì Royce không nắm được hết mọi chuyện. Thật không may, đức vua Alfred cũng ở đó để lắng nghe toàn bộ câu chuyện. Nhưng cũng không thể loại trừ ông khỏi câu chuyện vì sự thật giản đơn là ông không thể rời khỏi Wynhurst cho đến khi màn tiến thoái lưỡng nan này được hóa giải.

Alfred đã hầu như không can dự vào cuộc tranh cãi về những gì sẽ cần phải làm. Có một vài ý kiến đưa ra, Selig đã phản đối ý tưởng rõ ràng và sắt đá đến mức anh mất bình tĩnh và bỏ ra ngoài.

Lời cuối anh nói về vấn đề này “ Con sẽ đồng ý bất cứ ý kiến nào, miễn là không kèm theo việc mất tù nhân. Con sẽ đánh nhau với cả gã khổng lồ Turgeis thay vì anh trai cô ta.”

Không ai sẵn lòng đưa ra lời đề nghị đó với những ng Đan Mạch. Chờ đợi bên ngoài vòng vây có lẽ là sự lựa chọn giản đơn nhất, nếu Alfred không ở đó với họ. Những người đàn ông thì hiếu chiến, còn phụ nữ thì ưa hòa bình. Không ai còn muốn dùng tính mạng Erika để đe dọa khi họ không rõ anh trai nàng sẽ phản ứng với điều đó ra sao.

Cuối cùng chính Alfred đề nghị giải pháp logic nhất, giải pháp mà gia đình của Selig sẽ không bao giờ tự nghĩ ra. Và họ chào đón nó với những cung bậc khác nhau của sự hoài nghi.

Royce đơn giản là cười lớn.

Garrick hăng giọng để nói “ Tôi không ước điều đó sẽ xảy ra với con trai mình, nhất là khi nó bướng bỉnh khác thường để giữ con bé”.

“ Đó không phải là vấn đề ”, Kristen khẳng khẳng “ Selig sẽ không bao giờ đồng ý với điều đó. Anh ấy sẽ ra ngoài và tự kết liễu chính mình. Và ai sẽ nói với anh ấy về lời đề nghị này?”

“ Để anh nói cho”, Royce đề nghị.

Kristen khịt mũi “ Anh còn không nín cười đủ lâu để nói hết câu”.

“ không, anh chắc rằng cơn thịnh nộ sắp tới của anh ấy sẽ khiến anh bình tĩnh hơn – nếu anh ấy không đơn giản là cho anh một đấm” Và Royce lại cười lớn.

Giờ thì Kristen nhìn chăm chăm vào anh “ Anh có thể nói cho em biết có chuyện gì hài hước ở đây không ?”

“ Sự châm biếm”, anh đáp giữa những tiếng khúc khích “ Một sự châm biếm dị thường”.

Brenna này giờ chưa nói gì. Garrick nhận ra điều đó, dựa vào bà để hỏi “ Tại sao em không túm tóc hay xỉ vả để phản đối chuyện này?”

Brenna nhún vai “ Vì em không nghĩ con nó sẽ quá để tâm – sau cùng”.

Garrick nhú mày “ Còn điều gì em giấu anh không ?”

Vẻ nhìn của bà hoàn toàn vô can “ Anh biết những gì em biết. Thăng bé khẳng định rằng căm ghét cô ta, nhưng cô ta có sức hấp dẫn nhất định với

nó. Con gái chúng ta và chàng rể của nó cũng từng ở trong hoàn cảnh tương tự”.

“ Hoàn cảnh của chúng có khác nhau, em yêu. Royce không tìm kiếm một sự trả thù”.

“ Và Selig thì đang thực hiện hành động ấy theo một cách khác người”, Brenna nói đầy ẩn ý.

Ông lắc đầu với nhận định của bà “ Em thi vị hóa mọi chuyện rồi đó, em nghĩ những hành động ấy có nhiều ý nghĩa hơn thực chất của nó”.

“ Em á? Selig sẽ tức giận khi nghe đề xuất ấy, em nghi ngờ điều đó. Nhưng để xem nó sẽ phản đối trong bao lâu trước khi đồng ý”.

“ em có nghĩ việc này sẽ khiến nó thả cô ta thay vì thế?”

“ Em sẽ ngạc nhiên nếu điều đó xảy ra”

Garrick không chắc chắn lắm, nhưng ông đề nghị rằng hai vợ chồng ông sẽ tìm và thông báo cho Selig về những gì đã được quyết định, vì có lẽ sẽ cần hiệp lực của hai người để thắng thói bướng bỉnh của anh. Và anh vẫn có hai sự lựa chọn. Một sự lựa chọn châm biếm sẽ khiến Royce thích thú đó là anh sẽ từ chối việc phóng thích tù nhân, và chấp nhận sự lựa chọn thay thế là dính chặt với cô ta.

Hai người tìm thấy anh ở xưởng rèn, đang miêu tả chi tiết về thanh kiếm anh muốn đặt làm để thay thế chiếc đã bị mất sau vụ tấn công. Anh cũng đã lường trước được vấn đề khi cả hai người cùng tới. Và anh đã đúng.

“Cưới cô ta? Bố mẹ chắc mất trí rồi!”

Royce đưa ra một lí lẽ hợp lý nhất "Alfred muốn tạo nên một liên minh quân sự thông qua cuộc hôn nhân này. Anh biết đó, không phải lúc nào đức vua cũng đề nghị một việc như vậy”.

“ Và cũng là bất thường nếu anh từ chối nó”, Selig hần học.

"Hãy nói cho mẹ biết rằng con không thấy cô ta có một chút hấp dẫn nào”, , Brenna nói.

Giờ thì anh không còn nghi ngờ gì, thực ra bà đã trông thấy Erika nằm phía dưới anh, trên hành lang, trần truồng, và đã tự hiểu lấy câu chuyện của hai người. Anh trả lời mẹ “ Điều đó cũng không có ý nghĩa gì. Con sẽ lấy người đàn bà người mà căm ghét con? Đó là những gì mẹ muốn ư?”

Kristen liền trả lời “ Tất nhiên là không. Mọi người hi vọng anh sẽ hiểu ra mọi chuyện và trả cô ta lại cho anh trai mình, bởi vì anh cũng không có nhiều sự lựa chọn ở đây”.

Và Garrick nói một cách chậm rãi: “ Chúng ta không thể chịu trách nhiệm vì việc giữ chân đức vua ở đây. Đức vua sẽ rời khỏi đây vào sáng mai. Và nếu tình trạng bao vây còn tiếp tục, thì anh trai của cô ta sẽ không giữ được kiên nhẫn mà tấn công mà không biết rằng mình đang tấn công vào nơi ở của vua xứ Wessex. Con có gánh nổi trách nhiệm của một cuộc chiến giữa người Saxon và người Đan Mạch không hả con trai?”

Những người bố luôn biết cách trút tội lỗi theo cách đó, để không có cách nào cho anh thoái lui vào lúc này? Họ còn ở phía anh nữa không đây? Có lẽ anh nên gạt bỏ tự trọng mà chiến đấu một trận với Ragnar Haraldsson – không, anh không thể. Nhưng anh cũng không thể từ bỏ người đàn bà này. Anh cũng không thể cưới người đàn bà mà anh căm ghét.

Alfred xuất hiện ở lối vào ngay lúc đó, cao lớn, và đầy quyền uy: “ Ta thấy là mọi người đã tìm ra cậu ấy”, ngài nói một cách lững lơ và nhìn xoáy Selig bằng đôi mắt màu da trời của mình “ Vậy câu trả lời của cậu là gì?”

Selig có thể tranh cãi bất cứ điều gì với gia đình của mình, như những người đàn ông khác, nhưng anh thấy thật khó khăn khi chống lại ý muốn của đức vua, thậm chí là đức vua của người Saxon “ Tôi sẽ lấy cô ta”.

Alfred cũng không trông đợi gì hơn thế “ Tốt lắm. Giờ tất cả hãy quyết định xem sẽ mời anh trai cô ta tới buổi lễ hay thông báo cho anh ta sau khi mọi việc đã xong xuôi”.

Royce đề nghị “ Để tránh một cuộc đột kích bất ngờ, có lẽ để sau đi”

Và Kristen sau một thoáng bối rối cũng chỉ ra rằng “ Anh ta có vẻ tấn công chúng ta dù thế nào đi nữa. Liệu anh ta có nghĩ rằng em gái mình bị ép buộc?”

Từng lời nói khiến Selig như bị ong châm. Bất cứ người đàn bà nào cũng run lên vì lời cầu hôn của anh. Bất cứ ai trừ người đàn bà này...

“Cô ta sẽ không bị ép buộc”, anh nói, “ ít nhất cô ta sẽ cưới anh một cách tự nguyện, và thuyết phục anh trai mình về điều đó”

Lần này thì mẹ anh nghi ngờ về câu nói ấy “ Con sẽ xoay xử điều đó thế nào khi mà cô ta ghét con như con nói?”

Anh ném một cái nhìn bức tức về mẹ mình. Thực ra bà không tỏ ra thông cảm với tính thế này, mà dường như còn lấy làm thích thú. Nếu ai đó đang bị ép buộc, thì đó là anh, và mẹ anh ít nhất nên tỏ ra chút đau buồn về điều đó.

“Con sẽ có cách”, đó là những gì anh nói.

“ Vậy thì con nên xúc tiến nhanh lên”, Brenna nói, “ Nếu con muốn làm điều đó, việc đó phải được làm trong chiều nay, anh trai cô ta sẽ được thông báo vào buổi sáng. Anh ta sẽ biết quá muộn trước khi có thể làm gì đó để ngăn cản đám cưới đêm nay”.

Một đám cưới đêm? Một ý tưởng điên rồ và khiến anh rùng mình. Đám cưới đêm , với cô ta – không , sẽ không có gì hết. Ngoại trừ sự căm dỗ, anh không hề muốn cô ta. Trả thù là tất cả những gì anh muốn bây giờ - và mãi mãi.

Chương 29

Khi Selig trở về phòng thì cơn giận vẫn chưa nguôi. Nó hằn lên trên từng đường nét của khuôn mặt điển trai ấy, và chưa biết trút vào đâu. Anh muốn đổ lỗi cho Erika , cho số phận, thậm chí cho cả chính anh, cơn giận không nhằm hằn vào một người hay vật nào đó cụ thể - mà nó chỉ hiện hữu như thế. Và kèm theo nó là niềm vui mà anh chưa bao giờ cảm nhận được. Nếu không phải trong hoàn cảnh này, thì đó là một niềm vui thích đơn thuần, điều mà tất nhiên không thể vào lúc này.

Nàng đứng đó, bên cửa sổ, mặc chiếc áo choàng của mình, ở vị trí đứng của nàng có thể nhìn thấy hơn nửa số quân đội đang cắm trại ở bên ngoài cánh cổng. Anh không nghi ngờ gì về việc nàng đã đứng đó từ lúc người Đan Mạch kia tới. nàng thậm chí còn không để tâm đến người vừa bước vào phòng, mặc dù anh biết rằng nàng nghe thấy, có chút phân tâm nhưng rồi lại buộc lòng phải thoải mái.

Anh bước qua căn phòng, dừng lại ngay sau nàng, và có thể nhìn thấy những người Đan Mạch trong ánh lửa bập bùng của đồng lửa trại. Họ trông

thật ấn tượng. Ai nấy đều căng thẳng – ít nhất là anh tài của nàng, và có vẻ như anh ta là người chỉ huy họ.

Một lần nữa nàng lại bị phân tâm bởi sự gần gũi của Selig và không thể bình tĩnh vào lúc này. Anh không cần phải nói một tiếng nào thì nàng cũng biết đó là anh, và nàng không buồn ngoái đầu lại để chắc chắn về điều đó. Vì không làm vậy, nên nàng không biết về cơn giận âm ỉ của anh.

Giọng nàng nhỏ nhẹ và có vẻ mệt mỏi “ Mọi chuyện kết thúc rồi. Thậm chí bây giờ tôi có thể xin lỗi”.

Anh ngạc nhiên vì giọng điệu trầm tĩnh của mình vào lúc này “ Vì đã quá nhẫn tâm?”

“ Vì đã để cho những lời xúc phạm của anh làm cho tức giận và ra lệnh tra tấn anh”

Giọng anh sắc bén, mặc dù chỉ là tò mò “ tôi đã xúc phạm cô thế nào?”

Phải mất một lúc nàng mới trả lời “ Anh đã đòi dẫn đến giường của tôi”

Anh không nhớ gì về điều này, nhưng cũng không mấy ngạc nhiên. Đó là bản năng của anh, tán tỉnh phụ nữ, và nàng là một trong những cô gái đáng yêu. Anh sẽ có vấn đề nếu không cố gắng quyến rũ một người như nàng – nhưng có lẽ anh đã sai. Và không thể làm gì hơn ngoài việc nguyên rủa cơn sốt chết tiệt đó đã làm ngập ngụa trí nhớ của anh.

“ Đa số những người đàn bà thì cho đó là một đặc ân”, anh nói. Không có một chút dối lừa, chỉ là một nhận xét dựa trên những kinh nghiệm của bản thân mình.

“ Có lẽ tôi thuộc số ít còn lại”

Giờ thì anh có thể hoàn toàn tin tưởng về điều nàng vừa nói. Chưa bao giờ anh từng gặp một người đàn bà nào làm đầu óc anh điên đảo như vậy. Anh căm thù cô ta, rồi sau đó lại muốn vuốt ve mái tóc của nàng và chiếm đoạt đôi môi ấy. Và anh căm giận cả chính bản thân mình về những yếu đuối thể xác mà nàng có thể dễ dàng khơi gợi trong anh.

Nếu nàng như một người đàn bà bình thường khác, anh sẽ không bị cuốn hút đến thế. Miệng anh mơn man trên cổ nàng, cảm nhận nó, đôi tay anh mân mê đôi bông đào của nàng, thổi nguồn sống mới cho chúng.

Những thói quen đó đã trở nên quá đỗi gần gũi, khiến anh phải kiềm chế mình không chạm vào nàng khi nàng ở gần anh như thế này. Nhưng anh cũng không quay đi dù nó sẽ giúp anh kiềm chế tốt hơn.

“ Cô có thể để dành lời xin lỗi đó, wench.” , anh đáp, “ Cô sẽ không rời khỏi đây đâu”

Nàng thấy đầu óc quay mòng mòng “ Nhưng anh trai tôi – “

“ không gặp may trong việc thương lượng với em gái tôi, nên đã quyết định bao vây chúng tôi. Vì chúng tôi không có dư thời gian, cô nghĩ ai sẽ trụ lại lâu hơn, hay sẽ mất kiên nhẫn và tấn công trước?”

Nàng tỏ vẻ hoài nghi “ Anh có thể biến việc này thành một cuộc chiến?”

“ Không phải tôi”

“ Chắc chắn là anh!”, nàng đáp trả, “ Hãy cho tôi về nhà. Tôi cũng bị tổn thương đủ rồi – “

“ Cô đã bị tổn thương như thế nào? Cô có một vết bầm dập nào vì tra tấn không ? Cô có bị bóc lột đến mức đau đớn chưa?”

Nàng đã nhịn quá đủ nên hét lên “ Tôi bị tổn thương bởi chính sự có mặt của anh!”

Cuối cùng thì nàng cũng nhận ra cơn tức giận của anh, và lúc này nó đã bị kích động thêm bởi chính những lời nói của nàng. Một cơn rùng mình thoáng qua nàng. Nàng lùi lại, sát vào bờ tường gần cửa sổ. Trong một khoảnh khắc nàng đã nghĩ đến chuyện nhảy xuống. Nhưng tay anh đã tóm lấy sợi xích quanh cổ nàng để ngăn lại.

“ Ra là cô không thể tiêu hóa nổi hình ảnh của tôi, phải không wench?”

Nàng không định trả lời câu hỏi đó vào lúc này. “ Vậy thì cô thật bất hạnh vì đức vua Alfred đã đưa ra một thỏa hiệp về vụ này, ngài muốn chúng ta lấy nhau”

Nàng thở hỗn hển và cảm giác như mất hơi. Anh vỗ vỗ vào lưng nàng. Nàng vội né tránh đôi tay của anh trước khi nó đổi chỗ. Giờ thì nàng nhìn chăm chăm vào anh.

“ Chuyện này không có gì hài hước đâu”, nàng nói.

“ Cô có thấy tôi cười không ?”

Anh ta không cười. Những gì nàng thấy đó là một cơn tức giận mà anh ta cũng buồn che giấu nữa.

Nàng rên rỉ một cách tuyệt vọng “ Nhưng anh không hề nghiêm túc”

“ Sao tôi lại không ? Không tốt lành gì khi từ chối lời đề nghị của đức vua”

“ Và anh đang gặp rắc rối vì điều đó?”

“ Cô nghĩ là tôi từ chối ư?” anh cười lớn “ Không, wench tôi không ngu đến mức đó”

Đôi mắt nàng lóe sáng. Nàng như ngừng thở bì bàng hoàng “ Anh sẽ cưới tôi?”

“ Ừ”

Nàng lắc đầu “ Hãy tra tấn tôi đi. Sau khi thỏa mãn, hãy để tôi đi”

“ Cuối cùng thì cô cũng cầu xin ư?”

“ Tôi không, nàng nghiến răng “ Rõ ràng là khi anh đã thỏa mãn với việc trả thù thì anh sẽ thả tôi. Tôi chỉ đang đưa ra một phương án thay thế cho việc điên rồ này”

“ Điên rồ ư? Không, tôi không nghĩ vậy, vì tôi vừa nghĩ ra rằng hôn nhân sẽ khiến cô khổ sở vì tôi mãi mãi, hơn là trong một thời gian ngắn. Còn sự trả thù nào hơn thế?”

“ Nhưng anh sẽ phá hủy cả cuộc sống của anh nữa!”

“ Thế ư? Cuộc đời tôi sẽ chẳng thay đổi gì khi cưới một cô vợ. Tôi vẫn là tôi thôi”

Nói cách khác, sự chung thủy không có trong vụ này, nàng không nên kì vọng vào nó từ bất cứ người chồng nào. Nhưng ít nhất nàng vẫn mong đợi sự tôn trọng, tự do và yêu chiều, những điều mà Selig sẽ không đời nào dành cho nàng. Cuộc đời anh sẽ không thay đổi nhưng cuộc đời nàng sẽ từ địa ngục này sang địa ngục khác, tồi tệ hơn, với sự bề bàng kéo dài mãi mãi chứ không phải tạm thời.

Anh định lại gần nhưng lần này nàng vùng ra và nói “ Anh cứ làm theo ý mình đi ngoại trừ việc không có cô vợ nào – ít nhất là cô vợ này”

“Giờ thì viên giám mục của đức vua đang đợi chúng ta ở dưới”

“Vua của người Saxon chứ không phải vua của tôi”, nàng nhắc nhở anh.
“Tôi không run sợ trước sự không hài lòng của ông ta”.

“Cô đang ở trong tầm kiểm soát của đức ngài”

“Không phải lựa chọn của tôi”

Selig nghiêng chặt hàm răng. Anh quả là đã khinh suất trong việc khẳng định nàng sẽ sẵn lòng đồng ý cuộc hôn phối này. Lòng kiêu hãnh đã đặt không đúng chỗ. Nàng đã không đồng ý. Có lẽ cần một sự chi phối nào, một điều gì đó mà nàng thấy kinh tởm, thực sự khinh ghét, một điều gì khiến anh cũng thấy khinh bỉ. và thật may, khi cơn tức giận khiến nàng tin điều đó.

“ Cô thà chịu đau còn hơn là lấy tôi?”, anh bước tới, cầm lấy cánh tay của nàng, thay vì đôi xích của nàng “ Vậy thì tốt, hãy đi cùng tôi”

Tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực khi nàng bị anh kéo đi “ Đi đâu vậy?”

Anh không buồn dừng lại để giải thích, tỏ ra đầy cương quyết. Và giọng nói lạnh lùng khiến nàng nổi da gà “ Tôi mang cô tới chuồng ngựa, nơi cô sẽ bị treo lên, trần truồng, làm thú vui cho bất cứ người đàn ông nào ở đó. Tôi có thể hình dung cô sẽ thu hút một đám đông vây quanh mình, và đám đông đó sẽ lớn dần”

Họ chỉ mới tới đầu cầu thang khi nàng hỗn hển “ Tôi chấp nhận!”

Ngay lập tức nàng được thả ra. Nàng vội quay đầu lại vào phòng anh, ước rằng mình có thể trốn đi, nhưng cũng biết rằng mình không thể. Anh ta có thể làm điều mà mình nói. Ý nghĩ đó cứ bủa vây lấy nàng khiến nàng run sợ.

“Vậy thì?”

Nàng quay lại đối diện với anh. Đôi tay anh đang nắm lấy khung cửa. đôi mắt có màu xám đầy bão dông, lạnh lẽo. Một người đàn ông đẹp trai như vậy sao lại mang tâm hồn của ác quỷ vậy?

Nàng bắt đầu thương lượng. “ Tôi sẽ cưới anh, miễn là trước sau anh đừng chạm vào người tôi”

Anh tức giận đến mức chỉ nói “Tôi cũng đồng ý với điều đó – nhưng tôi có một điều kiện. Không ai được biết cô vẫn còn nguyên vẹn – đặc biệt là

anh trai của cô.”

Nàng gật đầu cái rụp. Loki tinh quái cũng không thể đưa ra một thỏa hiệp tốt hơn cho họ. Nhưng anh chưa ngừng ở đây. Nàng đã tin, và điều đó khiến anh phát ốm trước cái cách nàng dễ dàng tin chúng. Nhưng thật may anh đã không nhắc đến món nợ của mình với anh trai nàng, nếu không thì nàng sẽ không tin những gì mà anh nói tiếp.

Anh đứng trước nàng, trượt ngón tay lên chiếc xích trên cổ nàng, dùng đôi tay nâng cằm nàng lên “ Sức mạnh của tôi đã được hồi phục, wench. Nếu cô không muốn anh trai mình bỏ mạng nơi này, cô sẽ không khóc lóc trước hãn khi được cho phép gặp mặt. Cô sẽ phải tỏ ra hạnh phúc vì được kết hôn với tôi”

Nàng rít lên trước một nhiệm vụ gần như bất khả thi ấy “ Anh ấy sẽ không tin đâu”

“ Vậy thì cô phải tìm cách mà thuyết phục anh ấy”

“ Loki chắc phải đánh đổi một đứa con của mình để lấy anh” , nàng đáp đầy tức tối.

Đứa con của Loki bị nghiền rủa trở thành ác quỷ khiến lời nhận xét của nàng như một sự trả đũa cay độc. Giờ anh chỉ cười vì anh đã đạt được điều mình muốn ở nàng.

Nàng những tưởng sẽ có thời gian để nghĩ cách nói với anh trai mình, nhưng giờ Selig lại dẫn nàng đi. Kết hôn. Cưới anh ta, và vẫn bị giam lỏng với đám xích chết tiệt này. Nàng ước mình có thể vượt qua tất cả mọi chuyện này mà không òa khóc.

Chương 30

Viên giám mục đợi thêm một lúc trước khi hai người xuất hiện vì mẹ Selig đã có mặt tại đầu cầu thang trước khi họ bước tới. Bà đã hỏi Selig liệu Erika có sẵn lòng hi sinh – bà không hẳn đã dùng từ đó – quý bà Brenna đã mất bình tĩnh. Phải một lúc anh mới hiểu được tại sao.

“Ta sẽ không chấp nhận nó!”, bà nói với con trai mình, chính là sợi xích của Erika mà bà đang nhìn đăm đăm “ Tháo chúng ra đi. Những gì con làm sau đó mẹ sẽ không can thiệp, nhưng con phải tạo ra sự thoải mái cho con bé trong đám cưới này. Con phải đồng tình trong chuyện này.”

Selig không tranh luận, mặc dầu anh cũng khá bực mình. Nhưng với biểu hiện chán nản và không bút bối rồi vì bị mẹ phê bình, anh chỉ đơn giản đặt chìa khóa vào tay bà và rảo bước đợi họ ở phía dưới.

“Cám ơn bà”, Erika nói nhỏ.

Brenna kiên nhẫn nhìn nàng bắt đầu mở khóa. “Đừng cám ơn ta. Sớm muộn con cũng phải rút lại lời nói đó. Con hãy học cách xử lý với thằng con của ta. Con sẽ hạnh phúc vì điều đó – và nó cũng nên như thế”.

Erika không trông đợi được hạnh phúc thêm một lần nữa, nhưng không nữ nói vậy, thay vào đó nàng đáp “Thực ra con không sẵn lòng cưới anh ấy”

Brenna thở dài “Không ai nghĩ rằng con sẵn lòng. Nhưng dù nó đã dùng cách nào để có được sự chấp thuận của con về đám cưới này, hãy vui vẻ về điều đó. Nếu không sẽ có một cuộc đổ máu về chuyện này”.

Vào lúc này, Erika không có cảm giác mình là một vị cứu thế hàng ngàn sinh linh. Nếu anh trai nàng không phải là một trong số đó – Không, nàng đã quên đi điều có thể sẽ xảy ra ở chuồng ngựa, điều khiến nàng thấy tồi tệ nhất là nàng đã chấp thuận cưới một người đàn ông căm ghét nàng.

“Ở đây”, Brenna nói khi bà xong việc với chiếc móc xích cuối cùng. Bà đưa cả ba cho Erika. “Quảng chúng đi khi ta kiếm cho con một bộ cánh. Con gái ta đã đề nghị con lấy một bộ của nó vì vóc dáng của hai đứa tầm tầm nhau”.

Một cú sock nữa với nàng, Kristen đang đối xử tốt với nàng, và trên hết là quý bà Brenna thì đang đứng về phía nàng chỉ trích con trai mình – về đồng dây xích. Tất cả vì đám cưới, và sự thật là dù nàng có không được chào đón ở đây, thì nàng sẽ sớm trở thành một thành viên trong gia đình này. Nhưng nàng cũng không hề trông đợi những sự tử tế này có thể kéo dài qua ngày hôm nay.

Brenna đã để nàng đứng đó một mình khi bà tiếp tục đi xuống phòng con gái mình. Và Erika nắm đám dây xích trong tay mình. Trong một khoảnh khắc, nàng được tự do như thể nàng đã thuộc về nơi này, tự do như nàng vốn thế. Nhưng những bức tường kia vẫn ngăn cách nàng và anh trai mình.

Tự do khỏi đám dây xích cũng không có nghĩa là nàng có thể chạy trốn định mệnh. Nàng vẫn đang bị mắc kẹt như thế nàng đang mang chúng.

Nàng quay trở lại phòng của Selig, bước những bước dài khi có thể. Nhưng nàng không mở cái tủ của anh để cất đám xích. Nàng đi thẳng tới cửa sổ và quăng chúng ra ngoài. Và nàng mỉm cười với niềm khoan khoái thực sự ấy lần đầu tiên kể từ khi nàng bị bắt đi.

“Ta nghĩ nó sẽ hợp với con”.

Erika quay đầu lại và thấy Brenna với tấm áo ống tay dài đặt trên cánh tay, màu xanh biển như đôi mắt của nàng. Và một bên tay là tấm áo choàng ngoài màu xanh đêm bằng loại lụa đắt tiền. Tấm áo được viền bằng một dải lụa dày màu bạc dọc theo đường xẻ và phía trước ngực. Còn có một tấm voan tròn đầu bằng tơ màu xanh biển, đi kèm là một vòng xuyên kim cương với những viên saphia để giữ tấm voan trên đầu nàng. Chiếc đai khá rộng, bằng lụa, với đường viền màu bạch kim.

“Chúng thật tuyệt” Erika nói trong niềm ngưỡng mộ thầm kín.

“Không phải lúc này. Chúng ta phải giữ gìn vẻ bên ngoài, bất chấp hoàn cảnh. Và ta nghe nói đức vua sẽ đích thân dẫn con đến trao cho chú rể”

Tại sao không, vì chính ngài chịu trách nhiệm về trò đùa này? Nhưng Erika không nói vậy. Nàng vội mặc đồ trước sự thúc giục của Brenna, và thật ngạc nhiên, bà đã giúp nàng mặc chúng. Thậm chí mẹ của Selig còn chải đầu và giúp nàng trang điểm một chút vào hai bên má.

Erika muốn cảm ơn bà một lần nữa. nhưng theo một cách khác khi nàng nói “Con ước là mẹ đã nuôi dạy một cậu con bốt gỗ ngược”

Brenna chỉ mỉm cười “Ta đã không nuôi dạy bất cứ một thằng con nào gỗ ngược. Khi con tự nhận ra về nó, thì cuộc chiến giữa con và Selig sẽ kết thúc”

Điều đó không có ý nghĩa mấy với Erika, nhưng không điều gì trong ngày hôm nay, đặc biệt là lý do Selig muốn cưới nàng khi mà chắc chắn đó là điều cuối cùng anh ta muốn làm.

Nàng còn thầm biết ơn về đám áo xống đẹp đẽ mà Brenna đã lựa giúp nàng khi nàng nhận ra có rất nhiều phụ nữ quý tộc lộng lẫy tới tham dự hôn lễ. Nếu là Selig có lẽ anh sẽ để nàng ăn vận xấu xí với bộ cánh của người

hầu và – dây xích. Nếu không có mẹ và em gái anh ngăn cản, chắc nàng sẽ bị đem ra làm trò hề. Điều mà không nghi ngờ gì là anh sẽ lấy làm thích thú.

Khi nàng được dẫn tới bên anh, anh không tỏ vẻ gì khó chịu với cách ăn diện của nàng. Anh bị giật mình, tất nhiên, trước khi che giấu cảm xúc của mình dưới vẻ ngoài bí hiểm.

Anh đã đợi nàng, trông kiêu diễm, từng bước tiến tới giáo đường trong lâu đài. Buổi lễ sẽ diễn ra tại đó, để tất cả mọi người cùng nghe lời tuyên thệ được viem giám mục đọc lên. Và đức vua của xứ Wessex sẽ đưa nàng tới bàn tuyên thệ.

Alfred cũng khiến nàng ngạc nhiên, bởi nhận xét của ngài “ Cô sẽ trở thành đối thủ của tất cả những người đàn bà ở đây, quý cô Erika”

Những lời được cất lên bằng tiếng Đan Mạch. Nàng không ngạc nhiên vì đức vua có thể nói được ngôn ngữ của mình, với những giao lưu của ngài với người Đan Mạch trong suốt một thời gian dài. Chính tuổi tác của ngài khiến nàng ngạc nhiên, trông ngài không già hơn Selig là mấy. Và ngài ăn bận khá giản dị so với những vị quý tộc ở đây. Thực tế là nàng sẽ không biết ngài là ai nếu không được giới thiệu trước.

Còn về nhận xét của ngài, bất cứ lời nói nào của nàng cũng sẽ khiến cả hai bối rối, vì nàng không cảm thấy dễ chịu vào lúc này. Vì vậy nàng đã im lặng, và nhủ thầm nàng sẽ sẵn lòng đánh đổi vị trí của mình với bất cứ người đàn bà nào. Ghen tị ư? Họ không biết về Selig Haardrad theo cách mà nàng biết. Họ chỉ biết đến vẻ quyến rũ, điều mà nàng không thể phủ nhận, trong khi nàng thì biết đến những trò độc ác mà anh có thể nghĩ tới.

Và điều đó sẽ không thay đổi chỉ vì giờ anh có thể gọi nàng là vợ. Sự thay đổi đó chỉ cho anh thêm cơ hội hành hạ nàng mà thôi.

Buổi lễ diễn ra quá đổi nhanh chóng. Thực ra, nó kết thúc sau khi viên giám mục tuyên bố họ đã chính thức là vợ chồng khoảng chừng 1 h. Và nàng nhận ra rằng chỉ đến lúc đó nàng mới có thời gian để thực sự suy nghĩ về những điều mà nàng đồng ý. Nếu không vội vàng thế, nàng có lẽ sẽ...

Nhưng mọi chuyện đã xong. Nàng giờ đã có một người chồng. Và nghĩ kĩ về điều đó có vẻ thật buồn cười.

Buổi tiệc mừng sau đó quả là một trò khôi hài hơn là Erika có thể nghĩ tới. Nàng không có gì để mà vui mừng cả, và cả Selig nữa, vậy là họ ngồi ở đó, bên cạnh nhau, trong những bộ cánh chải chuốt phù hợp với khung cảnh xung quanh. Thực tế thì mọi người đang tự kiểm niềm vui của riêng mình, ngoại trừ đôi uyên ương này.

Thậm chí gia đình của Selig còn tỏ ra quá đổi vui mừng, khiến Erika thấy kỳ lạ, vì nàng bắt đầu hiểu rằng tất cả họ đều rất quan tâm tới anh ấy. Nàng cho rằng, đó là không khí, chứ Selig trông có vẻ không u ám như nàng. Liệu họ có thể thực sự nghĩ rằng anh vui vẻ với cuộc hôn nhân này? Rõ ràng rằng anh chỉ cố làm ra vẻ vui vẻ vì lợi ích của mọi người.

Selig uống hết một vai bia khác. Anh từ bỏ việc cố gắng theo đuổi tâm trạng lên xuống của mình. Và anh cũng từ bỏ việc cố gắng phớt lờ cô vợ của mình.

Nàng không phải ngồi cạnh anh cho tới khi nàng gọi anh là ông chủ, và giờ thì nàng đang ngồi đây. Nhưng giờ thì nàng sẽ gọi anh là chồng, và hai tiếng này có khác nhau không? Hai tiếng này vốn dĩ khác nhau, nhưng nàng không nghĩ vậy.

Anh có thể bắt cứ người đàn bà nào mà anh muốn – ngoại trừ nàng. Và anh vẫn chưa có được người đàn bà này. Giờ thì chắc chắn nàng thuộc về anh. Nhưng anh chỉ không biết làm gì với nàng bây giờ khi nàng từ nô lệ trở thành vợ của mình.

Có thực sự là anh đồng ý với việc không bao giờ động vào người vợ của mình? Nhưng anh chưa đồng ý với việc bỏ qua việc báo thù của mình. Anh vẫn sẽ làm. Liệu đó có phải lí do anh lấy nàng không?

Những cảm xúc chết tiệt không lý giải nổi vào ngày hôm nay. Nàng đẹp, và đáng thương thay, anh không thể dời mắt khỏi nàng. Nàng càng quyến rũ bao nhiêu thì anh càng trở nên khó chịu bấy nhiêu.

Hôm nay là ngày cưới của nàng. Những cô dâu thì thường hạnh phúc vào ngày này. Cô dâu của anh đáng lẽ phải là người hạnh phúc nhất trong số đó. Nhưng bằng kinh nghiệm về đàn bà thì anh không thấy điều đó. Thậm chí Erika còn không cố tỏ vẻ hạnh phúc trước đám khách khứa

Cuối cùng thì anh nói với nàng, lạnh tanh “ Đây không phải đám ma. Nếu cô không thấy thoải mái thì có thể về phòng – và về chỗ của cô”.

Erika ngượng ngùng, mặc dầu không ai khác có thể nghe thấy điều đó. Và thậm chí nếu có ai nghe thấy, cũng chỉ rất ít người hiểu cái “chỗ của cô” là góc phòng dưới sàn. Nàng có thể thở phào về chỗ ngủ của mình. Anh đã giữ lời thỏa thuận giữa hai người. Vậy vì sao mà nàng bối rối – và nàng không rõ còn điều gì nữa?

Đó là một lời nói dối. Nàng biết về những thứ đó. Nhưng, có thánh Odin cứu giúp, sao nàng lại có thể cảm giác thất vọng như thế? Chính nàng đã khẳng khăng không cho anh động vào nàng - chỉ vì lí do dường như đã quá rõ ràng. Đơn giản là nàng sợ niềm đam mê của anh, niềm đam mê mà chính nàng cũng bị hút vào.

Có vẻ như cô sẽ yêu anh ấy.

Những lời nói của em gái anh vẫn cứ ám ảnh nàng. Nàng cũng sợ những lời tiên đoán đó, bởi lẽ không có đủ đủ lý do để nàng thực sự ghét anh. Anh đã cố làm nàng ghét anh, nhưng những sự bẽ bàng thường nhanh chóng bị lãng quên

Anh ấy chưa bao giờ làm đau một người phụ nào trong đời mình.

Nhưng điều mà cha anh nói, có đúng không? Và nếu đúng, thì những điều mà Selig dọa dẫm sẽ làm với nàng vào ngày hôm nay chỉ là một lời nói dối. anh sẽ không có khả năng làm vậy.

Nàng nghe lời của anh rời đại sảnh. Nàng cần tránh xa khỏi sự có mặt của anh để có thể suy nghĩ kĩ mọi việc. và việc anh để nàng đi một mình cũng hé lộ một điều. Nếu cuộc hôn nhân này không có ý nghĩa gì, thì có vẻ nàng sẽ có được nhiều tự do hơn. Và những sợi xích chết tiệt kia sẽ biến mất...

Những sợi xích chết tiệt đã được ai đó đặt lại trên giường của Selig khi nàng trở về phòng anh, ở chỗ mà một ai đó đã biết chính xác nó thuộc về ai – anh – nàng. Selig có lẽ còn không biết nàng đã ném nó đi.

Những sợi xích vắt vẻo bên cửa sổ, và nàng lại một lần nữa lại muốn quăng nó đi như trước. Giờ thì nàng thấy bình tâm khi ngủ trên sàn nhà trong đêm tân hôn của mình.

Chương 31

RAGNAR bắt Kristen đứng chờ gần 1 h đồng hồ trước bức tường trước khi anh ta đưa ra câu trả lời về đề nghị nói chuyện của nàng. Thái độ khiếm nhã này là đặc quyền của người trên, điều mà anh ta cho rằng mình được hưởng. Lý do duy nhất mà nàng có thể giữ được bình tĩnh thay vì bỏ đi đó là vì niềm háo hức rằng nàng sắp khiến anh ta tỉnh ngộ về thái độ đó của mình.

Royce thì không có kiên nhẫn đến thế. Anh đã rời đi và quay trở lại ba lần trong một h đồng hồ đó, và gần như đã kéo Kristen ra khỏi chỗ đó bốn lần khi anh quay đi, anh quá đỗi bức mình với anh trai của Erika.

Mẹ của họ không quan tâm đến việc đứng đợi cùng, vì bà không biết nói tiếng Đan Mạch. Nhưng cha của nàng thì vẫn ở đó cùng nàng, vì ông có thể tự nói chuyện với Ragnar, mặc dầu ông từ chối việc đó, vì biết rõ con gái mình mong ngóng đến cuộc nói chuyện này như thế nào.

Và Selig, không còn nghi ngờ gì vẫn đang trên giường sau khi tự chuốc mình say sau sự kiện tối qua. Nếu anh có khả năng hoàn thành đêm tân hôn của mình sau khi Royce và Ivarr phải khiêng anh lên giường, thì đó quả là một điều kì diệu. Nhưng Ragnar thì sẽ không biết điều đó. Khi Kristen xong xuôi với anh ta, anh ta sẽ nghĩ rằng em gái mình đã thực sự kết hôn và động phòng, và sẽ không còn gì có thể ngăn cản cuộc hôn phối này nữa. Đó là nếu anh ta còn muốn một cuộc gặp gỡ.

Turgeis tới trước, một mình, nói với nàng rằng nếu nàng không có gì mới để nói thêm, Ragnar sẽ không phí lời nói chuyện với nàng nữa. Anh có vẻ bối rối khi phải truyền đạt lại lời nhắn đó. Nhưng Kristen không tỏ vẻ tức giận gì. Thậm chí nàng còn thấy thích thú, nhưng nàng không để lộ thái độ đó ra ngoài.

Nàng chỉ bày tỏ niềm thích thú đó khi trả lời “ Người sẽ không còn gì để nói sẽ là đức ngài Ragnar. Điều duy nhất tôi muốn nói là về em gái anh ta – và tình hình mới của cô ấy”.

Nàng còn nói thêm rằng nàng sẽ đợi thêm 5 phút nữa không hơn và nếu Ragnar không tới đúng lúc, anh ta sẽ phải đợi vài ngày nữa để biết được điều gì đã xảy ra với Erika kể từ lần cuộc nói chuyện của họ.

Kristen thấy thương cho con ngựa của Turgeis, phải công trên mình một người khổng lồ khi phi với tốc độ như thế. Nhưng anh ta đã quay lại trại của mình với một tốc độ thần tốc và Ragnar đã trở lại cùng với anh ta trong vòng chưa đầy 5 phút.

“ Tôi có thể hiểu vì sao con gọi Turgeis 10 feet là tên khổng lồ, nhưng con nên thương lấy anh ta”, Garrick nói bên cạnh nàng, “ Anh ta chỉ nhắc lại lời của chủ nhân thôi”

“Nên?”

“ Anh ta chỉ là một người đàn ông lo lắng cho nữ chủ nhân của mình, mà không kiểm soát được mọi chuyện diễn ra ở đây”

“ Con đã trông anh ta bẻ gãy cổ một người đàn ông chỉ trong một cái nháy mắt”, Kristen đáp, “ Dù sao thì điều đó cũng không có gì đáng tiếc”.

Garrick cười trước giọng khô hài của nàng “Vậy anh ta không phải là người mà con bực tức”.

“ Đúng thế”. Nàng thở dài “ Con ước mình có thể xin lỗi anh ta – sau cùng. Chỉ là con không đủ gan lại gần anh ta thêm một lần nữa. Con đã thử một lần, và không muốn trải qua cảm giác đó thêm một lần nữa. Ở trên bức thành cao, với anh ta ở dưới thấp, đó là đủ gần rồi –“

Nàng còn chưa kịp nói hết, thì Ragnar đã tới. Lần này thì anh ta không tiến lại gần, nên cả hai bên phải hét lên để nói chuyện. Anh ta không có vẻ bực tức gì về lời nhắn mà nàng gửi tới. Anh ta trông đầy vẻ tự tin và kiêu hãnh.

Nàng đã lẩm nhẩm vài câu chửi thề, mà có lẽ anh ta không nghe thấy. Cha nàng nói “ Con đang thì thầm đó”

“ Con biết”.

Ragnar không nghe thấy gì với khoảng cách mà anh ta lựa chọn “ Nói lớn chút đi, thưa cô”

Nàng đưa tay khum khum lên miệng như thế hét lên, và lại thì thầm lần nữa . “ Nếu anh ta nghĩ rằng con sẽ phải hét lên chỉ vì anh ta có được giọng nói lớn và có thể làm điều đó dễ dàng, thì anh ta nên nghĩ lại”

Garrick phải đưa tay lên miệng để giấu nụ cười. Ở dưới, Ragnar đang cố gắng nghe, nhưng anh ta không thể nghe nổi một tiếng nào. Anh ta đã cố

hai lần nữa, nhưng không thể nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng của nàng.

Cuối cùng khi hết kiên nhẫn, anh ta phải tiến về phía trước, thẳng dưới bức tường đề nghị “ Giờ thì cô có thể nghe tôi nói chứ, thưa cô Kristen ?”

Nàng dựa người vào phía trước bức tường thành và anh ta có thể nhìn thấy nụ cười của nàng “ Rõ rồi thưa ngài Ragnar. Thật vui vì ngài đã tới. Sau cùng, tình thế đã thay đổi kể từ lần cuối chúng ta có dịp nói chuyện”

“ Tôi cũng nghĩ vậy”, vẻ tự mãn lộ rõ “ Vậy là em gái tôi sẽ được trả tự do?”

Kristen vẫn tiếp tục mỉm cười “ Không, nhưng anh có thể vào trong này một cách an toàn và được chào đón ở nơi này”

“ Và nếu tôi từ chối thì sao?”

“ giờ chúng ta đã trở thành thông gia rồi”

Phải mất vài giây thì anh ta mới hiểu được ý nghĩa của điều đó và nổi cơn thịnh nộ “ Cô đã làm gì? Nếu cô ép nó phải cưới hẳn ta—“

“ Ngược lại”, nàng ngắt lời, giọng vẫn thư thái. “ Erika có vẻ khá hài lòng. Anh không cần phải tin lời tôi. Anh có thể tự mình hỏi em gái ”

“ Nó đang ở đâu?”

“ Có vẻ cô ấy vẫn đang trên giường”. Mặt anh ta thoáng đỏ về điều đó. Kristen chột hạ một câu khiến anh ta choáng váng “ Hình như tôi chưa nói với anh rằng ngày hôm qua em gái anh và anh trai tôi đã thành hôn?”

“ Cô chỉ nói về ý muốn trả thù của anh ta”

“ Và anh không nghĩ đó là một sự trả đũa hoàn hảo ư, khiến cô ấy yêu chính kẻ thù của mình. Thật không may, chính anh tôi cũng bị trả đũa”

“ Cô đang nói dối!”

“ thực ra, chính ngày hôm qua, trước khi anh tới, chính mẹ tôi đã bắt gặp họ - ồ, nói thế nào nhỉ, và không ai trong họ gào lên kêu cứu”

“ Không ai ư? Cô bắt tôi phải tin rằng anh trai cô không từ chối việc --! Anh ta không thể nói hết. Anh đang quá đỗi xúc động đến mức có thể giật tung đám tóc trên đầu mình.

“ Ngài có thể tranh luận với cô em gái của mình thêm về vấn đề này, quý ngài Ragnar. Sự thật thì vẫn còn đó, giờ cô ấy là một thành viên trong gia

đình chúng tôi, chị dâu của tôi. Cô ấy đã kết hôn vào hôm qua, với một buổi lễ long trọng. bữa tiệc chúc mừng kéo dài thâu đêm. Có lẽ quý ngài có thể nghe thấy nó?”

Lần này thì anh ta nhìn chăm chăm vào nàng như thể muốn bấm vào hàng trăm mảnh “ Cô ấy sẽ không kết hôn mà không có sự cho phép của tôi”, anh nghiêng răng.

“ Cô ấy không cần sự cho phép của anh khi cô ấy đã có sự ưng thuận của đức vua – thực ra là sự cưỡng quyết thì đúng hơn.”

Ragnar đỏ mặt tía tai, và rồi, thật nhanh chóng, tất cả bối rối biến mất khi nghe ý nhấn mạnh ấy “ Đức vua của xứ Saxon ở đây mà cô không hề nói với tôi biết sao?”

Kristen chỉ nhún vai “ Sự có mặt của ông ấy ở đây cũng không liên quan gì đến vấn đề của chúng ta”

Không liên quan? Anh đã bao vây đức vua của xứ Wessex. Nếu Guthrum nghe thấy điều này, Ragnar có thể nổi khùng, và con quý cái ở đây thì sẽ thích thú về điều này lắm.

Kristen đã đánh giá đúng về thái độ này và nói thêm “ Vua Alfred sẽ rời Wyndhurst vào ngày hôm nay. Vì hai đức vua của chúng ta đang rất hòa hợp, tôi cho rằng anh sẽ ước mình không dính líu gì vào vụ này và để đức vua có thể khởi giá bình an”.

“Tất nhiên rồi”, Ragnar đáp và nhanh chóng thở phào “ Đức vua có thể rời đi bất cứ lúc nào”

“ Ngài có thể bảo đảm với đức vua khi vào trong này. Và tôi đoán là mình phải nhắc lại, ngài có thể an toàn vào trong này vì quan hệ mới của chúng ta. Tuy vậy, nếu ngài vẫn còn ngờ vực, em trai của tôi Thorall xung phong sẽ ra ngoài doanh trại của ngài trong khi ngài vào thăm em gái mình. Tôi cũng định ra đó làm con tin nhưng chồng tôi là một người ghen tuông. Anh ấy không cho phép tôi ra ngoài đó với quá nhiều người Viking. Vậy ngài nói gì, Ragnar Haraldsson?”

“ Hãy mở cổng , thưa quý cô”

Chương 32

"Nói anh nghe anh ta đã ép buộc em như thế nào."

Đó là lời đầu tiên Ragnar nói với Erika sao khi anh ôm chặt nàng vào lòng. Đáng lẽ ra nàng đã nói, “Em nghĩ anh không nên để em ở nhà một mình vào thời gian này.” Nhưng rồi, nước mắt nàng chực trào ra, nàng phải nói điều gì đó khiến cho anh cười. Nó không có hiệu quả gì hết.

Họ được ở chỗ riêng tư trong một nhà nguyện nhỏ. Nàng đến gặp anh ngay sau khi nàng được nghe kể về sự hiện diện của anh. Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến việc nàng sẽ nói gì với anh. Thay vì đó nàng bị chôn vùi trong ý nghĩ về chồng nàng rằng nàng thậm chí đã quên mất khả năng rằng nàng có thể nói chuyện với Ragnar hôm nay.

Nước mắt vẫn trào ra bởi nàng quá hạnh phúc được nhìn thấy anh nàng lần nữa. Nàng đã bắt đầu nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh. Nhưng đó cũng là sự bối rối của nàng, và nàng thậm chí không thể nói với anh về nó. Và đó là mối qua tâm của anh, quá rõ ràng, và nàng biết rằng nàng phải nói dối anh. Nàng chưa bao giờ nói dối anh trước đây.

Nàng kéo anh đến một chiếc ghế dài ngồi xuống đó với nàng, cầm tay anh trong tay nàng trước khi nàng nói, với sự quả quyết nhất mà nàng có thể tỏ ra được. “Em không bị ép buộc.”

"Erika—"

"Không, nghe em này. Em đã suy nghĩ rất nhiều thứ, kể cả việc anh muốn một người đàn ông – một liên minh vững chắc cho em, và anh ấy chính là người đó. Em rể anh ấy là một vị lãnh chúa ở đây, và là bạn của vua Saxon. Cha anh ấy là một thương nhân giàu có. Chú anh ấy là một vị quý tộc có quyền lực ở Nauiy, và bản thân anh ấy lãnh đạo rất nhiều người, tất cả đều là các chiến binh Saxon. Với một liên minh như vậy, anh trai, anh không thể hi vọng điều gì tốt hơn."

"Anh sẽ không hi sinh em để có điều đó!"

"Em biết, và em không hề cảm thấy em đang phải hi sinh. Ragnar, nếu em không muốn cưới anh ấy, em đã từ chối rồi."

Sweet Freya, tại sao điều này lại có vẻ đúng đến vậy? Và tại sao anh không đơn thuần chỉ tin nàng, thay vào đó anh lại nhìn nàng đầy hoài nghi? Nàng đã tìm được lý do.

"Turgeis đã nói với anh chuyện đã xảy ra. Người đàn ông này mang em đi để làm hại em." "Nhưng anh ta chưa từng làm thế, và em—" Nàng hạ thấp đầu xuống, hi vọng anh nàng sẽ nghĩ rằng nàng xấu hổ khi thừa nhận, "Em đã thích anh ta."

"Tại sao?"

Sự thẳng thắn của câu hỏi đã khiến nàng mất cảnh giác. Nàng gần như cười phá lên. Thực sự là nàng đã cười toe toét. Một người phụ nữ sẽ không bao giờ hỏi như thế.

Nàng trả lời bằng câu hỏi, "Anh đã gặp anh ấy chưa?"

"Gặp anh ta ư?" Ragnar gần gừ. "Anh đã cứu mạng sống khốn khổ của anh ta trong trận chiến vừa qua."

Vẻ mặt nàng trở nên ngờ vực. "Sao lại thế được? Anh ta đánh nhau với người Đan Mạch hay sao?"

"Anh ta cùng phe với người Saxons," Ragnar nói trong sự ghê tởm. "Đội mũ sấp, nói tiếng Đan Mạch. Anh đã tưởng nhầm. Ngay cả khi anh nhìn thấy mái tóc đen của anh ta sau khi anh kéo anh ta ra khỏi chiến trường và băng bó vết thương cho anh ta, anh vẫn nghĩ anh ta là người Đan Mạch. Và anh ta đã để anh nghĩ thế. Anh đã nhận ra anh ta ngay khi nhìn thấy anh ta ngày hôm qua."

Ngày hôm qua. Selig đã biết từ ngày hôm qua rằng anh ta nợ anh trai nàng mạng sống của anh ta, và anh ta vẫn đe dọa. Phải chăng đó cũng là một sự lừa gạt?

Nàng gần như đã định nói hết cho anh trai nàng nhưng rồi nàng nhận ra sự lừa gạt ngày hôm qua chưa chắc đã thành sự lừa gạt ngày hôm nay. Sau cùng, có một sự khác biệt lớn giữa việc thả một tù nhân và để vợ của mình ra đi. Nếu anh trai nàng cứ kiên quyết có một cuộc chiến, và anh sẽ làm thế nếu anh biết sự thật, Selig sẽ gặp anh. Và nàng ghét phải thừa nhận điều này, nhưng Ragnar, với chiều cao 6 feet, nhỏ hơn nhiều. Ragnar đối mặt với Selig cũng giống như Selig đối mặt với Turgeis. Kết cục hầu như đã chắc chắn. Nàng vẫn phải nói dối.

Anh nâng cằm nàng lên bằng bàn tay mình để kéo sự chú ý của nàng về anh. "Có gì liên quan giữa việc anh gặp anh ta với sự quan tâm của anh ta

với em vậy, Erika?"

"Anh phải đồng ý rằng anh ấy trông rất đẹp trai. Em cảm thấy thật khó khăn để rời mắt khỏi anh ấy khi anh ấy ở gần em." Điều này gần như đúng, khiến cho má nàng bắt đầu ửng hồng khi nàng thêm vào, "Sức hấp dẫn của anh ấy rất mạnh mẽ." Điều này, không may thay, cũng là sự thật.

"Em đang nói rằng em cưới người đàn ông đó bởi vì anh ta đẹp trai?"

Nàng ghét phải đặt bản thân mình vào cái nhóm người nông cạn chỉ quan tâm đến vẻ bề ngoài, nhưng Ragnar nên chấp nhận cái lý do đó cho sự "quan tâm" bất ngờ đó. Bởi vậy nàng cố gắng phân tích điều đó, và điều này đã giúp nàng có thể thành thực về chuyện đó.

"Vẻ đẹp trai của anh ấy chỉ là sự bắt đầu, điều mà em cảm thấy rõ ràng khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy ở Gronwood. Bởi vì nó mà em quá bối rối đến mức đánh mất sự kiểm chế của mình và ra lệnh đánh anh ấy. Anh không biết rằng em đã hối tiếc nhiều đến thế nào đâu." Và điều này đặc biệt đúng. "Bây giờ, anh đã tìm được vợ chưa?"

Anh nhăn mày lại khi nàng thay đổi chủ đề và gác nó sang một bên. "Anh không thể nghĩ đến vấn đề đó bây giờ."

"Nhưng anh cần phải nghĩ chuyện khác chứ không phải chuyện này phải không?"

Anh hỏi lại. "Thế nên em buồn sao?"

"Em buồn vì anh buồn," nàng khẳng định, và đột nhiên những lý lẽ đến với nàng một cách tự nhiên không chút khó khăn nào. "Em biết anh không đến đây và nghĩ rằng em đã làm đám cưới một cách tình nguyện, nhưng Ragnar, em chỉ đơn giản không thể không yêu anh ấy. Em đã cố gắng để thoát ra. Selig cũng vậy. Anh ấy những muốn vô cùng căm ghét em. Và điều làm em yêu anh ấy là bởi vì anh ấy đã cố gắng rất nhiều để ghét em, nhưng không thể. Anh ấy muốn trả thù, đúng. Đó là lý do vì sao em bị bắt đi. Nhưng anh ấy đã phát hiện ra rằng anh ấy không thể trả thù một người phụ nữ. Anh có thể tượng tượng được sự giận dữ của anh ấy khi cùng đã yêu em thay vì ghét em không?"

Trong một khoảng khắc Ragnar đã làm thế, và rồi anh phá lên cười. Với tất cả sự nhẹ nhõm, bởi điều nàng nói rất hợp lý – và rất giống nàng

Dù vậy, anh vẫn phải hỏi, "Em có chắc rằng không phải cảm giác tội lỗi đã dẫn dắt em đó chứ?"

Nàng đã ngừng cảm giác tội lỗi vào cái ngày Selig dùng những sợi xích chết tiệt đó xích lên người nàng, nhưng nàng không thể nói với anh trai nàng điều đó. Điều nàng vẫn còn tiếc nuối đã cho Selig một lý do để khinh bỉ nàng, bởi vì nó không có vẻ giống như nàng sẽ được tha thứ vì điều đó.

Vì vậy nàng nói dối tiếp. "Em đã được tha thứ, vì vậy không còn cảm giác tội lỗi nào làm phiền em nữa."

Anh mắt anh nhìn nàng đăm đăm một hồi lâu trước khi anh thở dài. "Em thực sự yêu cầu anh để em ở đây với anh ta ư?"

Đó là câu trả lời khó khăn nhất mà nàng phải đưa ra. Nàng rất mong muốn được về nhà. Nàng muốn cuộc sống của nàng trở về bình thường như xưa. Nàng đã quá mệt mỏi vì sự tức giận và bối rối, và bị hấp dẫn bởi một người đàn ông mà nàng không dám yêu.

"Vâng," nàng nói, và thề với mình rằng đây sẽ là lời nói dối cuối cùng mà nàng nói với anh.

Chương 33

SELIG tỉnh dậy sau khi bị lay dậy đến lần thứ ba. Hai tay anh ngay lập tức day vào hai bên thái dương.

"Thor's teeth, lại có ai đó đánh vào đầu mình thêm một lần nữa thế?" anh rên rỉ.

"Anh phải tự cảm ơn em lần này đây – và loại rượu bia tuyệt vời của em đây."

"Em đây à, Kris?"

"Sao anh không mở mắt ra và tự nhìn đi?" Nàng hỏi.

"Chưa đến lúc. Anh có thể cảm nhận được quá nhiều ánh sáng kể cả với đôi mắt đang nhắm nghiền."

Kristen lắc đầu. Sự thú vị ngập tràn trong lời nói của nàng. "Ồ, đó là những gì mà đám cưới đã mang lại cho anh phải không?"

Một tiếng rên rỉ nữa. "Làm thế nào mà anh có thể quên được nhỉ?"

Lần này anh mở hé mắt ra, nhưng không nhìn vào em gái anh. Đầu anh hướng thẳng vào cái góc mà Erika thường ở đó. Việc nàng không ở đó

cũng không rung lên một hồi chuông cảnh tỉnh nào cả — vẫn chưa.

"Cô ta đâu?"

"Đang nói chuyện với anh trai cô ấy trong nhà nguyện."

Mắt anh mở to với cái nhìn đầy buộc tội hướng tới Kristen. "Và không ai đánh thức anh sao?"

Anh bắt đầu ngồi dậy, nhưng có cái gì đó đã kéo anh lại. Những sợi xích của Erika, quấn vòng quanh cổ anh. Anh chỉ mang mang nhớ rằng một người hầu đã nói với anh là anh ta đã tìm được chúng ở sân trong. Selig đã treo chúng quanh cổ mình vì muốn để chúng vào chỗ khác, bởi vì lúc đó anh không sẵn sàng để đi đến phòng mình.

"Không ai đánh thức anh bởi vì không cần thiết," Kristen giải thích. "Nếu cô ấy định thuyết phục anh trai mình rằng anh không phải con người xấu xa khổ sở người mà đã xích cô ấy gần bên anh, thì đó không phải là với anh bên cạnh để hăm dọa cô ấy."

Anh không đá động gì đến chuyện những sợi xích, chỉ khẽ càu nhàu, "Anh không hăm dọa cô ta."

"Anh trai cô ấy không nghĩ vậy."

Anh thả sợi dây ra và cố gắng ngồi dậy. Anh không thể di chuyển nhanh như anh muốn, khi mà cơn đau từ cơn say tối qua gần như tột độ như buổi sáng đầu tiên khi anh thức dậy với vết thương trên đầu. Tuy nhiên cái mà anh thực sự cảm thấy bây giờ chỉ có thể gọi là lo lắng.

"Ít ra em cũng nên cử ra một do thám để nghe xem họ nói gì chứ hả?" anh đòi hỏi.

Trán Kristen nhăn lại. "Khi mà chỉ có anh, em và cha có thể biết tiếng của họ? Anh có thể không ngại khi nhờ cha do thám cho anh, chứ em thì không dám."

"Thế thì em nên tự làm việc đó."

"Em ư?" nàng rên rỉ. "Em đã khiến cho anh ta thực sự giận dữ. Anh ta giống như anh đối với em lúc này đây."

Anh lườm Kristen một cái. Cô vừa cười anh. Và nỗ lực duy nhất mà cô làm để giúp anh là đem cái lược đến cho anh. Anh thậm chí không thèm thay quần áo mà anh đã mặc trước đó.

Khi anh chuẩn bị bước ra khỏi cửa, cô liều lĩnh hỏi, "Anh vẫn ghét cô ấy đấy chứ?"

Anh ngừng lại 1 giây rồi quay lại nhìn cô. "Tại sao em lại hỏi lại làm gì?"

Kristen nhún vai. "Bởi vì anh đã cưới cô ấy. Việc này thực sự đã xa hơn sự trả thù rồi đó, nếu anh hỏi em."

"Đừng tham dự vào việc này, Kris."

Cô uốn lưỡi. "Thật sung sướng, khi anh chàng kiêu ngạo nào đó chuẩn bị rời khỏi đây."

Anh nhăn mặt. "Anh không kiêu ngạo."

"Em nói anh trai cô ấy, không phải anh."

Selig tìm thấy họ vẫn ở một mình với nhau trong nhà nguyện, ngồi bên cạnh nhau, giọng của họ quá nhỏ, anh không thể nghe lỏm được gì, dù anh đã nghe trộm một lúc với hi vọng sẽ nghe thấy gì đó. Tay Ragnar vòng quanh bờ vai nàng. Erika tựa đầu vào anh. Đó là anh trai nàng. Dù vậy, Selig vẫn cảm thấy sự nhu cầu kéo cánh tay đó ra khỏi nàng.

"Tôi tin rằng hai người có một cuộc hội ngộ vui vẻ?"

Erika quay lại khi nghe thấy tiếng anh. Ragnar bất ngờ đứng dậy. Biểu hiện của anh không thể hiện gì, nên Selig không có đầu mối gì về những gì anh ta đã nghe. Biểu hiện của nàng lo lắng, điều có thể có đủ thứ ý nghĩa, bao gồm cả chuyện nàng vẫn sợ hãi cho anh trai nàng.

Selig đã dừng lại chỗ người thợ rèn đủ lâu để lấy thanh kiếm mới. Anh mang nó theo, nhưng không mặc áo giáp bởi vì anh vẫn mặc bộ quần áo mà anh mặc cho đám cưới hôm trước. Erika đang mặc bộ đồ khá là rục rờ. Bởi vì anh không nhớ rằng anh đã về giường tối qua, anh không nhận ra xem liệu nàng có ở trong phòng anh tối qua không, và cũng không biết rằng liệu nàng có cởi bỏ bộ đồ cưới ra hay cũng ngủ trong đồ cưới giống như anh.

Ragnar, dĩ nhiên, đã đến Wyndhurst với đầy đủ vũ khí, dù tay trái của anh ta thả lỏng xuống thanh kiếm khi đến chỗ anh chứng tỏ anh ta không có ý định sử dụng chúng. Một tình huống có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Ragnar dừng lại cách Selig khoảng 2 feet. Năm đấm phải của anh đập tới trước khi Selig kịp nhìn thấy nó. Erika đứng bật dậy, bật khóc, "Đừng—!"

nhưng nàng không nói gì thêm, bởi vì Selig hầu như không bị suy chuyển gì mấy bởi cú đấm. Thực tế, chỉ có mặt anh nghiêng sang với nó, và phảng phất sự thú vị trong vẻ mặt của anh khi anh quay lại nhìn Ragnar.

Mặc nợ Ragnar, anh cảm thấy khó chịu hơn là đau đớn vì vết thương nhỏ mà anh ta gây ra. Erika, tuy nhiên hoàn toàn phát cuồng lên bởi vì nàng chắc rằng nàng không có quyền gì với chồng mình, và sẽ không có cơ may nào thuyết phục anh không trả miếng. Nàng đã không có cơ hội để làm điều đó. Ragnar rõ ràng cảm thấy khó chịu.

"Đó là vì nỗi lo lắng mà cậu đã gây ra cho tôi," Ragnar thẳng thắn nói với Selig.

"**," Selig trả lời, như thể điều đó hoàn toàn có nghĩa. Anh đưa tay lên ôm má trước khi nói thêm, "Vậy là anh không có ý định đánh nhau với tôi phải không?"

"Không phải lúc này, dù tôi sẽ xem xét về quyết định đó trong tương lai."

"Dĩ nhiên rồi."

Nụ cười của Selig đã khiến Ragnar gần như mất bình tĩnh lần nữa. "Hãy nhớ, Haardrad. Tôi không tin lắm vào câu chuyện của Erika, nhưng nó thực sự mong muốn ở lại bên cậu. Tôi không thích quyết định đó, nhưng tôi sẽ thỏa ước nguyện của nó. Tuy nhiên, tôi sẽ để Turgeis ở lại đây với nó. Nếu nó thay đổi quyết định và muốn về nhà, anh ta sẽ mang nó về và chúa giúp cậu nếu cậu cố gắng ngăn cản."

Điều này tác động tới sự vui thích của Selig, thay vào đó là một điều hoàn toàn mới mẻ - sự chiếm hữu. "Bây giờ nơi đây đã là nhà của cô ấy. Cô ấy sẽ không mong muốn rời khỏi Wessex."

Đến lượt Ragnar mỉm cười, và không mấy dễ chịu. "Hay là cậu?" Và anh nhạo báng, "Nó phải lòng gương mặt của cậu, man, nhưng cần nhiều hơn thế để nuôi dưỡng tình yêu – nếu có. Mang nó về Gronwood sau 6 tháng nữa và chúng ta sẽ xem xem liệu những gì nó cảm thấy về cậu có cơ bền vững không. Nếu có, tôi sẽ vui lòng gọi cậu là Brother."

Selig không hề lo lắng gì về chuyện có thể hoặc không thể xảy ra trong 6 tháng tới. Ragnar đã thừa nhận mình thua và sẽ rút lui khỏi đây mà không có Erika. Selig đã có thể giải quyết vấn đề mà không phải giết anh ta, hoặc

đúng hơn, Erika đã làm được điều đó. Anh chẳng biết chút nào về những điều nàng đã kể về anh với anh trai mình ngoại trừ việc nàng nghĩ anh đẹp trai. Có thật không? Anh đáng lẽ không nên quá vui mừng khi biết điều này, nhưng thực sự anh đó là những gì anh cảm thấy.

Ragnar quay lại và thấy Erika đã đến đằng sau anh. Anh ôm em gái lần nữa, và Selig một lần nữa lại cảm thấy sự thôi thúc nực cười để tách hai người ra.

Giọng nàng mất hết âm điệu khi nàng hỏi anh trai mình, "Anh chưa rời khỏi đây chứ?"

"Không, Rika," anh trấn an nàng. "Nhưng anh phải thông báo cho người của mình về chuyện đã xảy ra. Anh sẽ không rời khỏi cho đến ngày mai, vì thế anh sẽ quay lại đây với em."

Lời hứa của anh khiến nàng nhẹ nhõm đến mức nàng cười với anh. "Và anh phải kể em nghe nhiều hơn về người nữ thừa kế tuyệt vời đã từ chối lời cầu hôn của anh nhé."

"Cô ấy từ chối, nhưng cha cô ấy thì không. Nhưng anh vẫn đang cân nhắc lời đề nghị. Thurston cần một người mẹ người có thể quan tâm đến nó như em đã làm. Nhưng chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau."

Anh đã khẳng định với nàng là Thurston vẫn ổn, cánh tay cậu đã lành một cách nhanh chóng. Anh cũng nói về chuyện trộm cắp ở Gronwood đã được chấm dứt với cái chết của Wulnoth. Turgeis đã giúp anh tránh khỏi chuyện phiền phức phải treo cổ anh ta, và rõ ràng, nàng không thực sự ngạc nhiên khi biết chuyện Wulnoth phải chịu trách nhiệm về lũ trộm. Điều đó giải thích tại sao anh ta lại quá hăng hái khi anh ta tìm được người thế tội cho mình.

Ragnar quay người lại bỏ đi và bắt gặp Selig đang nhìn sững lại như thể bị thôi miên bởi nụ cười của Erika— cái mà đã biến mất ngay khi nàng nhận thấy quan sát của anh. Ragnar nghiêm trang bảo với Selig, "Nó và tôi cùng cha với những người anh chị em khác, nhưng chỉ có mình Erika cùng mẹ với tôi. Ngoài con trai tôi, nó là gia đình duy nhất mà tôi biết và rất thân thương với tôi. Cậu đã cưới nó mà không có sự đồng ý của ta. Nếu cậu làm tổn thương nó, ta sẽ lấy lại mạng sống mà ta đã cứu từ cậu."

Selig không nói gì. Anh chả thích tối hậu thư cũng giống như tất cả những gì hàm ý đe dọa. Những lời đe dọa thẳng thừng thông thường sẽ được trả lời ngay lập tức và tương xứng. Nhưng đối với anh trai nàng, anh phải xem đó là ngoại lệ. Anh ước rằng anh không hiểu rõ cảm giác của anh ta, nhưng anh hiểu.

Anh cộc lốc gật đầu và Ragnar rời đi. Mất một khoảnh khắc trước khi Selig hướng cái nhìn về phía Erika lần nữa. Anh không thích cái nhìn của nàng trở về vẻ đề phòng trước đó.

Và sự thật đến với anh không chút ngạc nhiên hoặc nhẹ nhõm. "Cô thực sự đã nói dối anh ta đấy à?"

Vẻ cảnh giác bất ngờ biến mất, thay vào đó là một vẻ gì đó gần giống như sự khó chịu. "Anh nghi ngờ chuyện đó sao? Chúng ta đã thỏa thuận với nhau, anh thực hiện phần, nên tôi không thể làm khác đi."

Việc đề cập đến "thỏa thuận" mang lại chút khó chịu cho anh. Nhưng trước khi anh kịp phản ứng, một người khác đã xen vào.

Erika nhìn thấy anh ta trước và cười vui vẻ. "Turgeis! Ragnar không nói là anh ở—"

Nàng kết thúc bằng tiếng thở hỗn hển khi Turgeis tới bên Selig với một cú đấm. Cú đấm của Ragnar không làm Selig dịch chuyển. Cú đấm của Turgeis, ngược lại, đấm gục anh xuống sàn nhà và bất tỉnh.

"Không!" Erika khóc và quỳ xuống bên Selig. "Anh không thể làm anh ấy bị thương, Turgeis!"

Turgeis giận dữ thốt lên. "Tại sao tôi không thể?"

"Anh ấy đã chịu đựng quá đủ dưới tay chúng ta."

"Còn cô thì không phải chịu đựng dưới tay anh ta sao?"

"Không chút nào."

Anh kéo nàng nàng đứng dậy. "Đừng nói dối tôi như cô làm thế với anh trai mình."

Nàng đỏ mặt. "Về chuyện này thì không. Thật đấy, Turgeis. Tất cả những gì anh ấy làm với tôi chỉ là cố gắng làm nhục tôi, và đe dọa những điều mà chẳng bao giờ xảy ra cả."

"Anh ta vẫn muốn trả thù."

"Có thể," nàng đồng ý, "Nhưng anh không thể tham dự vào. Anh ấy là chồng tôi."

"Chồng cũng có thể bị loại trừ."

"Đừng nghĩ đến chuyện đó!"

Selig rên rỉ. Erika quỳ xuống bên anh. Mất một lúc để mắt anh tập trung vào nàng.

"Tôi tin là anh biết bạn của tôi Turgeis," nàng nói một cách do dự.

Selig nhìn người khổng lồ đứng đằng sau lưng nàng. "Anh cũng định đánh tôi vì sự lo lắng mà tôi gây ra cho anh chứ, hay là chúng ta xong việc rồi?"

"Cô chủ của tôi nói rằng chúng ta đã xong việc— trong lúc này."

Mắt Selig quay lại Erika. "Cô đã khôn ngoan khi yêu cầu anh ta dừng lại. Gia đình tôi sẽ không nhân nhượng khi tôi rời khỏi đây mà bị bất kỳ thương tích gì, và tôi cũng vậy."

Erika cười toe toét và nhìn qua vai mình. "Thấy không, Turgeis? Ở thế yếu nhưng vẫn không quên đe dọa."

Cả Turgeis và Selig đều càu nhàu đáp lại.

Chương 34

RAGNAR yêu cầu được đi xem lâu đài của Selig và sau khi đức vua rời khỏi, yêu cầu của anh được đáp ứng. Erika cảm thấy khá lo lắng trong lúc họ đi vì nàng không được đi cùng họ, và họ rời khỏi trước khi nàng đủ cam đảm để đòi theo cùng. Và rồi họ đi với nhau, làm sự lo lắng của nàng còn tồi tệ hơn.

Nhưng người duy nhất nói chuyện với nàng là bố mẹ của Selig, và rất ngắn gọn. Còn lại tất cả những người trong đại sảnh, hoặc ít nhất là từ những người phụ nữ, nàng không nhận được gì ngoại trừ cái nhìn đầy thù địch. Nàng đã dám cưới Selig của họ. Họ sẽ không tha thứ cho nàng vì điều đó.

Nàng thực sự cũng không quan tâm đến chuyện đó lắm. Tất cả những gì nàng có thể nghĩ là anh trai nàng và chồng nàng đánh giết lẫn nhau và không ai ở cùng để ngăn họ lại.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng ngạc nhiên thay, không có gì xảy ra cả. Ragnar và Selig trở về trước khi trời tối, không ai bị thương, và Ragnar chắc chắn vui vẻ hơn trước lúc anh đi.

Anh chỉ nói những điều tốt về lâu đài của Selig – từ cái nhìn của một người đàn ông. Anh ta có khá ít nô lệ để dãi mà một người vợ muốn loại bỏ, nhưng ngoài việc đó ra, anh nghĩ là em có thể xoay xử tốt ở đó."

Sự nhấn mạnh mà anh nhấn vào từ đó bảo nàng rằng, Ragnar, ít nhất, đã được "thư giãn", điều có thể khiến tâm trạng của anh thoải mái như vậy. Anh trai nàng thường thoải mái bất ngờ sau khi quan hệ. Nàng tìm kiếm dấu hiệu đó ở chồng mình, nhưng anh trông không khác gì khi nàng nhìn thấy anh trước đây khi ở giữa đám đông, cười nói với tất cả những người phụ nữ.

Không phải chuyện anh ở xung quanh những người phụ nữ mời gọi làm nàng khó chịu. Anh có thể và sẽ làm như anh thích, giống như tất cả những người đàn ông vẫn làm, và nàng không có quyền gì để nói, không chỉ vì mối quan hệ kỳ lạ của họ, mà bởi vì những người vợ hiếm khi được tham dự vào những gì chồng họ làm. Một người vợ sẽ may mắn nếu một hoặc nhiều tình nhân của chồng không sống cùng mái nhà với mình.

Erika không có ý định phá vỡ điều đó và phàn nàn nếu nàng không phải là một trong những người may mắn đó. Nàng có thể đã quan tâm đến điều đó, thực sự yêu chồng mình và mong đợi nhiều hơn ở anh. Nhưng có điều gì như thế cả.

Trong khi tâm trạng của anh trai nàng đã trở nên khá dễ chịu, tâm trạng của Erika chuyển từ sự lo lắng sang bức bối. Nàng chỉ có thể cố đổ lỗi cho việc nàng đã nói dối, và lo lắng cả ngày chứ chắc chắn không phải do Selig có thể không chung thủy.

"Anh ta có khiếu hài hước rất thú vị đấy, Rika," Ragnar bảo nàng trước khi họ ngồi vào bàn. "Nhưng anh chắc rằng em đã tự khám phá được điều đó rồi."

Nàng chẳng biết gì về chuyện đó. Selig? Thú vị? Cũng giống như một con sói đang sùi bọt mép ý.

Turgeis quay lại trại của Ragnar cho bữa tối, nhưng luôn trở lại vào mỗi bữa ăn. Với trang phục của mình, anh ngồi với những người nô bộc ở bàn khác. Những ghế xung quanh anh đều trống, những người đàn ông ở đây đều rất thận trọng khi làm gì đó quanh anh. Kể cả những người hầu cũng lo lắng tột độ khi phục vụ anh. Hai tai nạn xảy ra bởi vì những ngón tay run rẩy.

Nhận thức được điều này cũng khiến Erika khó chịu. Bạn của nàng chẳng làm gì cho những người Saxons này sợ hãi, vậy mà họ chỉ nhìn vào hình dáng của anh mà không thấy gì xa hơn. Dĩ nhiên điều đó cũng chẳng giúp gì, khi anh thường trừng mắt nhìn về phía Selig, và khi Turgeis trừng mắt lên, anh trông khá là đáng sợ. Tuy nhiên, điều đó có vẻ như chẳng làm phiền gì, nên người khác cũng không nên khó chịu về điều đó.

Nhưng điều đó gợi cho Erika nhớ đến kết luận mà nàng đã rút ra và lo lắng trong quá khứ. Turgeis là một người đang ông cô độc. Mọi người ở Gronwood đã chấp nhận anh, theo nghĩa là gắng lời anh đi. Không ai giúp đỡ chia sẻ với anh cả.

Erika, người bạn duy nhất của anh, thực tế, khá là buồn bã vì điều này. Nàng đã cố gắng thay đổi điều này trước đây. Nàng đã kiếm cho Turgeis một người hầu cận, nhưng cậu bé đã chạy trốn. Nàng cố gắng khiến anh tham gia vào những nhiệm vụ cùng với những người cùng lứa với anh, nhưng chẳng đi đến đâu. Nàng thậm chí đã cố gắng khuyến khích những người phụ nữ ở Gronwood về anh, nhưng bọn họ hoặc là trông sợ hãi vì chuyện đó hoặc cười phá lên. Anh đã xấp xỉ bốn mươi. Anh đáng lẽ nên có vợ và gia đình của mình.

Nàng đã có chút hi vọng nhỏ nhoi rằng chuyện sẽ khác đi ở Wessex với những người mới, bao gồm cả những người Nauy giống như anh. Chưa kể những người phụ nữ ở đây đều đã quen thuộc với chiều cao của Selig và Royce, chỉ thua Turgeis có nửa foot. Nhưng từ những gì nàng nhìn thấy, hi vọng đó quá mỏng manh.

Ở bàn mình, nàng ngồi giữa chồng và anh trai nàng. Để che mắt Ragnar, Selig vòng tay ôm vai nàng khá thường xuyên để thể hiện sự thân mật giữa vợ chồng nàng. Anh thậm chí còn tựa gần vào và hôn cổ nàng, khơi nên

cảm giác dễ chịu trong thân thể nàng- điều mà nàng chẳng thích một chút nào. Và anh thì có vẻ như chẳng hề nghĩ gì đến chuyện đó sẽ tác động đến nàng ra sao.

Nàng bị bỏ qua trong phần lớn cuộc trò chuyện bởi chồng và anh trai nàng nói đến những chuyện mà nàng không hứng thú gì, hoặc họ nói chuyện với những người khác. Gia đình của Selig khiến Ragnar cảm thấy mình được hoan nghênh, nàng rất cảm kích điều đó. Đây có thể là bữa ăn vô cùng khó chịu cho bọn họ, nhưng Ragnar rất thích bữa ăn này. Selig cũng vậy, nếu điều đó có nghĩa, anh cười rất nhiều và không chìm vào rượu bia như hôm trước. Chỉ mình Erika ước rằng mình đang ở chỗ khác, không phải vì lợi ích của anh trai nàng, nhưng hành động của nàng thì lại khác.

Khi nàng cuối cùng cũng có thể rời khỏi mà không phiền mọi người, nàng ngạc nhiên khi nghe Selig bày đặt lý do để đi cùng nàng. Không chỉ điều đó, mà còn chuyện cánh tanh anh ôm ngang eo nàng khi anh hộ tống nàng rời khỏi sảnh, một lần nữa chỉ để che mắt Ragnar, và nàng đau đớn nhận thức được điều đó, những ngón tay trải rộng ra một bên sườn nàng, giữ nàng thật sát vào anh. Anh cũng không thả nàng ra kể cả khi họ lên cầu thang và không ở trong tầm nhìn của mọi người nữa, dù nàng cố gắng để tránh xa khỏi anh. "Cô phải đồng ý, wench, thế này cũng tốt chả kém gì sợi dây xích của cô" anh nói với nàng khi anh mở cửa vào phòng của anh – giờ đã là phòng của họ.

Nàng đã có thể giật người tránh xa khỏi anh. Sau câu bình luận đó, nàng gần như muốn cào anh để đáp trả. Và nàng có lẽ đã trả lời một cách chế nhạo nếu đồng quần áo trên giường không thu hút sự chú ý của nàng.

Anh đứng ngay phía sau nàng, dù anh không đụng vào nàng nữa. "Em gái tôi thật là rộng rãi." Anh nói.

Quả thực như thế thật. Có ba chiếc áo dài với những chiếc áo mặc trong rất phù hợp, và không phải dạng quần áo để dành quyên góp.

"Sự rộng lượng của cô ấy là cho anh, không phải tôi," nàng trả lời với một chút cay đắng.

"Sao lại thế?"

"Để anh không cảm thấy xấu hổ bởi một người vợ ăn mặc rách rưới, dĩ nhiên."

"Và làm thế nào mà chuyện đó làm tôi xấu hổ, wench?"

Nàng nghe thấy tiếng cười trong giọng nói anh. Nàng quay lại nhìn vào đôi mắt xám của anh. "VẬY thì tôi nhầm." Nàng nhún vai. "Chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, nên anh có thể đem trả những thứ này cho em gái anh. Anh trai tôi sẽ gửi quần áo của tôi đến, nhưng nếu anh không thích tôi mặc chúng, anh có thể khóa chúng lại hoặc vứt chúng đi."

"Hoặc quăng chúng ra ngoài cửa sổ, như cô đã làm thế với đồ đạc của tôi?" anh chất vấn.

Ngay lập tức nàng đưa mắt tìm những sợi xích mà anh đề cập tới, hi vọng mình không thấy chúng. Nàng nhìn thấy chúng ở trong góc của nàng, và sự tức giận của nàng khơi lên ngay khi nhìn thấy.

"Tôi từ chối đeo chúng lần nữa," nàng nói nhẹ nhàng nhưng không kém giận dữ.

"Nếu tôi muốn, cô sẽ phải đeo chúng vào."

"VẬY thì anh sẽ phải có một cuộc chiến để làm được thế," nàng hứa hẹn.

Anh cười phá lên. "Chúng ta đã biết kết quả của việc đó rồi phải không?"

Nàng bắt gặp cái nhìn của anh, một mày nhướng lên. "Thật sao? Tôi không đề cập đến tôi, Selig, tôi nói đến Turgeis. Anh ấy sẽ nổi giận nếu anh ấy nhìn thấy tôi bị xích."

Sự thích thú của anh chấm dứt ngay tại đó. "Cái gã khổng lồ khốn kiếp —"

"Ở bên tôi nếu anh không muốn tháo gỡ những gì đã xong xuôi hôm nay. Anh trai tôi đã cứu mạng anh. Tôi cứu Turgeis. Nhưng không như anh, anh ấy đã cố gắng cả đời để trả nợ tôi."

"Tôi đã trả nợ cho anh trai cô," anh gầm lên. "Tôi từ chối đánh nhau với anh ta."

"Kết quả của chuyện đó vẫn chưa đảm bảo, thế nên nó hầu như không đủ." Anh trừng trừng nhìn nàng trong một lúc; sau đó, anh nói, rất nhẹ nhàng, "Chộc tức sự kiềm chế của tôi là khuấy động sự đam mê của tôi đấy."

Nêu cô không muốn phải làm quen với điều đó, tôi khuyên cô không nên nói gì thêm."

Anh quay đi, gạt nàng ra. Câu hỏi của nàng vang lên, không ngờ tới – và không liên quan gì. "Anh có ve vãn nô lệ của mình hôm nay giống như anh trai tôi làm hôm nay không?"

Anh quay lưng lại, ánh mắt hoài nghi trong vòng 2 giây. Rồi sự thích thú quay lại trong đôi mắt, và anh trao nàng nụ cười mà nàng ghét cay ghét đắng.

"Và phá hỏng ảo tưởng của anh trai cô là chúng ta là cặp đôi mới yêu nhau sao? Dĩ nhiên là không. Chuyện đó có thể đợi đến lúc sau khi anh trai cô rời khỏi đây."

Nàng quay lưng mình lại với anh và tiến đến cái góc của mình, quyết tâm lờ anh đi. Nàng không thể tin được rằng nàng đã hỏi câu hỏi đó. Chỉ bởi vì anh đề cập đến sự đam mê, gợi cho nàng nhớ đến suy nghĩ của mình về khuynh hướng không chung thủy của anh. . .

Nàng cảm thấy nhục nhã. Nàng nghe có vẻ ghen tuông! Và cái tên độc tài đẹp trai kia được mua vui bởi nó!

Nàng tìm cách viện cớ. Chắc chắn nàng nghĩ điều gì đó như là để thỏa mãn trí tò mò của nàng, chú không phải ghen tuông. Nàng không ghen.

"Mình không ghen!" nàng nói với với bức tường trước mặt nàng.

"Thật là nhẹ nhõm đấy," anh nói phía sau lưng nàng, ngay trước khi những chiếc áo dài của Kristen bị trùm lên người nàng. "Làm gì đó với những thứ này đi. Cô có thể mặc hoặc không mặc chúng, nhưng không nên trả chúng lại cho em gái tôi cho tới khi cô có đủ quần áo để thay thế chúng. Nó sẽ bị tổn thương khi sự rộng lượng của nó bị rẻ rúng."

"Nó có ảnh hưởng đến tôi chăng?" nàng bật lại.

"Cuộc thỏa thuận của chúng ta rất dễ lung lay, wench. Tôi sẽ không có ý định thử xa hơn, nếu tôi là cô."

Nàng không đáp lại.

Chương 35

Cô ta là Lida. Cô ta bị bắt cóc khỏi ngôi làng của mình năm năm về trước chỉ vì những người Slavic như cô ta là những kẻ chặn ngựa chứ

không phải những chiến binh. Họ thậm chí không có lấy một cơ hội trong cuộc tàn sát ngôi làng của mình và cô ta không phải là người phụ nữ duy nhất bị bắt đi bởi những người xa lạ. Cô ta bị bán về miền tây và đã từng qua tay ba người chủ trước khi người cuối cùng chết đi và cô ta bị đẩy tới chợ nô lệ Hedeby ở vùng nút thắt của khu vực Jutland Peninsula.

Cô ta đã biết được khá nhiều từ những năm tháng làm nô lệ của mình, cô ta cũng biết cách sử dụng những thế mạnh của mình để có được thứ quyền năng vượt trên cả những ông chủ. Điều đó không khó, bởi lẽ cô ta không chỉ ưa nhìn bởi đôi mắt đen màu mận gai và mái tóc đen dài bóng bẩy, mà mọi thứ trên người cô đều gợi cảm. Có thể lấy đó làm tên đệm của cô. Và cô tận dụng lợi thế đó của mình trong từng cử chỉ, từng ánh mắt nhìn. Cô biết cách để khiến đàn ông trở nên điên dại vì cô, và phục tùng theo. Dường như đó thuộc về bản năng mà thậm chí cô cũng không phải nỗ lực gì nhiều. Như thế đó là điều hiển nhiên. Cô ta chưa từng gặp người đàn ông nào không muốn chiếm cô làm của riêng mình.

Cô ta có thể bị xếp vào hàng nô lệ, nhưng chưa bao giờ phải làm việc gì nặng nhọc. Vốn là một kẻ biếng nhác, nhưng cô ta đủ khôn ngoan để không phải làm gì khác ngoài việc lấy lòng những người chủ của mình.

Những người chủ cũ của cô ta đều bị mê hoặc đến mức trao cho cô ta nhiều quyền hành hơn cả những bà vợ của mình, những người luôn tìm cách hất cẳng cô ta một cách vô vọng. Chỉ cần ngỏ lời là gấm vóc và trang sức đắt tiền sẽ nằm trọn trong tay cô ta, với kẻ hầu người hạ xung quanh. Với Lida, nô lệ không đồng nghĩa với việc phải hành xác nặng nề. Sự thực là, đó là một cuộc sống lí tưởng. Điều khiến cô ta lo lắng duy nhất đó là khi ông chủ của cô ta qua đời, thì cô ta sẽ mất tất cả và lại phải bắt đầu mọi thứ từ đầu, đó là tình huống cô ta từng gặp phải với cả ba người chủ cũ .

Chỉ một lần cô ta bị tổn hại vì chuyện đó, với người chủ đầu tiên, bởi bà vợ sau khi lấy lại được quyền hành đã đánh cô một trận thừa sống thiếu chết trước khi ném ra chợ nô lệ. Lida đã lấy đó làm bài học để chuyện tương tự không xảy ra thêm lần nữa với người chủ tiếp theo bằng cách buộc ông ta phải điều vợ mình đi xa. Nhưng điều đó cũng không mấy thú vị. Cô

ta lấy làm thích thú với việc điều hành một bà vợ lép vế. Thế nên với người chủ thứ ba, cô ta đã thấy việc chuẩn bị trước sự bảo vệ mình là chuyện nhỏ.

Cô ta không muốn tự do nên chưa bao giờ đòi hỏi về điều đó. Tự do thì sẽ không đi kèm với một sự bao bọc, còn Lida thì luôn muốn được bao bọc và nâng niu. Vì thế cô ta cũng không cần một người chồng của riêng mình. Những bà vợ có quá nhiều nghĩa vụ, trong khi Lida thì không hề thích thú gì đồng nghĩa vụ đó. Họ còn có một thiên chức đó là sinh con, điều mà Lida không hề mong muốn. Tốt hơn là nắm lấy quyền lực của một bà vợ mà không đi kèm những trách nhiệm. Và Lida cũng không nghi ngờ gì với việc tại đây, Wessex, cô lại không có được vị trí ưu thế mà cô ta vốn quen thuộc.

Cô ta tự thấy mình không có đối thủ, chỉ là hai nữ nô lệ đã cùng cô vượt biển tới đây. Golda là một người phụ nữ khỏe mạnh, đã có chồng, không có điểm gì nổi bật, ngoài trừ việc tháo vát trong việc nhà, cô ta được mua về cũng vì lí do ấy. Cô ta có mái tóc màu nâu khó tả, trong khi đôi mắt, điểm lợi thế của cô ta thì lại màu cây sồi vàng. Màu mắt đẹp ấy không ăn nhập gì với khuôn mặt thô kệch – trừ lúc cô ấy mỉm cười. Khi cô ấy mỉm cười, trông cô ấy thực sự xinh đẹp. Nhưng cô ta ít nhất đã ngoài ba mươi, và vốn quen lao động nặng, nên thậm chí còn không biết cách quyến rũ một người đàn ông.

Trong khi đó, Magge, lại là một cô gái Scot tóc đỏ đầy sức sống, người thích thú với đàn ông và sẵn lòng cười lớn về tất cả mọi chuyện, thấy sự hài hước trong bất cứ chuyện gì. Cô ấy ưa nhìn với vẻ đẹp sống động của mình, nhưng so với vẻ ngoài của Lida thì chả là gì.

Lida đã củng cố mối quan hệ với người Viking tên Ivarr, cho đến khi cô ta nhận ra rằng anh ta mua cô ta về không phải cho mình, mà là cho người khác. Cô ta đã thất vọng, vì anh ta là người đẹp trai nhất mà cô ta từng định tấn công. Ít nhất cô ta đã thất vọng cho đến ngày hôm qua.

Quả thật lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ mới của mình Lida đã bị sock. Cô chưa từng biết đến ai có vẻ ưa nhìn như Selig Haardrad, thậm chí trong những giấc mơ hoang dại nhất của cô cũng chưa từng có một người đàn ông nào như người Viking này. Điều làm cô sock thứ hai là anh ta thậm chí

còn không thềm liếc đến cô một cái, mà thay vào đó lại dành thời gian với Golda, để bàn luận về những trách nhiệm của cô ta – và cả quyền hành nữa. Lida đã phỉnh phờ Ivarr để có được vị trí trông coi lũ người làm, và anh ta đã đồng ý, mặc dù đã cảnh báo là chỉ trong tạm thời, và rằng quyết định cuối cùng không phải là thuộc về anh ta. Và ngày hôm qua, Selig chỉ nhìn 1 trong 3 người nô lệ mới mà đã đưa ra quyết định của mình.

Lida không thất vọng, chỉ bực mình. Từ lúc cô tới đây, cô ta gần như không làm gì, mà toàn đùn đẩy cho người khác. Cho đến khi cô buộc Selig trao cho mình quyền hành mà anh đã vô tâm tước đoạt từ cô, cô sẽ phải chịu sự cai quản của Golda.

Không quyền hành, Golda hiền lành như một con cừu, có quyền hành, cô ta biến thành một con rồng thực sự. Ít ra thì cô ta không phải là một con rồng thù dai. Cô ta không buồn dả động đến những việc làm thêm mà Lida từng bắt cô làm. Cô ta chỉ yêu cầu mọi người làm việc ngang nhau, điều mà đương nhiên là Lida không thể chấp nhận được.

Tuy vậy đây chỉ là viễn cảnh tạm thời, mọi việc sẽ được sửa đổi ngay khi cô ta ngủ với ông chủ của mình. Và theo kinh nghiệm của cô ta, điều đó sẽ xảy ra ngay khi anh ta trở lại ngôi nhà của mình.

Có tin rằng vợ chồng anh ta sẽ dọn đến sớm. Do đó Lida sẽ không phải đợi lâu tới ngày mà mọi thứ cô ta muốn sẽ lại về tay mình. Và một trong những thứ mà cô ta muốn là sẽ một vài người hầu hạ nữa, điều mà cô ta vốn quen thuộc. Có khá nhiều gã người làm ở đây nhưng chỉ có ba người phụ nữ, những công việc sẽ tới tay Lida khi cần kíp. Và điều đó là không thể chấp nhận được.

Việc Selig có một người vợ mới không khiến Lida lo ngại một chút nào, vì cô ta đã nghe ngóng được rằng anh ta cực kỳ căm ghét cô ả, và chỉ cưới cô ta vì ý nguyện của vua Saxon. Nhưng dù cho anh ta có yêu cô ta, thì Lida cũng không phải lo. Cô ta biết về lợi thế của mình, và sự tự tin về nó chưa bao giờ suy giảm.

Tuy nhiên, vẫn có chút mạo hiểm khi dính dáng đến một người đàn ông như Selig Haardrad, đó là khi cô lại bị mê hoặc bởi chính anh ta như chính cách mà cô mê hoặc anh ta. Cô ta vẫn cố gắng đứng ngoài những mối quan

hệ với đàn ông của mình, để cảm xúc mình nằm trong tầm kiểm soát. Nhưng với người đàn ông này, đó quả là một sự mạo hiểm.

Chương 36

Selig dắt con ngựa đực từ trong chuồng ra. Đó không phải là ngựa của anh, mà là mượn của Royce, con ngựa chiến mà anh yêu quý cùng với thanh gươm giờ này đã nằm trong tay lũ cướp. Anh từng nghĩ rất nhiều đến việc truy đuổi lũ cướp đó trong thời gian hồi phục, ít nhất cũng là để đòi lại những tài sản của mình. Giờ anh vẫn đang suy nghĩ về điều đó. Có lẽ sau khi anh ổn định trong ngôi nhà mới của riêng mình...

Anh chưa tìm được thời điểm thích hợp để rời khỏi Wyndhurst, lâu đài đạo này có nhiều người ghé thăm hơn bình thường. Royce và Kristen thì bận rộn với những nhóm người mà anh không biết, và rời một nửa trong đám người của đức vua anh cũng không nhận ra nổi. Những đứa em của anh thì phớt lờ mọi chuyện vì cuộc đọ tay ở góc phía nam, thu hút dc một đám đông nhỏ, trong đó có cả cha anh. Mẹ anh thì đang trò chuyện với Turgeis 10 feet, đang đứng cách Erika tầm 15 feet gì đó, không quá xa – cái bóng của cô ấy, anh đã nghe thấy anh ta gọi nàng như vậy. anh tự hỏi không hiểu mẹ và cái gã khổng lồ có thể nói với nhau nhiều chuyện đến thế. Bà trông như một đứa trẻ khi đứng cạnh anh ta, nhưng không hề tỏ ra e dè tí nào.

Erika đợi anh ở ngoài tiền sảnh, nơi mà anh đã bỏ mặc nàng. Chỉ vài h trước nàng đã chào tạm biệt anh trai mình. Selig nghĩ rằng sẽ có một màn khóc lóc sau đó, nên đã kéo nàng lên phòng ngay lập tức để đóng gói hành lý, anh nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến nàng bận rộn mà quên đi nỗi muộn phiền. Nhưng anh thật sai lầm.

Sự vô tâm của anh đã khiến anh dở khóc dở cười vì nàng đã bình luận đầy châm chích rằng nàng làm gì có đồ đạc gì mà đóng gói. Trả đũa lại, anh nhặt đám dây xích của nàng và quăng vào trong tủ đồ của anh. Từ đó nàng dành cho anh một ánh mắt mang hình viên đạn và anh lấy đó làm niềm thích thú.

Kristen vẫy chào anh và lại gần. Nàng đang mỉm cười, nói với anh rằng nàng rất mừng vì ngôi nhà của mình sắp trở về trạng thái bình thường khi

anh chuẩn bị dọn về nhà riêng của mình, và nàng có một số điều bất ngờ dành riêng cho anh.

“Cháu anh sẽ phàn nàn nếu anh không đợi nó về”, nàng nói. Lũ trẻ, cùng với Meghan, đã được đưa tới nhà người em họ của Royce, Alden khi Ragnar xuất hiện như một sự đề phòng. “Chúng nó sẽ sớm về đây thôi”.

“Anh chỉ đổi chỗ ngủ của mình thôi mà”, anh nhắc nhở nàng “Với tất cả gia đình mình ở đây, tất nhiên, anh sẽ chạy qua chạy lại đây hàng ngày mà”

“Với vợ anh nữa?”

Anh cau mày, từ chối trả lời câu hỏi đó. Sự trêu chọc của Kristen không dễ mà đối đáp khi nó tập trung vào một người đàn bà cụ thể thay vì phụ nữ nói chung. Tốt nhất là nên lờ nó đi.

Anh nhận xét thay vào đó “anh nghĩ rằng đám quân của đức vua đã rời đi cùng với đức ngài”

Kristen nhìn theo ánh mắt của anh tới đám người lạ mà Royce đang trò chuyện cùng “Họ là những người làm ăn mới của Alfred. Họ được chỉ tới đây, và giờ chúng em sẽ phải chỉ cho họ tới một chỗ nào đó khác”

Ánh mắt anh dừng lại ở một người trong đám người đó “Cái người ở giữa nhìn trông quen quen. Anh ta đã tới đây bao giờ chưa?”

“Đức ngài Durwyn? Có lẽ ông ta đã từng tới đây, vì Royce có vẻ quen biết với ông ta nhưng không phải từ lúc em tới đây.

Selig nhún vai. Nhìn chăm chăm vào người đàn ông ấy khiến anh đau đầu, và trong lúc này anh nghĩ vậy là quá đủ.

Anh tiếp tục tới trước tiền sảnh nơi Erika đang đợi và Kristen thì bám theo anh. Nàng đã chuyển hướng ý nghĩ của mình

“Điều gì khiến chị ý khó chịu về anh thế? Có phải chị ấy không muốn rời khỏi Wyndhurst?”

Sự khôi hài của Selig lại trở lại “không, cô ấy vừa từ chối mang theo đám dây xích của mình – ouch” Kristen vừa cho anh một đấm lên bờ vai “Giờ thì là gì nữa đây?”

“Vì cái vẻ mặt của anh khi nói về chuyện đó”, Kristen gầm gừ “anh biết em cảm thấy thế nào –“

“ Odin giúp con”, anh ngắt lời “ Đừng nói về chuyện đó một lần nào nữa, em gái. Cô ấy không đang mang chúng, phải không nào?”

“ điều đó không có nghĩa anh sẽ không ép chị ấy phải mang chúng?”

“ Nếu như điều đó xảy ra –“

Anh chưa kịp hết câu, thì sự rung chuyển ở phía những cánh cổng thu hút sự chú ý của họ khi lũ trẻ và đám gia nhân đã trở về. Alfred nhỏ xuống ngựa đầu tiên và chạy về phía cha mình, rồi đến ông ngoại và cuối cùng thét lên khi chạy về phía tiền sảnh để lao vào vòng tay của Selig. Và cuối cùng thẳng nhóc quay lại chào mẹ mình, nhưng nàng hiểu rằng thẳng nhóc đã đến tuổi hiểu rằng đàn ông là số 1.

Selig cười lớn trong lúc đó, và càng cười dữ khi Thora được đưa tới và cô bé lại ôm lấy anh trước, chứ không phải Kristen. Anh không thể từ chối được cô bé thiên thần ấy, và tất nhiên là lại bồng cô bé lên đôi tay của mình.

Không phải lần đầu tiên, anh ước mình có một đứa con gái như vậy. Và đôi mắt của anh dừng lại ở Erika khi có ý nghĩ ấy. Một người vợ, người có nhiệm vụ chính là sinh cho chồng của mình những đứa con. Nhưng không phải vợ của anh, người đã bắt anh hứa không được chạm vào người nàng. Không một đứa trẻ nào có thể sinh ra với thỏa thuận đó.

“ Có lẽ tốt nhất anh nên đi “

Phải một lúc anh mới xoa dịu được ý nghĩ của mình và nhận ra điều mà em gái mình muốn nói “ Giờ thì đừng có tỏ ra ghen hờn như vậy, Kris” anh cười toe toét “ Vợ của Alden có vẻ quá nuông chiều Thora nên con bé không thích chơi với phụ nữ, thậm chí là mẹ của mình”

“Anh chưa bao giờ nhận ra là em có vấn đề đó”

“ Thật là may mắn cho em”

Đến lúc này thì nàng phá lên cười, vì anh trai mình cố tỏ ra vẻ phóng dãng. Anh vẫn không hề thay đổi, chỉ bởi vì h anh đã có vợ. nàng tự hỏi liệu Erika có cho đó là một vấn đề hay không . Có lẽ đó sẽ là một vấn đề với Erika.

Selig chơi đùa với Thora một lúc, khiến con bé cười lớn đầy thích thú, trước khi trả cô bé lại cho mẹ của nó. Và rồi anh đi cùng với Erika . nàng đi

chuyển chậm hơn và từ chối khi anh muốn nàng cưỡi ngựa của mình.

“ Tôi sẽ đi cùng Turgeis”, nàng cương quyết.

“ Cô sẽ đi cùng tôi”

“ Những con ngựa khác đâu rồi?”

“ Tôi thấy không cần thiết phải mượn thêm ngựa chỉ vì một cuộc đi dạo ngắn. Hay là cô thích đi bộ - một lần nữa?”

Đôi mắt nàng lóe sáng về tức giận “ Điều mà tôi thích là không bao giờ -“

“ Nào, các con, thôi trò trẻ con đó đi.”, Brenna nói, “ các con đang làm gương xấu tới lũ cháu của ta đó”

Nói xong, Brenna ôm Thora từ tay của Kristen và đi vào trong đại sảnh. Thoáng đỏ mặt vì bị trừng trị, Erika leo lên ngựa. Selig cũng đỏ mặt và làm điều tương tự. Không ai nói lời nào, Selig cũng chỉ gật đầu chào em gái của mình trước khi tiến ra cổng. Tất nhiên là Turgeis cũng không ở quá xa phía sau họ.

Erika lấy làm ân hận về sự gần gũi với Selig. Điều này thường xuyên diễn ra, nàng có một cảm giác khác lạ mà nàng ước là mình không như vậy, đặc biệt là từ sau khi nàng chứng kiến cảnh tượng của Selig và đứa trẻ đó. Đứa con của anh. Không còn nghi ngờ gì nữa, kể từ quý bà Brenna đã thừa nhận rằng đó là cháu của mình.

Ngôi nhà mới của nàng đã hiển hiện trong tầm mắt khi những câu hỏi vẫn còn trong yên lặng. nàng bắt đầu e ngại. “ Đây không phải lần đầu tiên anh kết hôn, phải không ?”

“ Lần đầu”

“ Vậy ai là mẹ của đứa bé con anh?”

“ Đứa bé nào?”

“ Đứa bé gái ý”

“ Cô muốn nói tới Thora? À, tất nhiên là cô muốn nói tới nó” Anh khúc khích, “ Con bé giống tôi phải không ?”

“ Chính xác” Erika cắn nhần.

Anh quay lại nhìn chăm chăm vào nàng, vẻ thú vị vẫn còn đọng trong mắt “ Nếu cô nghĩ rằng mình sẽ phải nuôi nó thì cứ thư giãn đi. Mẹ nó sẽ

làm điều đó”

“ Và tôi nhắc lai, ai là mẹ con bé?”

“ Em gái tôi”

Kristen? Nếu Selig và con bé không quá giống nhau, thì nàng sẽ nhận ra điều đó.

Nàng muốn cười lớn và thụi cho anh vài quả và nàng đã bắt đầu làm điều đó, cho đến khi nàng nhận ra rằng mình không được phép làm như vậy với anh. Nàng ước mình không cư xử như vậy, thật là một trò cười. Cuộc hôn nhân này không diễn ra như nàng tưởng tượng. Và nàng phải làm gì đó trước những biểu hiện ghen tuông mà anh ta sẽ lấy làm thích thú này. Làm sao nàng có thể ghen tuông khi mà thậm chí nàng còn không thích nổi người đàn ông này?

Chương 37

RAGNAR đã đúng. Erika không hề thấy thoải mái trong ngôi nhà của mình. Có lẽ nó nhỏ bằng nửa Wyndhurst, quá rộng, với thiết kế gần như y hệt, với hai tầng nhà, và những phòng ngủ rất lớn. Không như Wyndhurst, khu bếp được xây bên ngoài, ngay cạnh tòa nhà, để tránh hơi khói lan tỏa trong nhà, ít nhất là vào mùa hè. Còn có những tòa nhà bên ngoài khác mà nàng sẽ khám phá sau này, trong đó có những khu nhà ngủ dành riêng cho đám thuộc hạ của Selig, những người chưa kịp xây nhà cho riêng mình.

Khu nhà còn thiếu sự bảo vệ, những bức tường bao bằng gỗ mới chỉ được dựng lên, và nó giúp cho nàng hiểu rằng những tòa nhà này vừa mới xây xong. Hàng rào bằng gỗ thì sẽ không tốn nhiều thời gian để dựng lên với nhiều thợ như hiện nay. Và nàng có nghe cha Selig nói rằng anh định thay thế những bức tường ấy bằng đá như của Royce , mặc dầu sẽ là việc sau này.

Thực ra có khá nhiều người làm ở đây, và hầu hết là nam giới. Chỉ có một vài người đàn bà trong tòa nhà, nhưng khi Erika gặp họ lần đầu, nàng có lẽ phải ước là không có nhiều như vậy.

Nàng biết mình sẽ thích Golda. Người phụ nữ lớn tuổi này đã giới thiệu mình và những người còn lại với nàng , và bắt đầu một bài diễn văn với những thành tích của mình từ lúc tới đây và những điều chưa làm được.

Người đàn bà này không có vẻ khúm núm mà ngược lại, tỏ ra khá uy quyền như thể bà ta đã quen với việc ra lệnh, dù sao thì nàng cũng tôn trọng phong thái của bà ta.

Giờ thì là Magge, có vẻ là một cô gái bản tính hướng thiện. Nụ cười của cô gái lúc nào cũng thường trực, và cô ta khá khôn ngoan không nhìn thẳng vào Selig khi có mặt Erika. Nếu cô gái hiểu anh một cách sâu sắc thì cô sẽ không muốn vợ anh biết điều đó.

Tất nhiên, Lida, sẽ là cô gái mà Ragnar cho rằng Erika phải loại bỏ. Cô gái đó quá đôi đáng yêu, nhưng hơn thế, vẻ ngoài cuốn hút của cô gái hiển hiện quá rõ. Thậm chí áo sớng của cô ta cũng ngồn ngộn, với tấm áo dài bên ngoài khoét chữ V rộng, và cổ áo thì quá trễ, cảm giác như bộ ngực của cô ta sắp rớt ra ngoài. Nhưng hơn thế, đôi mắt của cô ta thì còn hơn cả mời gọi, và từ lúc Erika và Selig bước vào, ánh mắt của Lida không rời khỏi anh dù chỉ một giây.

Trong khi đó, Selig không thèm để tâm đến cô gái – cũng chả có ý nghĩa gì với Erika. Ivarr đã ở đó chào anh, và anh thì rời đi để nói chuyện với người bạn của mình, bỏ mặc nàng ở lại với đám phụ nữ tại sảnh đường về lý thuyết là của nàng.

Vấn đề ở đây đó là nàng nghi ngờ về việc lời nói của mình có tí trọng lượng gì tại ngôi nhà này. Thậm chí nàng còn có thể phải mang lại đôi xích chết tiệt kia, sẽ khiến đám gia nhân nghi ngờ về chút ít quyền hành ít ỏi mà nàng có được. nhưng cho đến khi điều đó xảy ra, hoặc khi chồng của nàng nói, nàng sẽ tiếp tục như thể nàng có một cuộc hôn nhân bình thường, với những trách nhiệm theo đó.

“ Nào, giờ thì cởi bỏ đôi ủng đầy bùn đó ra đây”, Golda đột nhiên hét lớn. “ Hãy chùi sạch nó hoặc cởi bỏ nó ra, tuy nhiên anh sẽ không đem theo đồng rác rưởi đó vào đây”

Erika quay lại để nhìn tên tội đó, và hơi shock khi nhận người vừa tiến vào đại sảnh, không ai khác chính là Turgeis. Anh tới muộn vì anh phải cất ngựa vào chuồng, và có lẽ tại đó anh đã mang theo đám rác rưởi mà Golda không chấp nhận.

Turgeis chỉ nhìn Golda một cái nhìn khó chịu, rồi lẳng lặng làm theo lời. Điều mà Erika thấy thú vị đó là Golda không những bị vẻ ngoài của anh làm cho bị choáng ngợp mà thực ra còn ra lệnh cho anh, với tiềm thức của Erika thì chưa ai ngoài nàng dám làm điều đó.

Selig cũng chứng kiến cảnh tượng đó và chỉ thiếu nước cười lớn khi bắt gặp ánh mắt của Erika; tuy vậy, anh giữ sự hài hước đó cho riêng mình, anh biết nàng sẽ không vui thú gì với việc người bạn của mình bị rầy la. Tại sao anh lại phải thăm dò cảm xúc của nàng về một vấn đề mà anh cũng không thật chắc chắn, có thể đó là do anh thấy có chút hối lỗi về những gì anh vừa thực hiện trước đó.

Anh đã lên kế hoạch giải phóng một trong đám phụ nữ đó làm người quản gia, với quyền hành hơn hẳn những người còn lại, và anh đã làm điều đó. Anh có một người vợ để quản lý đám gia nhân vào lúc này, nhưng anh không có ý định sẽ giao cho người vợ này bất cứ một thứ quyền hành nào, hay ít nhất điều này là kế hoạch của anh. Giờ anh cảm thấy có chút không thoải mái với quyết định phủ nhận những quyền lợi mà đáng lẽ nàng phải có. Vì thế anh quyết định sẽ không nói gì về việc này và coi xem Erika có thể cai quản việc nhà mà không có anh. Golda thì chắc chắn cho rằng cô ta có thể làm điều đó.

Nếu anh vẫn muốn một sự trả đũa, và vào lúc này không hẳn là anh đang nghĩ về điều đó, anh sẽ giữ nó ở mức độ cá nhân hơn. Sự thật là, thời gian qua đi thì anh càng dần quên đi cơn phẫn nộ của mình. Thay vào đó khiêu hài hước của anh đã quay trở lại, nhiều đến mức anh cho những trạng thái biểu cảm của Erika là thú vị, và anh thấy thích thú với việc trêu chọc nàng về những việc anh có thể làm, chứ không hẳn là sẽ làm.

Anh dõi theo nàng bước lên cầu thang, một gia nô đang hộ tống nàng, anh mừng là mình đã không thiết kế những bậc thang sau một bức tường, vì như thế sẽ không thể quan sát nàng được như lúc này. Đuôi váy nàng khẽ nâng lên khi di chuyển, làm lộ ra gót chân mảnh dẻ, và một, hai lần anh đã được gần đôi chân ấy khi đôi chân nàng cuộn chặt lấy đôi hông của anh. Nàng là một người đàn bà của những đam mê dữ dội, dễ dàng bốc cháy chỉ

bởi một động chạm của một người đàn ông. Có bao nhiêu người đàn ông ngoại trừ anh nhận ra điều đó? Ý nghĩ đó khiến anh phát điên lên.

“Cậu cưới cô ấy vì trả thù, hay chỉ vì cậu muốn cô ấy?”

Selig quay lại khi nghe thấy Ivarr cất tiếng trêu, vì lẽ Selig không thể dời mắt khỏi nàng. Anh khá bối rối khi bị bắt gặp đang bị hút hồn bởi cô vợ trẻ của mình, và càng bối rối hơn vì anh không có một câu trả lời nào. Anh đơn giản là không biết nói thế nào.

“Cô không quan tâm đến chồng của mình ư?”

Erika thấy ớn lạnh bởi câu hỏi ấy khi đang nghiên cứu chiếc giường rộng. Nàng có thể nhận ra, như hầu hết những đồ gỗ khác, nó mới được chuyển đến từ Hedeby. Nhưng chiếc giường, phù hợp với bậc chủ nhân, không phải là dấu hiệu duy nhất khiến nàng biết mình được dẫn đến phòng của Selig. Chiếc tủ của anh cũng ở đó, chiếc duy nhất được chở thẳng tới bởi một trong đám gia nhân ở Wyndhurst, chiếc tủ chứa quần áo của anh và nàng – và cả đám xích chết tiệt nữa.

Golda đã sai Magge dẫn nàng tới phòng của nàng. Lida đã ngắt lời để nhận phần việc đó. Không ai trong hai người phụ nữ còn lại phản đối. Erika thì không nghĩ ngợi gì về việc đó, đáng lẽ nàng nên thận trọng hơn. Một người như Lida thì không bao giờ làm gì mà không có chủ đích, và chủ đích của Lida thì có thể đoán biết được. Erika không muốn trả lời câu hỏi của cô ta.

“Câu hỏi của cô xác xược đó”, đó là tất cả những gì nàng nói, và không định nói thêm gì nữa.

“Rõ ràng là cô không quan tâm rồi”, Lida tiếp tục, không hề chịu để yên, “Ai cũng có thể thấy điều đó. Và chúng tôi biết rằng anh ấy bị ép phải cưới cô”.

“Anh ta bị ép buộc! Nếu ai đó bị --“

Erika ngắt lời cô ta, giờ thì nàng thực sự tức giận vì nàng đã trúng kế của cô ta, mặc dầu nàng không muốn. Nàng sẽ không bình luận chuyện chồng mình với người phụ nữ này. Nhưng trong đầu nàng chợt lóe lên một lí do khác về sự quan tâm của Lida.

“ Anh trait a, Ragnar, đã ở đây vào ngày hôm qua. Cô có thân mật với anh ấy không ?”

“ Không, tôi giữ mình cho Selig thôi”

Mặt Erika đỏ ửng. Quá đủ cho giả định thứ hai của nàng. Giả định đầu tiên đã đúng, và nàng không còn biết làm gì vì vị thế của nàng ở đây còn quá đổi mơ hồ.

Nhưng ít ra lúc này nàng vẫn là bà chủ ở đây “ Vậy là vấn đề giữa ông chủ Selig và cô”

Lida cười lớn và không ngại khoe khoang “ Quý cô sẽ thấy, rằng tôi có thể gọi anh ấy theo cách nào cũng được mà anh ấy không hề phàn nàn. Cô cũng sẽ thấy anh ấy ngủ với tôi”

Có đủ can đảm để nói những điều đó với vợ của ông chủ của mình mà không hề sợ hãi một sự trừng phạt nào – hẳn là điều đó không thể sai sự thật được. “ Cút ngay khỏi mắt tôi”

Lida chỉ mỉm cười và thông dong mở cửa. Rồi cô ta dừng lại và ngoái nhìn, không phải nhìn Erika mà nhìn vào căn phòng. Cái nhìn đầy vẻ chiếm đoạt.

“ Hãy cứ tạm thời tận hưởng căn phòng này đi, nhưng hãy nhớ rằng tôi có thể có nó bất cứ lúc nào tôi muốn. Chồng cô sẽ cho tôi bất cứ thứ gì mà tôi đòi . Đừng nghi ngờ gì về điều đó”.

Erika không hề nghi ngờ về điều đó. Và giờ nàng biết Selig sẽ định làm gì tiếp để sỉ nhục nàng.

Chương 38

SELIG đang cố gắng thực hiện thỏa hiệp của họ, anh thực sự đang như vậy, nhưng việc đó ngày càng khó thực hiện mỗi ngày. Anh đã nhường căn phòng của mình cho Erika, biết rằng mình không thể nằm bên cạnh mà không động chạm vào nàng. Nhưng anh bắt đầu mệt mỏi với việc tìm những chỗ ngủ khác.

Và cả cô hầu rắc rối Lida đang thực sự gây rắc rối cho anh khi suốt ngày săn đuổi và mơn trớn anh bất cứ lúc nào có cơ hội, khi mà anh chỉ mỉm cười với cô ta một lần theo cái cách anh mỉm cười với bất cứ một người đàn bà nào. Thực ra anh đã nói với cô ta rằng anh không có hứng thú. Và

đó là sự thật, tuy vậy điều đó không ngăn được sự theo đuổi dai dẳng của cô ta khi cô ta không chịu tin điều đó. Nhưng sự trơ tráo đầy nhục cảm của cô ta gợi anh nhớ nhiều về chính bản thân mình.

Cô ta tất nhiên rất đáng yêu, nhưng anh đã biết quá nhiều những người đàn bà đáng yêu. Và có lẽ anh cần một người đàn bà đến tuyệt vọng, cơ thể anh đang không ngừng đòi hỏi, nhưng Lida không có mái tóc vàng óng như ánh nắng mặt trời, giọng nói của cô ta cũng không gợi anh nhớ về miền Nam xa xôi – cô không phải là người phụ nữ mà anh ham muốn.

Và anh sẽ là kẻ ngốc nhất trần gian này khi lại ham muốn chính người vợ của mình, khi mà cô ấy là Erika- không – có – trái – tim.

Anh không nhớ rõ từ khi nào anh đã từ bỏ ý định phủ nhận với bản thân mình rằng anh thực sự muốn nàng. Những gì anh cảm nhận được không cần cân nhắc thêm nữa, bởi cơn tức giận vẫn còn đó và đến vào những khoảnh khắc bất ngờ nhất, đặc biệt khi anh nghiên ngẫm về tương lai với một người phụ nữ không có bất cứ một chút biểu cảm dịu dàng nào. Liệu có phải anh muốn chúng, muốn những biểu cảm dịu dàng từ nàng? Tất nhiên là không. Chỉ cần cơ thể nàng là đủ. Vậy thì vì sao, khi mà nàng phớt lờ anh như thể mọi chuyện đã kết thúc khi anh mang nàng về ngôi nhà của anh, có phải chính thái độ ấy của nàng khiến anh nổi giận?

Một tuần đã trôi qua, Selig đã quyết định rằng anh sẽ phá vỡ thỏa hiệp ấy. Anh sẽ lo về những rắc rối sau đó, nhưng rắc rối lớn nhất cần phải được giải quyết ngay.

Anh đợi cho đến khi đại sảnh đã yên ắng trở lại vào buổi tối, hi vọng rằng Erika sẽ nghĩ lại về việc hò hét làm cho những người làm tình dậy. Golda được cho phép nghỉ ở một trong những căn phòng trên gác; Turgeis cũng vậy. Nhưng anh thấy Turgeis lơ mơ trên chiếc ô của mình ở bên ngoài phòng của Erika.

Selig không ở trên lầu tuần qua nên không rõ đây là sự xếp đặt cố định hay không. Anh chỉ thấy một sự khó chịu đơn thuần vì đêm nay anh sẽ phải bước qua xác của tên khổng lồ này để gặp vợ của mình. Tuy vậy anh cũng không hề có ý nghĩ sẽ quay đầu lại và từ bỏ chuyện này.

Anh đánh thức Turgeis tỉnh dậy bằng đôi ủng của mình “ Nếu anh nghĩ rằng có thể cản tôi với vợ của mình –“

“ Bình tĩnh đi, anh bạn”, Turgeis cắt ngang khi anh vừa bắt đầu và rồi đứng dậy “ Tôi ở đây để bảo vệ cô ấy và luôn là vậy. Nếu chồng của cô ấy ở đây thì anh ta có thể bảo vệ được cô ấy và tôi sẽ về phòng của mình”.

Selig thấy tức cười về điều này “ Vậy anh đang bảo vệ cô ấy khỏi ai?”

“Bất cứ ai làm tổn hại đến cô ấy. Bất cứ ai”

Selig thấy bối rối về câu nói đầy hàm ý ấy “ Tôi chưa bao giờ làm tổn hại cô ấy”

“ Cô ấy cũng nói vậy, nhưng có những tổn hại không thuộc về mặt thể chất,” Turgeis đáp và rồi nhún vai “ Mẹ anh nói tôi hãy cho anh thời gian, nói rằng tất cả mọi chuyện giữa hai người sẽ đâu vào đó. Nhưng Erika không hạnh phúc khi ở đây. Nếu anh có thể làm gì để thay đổi điều đó, hãy làm nhanh lên. Nếu không thì- “

Anh ta nói đến đó thì dừng lại, để mặc cho Selig suy diễn theo cách mà anh ta chọn. Nhưng anh cũng dọn dẹp lại cái ổ của mình và đi về phòng.

Selig nhìn theo anh ta và thấy bức mình. Anh ta không có vẻ gì tin anh cả. Nếu Erika gọi tên không lồ đó, Turgeis sẽ chạy tới và anh sẽ ném mùi nằm đấm của anh ta.

Không nghĩ nữa, anh vào phòng mình, hi vọng rằng sẽ đánh thức cô vợ của mình. Nhưng chính cuộc trao đổi của hai người đàn ông đã đánh thức nàng. Nàng đang ngồi trên giường, mặc một bộ đồ giản dị, như hồi ở Wyndhurst. Anh sẽ phải kiếm cho nàng một vài bộ đồ thoải mái hơn cho nàng. Không, đó là một ý tưởng tồi. Anh thích nàng ở trần khi ngủ, như anh.

Nàng có vẻ ngạc nhiên về sự xuất hiện của anh. “ Anh làm gì ở đây vậy?”

“ Đây không phải phòng của tôi sao?”

“ Tôi không hề nhận thấy điều đó”, giọng nói khô khốc của nàng thật khó chịu, nhưng những lời sau đó còn tệ hơn nữa “ Nhưng nếu anh muốn dùng nó đến vậy, thì tất nhiên tôi sẽ ngủ ở chỗ khác”.

“ Không, em sẽ ngủ ở đây, với anh”.

Nàng nghĩ một lúc rồi bắt đầu bướng bỉnh “ Vậy thì anh có thể nằm dưới sàn vì tôi đã quen với chiếc giường này rồi”.

Điều đó khiến anh mỉm cười. Nàng không hiểu vì sao anh tới đây. Và anh sẵn lòng giải thích “ Và anh chưa thử chiếc giường này. Nên chúng ta sẽ cùng chia sẻ chút”.

Anh bước lại gần chiếc giường. Nàng vội lật tung chăn và bật ra khỏi giường “ Ý anh là gì khi nói rằng chúng ta sẽ chia sẻ?”

“ Em sẽ ngủ ở một bên, anh sẽ ngủ ở bên kia, và có lúc nào đó, chúng ta sẽ nằm ở giữa – cùng nhau”.

Trong phút chốc, nàng không hiểu được ý nghĩa của câu nói đó, nhưng rồi khi đã hiểu thì nàng phản ứng ngay “ Không, chúng ta sẽ không chia sẻ cái gì hết”.

“ Em đã lấy anh”, anh nhắc nhở nàng.

“ Với một thỏa thuận”, nàng cũng nhắc anh.

“ Thỏa thuận đó đã được thực hiện đầy đủ rồi”

“ Phần của tôi thôi, còn phần của anh thì chưa. Bộ anh tính nuốt lời à?”

Anh thở dài đầy tức tối. Sự trơ trẽn cũng không là đủ đối với một người bướng bỉnh như nàng.

“ Để anh nhắc lại lời của em nhé, wench. Em yêu cầu anh không được động vào anh sau đó. Em không nói rằng mãi mãi sau đó. Sau đó chỉ có nghĩa là sau đám cưới và một ngày sau đó, và anh đã cho em nhiều tự do hơn thế. Nhưng thế là đủ rồi”.

Nàng bắt đầu nổi điên và giọng nàng cũng lớn dần “ Anh bẻ cong lời tôi để thỏa mãn mình ư?”

“ Không, anh chỉ hiểu nó khác đi thôi”

“ Anh chỉ muốn trừng phạt tôi thôi. Hãy thừa nhận đi”

Giọng anh trở nên dịu đi và đầy âu yếm “ Anh làm vậy vì anh muốn em, Erika , có trái tim hay không. Ít nhất chúng ta cũng có thể có điều đó..”

“ Anh nghĩ việc làm tình có thể khiến mọi chuyện giữa chúng ta thay đổi ư? Anh quên rằng vì sao tôi ở đây à?”

Anh đã cố, nhưng nàng không để anh làm điều đó. Anh nói một điều chẳng nhập gì với câu hỏi của nàng “ Turgeis nói rằng em đang không hạnh phúc”.

“ À, giờ thì anh cho rằng việc làm tình với anh sẽ khiến tôi hạnh phúc đấy”.

Anh cười toe toét bất chấp câu nói mai mỉa của nàng “ Việc đó sẽ không khiến em không hạnh phúc đâu, wench”.

Nàng sợ rằng anh đúng, và đó chính là vấn đề. Nàng tức điên vì cả tuần qua anh cứ diễu qua diễu lại với ả nhân tình của mình trước mũi nàng. Và

giờ anh lại trông đợi rằng nàng có thể quên đi chuyện đó, nằm xuống kia và làm một người vợ ngoan ngoãn ư? Không thể được.

Hàng đêm, nàng nằm đó tưởng tượng anh ta và con điếm Lida, và chờ đợi vào mỗi sáng sẽ được thông báo rời khỏi phòng anh để anh có thể chung chạ với một người đàn bà khác. Việc nàng chưa bị tống đi chỗ khác chẳng có nghĩa lý gì. Điều đó vẫn sẽ xảy ra. Hoặc có lẽ anh ta nghĩ sẽ đi lại với cả hai vào lúc này.

Nàng bắt đầu đỏ mặt khi nghĩ đến điều đó “ Tôi không thích thú gì, vậy anh hãy quay lại với người đàn bà của mình đi”

“ Anh chưa hề ăn nằm với ai kể từ đám cưới của chúng ta”

Kể từ khi họ gặp nhau, sẽ chính xác hơn, nhưng điều đó nghe hơi lỗ bịch với anh, nhất là khi anh có quá nhiều cơ hội. Anh chỉ là không nắm lấy chúng – vì nàng.

“ Và tôi phải tin vào điều đó,”, nàng chế giễu, “ khi mà mỗi khi tôi quay lưng đi, con điếm tóc đen đó nhảy bổ vào anh ư? Hah!”

Giờ là coi thường nhau, và điều đó khiến anh bối rối vì mình không hề mắc lỗi “ Anh chưa bao giờ chung chạ với Lida. Hỏi cô ta ý – à, không”, anh đổi ý, “ Cô ta có thể nói dối. Em phải tin anh chứ.”

“ Hah!”

Cái Hah thứ hai này thì thực sự làm anh nổi điên, đến mức chỉ nói “ Cứ cho là thế đi, những con điếm khác không rảnh vào đêm nay.”

“ Vậy anh không thể nhịn chuyện đó trong một đêm được sao”, nàng cũng nổi điên .

Anh không định thừa nhận điều đó, chỉ là những lời đó tự tuôn ra “ Vì anh đã kiêng khem chuyện đó kể từ khi gặp em, và giờ anh không thể chịu thêm một đêm nữa. Anh là chồng em, dù em có thích hay không. Đêm nay, dù thế nào em cũng sẽ là người đàn bà của anh. Thế nên hãy leo lên giường và đợi anh. Đừng để anh buộc em lên đó.

Anh chưa từng làm tình khi tức giận và cũng chưa muốn bắt đầu vào lúc này. Bản tính của anh là luôn dịu dàng với phụ nữ, nhưng với Erika thì anh chưa từng có cơ hội nào để làm điều đó. Anh cần phải trấn tĩnh trước đã.

Anh thở dài và lại gần cửa sổ nơi ánh sáng của ngày mới đã rọi vào căn phòng. Một chiếc ghế đẩu ở đó và anh đặt một chân lên đó để thư giãn. Có phải nàng thường ngồi đó, mơ về một cuộc sống mà mình đã bỏ lại?

Sự im lặng bao trùm sau lưng anh. Nàng vẫn chưa leo lên giường.

Một lát sau anh nói “ Đây có thể là một sự khởi đầu mới, em hãy cho mình một cơ hội”.

Nàng không trả lời anh, nhưng anh nghe thấy tiếng cọt kẹt khi nàng leo lên giường. Anh quay đầu lại để nhìn nàng đang ngồi đó và đợi anh. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, nàng nằm quay lưng lại với những chiếc gối. Anh thở mạnh, trái tim anh đang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cơ thể anh như đặc sít lại và ngập tràn đam mê vào khoảnh khắc ấy.

Những bước chân anh dè dặt lại gần chiếc giường với nỗi sợ rằng anh nhầm lẫn về những hành động của nàng. Đúng là nàng đang đợi, vì nàng không di chuyển. Nhưng anh vẫn thấy hồi hộp, chưa bao giờ hồi hộp như lúc này, thậm chí tính cả lần đầu tiên anh với một người đàn bà cách đây hàng thế kỷ. anh không biết tại sao lần này lại đặc biệt đến vậy, chỉ biết rằng anh không muốn làm nàng sợ hãi với những cảm xúc đang xâm chiếm lấy anh.

Anh đáng lẽ nên dập tắt ánh nến cạnh giường, nhưng anh đã không làm. Anh muốn nhìn và cảm nhận cơ thể mà anh mờ đến hàng đêm. Nàng thật là một thứ rượu mạnh với anh. Khi anh đến bên giường và ôm nàng trong vòng tay, anh có thể cảm nhận được từng đường cong chạm vào cơ thể anh và biết đến khoái lạc.

Anh ôm lấy nàng một hồi lâu. Anh đang ở trong một trạng thái bị mê hoặc, chưa từng có, nhưng anh đang kiểm soát tình hình và cầu nguyện về điều đó. Anh không dám nói lời nào, vì giữa họ chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện nhẹ nhàng. Nhưng nếu không nói, anh không biết nàng đang nằm đó, âm thầm oán giận anh, hay là nàng thực sự muốn một sự khởi đầu mới. Anh có thể vờ như về sau là đúng.

Erika thì không biết nghĩ gì khi anh chỉ ôm lấy nàng. Anh đang cho nàng quá nhiều thời gian để nghĩ lại. Đáng lẽ anh không nên để nàng ở tình thế

như thế này. Có lẽ là điên rồ khi hi vọng vào một thứ gì tốt đẹp ở cuộc hôn nhân này khi mà có quá nhiều cay đắng còn ở phía sau họ.

Cơn giận của anh đã làm nàng lên tới đỉnh. Nếu anh không quát lên với nàng, nàng có lẽ đã không tin anh. Nhưng nàng đã tin, và sự kiên khem mà anh nói khiến nàng có những cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Rằng “ Anh muốn em” đã gây cho nàng một cơn chấn động mạnh mẽ hơn nàng nghĩ. Cơn giận của nàng chỉ để che đậy cảm giác ấy, giữ cho cảm xúc không lấn át tất cả. Nhưng một khi cơn giận của nàng bị xóa sổ với lời thú nhận của anh, nàng đã không thể làm gì với những cảm xúc của chính mình.

Nàng cũng muốn anh. Điều đó quá đổi giản đơn. Nàng không muốn anh lên giường với bất cứ người đàn bà nào khác, nàng muốn anh với một mình nàng. Là một người vợ, nàng có cái quyền đó, cái quyền được biết đến cơ thể anh, cái quyền được biết đến đam mê của anh, cái quyền được sinh cho anh những đứa con. Freya ngọt ngào, nàng muốn tất cả những đặc quyền đó.

Không còn gì phải nghĩ lại nữa.

Anh bắt đầu thật chậm, chạm vào nàng, và rất cẩn trọng, nàng có thể cảm nhận được điều đó- ban đầu. Tay anh trượt dọc theo cơ thể nàng, trên sống lưng và nhẹ nhàng vuốt ve đôi hông của nàng. Anh nâng nhẹ và để cho đôi chân nàng cuốn vào anh để anh có thể vuốt ve chúng mà không phải dời mắt khỏi đôi bầu vú của nàng. Anh bắt đầu khám phá đôi chân nàng, từ mắt cá chân, đến phía sau đầu gối, khiến nàng rùng mình. Anh xoay nàng ở phía trên anh, để anh có thể toàn quyền với phía sau lưng nàng, anh xoa dịu chúng khiến phần thắt lưng của nàng càng gấn anh hơn.

Đôi tay anh di chuyển lên mái tóc của nàng, duỗi dài chúng và tận hưởng mùi thơm từ mái tóc ấy. Những ngón tay của anh vờn lên đôi má của nàng nhẹ nhàng như một lời thì thầm êm dịu nhất, đùa nghịch đôi môi nàng, mân mê đôi tai nàng và lướt qua vùng da phía cổ nàng, khiến nàng càng run lên. Từng bộ phận trên cơ thể nàng hưởng trọn sự quan tâm của anh – từ cánh tay, bờ vai, đôi tay- và khi anh lật người nàng lại thì đôi bầu ngực của nàng

trần căng khoái cảm, nàng bắt đầu rên rỉ; tất cả những cảm xúc này có được khi họ chưa hề trút bỏ quần áo trên người, thậm chí anh còn chưa hôn nàng.

Nhưng khi nàng biết đến bờ môi của anh, thì nàng như biến thành một người khác. Sự quan tâm của anh, sự khơi gợi chậm chạp những giác quan của nàng, cùng với những ham muốn đang bùng nổ đã gặp nhau và vượt lên trên tất cả. Đó là một nụ hôn của những đam mê, khi lưỡi anh không ngừng đâm sâu, làm bùng cháy tất cả những giác quan của nàng. Nàng không muốn kết thúc niềm hạnh phúc ấy ở đây. Nàng muốn biết đến những phần tiếp theo, nàng ghét phải từ bỏ bất cứ phần nào ở đây. Anh đã làm nàng sao nhãng lúc đầu, và giờ thì nàng biết tại sao.

Chiếc áo của nàng trút bỏ chỉ với một cái giật nhanh. Quần áo của anh thì mất nhiều thời gian hơn, nhưng nàng vẫn không rời anh, vẫn có thể gần cơ thể của anh khi nó trần trụi. Nàng đã khiến anh rên lên khi nàng chạm vào những chỗ nhạy cảm nhất và anh phải ngừng việc hôn nàng. Nàng không ngại chuyện đó bởi muốn khám phá về cơ thể anh. Một khuôn người đầy đặn và rắn chắc, với những cơ bắp cuồn cuộn. Như là anh trước khi bị bỏ đói? Nàng chắc chắn về điều đó, bởi vì cơ thể anh thật là hoàn hảo.

Khi phần nam tính của anh hiện ra, đang nhức nhối với nhu cầu thì một nỗi sợ vang lên trong nàng, một cô gái còn trinh. Tuy nó không thể hiện ra ngoài, nhưng nỗi sợ vẫn ở đó, nhưng ham muốn của nàng giờ đây còn lớn hơn.

Anh đến với nàng lần nữa, lần này với sức nóng thiêu đốt trên từng động chạm. Nàng đã đón nhận anh, nhưng anh chỉ dùng đôi tay mình đặt vào giữa hai bắp vế của nàng. Thật nhẹ nhàng, quá đổi nhẹ nhàng với động chạm ấy, nhưng cũng đủ làm nàng nóng lên và bản năng của nàng trỗi dậy.

Khi hai cơ thể hòa làm một, Erika gần như ham muốn anh đến mất trí. Nàng đã thấy đau, và cơn đau qua đi rất nhanh đến mức hầu như không nhận ra. Nhưng anh đã nhận ra. Nàng nhìn thấy ánh ngạc nhiên trong đôi mắt của anh, tuy rất ngắn. Và anh đã hôn nàng nồng nàn, vẫn ôm lấy nàng, để khi anh bắt đầu đi vào trong nàng, sẽ chỉ còn lại những khoái cảm từ mỗi cú va chạm.

Khoảnh khắc này sẽ còn mãi. Họ đã đạt tới đỉnh điểm, với niềm khoái lạc vô bờ.

Lần đầu tiên, nàng không còn để tâm đến nụ cười nhục cảm của anh. Lần đầu tiên, nàng nghĩ mình cũng đang mỉm cười như vậy.

Chương 39

Một giờ sau đó, Erika vẫn thấy khó ngủ. Nàng chưa bao giờ nằm mơ một ngày nàng có thể nằm bên cạnh chồng mình một cách thoải mái như vậy. Một sự khởi đầu mới? Có lẽ là vậy.

Selig cũng không ngủ được. Vòng tay anh đang ôm lấy eo nàng, giữ nàng ở bên anh và nhẹ nhàng vuốt ve. Anh không nói một lời nào. Nàng cũng vậy. Cả hai đều ý thức rằng bất cứ một âm thanh nào cũng sẽ phá tan cảm xúc mà họ đang có vào lúc này.

Lần cuối cùng nàng biết, thì anh vẫn ghét nàng. Anh đã nói vậy. Liệu anh có muốn nàng thay đổi định kiến đó? Nàng không biết nữa. Nhưng nếu anh thực sự muốn một sự khởi đầu mới, nếu không phải những lời nói của anh chỉ là vô nghĩa nhằm có được nàng, thì có một điều nàng muốn biết. Nàng trì hoãn việc hỏi anh, muốn lưu giữ khoảnh khắc dễ chịu này thật lâu. Nàng đã đợi, cho đến khi dường như anh sắp thiếp đi.

Và rồi, chút ngại ngần, nàng cất tiếng “Có phải anh thực sự đã muốn trói em ở nhà kho?”

Anh ngồi phắt dậy, vò đầu bứt tai khổ sở. “Thor’s teeth”, anh thốt lên, “Nếu em nằm đó cả buổi chỉ để nghĩ về điều đó, anh nghĩ sẽ cho em một trận”.

Những gì họ đã có với nhau, thật quá diệu kỳ. Vì lẽ đó, nàng không cho lời nói đó là một câu dọa dẫm. Thậm chí nàng còn lấy làm thích thú vì sự tức tối của anh.

“Vậy em sẽ phải nghĩ thế nào?” nàng hỏi một cách thản nhiên.

Anh nhìn nàng đầy hoài nghi trước khi chuyển mình dựa vào nàng “Anh có cần nhắc lại nữa không?”

Nàng đưa tay giữ anh “Không, không cần đâu. Và anh đừng né tránh câu hỏi của em”.

Anh thở dài “ Anh sẽ không làm điều đó với bất cứ người phụ nữ nào, kể cả là em”

Đó là tất cả những gì nàng muốn nghe, nhưng vẫn khiến cảm xúc nàng bị khuấy động khi nghe “ Một mảnh mới?”

“ Gọi nó là gì thì tùy em. Nhưng anh vẫn muốn xin lỗi em về điều đó, anh vẫn muốn vậy từ lúc những lời nói đó thốt ra. Chỉ là cơn giận của anh —”

“ Đừng nói nữa, nếu không em sẽ chết vì shock mất”

Anh cau mày nhìn nàng “ Ý em là anh không có khả năng xin lỗi người khác ư?”

“ Vâng, với em là vậy”

“ Vậy thì em nợ anh một lời xin lỗi đó”

Nàng giật lấy gối và quay lưng lại khỏi anh. Anh nằm lại và làm hết như nàng. Nàng đang cảm thấy sôi sùng sục. Anh cũng vậy. Một khởi đầu không mấy vui vẻ.

Khi Erika xuống lầu vào buổi sáng sau đó, nàng đã chuẩn bị những lời xin lỗi. Nàng đã phá hỏng những gì tuyệt vời trước đó của hai người, ít nhất là do nàng. Những câu hỏi đó có thể được hỏi vào một lúc nào khác. Nàng đã có được câu trả lời mà mình muốn, và nàng đã để cho cảm xúc của mình làm hỏng tất cả.

Có phải nàng thích sự tranh cãi giữa họ? Selig có lẽ sẽ nghĩ vậy. Bản thân nàng cũng không rõ nữa. Ngày hôm qua nàng đã để cho đam mê vượt trên tất cả, kể cả những bất đồng giữa hai người trước đó. Anh đã khinh bỉ nàng, và có lẽ vẫn còn. Anh đã muốn trả đũa lại nàng tuy chưa thực sự đã thành công. Liệu nàng có nên tin rằng anh có thể quên tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện nàng đã từng làm anh bị tổn thương? Lại nói về chuyện đó, nàng sẽ làm thế nào để quên chuyện về những dây xích, sự chế nhạo và tồi tệ nhất, nàng đã bị anh lừa để kết hôn?

Có lẽ anh đã để cho đam mê dẫn lối vào đêm qua như nàng, và giờ thì đang hối hận vì đã đến với nàng. Dù sao thì nàng vẫn nợ anh một lời xin lỗi, ít nhất là cho đêm qua. Nhưng một sự khởi đầu mới, có lẽ là không thể.

Như những gì diễn ra hôm qua, quá khứ giữa họ vẫn tiếp tục xen vào cuộc sống của họ.

Mặt khác, cuộc hôn nhân của nàng giờ đang trở nên tuyệt vời. Nàng đã biết đến những lợi ích của kết hôn, và nó quả là hấp dẫn với nàng. Và nàng đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Nàng đã chấp nhận lợi ích không ngờ đến này – lợi ích duy nhất- và hi vọng về những đứa con? Sau cùng, nàng không khác gì mấy so với hầu hết những người đàn bà khác, kết hôn vì mục đích và chưa bao giờ hạnh phúc vì điều đó. Liệu nàng có thể quên rằng nàng sẽ được nhiều hơn thế nếu nàng không bị ép buộc vào cuộc hôn nhân này?

Lối thoát duy nhất cho nàng đó là nén cơn giận lại và từ chối những đặc quyền hôn nhân của anh – nếu anh cho phép. Tất nhiên, có thể là sự hối hận của anh không quá lớn đến mức không muốn quay trở lại với nàng. Và rõ ràng anh sẽ không khi mà luôn có những người phụ nữ như Lida vây lấy anh?

Có lẽ nàng không nên xin lỗi gì cả.

Turgeis đã đợi nàng trong phòng của anh, để cửa mở để có thể nghe được cử động của nàng, trong khi mài sắc vũ khí của mình. Anh theo nàng xuống đại sảnh mà không nói năng gì ngoài tiếng lẩm bẫm. Thường thì nàng không trông đợi nhiều từ anh vào hôm nay, vì anh đã biết rằng Selig đã tới với nàng vào đêm qua, cũng như anh biết rằng chồng nàng không tới vào những đêm khác.

Đại sảnh thì trống trơn, đã quá trễ - nàng đã ngủ quên. Như thường lệ, Turgeis tới một cái bàn khác để ăn sáng. Erika, thích có bạn đồng hành vào hôm nay, thậm chí là người bạn đồng hành trong câm lặng, phá lệ và tới ngồi gần anh.

“ Cô chủ không nên làm vậy”, anh nói.

Nàng phớt lờ anh. Nhưng Golda thì không “ Cô ấy là bà chủ ở đây”, cô ấy nói với đầy uy quyền “ Cô ấy có thể làm bất cứ điều gì cô ấy thích”.

Điều đó không hoàn toàn đúng, mặc dù vậy điều đó nghe rất lọt tai Erika . Turgeis không bình luận gì thêm, chỉ nhìn chăm chăm vào người đàn bà đó khi cô ta quay lưng đi.

Erika giấu một nụ cười sau tay áo. Nàng nhận ra rằng Golda tỏ ra khác lạ với Turgeis, thường xuyên phàn nàn về anh, và qua cái nhìn của anh, anh tỏ vẻ rất khó chịu về điều đó. Cái cách anh không bao giờ nói gì hay phản kháng thể hiện điều đó.

Anh bắt gặp Erika đang theo dõi và làu bàu “ Cô ta quả là một mụ lắm điều”

Giờ thì nàng không giấu nụ cười của mình nữa và bắt đầu trêu chọc “ Có lẽ là cô ấy thích anh, nên thay thích châm chích”

Anh tỏ ra bối rối khi nghe lời giải thích đó. Nàng chưa bao giờ thấy người bạn của mình bối rối như vậy. Và anh dành cho Golda một cái nhìn hoàn toàn khác lần này. Đôi mắt Erika chột mở rộng. Nàng đã trêu anh, nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu nàng nói đúng?

Nàng nhìn lại Golda lần nữa, và tự hỏi nếu nàng có thể thử nói chuyện với cô ta một lần nữa, với danh nghĩa của Turgeis. Không, nàng đã có đủ vấn đề của riêng mình. Và thái độ của Golda không hẳn là đáng được khích lệ. Mặt khác, Turgeis có thể tự lo điều đó nếu anh ấy thích.

Khi họ gần kết thúc bữa ăn của mình, nàng hỏi anh “ anh có biết Selig làm gì vào buổi sáng nay không?”

“ Xây tường”

Nàng có thể đoán ra được điều đó. Nếu Selig không ở Wyndhurts, thì anh sẽ xây tường bảo vệ ở đây, và đó là việc làm hàng tuần nay.

Nàng được báo rằng bữa tiệc anh định tổ chức để ăn mừng khánh thành nhà đang bị hoãn cho đến khi việc xây tường bao hoàn thành. Với cái đà xây dựng này, bữa tiệc sẽ tổ chức vào tuần tới.

Nàng không trông đợi gì vào bữa tiệc, hay vai trò của nàng trong đó, và tất nhiên nàng cũng không có cái gì để mà ăn mừng. Nhưng mọi người ở đây đều có lí do, khiến cả đám binh lính lẫn gia nô đều cố gắng hoàn thành nó sớm nhất; thực tế mọi người đều đang dốc sức vào nó, kể cả Turgeis, miễn là Erika vẫn đang ở ngoài để anh có thể quan sát được nàng.

Nàng không ra đó thường xuyên, ít nhất là không ở đó khi có Selig, vì lí do đơn giản là thời tiết nóng nực, đám đàn ông ở trần. Không có gì đáng nói với hàng tá ngực trần khác, trừ bộ ngực trần của Selig luôn làm nàng bị

sao nhãng. Đó là lí do vì sao nàng đã dễ dàng bị khuất phục vào đêm qua. Nàng đã chuẩn bị cho nó từ quá lâu đến mức không còn nhận ra nữa.

Nhưng giờ này vẫn còn sớm và họ chưa cởi trần, nên khá an toàn khi ra kiểm chồng nàng và, còn tùy thuộc vào thái độ của anh, nàng sẽ nói lời xin lỗi về việc mất bình tĩnh vào đêm qua. Tuy nhiên, nếu sự hối hận của anh là rõ ràng, thì nàng sẽ không nói gì cả. Sau cùng thì đó là lần cuối cùng, và ngày hôm nay cũng không khác gì ngày hôm qua, khi nàng giả định rằng anh ta đang ngủ với Lida và có thể giết chết con điếm thiếu trung thực ấy.

Nàng đợi Turgeis ăn xong, vì nàng biết anh sẽ theo chân nàng ra ngoài, và đúng thế. Cũng không khó khăn gì để tìm Selig vì thực ra anh không đang làm việc cùng với đám đàn ông còn lại, mà đang đảm nhiệm cái công, được đặt ở giữa vườn, dưới sự hướng dẫn của viên thợ chính mượn của Royce . Nhưng anh không làm việc một mình, mà còn có người hỗ trợ, nếu gọi những gì Lida đang làm là giúp đỡ.

Selig đang đóng cái khung bao cánh công, dường như không hề chú ý đến người đàn bà ấy, tại sao anh ta lại không chú ý cơ chứ? Cô ta đang bám lấy anh, đúng hơn là dựa vào anh và đang mát xa đôi vai của anh. Nhưng những gì cô ta làm không khác gì là quyến rũ anh –bằng cả cơ thể và đôi tay của mình.

Nếu là ngày hôm qua, nàng sẽ chỉ quay đi và bước vào đại sảnh, giữ kín cảm xúc của mình. Nhưng sau đêm qua, nàng không còn muốn im lặng nữa. Người đàn ông kia đã lừa dối để hạ gục nàng. Một người đàn bà là không đủ với anh ta, hàng tá cũng không đủ. Anh ta cũng cần ngủ với vợ của mình, và đã nói dối để thực hiện được điều đó.

Nàng không thể tự kiềm chế được nữa. Nàng rít lên sòng sọc, quay phắt đi và làm mọi công việc phải ngưng lại. Nàng vén váy và chạy vào đại sảnh, không phải rút lui mà để tìm một thứ vũ khí gì đó. Nàng sẽ thiến ông chồng trời đánh này rồi sau đó túm tóc treo ả nhân tình của anh ta lên tấm ván.

“ Erika !”

Nàng không hề dừng lại, mặc dầu có vẻ như Selig đang đuổi theo nàng. Nàng có thể chắc về điều đó khi anh gọi lần nữa, tiếng gọi gần hơn và mặc

dầu nàng đã tới đại sảnh thì nàng cũng biết rằng nàng không thể lên tới kho chứa vũ khí của Turgeis trước khi anh bắt kịp nàng. Đôi chân dài chiết tiết. Nàng đang cần ngay một vũ khí, nhưng không có gì trong cái đại sảnh này phù hợp cả. Tất cả bàn đã được dọn sạch , trừ cái bàn nàng và Turgeis vừa dùng bữa.

Nàng xoay chiếc bàn để ngăn cách họ và vợ lấy bất cứ thứ gì. Nàng ném thức ăn, cái bát bằng gỗ còn dính cháo yến mạch, một mẩu bánh mỳ kẹp phomat, đám muống, lọ muối – tất cả nhằm vào đầu Selig .Nếu nàng có sức nâng cả cái ghế băng thì hẳn nàng cũng quăng luôn.

Anh thì tránh hoặc đỡ lấy những thứ đồ nàng phi tới, ngoại trừ lọ muối, kết quả là người anh được phủ một lớp tinh thể màu nâu xám, cùng với một ít cháo ở gò má. Anh trông như một thằng hề, nhưng nàng quá tức giận để nhận ra điều đó. Đó chính là thái độ của anh, quá hoài nghi về những gì nàng đã làm. Anh nghĩ nàng bị điên.

Anh hét lên “ Cô điên rồi!”

“ Tôi điên ư?” nàng quát lên .

Nàng lại nhìn quanh xem có thể ném thứ gì. Anh vội nhảy qua cái bàn trước khi nàng tìm thấy một thứ gì và bắt đầu lắc mạnh người nàng. Một ít muối rơi theo chuyển động của anh, nhưng phần lớn vẫn đang lơ lửng trên người anh.

Một âm điệu âm âm gần họ vang lên “ Không lắc cô ấy nữa”

Cả hai quay ra nhìn Turgeis đứng đó, khoanh tay, sẵn sàng can thiệp. Thái độ anh trông rất nghiêm túc.

Selig hỏi “ Anh có trông thấy những gì cô ấy vừa làm không ?”

Turgeis không thể bỏ lỡ màn đó, nhưng anh chỉ nói “ KHÔNG lắc nữa”

Selig gầm lên đầy kích động, nhưng anh không bỏ tay mình khỏi Erika. Nàng vùng vẫy nhưng không có mấy tác dụng, chỉ có muối rơi ra từ người anh ngày một nhiều.

“ Có phải cô bị ma nhập không hả, wench?” Selig rống lên.

“ Anh là một thằng Viking lừa đảo!”, nàng nói “ Một tên nói dối ti tiện, một kẻ dâm dăng.”

Anh không biết mình đã nói dối về điều gì, nhưng kẻ dâm dăng thì đã rõ, và anh hoài nghi lần nữa “Cô đang ghen ư?”

“Tôi kính tởm anh”, nàng chữa lại.

“Em đang ghen”, anh khẳng khẳng và bất chợt cười toe toét.

Nàng thọc cùi chỏ vào ngực anh “ Tôi không quan tâm anh đi lại với bao nhiêu người đàn bà, nhưng anh sẽ không nhập tôi vào trong số họ và rồi lại quay lại với đám đó. Đó không phải là ghen. Chỉ là tôi không thể tha thứ cho anh với tư cách một người vợ”.

Nếu nàng có thời gian để nghĩ, nàng sẽ biết rằng mình đang đi quá đà. Một người vợ thì không ra lệnh cho chồng mà ngược lại, một người vợ thì luôn tuân theo mệnh lệnh của chồng. Nhưng Selig sống trong một ngôi nhà mà những người phụ nữ khá là chuyên quyền. Anh không tức giận trước thái độ của nàng. Thậm chí anh còn thấy thú vị vì nàng đang đòi quyền lợi của mình, bởi vì nàng đang ghen.

Anh vẫn cười tùm tùm, không thể ngừng được. “ Nếu em không ghen, mà chỉ kính tởm, vậy anh có thể hỏi em cái gì khiến em kính tởm được không?”

“ Vậy anh đang đóng vai một anh hề ngốc à? Tôi đâu có mù!”

“ À, cô ta”

“ Đúng, cô ta. Cô ta còn ở đây, thì tôi sẽ đi khỏi ngôi nhà này đến nhà anh trai tôi”

“ Không, đó không phải là một sự lựa chọn”

“ Vậy hãy từ bỏ cô ta!”

Thực ra Selig đã định làm vậy. Lida thực sự là một mối phiền toái khi cô ta không chịu nhận sự từ chối của anh. Nhưng giờ anh đang giả vờ cân nhắc về đề nghị này.

“ Đó không phải là một ý tồi. Anh sẽ hỏi xem đám người hầu có ai muốn lấy Lida làm vợ hay không.” Và rồi anh nghĩ lại “ Không, cô ta rất đắt. anh không nghĩ có ai đủ khả năng mua được cô ta”

“ Vậy hãy hạ giá đi”

Anh nghĩ vợ mình điên rồi, hoặc vẻ mặt anh giả đò như vậy và nói “ Và nhận phần lỗ ư, chỉ vì em đang ghen ư?”

“Tôi...không....ghen!”

“ Tôi sẽ trả”

Ivarr đã nói. Anh ta đang cố không cười lớn, thực sự vậy. Đám đông vây lấy anh ta không thực sự tế nhị. Kẻ cười tùm, kẻ khúc khích, kẻ cười hô hố, kẻ vỗ lưng. Thorolf thì ngồi hẳn xuống sàn nhà cười không dứt.

Erika thì không lấy gì làm vui vẻ. Nàng có vẻ đã đạt được điều mình muốn, chính xác những gì nàng muốn, nhưng nó tới muộn một ngày, cùng với điều lo ngại của nàng. Sự thật đã chứng minh chồng nàng sẽ không bao giờ chung thủy. Anh ta thấy chuyện này đáng cười, còn nàng thì không .

Nàng rời đi khi anh và Ivarr còn ngã giá. Nàng bắt gặp ánh nhìn của cô ta khi nàng lên gác. Cô gái đã chứng kiến tất cả, với một vẻ hài lòng. Cô ta không có vẻ lo sợ vì mình bị bán đi.

Nhưng Erika nhận ra, cùng với nỗi thất vọng, rằng nếu nàng là cô ta, nàng sẽ không cư xử như vậy. Erika sẽ suy sụp nếu Selig từ bỏ nàng. Freya ngọt ngào, liệu nàng có quá ngốc không khi yêu chính chồng mình, như chính em gái anh đã cảnh báo?”

Chương 40

SELIG chờ cho tới khi mặt trời lặn mới bắt đầu đi tìm cô vợ của mình. Anh thấy nàng ở trong bếp, giám sát những thao tác chuẩn bị cuối cùng của bữa tối. Thực ra anh đã tới đó từ sớm hơn, để yêu cầu một bữa tối riêng tư, mà anh đã xếp đặt gọn gàng trên lưng ngựa.

Anh còn phải giải thích cho Turgeis về những gì anh sắp làm để anh chàng khổng lồ ấy không theo dõi hai người. Anh không hoàn toàn lấy lòng được Turgeis, nhưng anh ta cảm thấy rằng miễn là Erika ở cùng Selig, nàng sẽ được an toàn.

Từ sau sự cố từ buổi sáng, Selig vẫn mặc bộ đồ dính muối. Anh không giữ sạch đi vì hai lí do. Một phần là anh lấy làm thích thú với phần còn sót lại của những gì vợ anh đã làm. Và anh muốn một lý do để anh có thể đổ lỗi cho nàng để rủ nàng cùng anh đi bơi. Anh cần một lý do. Lần duy nhất anh gặp lại nàng vào ngày hôm nay, nàng đã nhìn anh bằng cái nhìn băng giá. Nàng vẫn chưa bình tĩnh được.

Trông nàng cũng không có vẻ hối lỗi gì vào lúc này. Nhưng một điều mà anh lấy làm thích thú đó là sau một hồi chui trong bếp, nàng sẽ thấy nóng như anh. Và cơn nóng bức sẽ ủng hộ hơn lý do của anh. Tất nhiên, hiểu rõ cô vợ của mình, anh biết rằng nàng sẽ để cho những thứ nhỏ nhặt như tâm trạng của mình ảnh hưởng tới ý thích của mình.

Có thể anh không nên đề nghị nàng mà chỉ đưa nàng tới hồ và ném nàng xuống đó. Lúc đó họ sẽ tranh luận về việc nàng có thích bơi hay không.

Bản tính thích trêu đùa của anh thích ý kiến thứ hai hơn, và để hoàn thành nó, anh giả bộ nghiêm túc để tránh sự nghi ngờ của nàng, hi vọng như thế sẽ tránh được cuộc cãi cọ giữa họ.

Anh dẫn nàng ra ngoài, ngay khi nàng bước qua cánh cửa, anh nói “ Đi theo anh”, và bước tới nơi con ngựa của anh đang đứng chờ.

Nàng không nhúc nhích xa hơn “Tới đâu?”

Anh phải lùi lại và kéo nàng đi “Chúng ta sẽ đi dạo một lát”, đó là tất cả những gì anh nói.

Nàng vẫn lì ra “ Nhưng bữa ăn...”

“ Có thể đợi”.

Anh quăng nàng lên lưng ngựa. Nàng đang cắn nhai với anh, nên sau khi anh đã ổn định trên lưng ngựa, anh dụ lại “ Em sẽ không phiền gì về chuyến đi này, Erika . Đây là điều mà anh nghĩ nên chia sẻ với em, và em sẽ thấy thích nó nếu em sẽ, nhưng mà – thư giãn đi”.

Nàng không nói gì, và chuyến đi tới cái hồ nhỏ thực ra rất ngắn. Khi họ tới nơi, Selig nghĩ cách ném nàng xuống đó. Anh nhảy xuống ngựa và giúp nàng. Trời đã lờ mờ tối, nhưng vẫn đủ ánh sáng để nhìn thấy những bông hoa dại đang khoe sắc và một cảm giác thật dễ chịu của không gian xung quanh. Anh đã chọn tới đây vào lúc này, theo cách đó, nàng sẽ bớt ồn ào nếu anh thực sự kéo nàng xuống nước với anh.

“ Em gái anh rất thích chỗ này và thường tới đây với Royce”, anh nói . “ cũng vì lí do đó mà bố mẹ anh cũng thường tới đây bơi khi họ tới chơi”.

Erika không thể hình dung được cảnh cha mẹ anh bơi trên con hồ này, nhưng câu chuyện của anh phần nào khiến nàng thấy thoải mái hơn “ Chúng ta làm gì ở đây?”

Anh cười trước khi cất lời “ Anh rửa sạch “hậu quả” cơn giận của em. Chú ý rằng anh sẽ không bắt em làm điều đó cho anh, mặc dù anh có quyền làm điều đó. Em có thể tự bơi thỏa thích, hôm nay quả là một ngày oi bức”.

Anh không đợi câu trả lời của nàng, mà quay lưng về phía nàng và nhấn mình vào dòng nước, vẫn nguyên quần áo và tất cả. Nàng quá đỗi ngạc nhiên về điều đó đến mức không còn nghi ngờ gì nữa. Anh bắt đầu cười lớn, và lắc lắc đầu cho nước trên tóc bắn tung tóe, thậm chí bắn cả vào nàng khi đứng trên bờ. anh như một đứa trẻ nghịch ngợm dưới nước và khi anh không nhìn nàng, nàng mỉm cười trước vẻ khôi hài của anh.

Hồ nước trông đầy hấp dẫn, nhưng tất nhiên nàng không thể bơi cùng anh. Làm điều đó đồng nghĩa với việc tha thứ và lãng quên, và nàng sẽ không mắc lại sai lầm đó một lần nữa. Nàng thậm chí không cảm ơn vì anh đã bán ả nhân tình của mình, bởi vì anh không hẳn là sẽ chán ghét phụ nữ. Lida sẽ vẫn ở quần quanh đó, phục vụ Ivarr. Nhưng ai có thể nói trước rằng Selig sẽ không lợi dụng vợ của bạn mình? Và khi đó, những gì anh ta làm sẽ là vô nghĩa, nàng sẽ là một con ngốc không hơn không kém – làm trò tiêu khiển của chồng mình.

Nàng vẫn tự hoài nghi về điều đó, trò tiêu khiển của anh, nàng không lý giải nổi. Bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ nổi điên lên về những gì nàng đã cư xử hôm nay, đặc biệt là khi nàng làm điều đó trước mặt đám gia nhân của anh. Bất cứ người đàn ông nào khác có thể đánh cho nàng một trận ngay khi đó. Tất nhiên Selig sẽ không làm được điều đó vì sẽ có Turgeis ngăn cản. Nhưng anh có thể trừng phạt nàng theo một cách nào đó, và thậm chí Turgeis cũng không thể can thiệp được với chuyện này khi mà nàng đã sai.

Nàng có thể biện minh cho việc làm đó bởi một phần cơn giận âm ỉ. Nhưng đáng lẽ nàng không nên tấn công và xỉ vả anh một ở chốn đông người như vậy. nàng đã sai khi làm vậy, và tệ hơn, lí do thật là ngớ ngẩn. Bạn bè anh hẳn sẽ cho đó là một trò tiêu khiển. Đàn ông sẽ không bao giờ chung thủy. Selig làm sao có thể khác họ? Nhưng nàng vẫn không thể hiểu vì sao anh lại cho sự “ghen tuông” của nàng là thú vị?

Nàng vẫn quan sát anh khi anh bắt đầu trút đồ. Áo choàng dài, áo chên, tất chân, ủng tất cả được ném lên bờ gần phía nàng. Trời khá là tối, và anh đã nhấn mình xuống nước khá sâu nên nàng không nghĩ mình phải nhìn đi chỗ khác. Và đó là những gì anh trông đợi. Điều anh còn lo ngại, đó là nàng vẫn nghi ngờ về những hành động của anh, đặc biệt là nỗ lực quyến rũ nàng bằng vẻ đẹp tiềm ẩn của mình. Và những nụ cười, nụ cười của anh là thứ khả nghi nhất.

Tên Viking chết tiệt. Tại sao anh ta lại khác những người đàn ông khác? Tại sao anh ta lại quá đỗi quyến rũ như vậy?

Bản tính của anh ta không phải là làm đau phụ nữ.

Không, chỉ ai ngu ngốc mới đi yêu anh ta.

“ Anh không thích bơi một mình”, anh bỗng nói lớn bằng một giọng ngon ngọt.

“ Vậy thì anh nên mang theo một ả đàn bà nào của anh”, nàng đáp trả.

“ Anh đã mang một người thích hợp rồi”.

Câu trả lời của anh đã khiến nàng cảm thấy run lên từ trong sâu thẳm mà nàng đã cố phủ nhận. Giờ đã nhận biết được cảm xúc của mình, nàng sợ rằng mình sẽ khó mà cưỡng lại được sự hấp dẫn của anh. Và nàng phải cố làm điều đó. Anh ta là một người đàn ông sinh ra là để quyến rũ phụ nữ. không thể tin được những gì anh ta nói.

Nàng lùi lại để tìm một chỗ ngồi giữa đám hoa. Anh ta đã cố một lần nữa kéo nàng xuống nước trước khi từ bỏ ý định. Nhưng rồi anh ta lại cố tình kéo dài màn tắm rửa của mình, khiến nàng càng thấy nóng hơn khi quan sát anh ta.

Cuối cùng, nàng bắt chuyện “ Họ sẽ đợi chúng ta trở về rồi mới dùng bữa chứ?”

“ Không phải tối nay, vì chúng ta sẽ ăn tại đây”, anh đáp “ Nếu em đói, em có thể ăn trước đi. Thức ăn ở trên yên ngựa đó”

Ngay lập tức nàng muốn cãi lộn với anh. Nàng không muốn ở đó thêm chút nào nữa. Chỗ đó quá – lãng mạn, gió thổi vi vu, mùi hoa nồng nàn và sóng vỗ ì ầm. Lại còn quá riêng tư nữa.

Nàng bày thức ăn ra để tự trấn an mình, và nàng thử một chút rượu. Nhưng rượu cũng không làm nàng trấn tĩnh như nàng mong đợi, thậm chí nó còn khiến nàng không còn nghĩ đến việc nhìn ra chỗ khác khi Selig bước lên từ làn nước.

Mặt trăng đã lên, và sáng rõ. Trước khi nàng uống chút rượu, nàng đáng lẽ đã phải lường trước điều này, nhưng giờ tất cả những gì nàng có thể nghĩ đến đó là dáng hình tuyệt mỹ của chồng mình, đang tiến dần lên từ mặt nước, một món quà tặng của tạo hóa. Nàng hơn bao giờ hết muôn vơ tới và chạm vào anh, chỉ để chắc rằng anh là có thật. Và rồi ước muốn đó càng mạnh mẽ, bởi vì những lý do khác.

Nàng nháy lên khi nhận ra điều gì đang xảy ra đối với mình. Túi da đựng rượu nắm chặt trong tay như cầm vũ khí, mặc dầu nàng chẳng hay biết gì về điều đó. Anh thì không nói một lời nào, cũng không chạm vào nàng mà nàng vẫn thấy mình bị lôi cuốn.

Nàng quay đi để không nhìn anh nữa. và tất cả những gì nàng có thể nghĩ tới để cất lời đó là “ Anh sẽ bị ốm nếu mặc đám quần áo ướt đó”

“ Anh có mang đồ sạch đi”

“ Vậy hãy mặc vào đi”

“ Đây là lần đầu tiên trong ngày anh cảm thấy mát mẻ như thế này”, anh đáp “ Em không thể buộc anh làm điều đó khi mà ở đây không ai nhìn thấy anh, ngoại trừ em, người đã biết quá rõ về cơ thể anh, dù có quần áo hay không “

Bị đặt vào tình thế này, nàng không còn làm được gì khác, “ Vâng”, nàng đáp.

Nụ cười trầm của anh có phần dễ chịu một cách khoái trá. Và khi tiếng cười tắt hẳn, đôi tay anh đã trượt lên đôi bầu vú của nàng, kéo nàng dựa vào bờ ngực ướt sũng của anh. Mặc dầu nàng im lặng nhưng tâm trí nàng thì mòng mòng.

“ Em sợ hãi điều gì vậy, cô nàng Đan Mạch bé nhỏ?”, anh thì thầm. “ Về điều em cảm thấy hay điều anh cảm thấy từ em?”

Cả hai! Tâm trí nàng như hét lên, nhưng những từ ngữ thì không thể cất lên. Một tay anh vẫn đặt lên trên ngực nàng, nhưng bàn tay còn lại đã trượt

qua vùng bụng và đang đặt lên vùng giữa hai chân nàng, xuyên qua đám áo xống của nàng. Và miệng anh thì khóa chặt lấy cổ nàng, và di chuyển chậm chậm lên trên...

Ở phía bên kia hồ, Royce lùi lại dần và đưa tay lên miệng ra giấu cho vợ mình yên lặng. Anh đang cười toe toét.

“May mà chúng ta nhìn thấy ngựa của anh ấy”, anh thì thầm với Kristen, người đang ngồi trên ngựa nhìn theo họ “Anh không nghĩ anh ấy thích chúng ta quấy rầy họ vào lúc này”

“Ý anh là ...”

“Chính xác”

“Vậy anh đã đúng. Anh ấy không thể ghét nổi người đàn bà đã từng bị kết tội”

Anh cười lớn với giọng lưỡi của vợ mình “Anh chưa nói anh ấy đang cùng với vợ mình”.

“Anh cũng không cần phải nói, sau khi Thorolf tới và tường thuật mọi chuyện ngày hôm nay – và phản ứng của Selig. Giờ thì anh còn hỏi anh ấy không biết mình muốn gì nữa không”

“Tại thời điểm này, anh ấy đã có được thứ mình muốn”

ở phía cuối hồ, chính Brenna là người thấy thú vị, và Garrick thì thấy chút bức tức vì không thể ngâm mát dưới hồ, ít nhất là tối nay. Không như Royce và Kristen, hai vợ chồng đã ở trong ngôi làng Wyndhurst và muốn bơi trước khi về nhà, Garrick và Brenna tới đây thẳng từ đại sảnh. Do đó họ tới hồ theo những hướng khác nhau, nên không gặp nhau trên đường. Và cả hai đôi vợ chồng đều nhìn thấy ngựa của Selig

Garrick giúp Brenna lên lại yên ngựa, ông tự hỏi “Em có nghĩ rằng chúng ta nên đợi vì chúng sẽ kết thúc sớm không?”

“Nếu nó không giống anh, thì...”

“Thôi, khỏi nói “Em đã bảo anh rồi”. Đúng ra thì, anh thích phát hiện ra nó yêu vợ nó hơn chúng ta tưởng theo một cách khác”.

Brenna chỉ cười lớn.

Chương 41

Giấc mơ đánh thức Selig dậy, khiến cho anh ngồi bật dậy, đánh thức cả Erika bên cạnh. Đây không phải là lần đầu tiên anh mơ thấy giấc mơ đó, nhưng đó là lần đầu tiên anh lại cảm thấy rõ ràng đến thế. Kể cả cơn đau trên đầu cũng quay trở lại, cứ như thể anh mới bị đánh vậy.

"Chuyện gì thế" Erika ngái ngủ hỏi.

"Anh đã nhớ ra mình gặp Lord Durwyn ở đâu."

"Ai cơ?"

Anh rời khỏi giường nhanh chóng, "Anh phải nói chuyện với gia đình anh, " đó là câu trả lời duy nhất của anh.

Mắt nàng mở to ra. "Bây giờ đang là nửa đêm," nàng chỉ ra.

Anh đã mặc đồ xong. "Chuyện này không thể đợi được."

Ngay lập tức, mắt nàng nheo lại. "Anh không cần lấy có để rời khỏi giường này. Cứ đi đi."

Điều này ngay lập tức thu hút hoàn toàn sự chú ý của anh, cả về mặt chữ nghĩa cho đến giọng điệu chua cay của nàng, và anh chắc hẳn ngốc nghếch lắm mới không hiểu nàng đang nghĩ gì. "Em là người phụ nữ hay nghi ngờ nhất mà anh đã từng gặp."

"Với anh, có rất nhiều lý do để làm thế," nàng vặn lại.

"Không, chẳng có lý do nào đáng bị làm thế. Trái với quan điểm của em, vợ yêu quý, anh không có thói quen nói dối. Nếu anh nói với em là anh không có ý tứ gì với Lida và anh không bao giờ động tay vào người cô ta ngoại trừ để đẩy cô ta ra, em có thể tin tưởng anh. Nếu anh có nói với em rằng, anh biết quá nhiều phụ nữ đến mức không thể liệt kê được hết tên họ, em có thể tin. Vậy tại sao anh lại phải chối có quan hệ với một phụ nữ trong số bao nhiêu người?"

"Bởi vì đây là người anh có quan hệ sau khi đám cưới!"

Anh nhìn nàng một lúc lâu, bực tức trước khi anh nói, "Mặc quần áo vào."

"Tại sao?"

"Vì em sẽ đi với anh. Và anh nói cho em biết, anh sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến việc buộc em lại và mang em với anh mọi giây mọi phút. Có Thor, em sẽ không thể lên án anh vì những điều anh không làm."

Cân nhắc lời đe dọa cuối cùng, qua giọng nói của anh, Erika quyết định không cãi nhau về vấn đề này với anh nữa, hoặc về chuyện đi cùng anh. Nàng vội thay quần áo và gặp anh ở bức tường bên ngoài gần đó. Nàng chỉ bình luận 1 câu khi thấy anh dắt một con ngựa ra.

"Em đã ở trong chuồng ngựa của anh, Selig. Em biết anh có rất nhiều ngựa tốt. Và em chẳng lẽ không bao giờ được quyền cưỡi một con sao?"

Câu nói đó khiến cuối cùng cũng khiến anh mỉm cười. "Anh là kẻ phóng đảng, nhớ chưa? Những người phóng đảng thích phụ nữ cuộn mình ôm ấp bên họ bất cứ khi nào có cơ hội."

"Em không cuộn mình lại," nàng bật lại, nhưng vẫn cảm thấy muốn bật cười vì câu nói của anh.

Anh trai nàng cuối cùng đã đứng về Selig, nàng đang hiểu dần ra. Khi Selig không theo đuổi mục tiêu trả thù nữa, anh có thể rất hấp dẫn và thú vị khi ở bên cạnh. Và anh bắt đầu dùng khiếu hài hước của mình khi nói chuyện với nàng, cũng như anh dùng nụ cười gợi tình của mình vậy.

Anh đã làm tình với nàng ở bên hồ. Anh làm tình với nàng khi anh đến giường nàng tối nay. Rõ ràng, anh vẫn mong muốn một sự khởi đầu mới – hoặc anh chỉ đơn thuần hứng thú chơi đùa với một người đàn bà mới. Còn một khả năng tồi tệ hơn nữa, đó là điều này chỉ đơn thuần là một hình thức khác của sự trả thù của anh, anh muốn nàng yêu anh bởi vì điều đó sẽ cho anh có khả năng tổn thương nàng một khi anh biết nàng yêu anh.

Bất kể mục đích của anh là gì, nàng sẽ chống lại anh để bảo vệ mình. Nàng sẽ không để những tình cảm của nàng phát triển nhiều hơn nữa. Và nàng sẽ cố gắng, một cách tuyệt vọng, để làm ngơ những tình cảm mà nàng mới khám phá ra. Hi vọng rằng, anh sẽ mệt mỏi vì cứ phải vỗ về tán tỉnh nàng mỗi khi anh đến giường nàng. Và hi vọng rằng, nàng sẽ không nổi quạu lên lần nữa khi anh cuối cùng từ bỏ và tìm đến những người phụ nữ khác thay thế.

Còn vài tiếng nữa mới đến bình minh khi họ đến Wyndhurst. Selig đã thay đổi ý định về việc định đánh thức cả gia đình. Chỉ có Royce bị gọi dậy, họ chờ anh trong phòng cũ của Selig để những người hầu đang ngủ trong

sánh không bị đánh thức bởi cuộc nói chuyện của họ. Vài ngọn nến được thắp lên khi anh đến.

"Anh quyết định rằng anh thích ở đây hơn à?" đó là những lời cực kỳ bực bội đầu tiên của Royce.

Duy nhất lần này, Selig không trả lời với một câu đùa hóm hỉnh. "Anh lấy làm tiếc vì đã đánh thức em dậy, nhưng anh cảm thấy em có thể muốn phản ứng ngay tức thì với những gì mà anh phải nói với em."

Thái độ của Royce chuyển ngay sang vẻ nghiêm túc. "Vậy thì anh nói đi."

"Cái ngày khi anh chuyển về đại sảnh của mình, anh nhận ra một người đàn ông trông khá là quen với anh, nhưng anh không thể nhớ lại được ở đâu và khi nào anh đã gặp ông ta. Kristen bảo anh rằng đó là Lord Durwyn, nhưng cái tên chẳng có ý nghĩa gì với anh cả."

Royce gật đầu. "Ông ta không sống ở gần đây, nhưng em biết ông ta đã nhiều năm. Durwyn và vợ ông ta đã từng theo hầu cung điện hoàng gia cho đến khi bà ấy mất 7 hoặc 8 năm trước. Durwyn thôi không làm nữa ngay sau đó, dù ông ta vẫn để lại con trai mình ở cung điện làm đại diện cho ông ta. Như em nhớ, người con trai của ông ta, Edred, đã chết trong trận chiến cuối cùng với những người Đan Mạch, trận chiến mà anh cũng đã bị thương ấy. Edred trông gần giống hệt cha cậu ta. Có thể đó là người mà anh nhớ ra."

"Không, đó là người đàn ông già hơn, và anh chỉ mới nhìn thấy ông ta gần đây. Royce, đó là hôm anh bị phục kích. Anh nhìn thấy Lord Durwyn giết vị giám mục già mà chúng ta hộ tống, ngay trước khi anh bị đánh vào đầu."

"Anh chắc nhầm lẫn rồi."

"Không. Đêm nay anh đã nằm mơ thấy lại cuộc phục kích ấy. Nó khiến anh nhớ lại rõ ràng ngày đó, kể cả phần của Durwyn trong đó. Ông ta là người duy nhất mà anh đã nhìn rõ nhất vào ngày hôm đó. Anh thậm chí còn nhớ lại đã nhìn nhận rằng ông ta ăn mặc khá khăm hơn nhiều so với những tên trộm cướp thường mặc."

Royce bối rối vò đưa tay vò vò mái tóc đen của mình. "Chúa nhân từ, anh có biết điều này có nghĩa là gì không?"

"Có chứ. Đó không phải là những tên trộm đã tấn công vào bọn anh ngày hôm đó. Đó là một cuộc tấn công có kế hoạch trước vào đoàn tùy tùng của nhà vua, để chấm dứt sứ mệnh của chúng ta. Điều mà anh cần biết từ em là, em muốn kể cho nhà vua về điều này, trước hay sau khi anh giết tên đó?"

Đôi môi của Royce khẽ cười mặc cho sự nghiêm trọng của vấn đề. "Em nghi ngờ rằng anh sẽ tìm được cơ hội để làm việc đó. Alfred sẽ muốn tự giải quyết vấn đề này một mình. Nhưng điều anh nhớ là đúng, Durwyn sẽ bị treo cổ."

"Anh gần như đã chết, Royce, cơn đau mà anh phải chịu hàng tuần lẽ không thể bị bỏ qua được. Anh muốn bắt hãn phải trả giá."

"Đúng, và cả bố anh, mẹ anh và vợ em đều muốn điều đó. Anh, bạn em đều muốn giải quyết chuyện này theo cách của người Viking. Nhưng anh đang sống ở Wessex và Alfred có những luật lệ rất nghiêm ngặt, do đó tốt nhất anh nên để cho ông ấy biết. Vì những chuyện này sau cùng là nhằm vào ông ấy mà."

Selig chỉ lầm bầm trong miệng, không chính xác là một sự đồng ý, nhưng Royce chọn lựa tin tưởng điều đó, và anh tiếp tục. "Bây giờ, em biết hướng đi của Alfred. Trên thực tế, ông ấy định quay lại đây một lần nữa trên đường trở về cung điện hoàng gia ở Chippenham, nhưng em không nghĩ là chuyện này sẽ đợi được đến lúc đó. Em phải đi cử người báo tin cho ông ấy ngay."

Selig gật đầu. Chính sự cấp bách đã khiến anh phải tới đây một cách vội vã đã được giải tỏa. Anh vẫn bực mình vì chuyện đã có thể giải quyết xong nếu anh đã nhớ ra Lord Durwyn vào cái ngày mà anh nhìn thấy ông ta ở Wyndhurst. Nhưng mọi thứ về quãng thời gian đó đã lu mờ trong trí nhớ của anh, chỉ trừ cơn đau và phần của Erika trong đó, và anh đã ước rằng điều đó cũng phai nhạt đi.

Royce ngừng ở cửa và nói, "Anh cũng nên ở lại đây cho đến khi mọi chuyện được giải quyết xong. Alfred đi nhanh chậm tùy lúc. Không biết có

đúng không, nhưng nếu ngày mai ông ấy an toàn đến đây, ông ấy sẽ muốn gặp anh ngay lập tức."

"Được thôi."

"Vậy quay lại đi ngủ đi. Em cũng sẽ làm thế sau khi gửi tin cho Alfred. "

Erika ngồi một cách kiên nhẫn suốt buổi nói chuyện của họ, mặc dù vậy nàng chẳng hiểu tí nào về nó cả. Nàng có thể cảm thấy khó chịu nếu bị gạt ra ngoài một cách có chủ ý, nhưng đây không phải trường hợp đó vì Royce và Selig có thể nói chuyện với nhau hoàn toàn bằng tiếng Celtic. Thế nên nàng đã quyết định nếu Selig không có ý định học tiếng Anglo-Saxon để chấm dứt sự khó khăn này, nàng sẽ học tiếng Celtic, và có vẻ nhanh chóng hơn anh, vì ngôn ngữ luôn rất dễ dàng với nàng.

"Chúng ta rời khỏi đây bây giờ chứ?" nàng hỏi, cuối cùng cũng kéo được sự chú ý của anh về phía nàng.

Anh có vẻ thoáng ngạc nhiên vì nàng vẫn ở đó. "Không, chúng ta sẽ ở đây cho đến khi nhà vua tới."

Mày nàng nhướn lên. "Anh thì có liên quan gì đến chuyện nhà vua đâu?"

Lúc đó anh mới nhận ra rằng anh chưa thực sự nói với nàng rằng lý do tại sao họ tới đây vào nửa đêm. Ngạc nhiên vì nàng không hề hỏi anh tới tận chi tiết. Mẹ và em gái anh luôn như thế ngay khi họ nghe đến điều đó.

Anh giải thích ngắn gọn và kết thúc với câu, "Chúng ta sẽ ngủ ở đây trong vài ngày." Và rồi đột nhiên anh cười toe toét, nhìn quanh phòng mà họ đã từng ở trước khi đám cưới.

"Em thích sàn nhà hay là chiếc giường?"

Nàng ngay lập tức cau có lại. "Chẳng có gì hài hước ở đây hết cả."

"Em sẽ nghĩ vậy nếu em chọn sàn nhà và chúng ta kết thúc bằng việc làm tình trên đó."

Miệng nàng há ra ngạc nhiên, rồi khá nhanh ngậm lại. "Em cho rằng anh đang nói chuyện ngày mai?"

Miệng anh cười toe toét hơn. "Thực sự thì, anh đang nói đến bây giờ—"

Nàng thở gấp, gần như trong sự kinh ngạc. "Nhưng anh không thể nào . . . anh đã . . . hai lần rồi . . ." Nàng không cố gắng kết thúc câu nói khi anh

bắt đầu cười—và bước về phía nàng.

"Có vẻ như, Erika"—nụ cười gợi tình đó lại nở ra chiếm trọn tâm trí nàng—"em biết quá ít về chồng em rồi."

Nhưng nàng đang học, và, sweet Freya, đôi lúc thật quá đổi thú vị.

Chương 42

Đội tuần tra của Wyndhurst đã thông báo trước cuộc ghé thăm của nhà vua vào chiều muộn ngày hôm sau, mang cho Royce cơ hội để cười ngựa ra đón tiếp nhà vua. Anh đi một mình, vì cuộc trò chuyện trên lưng ngựa giữa hai người sẽ dễ dàng hơn ba hoặc bốn người, và anh muốn đánh giá xem thái độ của nhà vua như thế nào trước khi ông gặp Selig để bản truyện. Mặc dù một thực tế rõ ràng là Alfred đã đến rất nhanh so với những người tùy tùng của mình, và đi cùng một nhóm hộ tống nhỏ, đã có ý nghĩa khá nhiều rồi.

"Ta hi vọng chuyến viếng thăm lần sau sẽ không xảy ra bất cứ tác động nào," Alfred bắt đầu.

Royce nhắm mắt. "Gia đình bên vợ của tôi luôn khiến cho mọi thứ ở quanh đây không nhằm chán chút nào."

Alfred hưởng ứng câu nói hài hước này bằng một nụ cười ngắn, rồi đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. "Lời buộc tội của ông anh rẻ người thật là dững cảm đấy. Dĩ nhiên Lord Durwyn sẽ được đối diện với người buộc tội mình."

"Ông ta đã chối bỏ nó rồi ư?"

"Ông ta vẫn còn chưa biết," Alfred đồng ý. "Ta nghĩ rằng sẽ là tốt nhất khi xem xét tất cả vấn đề ngay lập tức, và ta không muốn ông ta bắt đầu nghi ngờ bằng việc mời ông ta cưỡi ngựa về đây với ta. Yếu tố bất ngờ sẽ có ích trong chuyện này khi ông ta không có cơ hội nào đó để bịa ra một lời giải thích, và nó cũng là điều tốt nhất nếu anh vợ của người ra đối chất với hẳn."

"Anh ấy sẽ rất vui lòng, nhưng anh ấy cũng có thể thách đấu với Durwyn vào lúc đó."

"Không, người phải ngăn chặn chuyện đó."

Royce đã biết rằng Alfred sẽ nói như thế. Nhưng ngăn cản ý định trả thù của người Viking gần như là điều không thể, với kinh nghiệm xương máu của chính bản thân mình.

Tuy nhiên Alfred coi như vấn đề cơ bản đã được giải quyết, ông đi vào vấn đề tiếp theo. "Ta đã cố gắng tìm cách lý giải tại sao Durwyn lại làm chuyện này. Ông ta ghét người Đan Mạch, dĩ nhiên, cũng nhiều như nhà người vậy. Người con trai duy nhất của ông ta đã chết về tay người Đan Mạch. Nhưng ta không nghĩ đó là lý do duy nhất."

"Tôi đồng ý," Royce trả lời. "Cuộc tấn công này không nhằm vào những người Đan Mạch, mà là chống lại người – hoặc chống lại kế hoạch củng cố hòa bình của người."

"Chính xác," Alfred nói. "Và nếu người cân nhắc bản chất của kế hoạch này, vậy có thể người sẽ nhận thức rõ được một lý do rất lô gic cho sự kế hoạch này của Durwyn."

Royce nhíu mày. "Người biết điều gì mà tôi không biết sao?"

"Một điều mà ta ước là ta đã nghĩ ra sớm hơn, đó là một trong những nữ thừa kế có thể được chọn là hàng xóm của Durwyn, một người con gái sẽ lấy con trai ông ta, Edred, nếu như chàng trai không chết trước đó."

Đoán ý của Alfred, Royce nói, "Lord Durwyn không biết ngài nhiều như ông ta biết về anh trai của ngài. Có vẻ như ông ta cho rằng ngài sẽ dành niềm quan tâm tới hòa bình trước mối quan tâm cho một vị lãnh chúa."

"Ông ta đã nhầm, bởi vì một đám cưới mà người Đan Mạch với cô gái đó rất cuộc có thể dẫn đến, với những vị láng giềng như Durwyn. Vậy thì, làm thế nào mà điều đó lại có thể củng cố hòa bình được? Không, ông ta hẳn đã nghĩ về ta đây ác ý. Có những người nữ thừa kế khác nữa có thể thay thế cho cô ta. Thay vào đó ông ta muốn nhúng tay vào và lập kế hoạch cho vụ mưu sát – giả sử như anh rể của người không nhầm."

"Đúng, giả sử như vậy."

Alfred thở dài. "Ta sợ là anh ta không sai, và đây là một việc kinh tởm ta không mong đợi chút nào. Ta chỉ có thể đoán là Durwyn đang ở với triều đình lúc này để ông ta có thể biết được phái đoàn tiếp theo mà ta sẽ gửi đi, những người mà ông ta cũng sẽ tấn công. Theo ta được biết, ông ta đến

triều đình với rất nhiều người, nhưng bởi vì ông ta không bao giờ đề cập tới họ, ta cũng không nghĩ ngợi gì xa – trước khi ta biết việc này."

"Bao nhiêu người?"

"Đủ để tấn công một nhóm nhỏ và đảm bảo không để ai sống sót. Và bọn họ không trực tiếp đi cùng bọn ta, nhưng họ luôn cắm trại ở gần đó. Ta đã quá chủ quan không hề nghi ngờ gì những người chỉ huy thân thiết với ta."

"Làm sao mà ngài biết được?"

Alfred không định tự tha thứ cho mình. "Đó không phải là lý do. Với quá nhiều mất mát vì người Đan Mạch, Durwyn không thể là người duy nhất chống lại việc thiết lập hòa bình. Nhưng trường hợp của ông ta, chúng ta sẽ biết chắc chắn vào ngày mai, khi ông ta đến đây với toàn bộ triều đình – hoặc ít nhất là vào ngày sau đó. Thực tình, ta không mong chờ họ đến cùng một lúc. Làm sao mà vợ của người lại có thể cưỡi ngựa đến Đông Anglia và trở về nhanh chóng như vậy, ta không thể tưởng tượng được. Chuyển đi có thể kéo dài gấp 5 hoặc 10 lần với đoàn tùy tùng của ta."

Lời bình luận nhẹ nhàng chấm dứt cuộc trò chuyện của họ, và không có gì được bàn bạc thêm về vấn đề của ngày đó, ngoại trừ những câu hỏi mà Selig phải trả lời. Alfred, tuy nhiên, lặp lại với Selig rằng nếu Durwyn có tội sau cuộc đối chất, hình phạt của ông ta sẽ do triều đình phán quyết, mặc dù ông cũng dịu bớt khi nói thêm, "Nếu chỉ dựa vào lời lẽ của người chống lại ông ta, và không có bằng chứng về việc sẽ gì sẽ xảy ra, ta sẽ không thấy có vấn đề gì nếu người tuyên bố thách đấu," điều này đã khiến Selig dễ chịu hơn nhiều.

Trong khi những người đàn ông bàn bạc, Kristen chuẩn bị cho sự trở lại của triều đình, và Erika, không có gì để làm ở đây giống như khi cô ở nhà, đã yêu cầu được giúp. Đó là một sai lầm. Đây là lần đầu tiên nàng thực sự nói chuyện với em gái Selig kể từ sau chuyến đi về Wyndhurst, và nàng nhanh chóng phát hiện ra rằng không có gì thay đổi.

Quần áo mà nàng nhận được từ Kristen đúng như nàng nghĩ, không phải vì nàng mà vì Selig. Nàng hầu như không thể chịu đựng được. Thực tế, thái độ của Kristen đối với nàng cũng giống như những người phụ nữ khác, hoàn toàn thù địch, nhưng vì một lý do hoàn toàn khác.

Erika, mặc dù vậy, không còn ngoan ngoãn chấp nhận hoàn cảnh như trước đây. Cảm giác tội lỗi đã khiến cho nàng không dám phản ứng lại trước đây, nhưng nàng đã tự tha thứ cho mình về điều đó. Nàng không còn sẵn sàng chấp nhận toàn bộ tội lỗi, và bên cạnh đó, nàng giờ đã là vợ của Selig. Tất cả mọi người đều chứng kiến điều đó.

Do đó nàng không ngần ngại đương đầu với thái độ băng giá của cô em vợ khi nàng cuối cùng cũng tìm được một phút riêng tư với cô ở trong chỗ xông khoi. Nàng thậm chí không thèm đi từ từ vào vấn đề, hỏi thẳng luôn, "Nếu cô vẫn ghét tôi đến vậy, tại sao cô không phản đối đám cưới này?"

Kristen khá là bất ngờ, nhưng thái độ của cô vẫn cứng nhắc khi cô trả lời, và cô cũng không nói thẳng ra. "Tôi không chính xác ... cảm ghét cô. Nhưng tôi nghi ngờ rằng mình có thể tha thứ cho việc cô đã làm. Có thể Selig sẽ tha thứ, vì đó là bản chất của anh ấy, khi liên quan đến phụ nữ. Nhưng tôi không thể."

"Đã bao giờ cô từng nghĩ nếu anh trai tôi ở Gronwood lúc đó, Selig đã bị treo cổ thay vì bị đánh rồi không? Tôi cảm thấy phát ốm vì cảm giác tội lỗi những gì anh ta tự mình chuốc lấy vì những lời lăng mạ của anh ta. Sweet Freya, tôi đã từng viện ra những lý do mà anh ta có thể dùng tới, để tôi có thể đơn giản thả anh ta đi, nhưng anh ta lờ nó đi, cứ viện vào một sự thật rất khả nghi và điều đó chỉ khiến anh ta có vẻ có tội nhiều hơn. Và không thể nói rằng đó là sự thật, bởi vì những gì anh ta nói lúc đó đều không đáng tin."

"Cô đã xong chưa?" Kristen hỏi một cách lạnh nhạt.

Erika thở dài. "Rồi, và như mọi khi, những gì tôi nói đều chả tạo nên sự khác biệt gì."

"Có thể trận đòn không phải điều mà tôi nghĩ đến, đây không phải là vấn đề nữa khi mà anh ấy đã hồi phục rồi. Điều tôi cảm thấy không thể tha thứ được là cô đã quá độc ác khi cười trên sự đau đớn của anh ấy."

"Tôi đã làm gì cơ?"

"Đừng cố gắng phủ nhận điều này, Erika. Anh ấy đã đề cập điều này nhiều hơn một lần với tôi." Và Kristen lặp lại những lời anh nói với thái độ

giận dữ hơn. " Nhìn thấy anh bị đau đớn khiến cho cô ta vui thích. Anh sẽ không bao giờ quên được điệu cười của cô ta."

Erika thở gấp. "Đó là điều dối trá! Tôi không bao giờ cười trong cuộc chất vấn. Hỏi Turgeis mà xem. Anh ấy đã ở đó."

"Tôi không nói về cuộc chất vấn. Selig đề cập tới trận đòn mà anh ấy bị đánh."

"Nhưng tôi thậm chí không ở đó " Erika gào lên. "Nếu tôi ở đó, trận đòn sẽ không xảy ra. Nếu cháu trai tôi không bị gãy tay, tôi đã kịp thời dừng trận đòn đó lại đúng lúc. Nhưng tôi bị cuốn đi. Và tôi không nhìn thấy anh trai cô cho đến khi cô đến."

"Anh trai cô cũng đã nói thế với tôi, nhưng nghĩ tôi sẽ tin cô hơn tin Selig ư? Nếu cô nói nó không phải như vậy, vậy hãy nói với anh ấy, đừng có cố gắng thuyết phục tôi—"

"Để làm gì?" Erika cắt lời, cơn giận của cô cũng tăng lên. "Anh ta cũng đâu có tin những gì tôi nói, không nhiều hơn tôi tin anh ta và cô tin tôi." Và rồi nàng thêm vào một câu chế nhạo khá gắt, "Nhưng cảm ơn cô đã nói với tôi điều này. Tôi đã không nhận ra rằng mình quá – ác độc."

Đã nói nhiều hơn nàng dự định, Erika quay về đại sảnh, để lại Kristen bực bội, nhưng trầm ngâm. Một người bạn họ nói dối, và dĩ nhiên, đó hẳn phải là Erika. Nhưng nhìn vào đôi mắt cô ta, làm sao cô ta có thể thuyết phục – và vô tội đến thế?

Kristen hẳn đã hoàn toàn bỏ qua vấn đề này nếu Selig không gặp cô ngày hôm sau và phàn nàn về vợ mình. Dĩ nhiên Erika không đề cập gì với anh về cuộc nói chuyện giữa nàng và Kristen, nhưng Erika vẫn còn giận dữ về chuyện đó, đủ để Selig cảm nhận được điều đó—mà không biết tại sao.

Lao ra khỏi phòng, nơi mà anh không thể khiến vợ mình nói một tiếng nào để giải thích về sự hờn giận mới nhất của mình, anh gần như tông vào Kristen ở trong sảnh và trút toàn bộ sự bối rối vào cô, "Làm thế nào mà cô ấy cứ giữ cái thái độ hận thù lâu đến vậy chỉ vì một lời sỉ nhục tí tẹo khi anh đã tha thứ cho cô ấy về những việc cô ấy đã làm, điều mà còn tồi tệ hơn nhiều lời sỉ nhục ấy chứ?"

"Anh đã nói với cô ấy điều đó chưa?" Kristen hỏi.

"Cái gì?"

"Rằng anh đã tha thứ cho cô ta."

Câu hỏi làm anh khó chịu. "Anh đã thể hiện điều đó với cô ấy. Anh đã đề nghị một khởi đầu mới. Tại sao anh phải thực sự nói thành lời khi mà những lời này sẽ bị quật lại vào mặt anh? Cô ấy vẫn ghét anh. Cô ấy không hề quan tâm đến chuyện anh không còn ghét cô ấy nữa."

"Chuyện đó xảy ra khi nào?"

"Cái gì?"

"Anh không còn ghét cô ta nữa."

Anh vẫy tay một cách nóng nảy khi họ tiếp tục đi xuống sảnh. "Chuyện này thì có liên quan gì?"

Với một tiếng thở dài, cô để anh đi thẳng đến thùng bia, rót cho họ một vài đầy, và ngồi với anh ở chiếc bàn gần nhất. "Hãy nói với em."

Vẻ mặt của anh trở nên rầu rĩ. "Có gì để nói? Cô ấy sẽ không thèm nói chuyện với anh bây giờ."

Kristen không thể cưỡng lại việc cười toe toét. "Vài người chồng sẽ coi đó như là một ân huệ."

"Giữ lại trò trêu chọc của em cho lần khác đi, Kris. Anh không có tâm trạng cho nó đâu."

"Em có thể thấy được điều đó. Điều mà em không thể hiểu được là làm thế nào hai người bạn anh có thể cưới nhau và không hề đề cập gì đến điều mà mỗi người cảm thấy quan trọng nhất – ngoại trừ nói về người khác." Và khi cô nhìn thấy Erika đi xuống cầu thang và nhìn thấy họ, liền đi thẳng về hướng này. Nhưng thay vì nói với Selig, cô hỏi một cách thận trọng, "Anh có quan tâm không khi cô ấy nói rằng cô ấy không hề cười một lần nào, trong thời gian anh ở Gronwood?"

Anh bật lại. "Anh không thể buộc tội cô ấy vì đã phủ nhận điều đó. Cô ấy sau cùng vẫn là đàn bà, và những điều đàn bà làm là cố gắng phủ nhận những hành vi đáng xấu hổ?"

Erika dừng lại khi nghe thấy điều đó, nhưng Kristen quá phẫn nộ khi nghe lời bình luận của anh nên cô quyết định nói tiếp. "Với thái độ như vậy, thảo nào cô ấy không nói chuyện với anh về điều đó. Và đó là nụ cười của

cô ấy đã khiến cho anh tức điên lên đến mức muốn trả thù. Vậy hãy kể lại cho em nghe anh nhớ được những gì."

Anh quắc mắt nhìn cô. "Anh đang cố gắng để quên đi. Nhưng anh có thể gọi lại điều mà cô ấy gọi là sự sỉ nhục, và nó không phải là sự sỉ nhục, hoặc không hề có ý định như vậy. Anh cần sự giúp đỡ. Anh muốn em ở đó, nhưng không có. Cô ấy đã ở đó. Đầu anh đau đớn, tầm nhìn của anh bị lu mờ. Những ý nghĩ của anh không ở cùng anh. Một khoảnh khắc anh biết cô ấy là ai và tại sao anh lại bị xích vào tường, khoảnh khắc sau anh không biết gì nữa. Anh bảo với cô ấy anh cần một cái giường, của cô ấy nếu cô ấy thích. Anh không định sỉ nhục cô ấy. Đó là những gì phụ nữ luôn muốn ở anh, và anh hầu như chỉ đề nghị cô ấy điều tương tự. Đó là tất cả những gì mà anh phải đề nghị lúc đó."

Kristen không mong chờ vẻ đau khổ trên gương mặt chị dâu của mình, hoặc nhìn thấy cô quay người lại và chạy khỏi đại sảnh cứ như thể xà nhà chuẩn bị sập xuống đầu cô ấy. Cô cảm thấy mình đáng khinh khi chơi cái trò này với bọn họ, bất kể việc cô đã hi vọng một sự đối mặt giữa hai bên có thể chấm dứt những sự dối trá, mặc cho ai là người sẽ phải chịu trách nhiệm cho điều đó.

Cô quyết định không đề cập đến những việc cô đã làm với Selig. Chỉ mình Erika biết đã là tệ lắm rồi.

Chương 43

Nếu không vì đoàn tùy tùng của Đức Vua vừa tới, và lối đi ken đặc người khó mà len qua được thì Erika ắt hẳn đã chạy qua cổng mà rời khỏi Wyndhurst rồi. Thay vào đó, nàng lui lại, dựa vào tường, tránh khỏi lối đi. Tựa lưng vào những mảng đá lạnh lẽo, nàng nhắm nghiền đôi mắt, cố tách mình ra khỏi những tiếng ồn xung quanh. Nàng gần như rơi lệ, đó là tất cả những gì nàng có làm để ngăn dòng lệ tràn mi. Cảm giác tội lỗi đã quay lại và nó đang xé tan nàng ra thành từng mảnh.

Chẳng hề có ý gì là sỉ nhục cả – trong cái cách đềm ờn của anh đáp lại sự giúp đỡ. Phải chăng Selig thực sự dùng bản thân mình như tiền bạc? Có phải lũ đàn bà đã dạy anh điều ấy? A ha, lạy Thần Freya ngọt ngào, tất cả chỉ là một sai lầm; CƠn sốt của anh và vết thương ở đầu đã khiến anh hành

động như thế. Làm sao mà nàng có thể không nhìn thấy điều ấy kia chứ? Sao nàng lại có thể không giúp anh, thay vào đó lại còn nổi nóng và làm anh bị thương nhiều hơn.

Và tại sao anh lại nghĩ nàng đã cười nhạo nỗi thống khổ thể xác của anh? Anh đã thực sự nghĩ vậy. Nàng nhớ lại những lời anh đã nói: Ta muốn thấy người sẽ mãi chẳng bao giờ cười được lần nữa. Vào lúc đó, nàng đã nghĩ lời hứa hẹn đó thật ghê gớm, và quả là thế. Phải chăng việc này cũng vậy, là do cơn sốt gây ra? Có phải anh đã tưởng tượng ra tiếng cười của nàng và giờ đây lại nghĩ rằng điều anh nhớ lại là thật? Erika Nhẫn tâm (Erika No Heart). Anh đã tin vào điều ấy, thế thì làm sao anh lại có thể chịu đựng vừa chạm vào nàng, vừa nghĩ về nàng như vậy? Và với sự tin chắc như vậy của anh, làm sao nàng có thể thuyết phục anh rằng sự thật không phải thế?

“À kia.” Nàng giật mình thoát khỏi giòng suy tưởng. “Cái gã người Celt đang đứng với Đức Vua Alfred là ai thế?”

Cái giọng thật phách lối. Biểu hiện của tên đàn ông này cũng thế. Hắn là một người trong đoàn tùy tùng của Đức Vua. Với hai gã khác đứng cạnh hắn, cả ba đang đợi nàng trả lời. Và giờ thì có quá nhiều người, ngựa, và hành lý choán phía trước nàng, làm nàng phải nhón gót để nhìn xem hắn ta đang nói đến ai.

Nhưng nàng đáng lẽ ra đã phải biết đó là ai khi nghe từ miêu tả “người Celt”. “Đó là chồng ta, Selig Thần thánh, và chỉ lai một nửa Celt thôi. Nửa còn lại là Viking thuần chủng.”

“Cả hai đứa các người đều là lũ Đan Mạch cả sao?”

Kinh hoàng, cứ như thể từ ngữ ấy là lời nguyên rủa thô tục nhất. Erika điếng hết cả người, chẳng biết sợ gì nữa.

“Anh ấy là người Na Uy,” nàng đáp và rời khỏi bức tường. “Ta là người Đan mạch duy nhất ở đây.”

She returned their rudeness with her own, walking away from them, but they were immediately forgotten. She had to get away from this crowd to decide what she should do. But with Selig in the bailey and apt to notice her wherever she went . . . She pushed her way through the gate after all.

Nàng đáp trả sự lỗ mãng của mấy gã đàn ông theo cách của riêng mình, nàng bước tránh ra khỏi họ, quên phứt họ ngay lập tức. Nàng phải thoát ra khỏi đám đông này để quyết định xem nàng nên làm gì. Nhưng Selig đang ở sâu trong và dễ dàng nhìn thấy nàng bất cứ nơi nào nàng tới lui....Sau cùng nàng chuyển hướng đi qua cổng.

Lord Durwyn nheo mắt ngó nàng rời đi. “Ta chẳng thích điều này,” hắn nói và quay sang một tên bên cạnh. “Hãy tìm Ogden và nói y theo sát ả. Y có thể mang thêm một người với mình, nhưng bọn y không được để mất dấu ả. Nói với y rằng Aldwin sẽ cho biết nếu bọn y cần phải làm gì thêm.”

Gã đàn ông đầu tiên chuồn ngay để tìm ba tên khác, những tên đã vào Wyndhurst cùng với Durwyn. Aldwin, gã còn lại với Durwyn hỏi, “Điều gì khiến ngài băn khoăn vậy, thưa chủ nhân?”

“Người không nhận ra cái gã Viking tóc đen đang đứng với Alfred sao? Người nên nhận ra y mới phải, vì chúng ta đã bỏ mặc hắn đến chết hồi tháng trước. Thậm chí lúc này Ogden đang đeo thanh kiếm của hắn đó.”

“Y là một trong những sứ thần của Đức Vua sao?” Aldwin thờ dốc. “Không đâu – có khi nào là gã anh em sinh đôi với y?”

“Khi mà Alfred đã rút ngắn chuyến công du phương tây để quay trở về đây, và cái gã đứng với Đức Vua đáng ra đã chết há? Ta không nghĩ thế đâu.”

“Thế thì chúng ta phải rời đi-“

“Ngu vừa thôi. Nếu ta bị buộc tội, ta phải biết điều đó. Nếu là thế, thì chính cái tên Viking kia sẽ làm điều đó. Thế nên đừng có dính líu hay lại gần ta trừ khi ta gọi người, vì người sẽ tự định liệu ,mà bắt ả đàn bà đó và dùng ả để chống lại hắn, bắt hắn rút lại lời buộc tội. Người biết nơi để giấu ả chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Durwyn gật đầu. “Ta có một cảm nhận rằng bằng cách này cách khác chúng ta sẽ biết ngay khi ta lộ diện, vì thế hãy ở gần đủ để có thể nghe tin tức. Người sẽ tự mình định đoạt xem có cần bắt ả ta không. Liệu ta tin tưởng người có thể làm được điều này chứ?”

"Vâng, người có thể tin vậy."

“Tốt. Vậy thì chúng ta sẽ tìm ra câu trả lời bây giờ.” Durwyn bắt đầu dậm bước, nhưng quay lại để dặn thêm như thể hấn suýt chút nữa thì quên điều này. “Và, Aldwin này, nếu ta không ra khỏi Wyndhurst trước, xem nào, cuối chiều nay, hãy giết ả vợ.”

Sau đó Durwyn lách qua đám đông, không tiến đến phía Đức Vua, nhưng để mọi người có thể nhìn thấy mình. Và đúng như hấn dự đoán, cả Alfred và người Viking tiến về phía hấn ngay khi họ thấy hấn. Dẫu vậy, hấn chẳng hề lo lắng. Lời nói của hấn sẽ chống lại những gì tên kia đã nói và tên kia là một gã Viking. Rốt cuộc thì ai có thể vào lời của một tên Viking chứ?

It went exactly as he had supposed it would, except that Lord Royce had to translate for the man, since he didn't speak Saxon, and Durwyn didn't bother to admit that he spoke Celtic. But this merely added to the confusion, and in his favor, so he was not displeased by it.

Mọi việc diễn ra đúng y như hấn đã giả định, ngoại trừ việc Lãnh Chúa Royce phải dịch cho người kia, vì gã không nói được tiếng Saxon, và Durwyn chẳng buồn cho biết rằng hấn biết tiếng Celtic. Điều đó chỉ làm rối thêm, và theo hướng có lợi cho hấn, vì vậy hấn chẳng lấy làm phiền vì điều này.

Đúng như Durwyn chờ đợi, hấn bị kết tội vì chính tội ác mà hấn đã phạm. Đương nhiên là hấn chối phăng. Về hoài nghi kịch cợt và rồi sự tổn thương sau đó thật đáng được vỗ tay khen ngợi. Và Alfred cau mày phán rõ rằng ngài không biết phải tin ai. Xét cho cùng thì chẳng có chứng cứ nào cả.

Điều hấn không ngờ là gã trai trẻ nóng nảy đã bạt tai hấn, và trước khi hấn thậm chí có thể ngồi dậy từ chỗ hấn gục xuống vì cú đánh, hấn nghe Royce giải thích, “Lãnh Chúa Durwyn, bằng lời phủ nhận kịch liệt của mình, Ngài đã gọi anh ấy là kẻ dối trá. Vì điều đó, anh ấy thách đấu với ngài.”

“Điều này thật một sỉ nhục! Không ai mong ta đấu với một kẻ ngoại đạo khốn kiếp-“

“Ngài đang nói đến anh rể ta đấy, vì vậy hãy cẩn thận với những gì ngài gọi anh ấy, nếu không ta sẽ theo sau anh ấy bằng lời thách đấu của chính ta.

Và thành thực mà nói, thưa ngài, ta thiên về việc tin anh ấy, đặc biệt là vì ta biết ngài có lý do rõ ràng không muốn một người Đan mạch cưới một cô gái đáng lẽ con trai ngài đã thành hôn với. Ngài là một gã ngốc nếu không trình điều bất bình của mình lên Alfred.”

“Và ta ắt đã làm thế nếu ta biết điều đó đang diễn ra. Nhưng ta đã không biết về điều đó, ta nói cho ngài biết! Ta chẳng biết gì cho tới khi ta trở lại cung điện gần đây.”

“Đó là ngài bảo thế. Lời lẽ của anh ấy hoàn toàn khác. Mặc dầu vậy, giờ đây ngài đang bị thách đấu, vì thế vấn đề ai đang nói thật sẽ biết ngay thôi mà, phải không? Thế thì ngài sẽ chấp nhận, hoặc ngài sẽ để anh ấy xả ngài ra ngay cái nơi ngài đang nằm? Và ta bảo đảm với ngài rằng anh ấy sẽ chẳng chút ngần ngại làm thế đâu.”

Durwyn vội vã đứng lên và run rẩy nói, “Ta chấp nhận - nhưng ta cần thời gian lấy lại sức từ chuyến đi của ta đã. Ta đâu phải là một gã trai trẻ.”

Royce nghe những tiếng khịt mũi rõ ràng, không cần nhìn anh cũng biết hai trong số chúng đến từ Turgeis và Garrick, cả hai đều lớn tuổi hơn Durwyn, người chưa tròn hai lần hai thập niên (who was not yet twoscore years: 40 năm. Score: 2 thập niên. Score là đơn vị tính cổ như cách nói hai mùa trăng là hai tháng, cách nói này tương tự như cách nói giản đơn của người dân tộc thiểu số ở Việt Nam: một mùa rẫy, một con trăng, v.v.). Về mặt đồ bưng của Durwyn cho thấy hẳn cũng đã nghe thấy những âm thanh ấy. Tuy nhiên, Alfred vẫn là người quyết định vấn đề.

“Các khanh nghe đây, ba tiếng nữa tính từ lúc này cuộc đấu sẽ bắt đầu. Trong suốt thời gian này, lãnh chúa Durwyn có thể nghỉ ngơi, dùng điểm tâm, mài vũ khí. Điều khanh không được làm là rời khỏi Wynhurt mà không có sự cho phép của ta. Và sẽ không có sự báo thù nào được chấp nhận thay cho cuộc thách đấu này. Trừ phi ta nghe được một lời thú tội trong suốt khoảng thời gian chờ đợi, việc thách đấu sẽ được thực hiện như đã được đưa ra và được chấp nhận.”

Chương 44

“THƯA PHU NHÂN, BÀ phải đi với tôi.”

Erika ngưng ném mấy hòn sỏi xuống hồ chuyển sang nhìn người đàn ông thấp đậm tóc đen vũ trang đầy mình đang đứng trên bờ sông. Nàng không nhận ra gã, nhưng Wyndhurst có rất nhiều lính tráng, và nàng chỉ nhận ra những người nàng đã đi cùng từ East Anglia.

“Ông là ai?”

“Ogden, thưa phu nhân. Chồng bà đã đưa ra một lời thách đấu và muốn nói chuyện với bà trước khi ngài ấy lâm trận. Ngài ấy cho người tìm bà ngay-“

“Ngài ấy sẽ đấu với ai? Có phải là Lãnh Chúa Durwyn người đã giả trang như một tên trộm cướp?”

Nàng vội vã chạy lên bờ đê quá nhanh đến nỗi không thấy quai hàm gã đàn ông xiết lại và ánh mắt xấu xa của hắn. “Phải, Lãnh Chúa Durwyn,” hắn sít giọng đáp. “Bà sẽ phải cưỡi ngựa chung với tôi. Chúng ta phải nhanh lên.”

Nhanh ư? Tim nàng đang đập loạn lên. Nàng ắt sẽ chạy suốt con đường trở về Wynhurst nếu điều đó là cần thiết. Và thực tế là, nàng đã chạy vượt qua Ogden về phía những con ngựa đang đợi. Một người đàn ông khác đang ở đó với chúng. Vẫn còn một người khác đang cưỡi ngựa lao về hướng Wyndhurst, rành rành là để thông báo cho những người khác biết là đã tìm ra nàng.

“Thôi nào, nhanh lên chứ!” nàng quát hai gã được để lại để hộ tống nàng, trong khi cố gắng leo lên một trong những con ngựa mà không cần sự giúp đỡ.

Nàng được nâng lên yên trước khi tự mình leo lên được, và Ogden trèo lên phía sau nàng. Họ phóng đi ngay lập tức, và phi nước đại theo đúng tâm trạng khẩn trương của nàng. Nàng điên cuồng vì kinh hãi. Tại sao Selig lại muốn nói chuyện với nàng trước khi lâm trận? Có phải anh nghĩ rằng anh sẽ không sống sót? Phải chăng anh có vài điều để nói với nàng mà nàng đang nóng lòng được nghe, nhưng đã quá trễ để nghe?”

Với tốc độ mà họ đang phóng đi, chỉ mất vài phút để Erika nhận ra rằng họ không đi về phía Wyndhurst. “Họ giao đấu nơi nao, không phải tại điền trang sao?” nàng quay lại hỏi Ogden.

“Chúng ta gần tới nơi rồi,” đó là câu trả lời duy nhất của gã.

Chẳng bao lâu sau khi gã nói, nàng nhìn thấy những lều trại xa xa. Nàng còn chẳng buồn tự hỏi lý do tại sao cái nơi ven rừng này lại được chọn cho cuộc thách đấu. Nàng sẽ tìm ra trong phút chốc thôi, và thực ra thì chỉ trong một phút gì đó họ đã lao vào khu lán trại, vẫn giữ nguyên tốc độ đó cho tới giây phút cuối cùng.

Thực tế là Erika bị ném ra khỏi yên ngựa, con ngựa đã dừng lại quá đột ngột, và rồi nàng bị quăng xuống, thật thế, và chỉ vừa vịn được một trong số mấy gã đứng dưới đất đỡ lấy. Khi lấy lại được thăng bằng, nàng bắt đầu quở mắng gã đã hộ tống nàng, nhưng nàng chẳng có cơ hội, hăn đã ra lệnh trước.

“Trói ả lại và giam ả vào trong hầm. Tao tin là tụi bay đã có thời gian để làm xong nó rồi chứ?”

“Gần xong rồi,” gã đàn ông đã đỡ lấy Erika trả lời và vẫn giữ chặt hai cánh tay nàng.

“Được rồi, chừng đó đủ rồi,” Ogden bảo. “Ả là đàn bà, vì vậy không cần phải làm sâu như những người khác, và bọn mình không thể để có cơ hội bị ai đó đi qua và tìm thấy ả. Xem xét việc đó ngay đi.”

Erika cố giựt thoát khỏi gã đàn ông phía sau nàng, nhưng gã là một tên đàn ông chắc nụi và quá khỏe. Sự kìm kẹp của hăn chỉ chặt thêm lên thành một cái siết đau đớn.

“Điều này nghĩa là sao?” nàng hặc hỏi, trừng mắt nhìn Ogden. “Người đã nói dối?”

“Chỉ về việc ai đã gửi tôi tới tìm bà. Lãnh chúa Durwyn của ta đã bị thách đấu, và nếu chồng bà không thể vì bà mà rút lại lời buộc tội, bà sẽ chết.”

“Thế thì hăn chủ nhân của người chỉ là một tên hèn, sợ phải đấu trong một trận đấu tay đôi?”

“Bà giống chơi à, phu nhân. Tôi nghe đồn chồng bà gần như là một tên khổng lồ, và có một gã Viking điên theo sát bên cạnh hăn. Có mà ngu mới đối địch với hăn ta trong một cuộc đấu.”

Thật ngạc nhiên là nàng có thể cảm thấy tự hào khi nghe những lời nói này ngay cả khi mà cơn giận dữ bất lực đang cuốn lấy nàng. Nàng ở đây là do lỗi của nàng, vì đã đi xuống sảnh sáng nay mà không ghé qua phòng Turgeis báo cho ông, vì đã rời Wyndhurst một mình, vì đã quá cả tin đến nỗi nàng đã đi ngay với những tên bắt cóc nàng, thậm chí còn hối thúc chúng nhanh lên – vì thế nàng có thể bị quăng vào một cái hầm. Một cái hầm! Thần Odin giúp nàng, nàng e rằng cái hầm của bọn chúng chẳng giống với cái hầm ở Gronwood, nhưng có thể là một cái hố thực sự trong lòng đất.

Nói hết những điều đã định, Ogden phi ngựa đi, trở lại Wyndhurst, nàng cho là thế, để báo cho vị chủ nhân hèn nhát của hãn là nàng đã bị bắt y lệnh. Và Erika bị lôi đến bìa rừng, nơi chỉ vài feet cách đó, hai gã đàn ông đang xúc đất vào một cái thùng mà một tên khác đợi mang vào rừng đi đổ, bằng cách này chúng không để lại dấu vết của cái hố đã đào.

Cái hầm ở đó, dài ba feet rộng hai feet. Gần đó là một tấm ván gỗ cùng kích cỡ, và phía trên nó, có lớp cỏ đã được cắt cẩn thận từ phía trên của cái hố, để khi nó được đặt lại chỗ cũ, sẽ có rất ít hoặc chẳng có chứng cứ nào về một cái hố bên dưới nó – hoặc có ai ở bên trong.

“Tụi bay có nghe không?”

“Nhe rồi,” một trong những người đang đào trả lời, đó là cái gã đang đứng với phần thắt lưng chìm trong hố dưới lòng đất.

“VẬY thì ra khỏi đó đi,” gã đàn ông đang giữ Erika bảo, rồi gọi lớn với qua vai gã, “ Tao cần vài sợi thừng đem tới đây và thứ gì đó để bịt miệng lại.”

Erika đấu tranh để khỏi run rẩy. Bọn chúng sẽ đặt nàng vào trong cái hầm đó. Có ít nhất hai mươi gã đàn ông đang ở trong trại. Nàng sẽ không trốn thoát được. Và nàng có thể mừng tượng mình sẽ chết đi trong cái hố đó nếu nàng không bao giờ được thả ra.

“Các người đào mấy cái hầm này ở bất cứ nơi nào dựng trại à?”

Nàng nói một cách châm biếm để kéo đầu óc nàng khỏi nỗi sợ đang dâng cao, nhưng gã đàn ông đang giữ nàng lại rất nghiêm túc với câu hỏi của

nàng. “Luôn luôn. Bọn tôi thấy chúng rất đặc dụng, và chúng chưa bao giờ bị phát hiện.”

“Nhưng làm sao các người đào nó nhanh vậy? Chủ nhân các người mới đến hồi sớm nay.”

“Nó được bắt đầu đào từ tuần trước khi bọn ta dừng trại trong khoảng thời gian ngắn khi Lãnh Chúa Durwyn đến tìm nhà vua ở điền trang của các người. Sau đó thì chẳng có thời gian để hoàn tất nó.”

“Giờ các người đã đào xong cái hố. Vậy là các người phải bắt cóc mọi người ở bất cứ nơi nào các người đến sao?”

Gã lắc đầu. “Đôi khi cần phải giấu một hay vài người của bọn ta. Với những cái hầm này, một người đàn ông có thể hoàn toàn biến mất tiêu trước mắt mọi người giữa ban ngày ban mặt mà chẳng để lại chút dấu vết gì cho bọn săn đuổi anh ta có thể tìm thấy”

“À ra thế, vậy là các người trở thành những tên trộm cướp và sát nhân dưới sự chỉ đạo của vị lãnh chúa can trường của các người,” nàng nhạo báng. “Giờ thì ta đã thấy sự cần thiết của mấy cái hầm này.”

Sự miệt thị gay gắt của nàng làm gã đàn ông tức điên lên, đến nỗi gã quát lên với bất cứ gã nào tới gần phía sau họ đang mang tới những thứ đã được yêu cầu lại. “Bịt miệng ả lại!”

Việc trói nàng được thực hiện với sự hiệu quả chóng vánh. Tiếng kêu của nàng nghẹn lại giữa chừng khi miếng vải được nhét vào miệng nàng và buộc chặt lại. Sau đó nàng bị xô xuống đất, đầu gối gập đến ngực, một sợi dây thừng buộc chặt quanh nàng để giữ nàng trong tư thế bó gối đó. Cũng chẳng cần phải trói riêng tay nàng ra làm gì, sợi thừng quấn quanh nàng nhiều vòng giữ chặt đôi tay nàng ở hai bên mình, dẫu thế hai cổ tay nàng vẫn bị trói lại sau lưng nàng, chẳng nghi ngờ gì nữa, việc đó chỉ để làm nàng cảm thấy bất tiện hơn thôi. Liệu trước đây bọn chúng có thử không làm điều này với những nạn nhân khác hay không? Cả một lũ thô lỗ hèn nhát.

Nhưng vào khoảnh khắc nàng bị thả xuống hầm và cái nắp hầm được đập lại, chặn lại mọi tia sáng ban ngày, nàng chẳng còn nghĩ gì về đám tay chân thuộc hạ của Durwyn nữa. Tối như mực. Không khí quánh lại với mùi

đất mới đào đến nỗi nàng không thở nổi. Và lạnh nữa. Có ai mà lại nghĩ rằng một không gian đóng kín chật chội lại lạnh đến thế cơ chứ? Hoặc giả đó chính là máu huyết của nàng đang đông cứng lại vì sợ?

Đã bao lâu rồi nhỉ? Sự ửng thuận của anh chẳng có gì là bảo đảm cả. Chắc chắn là nếu một lời thách đấu được đưa ra, nó phải được thực hiện ngay lập tức. Nhưng bọn chúng muốn Selig phải nuốt lời. Nàng đang được dùng cho mục đích ấy, nhưng liệu nó có thành công? Mỗi thù mà anh không thể báo với nàng, anh muốn trả nó cho lãnh chúa Durwyn, và anh muốn điều đó ghê gớm. Nàng nhận thấy điều đó khi anh kể cho nàng nghe về Durwyn. Thế thì một người đàn ông sẽ làm gì, người đàn ông không yêu vợ mình ấy? Có phải anh ta sẽ nghĩ đến danh dự của mình trước hết, rồi sau đó chỉ mong rằng mình có thể tìm thấy vợ trước khi cô ta bị sát hại?

Nàng e rằng Selig sẽ chỉ làm như thế, đến nỗi nàng đã cầm chắc cái chết. Và chẳng cần phải làm việc gì thêm để lời dọa dẫm của Durwyn được thực hiện. Sao lại phải lôi nàng ra khỏi cái hầm chỉ để cắt cổ nàng? Chỉ việc để nàng ở đó không lối thoát và không hy vọng được tìm thấy là đã đủ rồi và còn độc ác hơn nhiều. Cái hầm này sẽ là nấm mồ của nàng và nàng sẽ chết và biết về cái chết đó.

Chương 45

“Ý NGƯỜI LÀ SAO, người không tìm thấy cô ấy à?” Selig hỏi, ngồi thẳng dậy từ chiếc ghế dựa vào tường, nơi anh đang nhìn chăm chăm vào Durwyn ở phía bên kia của đại sảnh, thường thức sự bồn chồn của hắn về trận đấu sắp tới. Hắn chỉ còn một giờ nữa để sống. “Người đã tìm ở đâu?”

“Khấp các chốn,” Turgeis trả lời.

Cái vẻ lo lắng lộ ra, chỉ một thoáng thôi, trong biểu hiện của Turgeis làm bùng lên sự kinh hoàng trong Selig không một chút cảnh báo. “Người đã ở trong xó xỉnh nào của Ác Thần Loki vậy hả?” anh hạch hỏi. “Người là cái bóng của cô ấy! Ta tin tưởng người luôn biết cô ấy ở đâu khi ta không ở bên cô ấy!”

“Cô ấy đã không cho tôi biết khi cô ấy rời khỏi phòng. Tôi đã không nhìn thấy cô ấy suốt cả sáng nay.”

Việc Selig cao giọng đã thu hút sự chú ý của Royce và Kristen. Kristen hỏi anh trai, “Từ lúc xuống lầu, anh có nhìn thấy chị ấy không?” Khi Selig lắc đầu, cô hỏi thêm, “Em có thấy chị ấy, một thoáng thôi. Chị ấy đang đi ra sân trong.” Rồi nàng hỏi Turgeis, “Người đã tìm ở trang viên của Selig chưa? Cô ấy có thể về đó.”

“Cô ấy sẽ không rời Wyndhurst một mình đâu,” Turgeis khẳng khái nói. “Cô ấy không ngốc thế đâu.”

“Nếu cô ấy đang...buồn bực....cô ấy có thể không suy nghĩ cẩn thận,” Kristen do dự đáp.

“Cô ấy buồn bực vì cái gì chứ?” Turgeis hậm hộc, giọng anh gầm gè.

“Cô ấy lúc nào mà chả bực bội,” Selig trả lời trước khi Kristen có thể phỏng đoán giờ này Erika đang ở đâu. “Thế thì hôm nay sao cô ấy lại phải khác đi cơ chứ?” rồi anh quay sang Royce. “Cậu có cho người đi xem cho chắc là cô ấy đã về nhà chưa? Tôi không thể tập trung vào trận đấu với Durwyn trừ phi tôi biết được cô ấy vẫn ổn.”

“Anh có muốn chị ấy quay lại đây không?”

“Nếu cô ấy bỏ về sớm, cô ấy thậm chí có thể không biết là tôi có cuộc thách đấu. Cứ bảo cho cô ấy biết, nhưng quyết định quay lại hay không là tùy cô ấy. Tôi sẽ không ép cô ấy phải xem nếu cô ấy chẳng quan tâm-“

“Lạy Chúa tôi, để ba cái vụ than thân trách phận đó cho tụi này đi ông anh,” Royce ngắt ngang, anh cười tướng lên. “ Anh biết quá rành là vợ anh muốn ở đây mà.”

Lương tâm của Kristen không cho phép nàng giữ im lặng lâu hơn nữa. Nàng mở miệng để thú tội về lý do khả dĩ làm Erika bỏ đi, và việc nàng can dự vào đó, nhưng nàng đã không có cơ hội để nói. Một trong những người hầu gọi Royce thật to khi anh ta lao nhanh về phía họ, và khi tới nơi, thở không ra hơi, hoảng hốt, điều mà anh ta nói làm cho lời thú tội của nàng không còn phù hợp nữa – ấy là nói vào thời điểm đó.

Chỉ mình Selig không thể hiểu điều Royce được báo, anh hỏi khi thấy những gương mặt nghiêm trọng quay về phía anh, “Có chuyện gì vậy?”

Royce trả lời, “Thông điệp mà anh ta nhận được là dành cho anh, và anh sẽ không thích nó đâu.”

“Nói cho tôi hay.”

“ ‘Người sẽ khẳng định rằng người đã làm trong lời buộc tội chống lại Lãnh chúa Durwyn, nếu không người sẽ chẳng bao giờ gặp lại vợ người. Và Đức vua sẽ không được biết về việc này, nếu không người sẽ chẳng bao giờ gặp lại vợ người.’ “

Bằng một bàn tay, Selig nhắc bổng tên người hầu lên. “Ai đã đưa thông điệp đó cho người?”

Royce phải lập lại câu hỏi bằng tiếng Saxon, và sau đó nghe câu trả lời đầy sợ sệt của gã hầu, anh bảo Selig, “Thả y xuống nào ông anh. Y chẳng nhìn thấy người ấy. Y bị tiếp cận từ phía sau, và được bảo chính xác những gì y đã báo cho anh, rồi sau đó y bị đẩy vào trong đám đông. Khi y quay lại, có quá nhiều người xung quanh để có thể tìm ra ai đã nói với y.”

“Nhưng tôi biết ai đã gửi tin nhắn này,” Selig nói và bắt đầu băng qua sảnh với vẻ quyết tâm đặng đặng sát khí.

Royce theo sát sau anh và nắm lấy tay cánh tay anh, nhưng bị hất sang một bên. Durwyn thấy anh đang đến, vội vàng nhảy dựng lên nhưng chẳng vì điều gì cả. Selig đã ở bên hẳn, hai bàn tay anh siết quanh họng hẳn. Phải mất năm người đàn ông giằng anh ra, và anh buông Durwyn chỉ đủ lâu để lẳng những người đang kèm giữ anh ra, anh làm điều này nhanh cấp kỳ.

Cha anh phải chen vào trước anh và đẩy anh lùi lại khi anh quay sang Durwyn lần thứ hai. “Con khùng rồi hả?” Garrick hỏi. “Có chuyện gì mà con không thể đợi để kết liễu hẳn cho đảng hoàng tử tế hả?”

“Hắn bắt Erika rồi,” Selig hung hăng đáp. “Hắn dọa sẽ lấy mạng cô ấy nếu con không rút lại lời thách đấu và khẳng định là con đã làm lần khi buộc tội hẳn.”

“Nhưng hẳn đã không rời khỏi sảnh này,” Garrick chỉ ra.

“Hắn đâu cần phải đi. Hắn có nhóc nhách người để làm việc này.”

Lúc này Durwyn đã trấn tĩnh đủ để hét lên, “Giờ thì cái tên mọi rợ này lại buộc ta tội gì nữa đây?”

Selig không hiểu hẳn nói gì, nhưng Garrick thì hiểu hết và ông quay sang hẳn. “Lý ra người nên tận dụng cơ may trong cuộc đấu với con trai ta, vì người đã chứng tỏ tội lỗi của người qua việc bắt giữ vợ của con trai ta để

trời tay trời chân nó. Và nếu nó rút lại lời thách đấu của nó vì điều này, ta báo cho người biết là ngay lúc này, người đã có lời thách đấu của chính ta.”

Thoạt tiên Durwyn chẳng nói nên lời, chỉ thất kinh nhìn Vua Alfred, người đang ở gần đó đủ để nghe mọi lời qua lại. Rồi hắn thét lên, “Điều này là dối trá! Tất cả những điều này! Nếu có ai đó đã bắt vợ của gã Viking này, thì việc đó được làm không phải do lệnh của ta!”

Đúng lúc đó Royce kéo Selig đi và đẩy anh về trước sảnh. “Anh sẽ không moi được gì từ hắn đâu,” anh rít lên. “Tên con hoang đó sẽ thề cho đến chết rằng hắn vô tội. Nhưng anh là một tên ngốc khi đánh hắn để chứng tỏ hắn có tội. Anh nên đóng tất cả các cổng lại trước. Bất cứ tên thuộc hạ nào của hắn đều có cơ hội chuồn đi lúc này – và thực hiện lời đe dọa của hắn.”

Selig chạy về phía cửa trước khi Royce dứt lời, mặc dù Royce vẫn bắt kịp bước chân anh. Tuy nhiên, cả hai đều dừng lại ngay khi ra đến sân trong và thấy các cánh cổng đã được đóng lại và Turgeis đang đứng chặn trước đó, ngựa của Turgeis và Selig đã sẵn sàng.

“Ít ra thì cũng có ai đó đang nghĩ bằng cái đầu của mình chứ không phải bằng trái tim,” Royce giễu cợt nói. “Đi đi. Em phải mất vài phút để cho người của em tản ra trong vòng bán kính đủ rộng để một tiếng kêu phát ra có thể nghe được ngay khi cô ấy được tìm thấy – và em phải chắc là chỉ có người của em mới được rời khỏi đây.”

There was no longer a need for such tearing haste, now that Durwyn's henchmen were contained within the walls, except to get Erika freed the sooner. And that was all the reason Selig needed to continue with all speed.

Giờ thì không còn cần phải vội cuống cuồng như vậy nữa ngoài trừ việc nhanh lên là để giải thoát Erika sớm hơn, vì nay cả đám tay chân của Durwyn đã bị cầm giữ bên trong tường thành. Và đó là tất cả lý do Selig cần để tiếp tục vận hết tốc lực.

Anh dành ra một khắc để nói, “Cám ơn,” với Turgeis anh đến bên anh chàng.

Anh chàng không hề nói một cách đơn giản, “Anh đã quá xúc động để nghĩ đến điều này. Tên lãnh chúa có nói với anh cô ấy ở đâu không?”

“Không,” Selig cay đắng trả lời. “Nhưng hẳn có tay chân cắm trại đâu đó quanh đây. Tôi chỉ biết có nhiều đó. Royce đang tập hợp người của mình để tỏa rộng ra tìm kiếm. Bất cứ ai tìm thấy doanh trại trước sẽ la lên để báo.”

“Bọn họ có thể la lên, nhưng tôi sẽ không làm thế đâu,” Turgeis nói khi cả hai đã lên ngựa. “Tôi sẽ tự mình xem xét vấn đề.”

“Thế thì tôi sẽ đi với anh.”

Chương 46

Thật dễ dàng nhìn thấy doanh trại ấy từ xa. Người ta chẳng thèm che dấu nó mặc dù có một cánh rừng ngay ở đó để dùng vào việc ấy. Doanh trại dựng ở nơi mà thậm chí theo lý người ta phải tìm đến trước tiên, nó nằm ở phía tây Wyndhurst, theo hướng mà từ đó ngựa giá của đức vua đã qua.

Turgeis phát hiện ra doanh trại trước và anh thúc ngựa phi nước đại về phía đó. Selig quá nóng lòng giải cứu Erika và giữ cho nàng lại an toàn, đã vượt qua Turgeis. Thật không may, cái cách mà hai người tiến về phía doanh trại cho thấy rất rõ ý định tấn công của họ, và không một tên lính nào bỏ chạy tán loạn hay cố đào tẩu, thay vào đó họ rút khí giới ra. Hai mươi chọi hai. Đám tay chân của Durwyn xem chừng quá áp đảo về số đông để có thể thua, cho dù hai người Vikings có quá to con. Vì vậy họ nhất tề tấn công ồ ạt.

Với Selig và Turgeis, điều đó có nghĩa là mỗi cú đâm mà họ tung ra phải là một cú thoi sơn đoạt mạng, không cú đánh nào được lãng phí, tiên hạ thủ vi cường, đó là cách duy nhất giúp họ khỏi đại bại. Selig sẽ không giết hết cả bọn, song có vẻ như bọn anh phải làm thế thật. Anh cố tìm kiếm bóng dáng Erika ở trong doanh trại, nhưng chẳng có cơ hội để nhìn xa hơn đường kiếm tiếp theo anh xả xuống. Tuy vậy, cho tới khi họ chắc rằng nàng ở đó và không bị đưa đi nơi nào khác thì phải còn một tên sống sót để trả lời những câu hỏi khi việc này kết thúc, nhưng những thi thể đã đang chất đống cao lên.

Anh hét lên với Turgeis, người đang bị tấn công tứ phía bởi một đám lính đông tương đương “Nhớ chừa lại ít nhất một tên sống sót để cho chúng ta biết nơi cô ấy bị mang đi.”

“Anh lo chuyện đó đi,” Turgeis đáp với lại. “Con quỷ hút máu trong tôi sẽ không để lại những vết thương có thể lành lại được đâu.”

Không lâu sau đó, Selig xả xuống hai trong số ba tên lính cuối cùng trong đám đang tấn công anh chỉ bằng một nhát kiếm may mắn duy nhất.

“Cho ta biết người phụ nữ ấy ở đâu và người có thể ra đi tự do,” Selig hứa với hắn.

Tên lính chẳng hiểu nổi lấy một từ anh nói, quay đầu bỏ chạy, nhưng hắn vấp phải xác của một trong những đồng đảng của hắn và ngã vấp mặt xuống đất. Selig tiến đến thật nhanh để tóm lấy hắn, chuẩn bị đánh để hắn phun thông tin ra nếu cần thiết, nhưng hắn không đứng dậy. Khi Selig lật hắn lại, có một que thông nòng súng đâm vào trán hắn. Hắn sẽ chẳng trả lời bất cứ câu hỏi nào cả.

Selig nhìn về phía Turgeis ngay lập tức, nhưng anh chàng khổng lồ đã kết liễu những tên tấn công mà anh đảm trách và đang chùi cái rìu khổng lồ của anh vào một trong những cái xác nằm gần anh. Rồi Selig nhanh chóng liếc nhìn quanh khu vực, tìm anh bắt đầu đập còn nhanh hơn là lúc đánh nhau, nhưng Erika không có ở đó. Chẳng có một ai khác ở đó cả. Chẳng có gì ngay cả là một cỗ xe mà nàng có thể bị giấu trong đó.

Anh rên lên, và bắt đầu kiểm tra những cái xác để tìm kiếm những dấu hiệu của sự sống, anh la lên, bảo Turgeis làm theo anh. Vài phút sau anh từ bỏ hy vọng và khụy xuống gối, bụng anh quặn thắt với nỗi sợ hãi và cơn giận dữ. Quá nhiều oán giận, quá nhiều khát khao ham muốn, và giờ thì quá nhiều sợ hãi. Mọi điều anh cảm nhận về người phụ nữ này đều là tội bực, và giờ thì anh đã hiểu tại sao; bây giờ, khi mà có thể đã quá trễ.

“Chúng đã làm gì với em?” Anh thét lên với cao xanh.

Erika nghe thấy anh. Nàng đang hét lên, từng hồi. Nỗ lực thoát khỏi đám dây thừng của nàng làm cho đất rơi xuống đầu và vai nàng. Bây giờ những con bọ đang bò lên người nàng, loại bọ gì nàng cũng chẳng biết nữa, nhưng cổ họng nàng đau buốt vì chúng. Song, nàng lại hét lên, hét lên với cả tàn lực mà nàng có. Mặt dầu vậy, bất cứ âm thanh nào thoát khỏi miệng vài bịt miệng nàng cũng không thể xuyên quan tấm ván gỗ và lớp cỏ phía trên đầu

nàng. Selig ở đây, anh đã đến vì nàng, vậy mà anh không thể nghe thấy nàng.

“Đi thôi,” Turgeis nói, giúp Selig đứng lên. “Chẳng còn gì để làm ở đây nữa đâu.”

“Đi đâu cơ chứ?” Selig gầm lên cay đắng. “Tôi đã chắc như bắp là cô ấy sẽ ở đây. Giờ thì chúng ta biết tìm cô ấy nơi nao chứ?”

“Lãnh Chúa Durwyn sẽ không nói cho anh biết, nhưng hẳn đâu có đi một mình tới Wyndhurst. Chúng ta vẫn có thể tìm tên đưa tin của hắn và tôi sẽ moi câu trả lời ra khỏi họng hắn nếu tôi phải làm thế.”

Họ cười ngửa về Wyndhurst nhanh thần tốc không kém lúc ra đi. Royce đung độ họ trên đường, và Selig báo cho anh biết, “Bọn tôi đã tìm ra doanh trại, nhưng cô ấy không có ở đó, thế nên cứ để người của cậu tiếp tục tìm kiếm một lúc nữa đi.”

“Thế anh định đi đâu?”

“Tôi e là sẽ chẳng được ơn ích gì nếu tiếp tục tìm kiếm cô ấy. Chúng sẽ phải nói cho chúng ta biết nơi cô ấy bị đưa đi.”

“Durwyn sẽ không nói đâu,” Royce cãi. “Hy vọng duy nhất của hắn là cãi cho đến cùng rằng hắn vô tội”

“Nhưng người đưa tin của hắn sẽ biết,” Selig bảo. “Và người đưa tin của hắn vẫn đang ở tại Wyndhurst. Turgeis định sẽ moi câu trả lời từ hắn.”

“Anh mà đưa Turgeis ra dọa, hắn sẽ chết vì hãi,” Royce đoán, và anh chẳng đùa tí nào.

Selig lập lại điều đó vì lợi ích của Turgeis. Anh chàng không lồ chỉ cầu nhàu. Dầu vậy, biểu hiện của Selig trở nên rắn đanh, khi anh nói thêm với Royce, “Tôi sẽ có những câu trả lời, không cách này thì cách khác. Và tôi sẽ yêu cầu cậu đứng gần tôi để nói thay cho tôi. Lý ra tôi đã biết Erika ở đâu nếu tên lính cuối cùng của Durwyn hiểu được tôi khi tôi hứa sẽ trả tự do cho hắn. Thay vào đó hắn bỏ chạy và dù sao chẳng nữa hắn cũng đã chết, nhưng vì một tai nạn.”

Khi họ về đến Wyndhurst và tiến vào sân trong, họ thấy bên trong đông gấp đôi hồi sáng. Gần phía sảnh, Durwyn đứng với hai tên hầu cận hai bên.

Khi Selig đi về hướng đó, những tên cận vệ vội đến những thanh kiếm về cảnh báo.

“Điều này có vẻ như giờ Alfred đã bị thuyết phục về tội lỗi của hắn. Anh phải để nhà vua định đoạt hắn, Selig,” Royce nói.

“Ông ấy sẽ có hắn ta chừng nào tôi có được câu trả lời của tôi ở đâu đó. Điều gì xảy ra ở đây vậy?”

Vì Royce chẳng biết gì, anh la lên gọi vợ mình. Cô không ở xa lắm và đang chạy lại. “Anh có tìm thấy chị ấy không?” nàng hỏi trước.

“Không, nhưng điều gì đang xảy ra vậy?”

Kristen nhanh chóng giải thích. “Nếu Durwyn có tay chân ở đây, Alfred cũng muốn bắt chúng, đầu vậy, chúng sẽ không tự nộp mình. Vì vậy mọi người đang đếm người của mình, và những người đã được đếm sẽ được tách biệt ra với số còn lại. Bất cứ ai còn lại không được nhìn nhận tốt hơn là nên thuộc về đoàn tùy tùng của đức vua, và mình có thể chứng minh điều đó.”

“Mất bao lâu để làm điều này?”

“Chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Những người đã được đếm đang chuyển sang bên kia.” Nàng chỉ sang phía bên kia của sân trong. “Em cũng đang chuyển người của mình qua đó, từng người một. Giờ thì anh đã về, anh có thể giúp một tay.”

“Có thể không cần thiết đâu,” Royce nói khi anh nhìn vào đám đông, rồi bất thành linh lay Selig. “Kia kìa, cái gã mặc áo chên da. Nếu em không lầm, hắn đã đi với Lãnh Chúa Durwyn khi ông ta dừng chân ở đây tuần trước. Cho em một khắc và em có thể tìm ra số còn lại.”

Selig nhìn gã đàn ông; rồi mắt anh mở to. “Gã đó đeo thanh kiếm của tôi!”

“Chứng cứ xác thực đó.” Họ bắt đầu tiến về phía gã đàn ông. “Anh định hỏi cung hắn hay chém hắn vài nhát trước?”

“Cậu có thể ước lời trao đổi bằng cái mạng hắn,” Selig đáp. “Nếu hắn trả Erika về cho tôi, hắn không cần phải đổ tí huyết nào cả. Hắn thậm chí có thể giữ thanh kiếm của tôi nữa.”

Royce toét miệng cười. Anh không thể ngăn mình cười sau một tiết lộ đáng chú ý như vậy. “Anh bắt đầu yêu cô ấy từ lúc nào vậy hả?”

Selig thở dài “Có Thần Odin mới biết là từ khi nào.”

Ogden đã ở trong trạng thái hoảng loạn, với những người cận vệ đẩy hẳn càng lúc càng gần tới lằn ranh phân cách. Nhà vua đang ở đó để nhận diện gia đình của ngài và những quý tộc của ngài cũng như phu nhân của họ. Và những nhà quý tộc và phu nhân phải nhận diện người hầu và tùy tùng của họ. Những ai không có người nhìn nhận sẽ gặp rắc rối to, và một tên trộm vô phúc đã bị hầu cận của nhà vua đem đi.

Nỗi sợ hãi làm hẳn không suy nghĩ được rành mạch và tìm ra được một lý do khả dĩ về việc hiện diện ở đây, một lý do có thể sẽ bị xác minh. Điều này thật khó khăn, và cái bà Phu nhân Kristen khốn kiếp ấy đã đề nghị phải có chứng cứ, để một tên nói dối bậc thầy cũng không thể nặn ra được.

Và rồi hẳn thấy cái gã Viking đã quay trở lại với Lãnh Chúa Royce, và nỗi hoảng sợ của hẳn trở thành cơn thất kinh khi hẳn thấy họ nhìn thẳng vào hẳn, và rồi bắt đầu đi về phía hẳn. Thế là hết. Hẳn sẽ chết – không, hẳn phải hoàn tất điều đã bắt đầu từ tháng qua trước. Nếu hẳn thực hiện công việc của mình đàng hoàng tử tế ngay từ lần đầu, điều này đã chẳng xảy ra. Gã Viking đúng ra đã phải đi tong cùng với những tên khác. Hẳn phải nhìn thấy điều ấy bây giờ.

Ogden đợi cho tới khi Selig hầu như tới gần hẳn trước khi hẳn rút thanh kiếm của hẳn ra và tấn công - bằng thanh kiếm của gã. Điều trở trêu với gã Viking là gã sẽ bị giết bằng chính thanh kiếm của mình. Nhưng người đàn ông đã né được cú đánh đầu tiên của Ogden và rút thanh kiếm của anh ra. Ogden chém tới chém lui nhưng mỗi nhát chém hẳn chỉ gặp được lưỡi thép của thanh kiếm kia.

“Ngừng tay đi, tên kia,” Lãnh Chúa Royce hét lên với hẳn. “Nói cho anh ấy biết vợ anh ấy ở đâu và anh ấy sẽ để người đi.”

Ogden không ngừng tấn công, dù vậy hẳn la to đáp lại, “Ngài nói dối. Nếu hẳn không giết tôi, nhà vua sẽ làm điều đó. Ngài nghĩ là tôi sẽ giúp một người Đan Mạch khốn kiếp khi mà đấng nào tôi cũng chết à? Ngài sẽ

không bao giờ tìm thấy ả ta, mặc dầu ả ta ở ngay dưới mũi ngài.” Và hắn cười to – chỉ trước khi chuỗi kiếm của Selig đập vào đầu hắn.

Hắn gục xuống, bất tỉnh. Royce thu hồi kiếm của hắn và trao cho Selig.

“Đó là bước đi khôn ngoan của anh,” Royce nói. “Vì hắn định để anh giết hắn – và sẽ không nói cho anh biết Erika ở đâu. Chúng ta sẽ hỏi hắn sau khi hắn tỉnh lại, mặc dầu vậy em ngờ rằng chúng ta sẽ có thêm được điều gì từ hắn.”

“Có thêm điều gì không?” Kristen hỏi khi nàng và Turgeis nhập hội với họ.

“Hắn nói chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy cô ấy, mặc dù cô ấy ở ngay dưới mũi chúng ta. Có một manh mối trong điều này, nếu chúng ta có thể nhận ra nó.”

“Ngay dưới mũi chúng ta sẽ là ngay đây, hay quá gần đến nỗi chúng ta sẽ vấp phải chị ấy,” Kristen đáp. “Tuy nhiên em đã cho người hầu tìm khắp các thùng, sọt, rương, thậm chí cả các thùng rượu, bất cứ thứ gì đủ lớn để nhét một người vào. Chị ấy không bị giấu trong vòng mây bức tường này.”

Turgeis hỏi Selig. “Cô ấy nói gì vậy?”

Selig lập lại câu nói, và manh mối mà họ có lúc này – và anh quyết định trước sau gì anh cũng sẽ học tiếng Saxon cho dù điều đó có giết chết anh đi nữa. Em gái anh đang cười vào sự cáu tiết của anh, chỉ vì Royce không tham dự trong câu chuyện, giờ họ chuyển sang nói tiếng Na uy.

“Nếu chúng ta loại trừ Wyndhurst, thì sẽ đến những khu vực lân cận bên ngoài,” Kristen nêu lên. “Doanh trại của bọn chúng ở đâu vậy?”

“Ở gần một cánh rừng.”

“Thế thì có thể chúng tìm thấy một cái hang hay một đường hầm.”

“Hay một cái hố ngầm,” Turgeis nói thêm.

Selig cau mày với ý kiến đó, nhắc với Turgeis, “Hố của anh là một cái lán có bốn vách.”

“Trước hết nó là một cái hố trong lòng đất. Có thứ gì giống như thế trong khu vực đó không? Turgeis hỏi.

“Tôi không biết thứ gì như vậy,” Selig đáp.

“Chúng có thể tự đào không?” Kristen tự hỏi thành tiếng.

Cả Selig và Turgeis nhìn nàng hoài nghi trong một khắc; rồi cả hai bất ngờ chạy đến ngựa của mình.

Chương 47 (chương kết)

Tìm ra cái hầm chẳng dễ tí nào. Mất cả tiếng đồng hồ chuyển những thi thể sang một bên để kiểm tra từng tấc đất, rồi tiếp tục tìm tẩn ra xa. Chính Turgeis phát hiện ra cái hầm và vớt lớp cỏ phủ bên trên, nhưng Selig là người cương quyết đòi đưa Erika lên. Nàng không bị bất tỉnh, nhưng cũng không khá hơn thế, nhưng tình trạng của nàng làm Selig phát hoảng. Và anh không thể với xa quá phần đầu của nàng để tóm lấy nàng cũng như cái hố quá chật để anh bò xuống. Cuối cùng, Turgeis phải thả Selig đứng xuống hố, rồi kéo cả anh và Erika lên cùng một lúc, may mắn là việc này quá dễ dàng đối với Turgeis.

Nàng tỉnh dậy trước khi được đặt nằm xuống đất, làm nguôi đi nỗi sợ tệ hại nhất của họ. Selig đưa lưỡi dao của anh dọc người nàng để cắt các vòng dây trói buộc nàng, nhưng đó là tất cả những gì anh làm trước khi giật mạnh nàng ngã vào vòng tay anh, xiết chặt nàng với tất cả cảm xúc của anh.

“Tạ ơn chư vị thánh thần, em ổn rồi! Em không sao chứ? Nếu chúng làm em đau, anh sẽ giết chúng lần nữa, từng tên một. Ôi, cưng ơi, anh yêu em quá chừng. Trong đời mình, anh chưa từng sợ như thế bao giờ! À này, nếu em mà dám bỏ đi một mình như vậy lần nữa, anh thề là sẽ xiềng em vào sợi xích lại cho mà xem.”

Phía sau họ, Turgeis hăng giọng. “Có lẽ anh sẽ nghe cô ấy trả lời nếu anh làm cho xong cái việc cởi trói cho cô ấy và tháo cái miếng bịt miệng ấy ra.”

Selig cười phá lên. Cảm giác nhẹ nhõm làm anh choáng váng. Còn Erika thì đang cố nói điều đó qua miếng vải bịt miệng, dường như có chút gì cấp bách trong đó.

Anh cắt hai vòng dây cuối cùng. Đôi tay nàng đang tê cứng, nhưng nàng vẫn cố xoay xử đưa chúng lên để kéo tấm vải che miệng ra, rồi ngay lập tức giật áo xống của mình ra.

“Giúp em với,” nàng thở hào hển, “gỡ chúng ra đi!”

“Gỡ cái gì ra chứ?”

“Váy áo của em ấy! Em lúc nhúc đầy bọ đây này!”

Anh nhận biết sự tình qua cơn kích động của nàng, và với sự giúp đỡ của anh, áo xống của nàng được tuột ra nhanh chưa từng thấy. Và mặc dù anh thấy không hơn hai con bọ trên người nàng, nàng đang đập tay và chà xát khắp mình mấy nàng. Một cách rất mực dịu dàng, anh phụ nàng một tay, đôi tay anh lướt trên làn da nàng, xoa dịu cơn hoảng hốt của nàng bằng giọng nói điềm đạm của mình khi anh buông ra những lời vô nghĩa để làm nàng dịu lại.

“Tóc của em,” nàng ré lên, và thật tỉ mỉ, anh xem xét từng phân trên mái tóc cho nàng, cho tới khi anh có thể báo cho nàng biết là mấy con bọ đã bị bắt hết rồi.

Nàng sụp xuống dựa vào anh, rồi ôm lấy anh, cảm ơn anh, khóc nức lên, và thốt nhiên anh nhận thức được sự trần trụi của nàng – và họ không ở đó một mình. Anh nhìn về phía Turgeis, nhưng anh chàng khổng lồ đó đâu có ngó ngang gì đến họ, anh ta ngồi trên đất, lưng đầu về phía họ, điềm tĩnh lần gỡ áo xống của Erika như Selig đã làm với mái tóc của nàng, kiểm tra từng phân váy áo, cả trong lẫn ngoài, cho tới khi không còn một con bọ nào. Cái cảnh tượng thật chẳng giống ai đó của một anh chàng Viking đáng sợ ngồi đó dứt đám bọ ra khỏi mấy cái váy của một quý cô, làm Selig muốn phá lên cười. Nhưng anh đã không cười. Hôm nay, Turgeis đã có được tình bằng hữu trọn đời của anh.

Chỉ cho tới khi Erika mặc lại trang phục, suy nghĩ mới quay trở lại với việc giải cứu của nàng và đúc kết mà nàng rút ra giải thích cho việc họ tìm ra nàng. “Anh đã rút lại lời thách đấu vì em à?” nàng bắn khoăn hỏi Selig.

Anh buồn phiền khi phải thú nhận, “Đáng ra anh đã làm thế nếu anh không phát khùng lên.”

“Anh ấy đã tay không đánh Lãnh Chúa Durwyn đó,” Turgeis đế vào.

“Thế mà chẳng ai được gửi đến để giết em sao?”

“Ngay lập tức Turgei đã đóng hết các cánh cổng để ngăn bất cứ ai chuồn đi.”

Nàng bước đến bên anh chàng khổng lồ và ôm chầm lấy anh. “Tôi có thể luôn trông cậy vào anh, anh bạn ạ.”

“Luôn là thế.”

“Anh sẽ không giận tôi thật lâu đâu phải không, vì cái tội đã bỏ đi mà không có anh theo cùng?”

“Không quá lâu đâu.”

Selig cẩn thận tách họ ra và kéo Erika về phía anh một cách đầy chiếm hữu. Nàng nướng một bên mày lên nhìn anh.

Với vẻ lảng tránh, anh giải thích, “Chúng ta cần quay về Wyndhurst.”

Turgeis chỉ cười tướng lên, một tiếng cười âm vang thật trầm. Seligh ném cho anh một cái nhìn căm kính. Nhưng rồi họ cũng quay về Wyndhurst, Selig vẫn khăng khăng bắt Erika cười chung ngựa với anh cho dù có nhiều ngựa dư rải rác đó đây. Lần này nàng chẳng phản đối. Nàng hồ nghi việc mình sẽ cãi lại anh lần nào nữa.

Cả gia đình Selig gặp họ ngay bên trong cổng. Sân trong đã vắng, hay ít nhất là nó đã quay trở về như bình thường kể từ lúc Royce có thể nhận diện đám lâu la còn lại của Durwyn, và cả đám đông bọn chúng đã bị xiềng vào chiếc cột xích tù nhân.

“VẬY RA ĐÓ CHÍNH LÀ LÃNH CHÚA DURWYN? Erika hỏi, nhìn về hướng ấy.

“Em biết hẳn hả?”

“Hẳn thấy anh đứng với Alfred và đã hỏi em anh là ai, nhưng hẳn không giới thiệu về mình, và em thì quá buồn bực để ngờ vực về sự quan tâm của hẳn.”

Selig cau mày, nhớ lại. “Chúng ta sẽ phải bàn về cái cơn buồn bực của em đã khiến em hành xử quá rồ dại.”

“Ồ, chúng ta sẽ bàn,” nàng hứa hẹn, chỉ có điều nàng dường như chẳng có lấy một chút xíu buồn bực với lời nhắc nhớ đó. “Nhưng làm thế nào anh tìm thấy em, nếu anh không được cho biết nơi để kiếm?”

“Kristen đã đoán ra đó.”

Erika nhìn cô em chồng và mỉm cười. Lần đầu tiên, Kristen cười lại với nàng. Một lời xin lỗi thầm lặng đã được phát ra và đã được chấp nhận. Họ không phải là bạn, nhưng triển vọng giờ đây đã ở đó rằng cuối cùng họ có thể làm bạn với nhau.

Và rồi Selig làm cả nhà ngạc nhiên khi phát biểu, “Bọn này đến đây trước hết là để đảm bảo với mọi người là Erika bình yên vô sự, nhưng tôi sẽ đưa cô ấy về nhà bây giờ. Sẽ mất nhiều thời gian để tôi hồi phục sau khi suýt đánh mất cô ấy. Chừng nào tôi lấy lại phong độ, tôi sẽ không để cô ấy thoát khỏi tầm mắt mình, và mọi người sẽ không gặp tụi này lâu à nha. Quả thực là vì tôi cần phải lấy lại sức từ cái ngày khổ sở này, tôi e là chí ít là một tuần lễ tôi mới rời khỏi phòng ngủ của mình.”

Vì anh đang nham nhở cười cợt một cách kỳ quặc khi anh nói điều đó, Erika đỏ bừng lên vì cáu tiết. Garrick và Royce vui vẻ cười to. Brenna chòng gheo, “Có lẽ mẹ nên đến với con để chắc là con được chăm sóc phải cách trong khi con dưỡng sức.”

“Đừng thế chứ mẹ, nếu mẹ muốn con tỉnh táo,”

Có thêm vài câu giỡn chơi làm hai má Erika thậm chí còn nóng hơn, nhưng rồi họ cũng quay về với ngôi nhà yên tĩnh và an bình của họ. Chỉ có điều là nó chẳng hề yên tĩnh khi họ bước vào sảnh với Turgeis, và Golda ngay lập tức bắt đầu nhắm vào anh.

“Lại bám bẩn rồi, và lần này lại là máu cơ chứ,” Golda khinh miệt. “Có thể nào anh cố giữ cho sạch sẽ được không hả anh chàng Viking? Hay là anh làm điều đó chỉ cốt để chọc tức tôi thôi hả?”

Như thường lệ, Turgeis không nói lấy một lời, nhưng lần này anh không bỏ qua cho Golda. Còn lâu mới thế. Anh cúi về phía cô, nhắc bông cô lên vai mình, và cứ bình thường như thế lúc này anh không có một người phụ nữ đang thét lác, đâm thùm thụp vào lưng anh, anh leo lên cầu thang về phòng mình.

“Anh có nên làm điều gì đó về chuyện này không?” Selig hỏi Erika.

Erika ngậm cái miệng đang há ra của mình lại. Cái vẻ nghiêm túc của anh làm nàng phát cười. “Không, em nghĩ tốt nhất là đừng có xen vào. Em không biết anh ấy định làm gì với cô ta, mặc dầu vậy, em chắc một điều là anh ấy sẽ không làm cô ta đau.”

Selig nhăn nhó. “À ra thế. Vậy ra đó là cái cách chuyện phải thế.”

“Em không có nói vậy à nha.”

“Em chẳng phải nói vậy làm gì,” anh trả lời, “ và anh sẽ không lấy làm phật ý nếu em muốn vác anh đi như thế.”

Một tiếng cười khúc khích buột ra khỏi miệng nàng trước khi nàng ngừng lại, đầu vậy nụ cười vẫn còn đọng trong mắt nàng. “Nếu em mà có sự ham muốn thôi thúc đó, em sẽ nhớ là em đã có sự cho phép của anh.”

Anh thở dài với vẻ thất vọng đầy kịch tính. “Vậy là anh cho là mình sẽ phải làm điều đó ngay bây giờ.”

Anh cúi xuống và khi đứng lên, nàng đã nắm chắc chắn trên vai anh. Nàng không thét lác hay đánh đấm khi anh bắt đầu bước lên cầu thang với nàng, nàng chỉ đơn giản nói, “Không nhất thiết phải thế này đâu.”

Bàn tay anh dịu dàng mơn trớn mông nàng. “Nhưng mà anh thích thế.”

Erika cũng thích thế, sự thế là vậy, thế nên nàng chẳng nói thêm về nó nữa. Có một điều gì đó rất là ... lãng mạn... về việc được mang vào phòng ngủ, ngay cả khi đó là nằm trên vai chồng nàng chứ không phải là được ấp ủ trong đôi tay anh. Khi họ đi ngang qua phòng ngủ của Turgeis, họ nghe tiếng cười, của cả đàn ông và phụ nữ. Erika chẳng bình luận tiếng nào, nhưng nàng cười một mình, vì quá mừng cho bạn của mình.

Trong phòng ngủ của họ, khi Selig đặt nàng đứng xuống, ngay lập tức anh thể hiện điều anh tính làm trong đầu. Ý định của riêng nàng bị lãng quên trong chốc lát khi nàng nhắm nháp mùi vị và cảm giác anh đang áp vào dọc người nàng, và nàng toàn tâm toàn ý đáp trả lại nụ hôn của anh. Nhưng khi anh với tới nhắc váy nàng lên, nàng đặt một bàn tay lên tay anh để ngăn anh lại.

Một bên của đôi lông mày sậm màu của anh nhướng lên thắc mắc, nhưng nàng đột nhiên ngượng ngừng khi bắt đầu. Nàng phải nói chuyện về niềm tin sai lạc của anh với anh và cố gắng, bằng cách nào đó, thuyết phục anh rằng anh đã lầm lẫn. Nhưng việc nàng quan tâm nhất là điều nàng chắc chắn đã nghe anh nói sau khi anh kéo nàng ra khỏi cái hầm đó. Nàng không tin anh đã nói điều ấy. Lúc đó nàng đã quá điên khùng vì những cơn bọ khốn kiếp và đã không chú ý. Nhưng một câu hỏi duy nhất sẽ làm sáng tỏ vấn đề cho nàng.

Nàng đưa ra câu hỏi ấy. “Hôm nay, có phải anh đã - nói anh yêu em không?”

“Anh á hả? Anh chẳng nhớ nữa.”

“Vậy có thể là em đã lầm.”

Ngón tay anh lướt dọc má nàng. “Có thể em đang như để nghe nó lần nữa.”

Có một chút không tự nhiên ở đó. “Nếu không phải thật là vậy, thì em chắc chắn là không muốn nghe nó.”

“Và nếu đúng là vậy thì sao nào?”

“Nếu anh cứ tiếp tục trêu ghẹo em về chuyện này,” nàng càu nhàu, “sẽ chẳng thành vấn đề là có phải thật vậy hay không, em sẽ-“

“Quảng thêm muối vào anh chứ gì?”

Nàng phá lên cười. Anh chàng này thật là quá quắt, thậm chí không thể nghiêm túc về vấn đề hết sức quan trọng đối với nàng. Nàng không nhận thấy vẻ bất động của Selig, mặc dầu vậy, anh đang nghe nàng cười, nhưng nàng thấy anh cau mày bối rối, điều này làm ngưng ngay sự thích thú của nàng.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Nó không giống như vậy, tiếng cười của em ấy. Nó không giống như anh nhớ về nó. Để anh nghe em cười lần nữa nào.”

Nàng chột hiểu. Rốt cuộc thì họ sẽ nói chuyện về điều đầu tiên khác, cho dù nàng có muốn hay không. “Em không thể cười tùy thích được, nhưng-“

Đột nhiên anh nắm lấy đôi vai nàng. “Làm ơn đi mà Erika, em không hiểu đâu.”

“Em hiểu mà. Nó không giống bởi vì anh chưa từng nghe em cười trước đây. Đó là do cơn sốt của anh, Selig, nó làm anh tưởng tượng ra tiếng cười. Em đã không ở đó khi anh bị quất roi. Em định ngưng nó lại, nhưng em đã bị gọi đi. Anh hãy hỏi Turgeis mà xem.”

Nàng nhìn thấy ánh nhìn đau khổ của anh trước khi anh khụy xuống gối và vòng đôi tay quanh chân nàng. Anh rên lên khi vùi mặt vào bụng nàng, và âm thanh ấy giằng xé tim nàng.

“Không, đứng lên nào,” nàng van vỉ anh. “Anh không phải trách mình vì điều mà cơn sốt đã làm anh tin.”

“Sao em không nói cho anh biết?”

“Em không hề biết điều anh nghĩ. Em gái anh chỉ mới bảo em cho em biết ngày hôm qua.”

“Nhưng làm sao em có thể tha thứ cho anh vì những gì anh đã cố làm với em?”

Nàng phải cười vì điều này. “Đã cố à, Selig. Thực ra anh chưa bao giờ cố trả mối thù của anh cả. Đơn giản là anh không thể làm tổn thương em.”

“Anh đã xích em lại!”

“Cảm giác tội lỗi của em đã cho phép anh làm điều đó, nếu không, chắc chắn là em đã chống đối dữ dội hơn thế rồi.”

“Anh đã cố xỉ nhục em.”

“À phải, anh đã cố và vì điều này, em sẽ bắt anh phải sửa sai.

“Bất cứ điều gì. Chỉ cần em cho anh biết.”

“Không đâu, anh sẽ nói cho em. Anh có yêu em không?”

“Quá nhiều đến nỗi nó làm anh phát hoảng.”

Hơi thở nàng nghẹn lại trong cổ, những lời nói ấy làm nàng quá đỗi sung sướng. Và vì anh không đứng dậy, cương quyết đâm mình trong tội lỗi của bản thân, nàng liền quỳ xuống, ôm lấy khuôn mặt anh trong đôi tay nàng.

“Anh là người đàn ông dịu dàng nhất mà em từng biết. Anh muốn ghét em, nhưng anh không thể. Anh muốn làm tổn thương em, nhưng anh không thể. Đáng lẽ ra em phải cảm thấy tiếc cho anh vì bản chất con người anh đã hạ gục anh, nhưng thay vào đó, em phải cảm thấy vui mừng vì điều đó đã cho em một người đàn ông thật xuất chúng để em yêu. Và em thực sự yêu anh, Selig. Vì thế xin đừng hỏi em tha thứ cho anh lần nữa. Đó chính là em, người phải cầu xin sự tha thứ của anh.”

Thốt nhiên anh cười toe toét, và rồi trong lúc cười, anh ôm chặt nàng cho tới khi nàng la lên để thở. “Chúng mình sẽ làm nên một cặp đẹp đôi, em và anh, với quá nhiều điều hối tiếc. Và dẫu thế, giây phút này anh quá hạnh phúc để cảm thấy phải hối tiếc. Giờ đây em có nghĩ mình có thể bắt đầu lại một lần nữa không?”

Cái gật đầu của nàng mang thêm tiếng cười đến cho anh, và lần này thì nó lây lan. Nếu Erika không lầm, và nàng chắc chắn là mình không lầm, nàng sẽ có nhiều tiếng cười trong đời nàng từ giờ trở đi – và nhiều tình yêu hơn bao giờ nàng từng có thể đếm được.

HẾT

Table of Contents

[Chương 1:](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47 \(chương kết\)](#)